

ШЪРЛ ХЕНКЕ ААРОН & МАГДАЛЕНА

Част 1 от „Дует Откритие“

Превод от английски: Татяна Митева, 1994

chitanka.info

*Аз служех на Бога и на Техни величества с
усърдие и любов, каквито бих положил да
завоювам рая и нещо повече...*

Кристовал Колон, 20
май 1506

ПРЕДГОВОР

Околностите на река Гвадалкивир, 1491 година, лятото

Момичето се приведе сред блатните треви и замря на място като заек, готов всеки момент да побегне. Мълчаливо търпеше задушната, влажна горещина на този късен август. Изсъхнало от слънцето стъбло тръстика одраска тънката му златиста ръка и то шепнешком изруга.

— Ето, утре ще трябва да изповядам пред отец Алонсо и греха на богохулството — беззвучно си каза то под носа и започна да се промъква по плиткото и мътно тресавище към прозрачния вир, откъдето долиташе шум от плискаща се вода и пеене. То се прокрадваше към целта, без да забелязва, че дългата му плитка от тъмночервена коса се е разплела и е паднала на рамото му. Когато приближи до гъст храсталак от бодливи шипки, момичето присви зелените си котешки очи и погледна през ниските, плътно преплетени клонки.

На пет-шест фута по-нататък, потопен до кръста в бистрата вода, стоеше с гръб към нея млад мъж. Малко по-надолу, при завоя на реката, шумно пиеше вода конят му. Очите ѝ бързо огледаха великолепия арабски дорест жребец, чиято кожа лъщеше под горещото слънце на Андалусия. Тя често му се беше възхищавала, но този път не конят, а ездачът му привличаше цялото ѝ внимание. Къдравата му, отдавна неподстригвана коса бе дълга до раменете и светеше като старо злато. Той се плискаше и сапунисваше, като си тананикаше някаква ужасно неприлична войнишка песничка, без съмнение научена от по-старите му другари по оръжие по време на войните с маврите. Още един грях, който тя ще трябва да изповядва! Момичето въздъхна и се промъкна по-близо към водата, широко отворило очи, за да не пропусне нищо от цялата тази бронзова от слънцето хубост.

Младежът ожесточено се търкаше и по цялото му стройно тяло играеха силни и стегнати мускули. После спря за миг и когато се обърна към убежището ѝ, дъхът на Магдалена Луиса Валдес секна.

Известно време гледаше натам, но след това погледът му се плъзна към горичката от маслинови дървета, зад които бе скрила коня си. Тя разглеждаше красивото лице на къпещия се: гъстите му, извити като дъги златисти вежди, блестящите тъмносини очи, високите скули и добре очертаните устни, полуразтворени в ослепителна белозъба усмивка. Той отметна глава, весело се разсмя и започна следващия куплет на песента. Гласът му, плътен и силен, дълбоко резонираше в широките мускулести гърди, щедро обрасли със златни косми, които продължаваха надолу по тялото му и изчезваха под повърхността на водата.

— Андалус, ела при мен! Водата ще те разхлади и освежи — извика Аарон на коня си, който търпеливо го чакаше на брега. Жребецът поклати глава, сякаш разбрал думите, и продължи да пасе. — Е, стига толкоз! Ако не тръгнем по-скоро за вкъщи, така ще се надуеш от ядене, че няма да можеш да вървиш — продължи Аарон и бързо се гмурна, за да се изплакне. След това шумно изскочи от водата, като тръскаше глава и пръскаше наоколо проблясващи на слънцето капки.

Младежът закрачи към брега. Затаила дъх, Магдалена гледаше как бронзовото му голо тяло бавно излиза от водата.

— Значи наистина е вярно! — с благоговееен ужас прошепна тя, впила очи в онази чисто мъжка част от анатомията му, която се гушеше в гнездо от тъмнозлатисти косми. Очите ѝ опипаха дългите му жилави крака и отново се върнаха към неговия фалос, толкова по-различен от онези, които бе виждала в медицинските книги от библиотеката на Де Палма.

Веднъж Магдалена бе подслушала как баща ѝ и негови приятели си говореха, че евреите обезобразявали телата си с обрязване. Но Диего Торес никак не ѝ приличаше на обезобразен. Напротив — той бе прекрасен. Целият, от главата до петите! Какво ли покаяние биха ѝ наложили вкъщи за това, че е дошла да проследи как един покръстен евреин се къпе гол! Само ако разбере баща ѝ! Но при всички случаи си заслужаваше — любопитството ѝ бе задоволено повече от достатъчно.

Магдалена се влюби лудо в този младеж още преди пет години, когато бе десетгодишно момиче, а той — петнадесетгодишен юноша. Той придружаваше баща си, най-доверения придворен лекар на крал Фернандо и кралица Исабел. Тогава младежът носеше името Аарон

Торес. По кралско настояване фамилията Торес се бе съгласила да приеме християнството и децата им бяха покръстени. Така Аарон стана Диего. „Но някои неща не се заличават лесно“ — помисли си тя със задоволство. Ако предишният голобрад юноша бе за нея някакво златно видение, сега пред очите ѝ беше закален в битки младеж, несъмнено по-внушителен. Тънък белег минаваше по брадичката му, още един бележеше гърба му — очевидно някой страхлив мавър го бе нападнал отзад. Широка следа от рана върху левия крак също бе свидетелство за военните му приключения. Тя гледаше как той се избърсва с бяла ленена кърпа, а след това облича чисти дрехи, които извади от една чанта.

Дрехите отговаряха на положението му на наследник на богата и уважавана фамилия. Тесните панталони, които обгръщаха стройните мускулести крака, бяха от най-скъп плат; снежнобялата ленена риза бе извезана покрай яката с коприна в същия тъмносин цвят, както и елекът, изпънат от широките му плещи. Тежките кожени доспехи той прибра в раницата, но сабята и камата препаса на тънкия си кръст, а накрая нахлузи меки и поизносени от дълга употреба ботуши от фина кожа.

Аарон прекара ръка по гладката си, избръсната преди къпането брадичка и се огледа в гладката повърхност на водата.

— Смятам, че вече мога да се появя пред близките си — измърмори той, доволен, че е отстранил миризмата на кръв и мръсотия, останала от битката. Странно! Имаше чувството, че някой го наблюдава. Като отдаде необикновеното си усещане на многобройните си сблъсъци със смъртта, и то съвсем неотдавна, той се засмя и гласно се запита: — Хей, да не би да чакаш някой мавър да ти изскочи от ония шипки там? — и започна да събира дрехите и военното си снаряжение. Междувременно Аарон обмисляше краткото си завръщане у дома.

Дон Карлос го бе пуснал да се види със семейството си във връзка с едно радостно събитие — сватбата на по-малката му сестра Ана, която щеше да ги сроди с известна благородническа фамилия на старо християни от дома на херцог Медина Сидония. Предполагаше, че сега баща му тържествува, но знаеше, че майка му не се радва на този брак. Самият той не бързаше да прави заключения, преди да е говорил с Ана.

Магдалена гледаше как златокосият ездач се качва на седлото, очевидно потънал в дълбок размисъл. Това бе добре, защото имаше по-малка вероятност да я забележи. Тя се сниши сред острите треви и дори спря да диша, за да не би острите му очи на войник да забележат ярката ѝ червена коса сред прашната зеленина и пожълтелите треви на блатото. Когато дорестият жребец тръгна с лек тръс в друга посока, тя се отпусна, шумно въздъхна и се изправи. Краката ѝ бяха изтръпнали, а кожата — изподраскана. Отметна назад тежката плитка, протегна се с цялото си тяло като малко гъвкаво животинче и пое обратния път към мястото, където бе скрила коня си.

Едва излязла от високите блатни треви, тя видя двамата братя Муньоос — Хуан и Педро, облечени твърде елегантно. Те бяха синове на най-близкия съсед на нейното семейство, хитри и коварни, прочути с насилията си над селянките от техния чифлик. Като се изпъна в целия си дребен ръст, тя смело ги погледна. Нали е дъщеря на Бернардо Валдес, благородник от почтен и древен род, макар понастоящем и без значително състояние!

Педро се ухили, като видя измокрената рокля, прилепнала към слабичкото ѝ, още полудетско тяло и възкликна:

— Я виж кой е тук! Самотна и изгубена, а?

— Да не би да е някоя благородна дама, която има нужда от закрила? — подхвана Хуан, но след това изцъка, сякаш променил мнението си. — Не, струва ми се, че тая изпотена и окаляна водна нимфа е само една проста селянка.

— Вие отлично знаете, Хуан Муньоос, коя съм аз — очите на Магдалена гневно се присвиха. Тя високомерно изкомандва: — Махнете се от пътя ми!

— Но в такъв случай къде са вашите придружители? — с мазно доброжелателство попита Педро, като продължаваше да я приближава. — Сигурен съм, че баща ви не би позволил да се скитате сама по тия блата.

Магдалена видя, че те са застанали между нея и коня ѝ. Защо ли пак се измъкна сама този следобед? За този ѝ обичай нейната дуеня Миралда години наред ѝ се караше и я заплашваше, предричайки тъкмо такива опасни последици като сегашната. Тя огледа безлюдната блатиста равнина и устата ѝ пресъхна. Единственото, на което можеше да разчита, бе малката кама, която носеше на кръста си.

— Нима сте варвари, подобни на маврите, и ще си позволите да закачате една дама?

— Не виждам никаква дама, а само някаква мърлява селяндурка, която се нуждае от урок по добри обноски — каза Хуан и се хвърли върху нея.

Магдалена измъкна украсената със скъпоценни камъни кама и замахна към нахалната му ръка; камата разсече дебелия кадифен ръкав и в резултат бликна кръв и цветисти ругатни.

— Дръж я, Педро! — изръмжа Хуан, посегна пак и като я сграбчи с желязна хватка за тънката китка, рязко я дръпна към себе си.

Изтръпналите пръсти на девойката изтърваха камата; тя ритна Хуан, но докато той стискаше двете ѝ ръце, Педро бързо я заобиколи и я хвана през коленете. Двамата събориха крехката девойка в тревата и я притиснаха към земята. Пуснал коленете ѝ, Педро здраво хвана с едната си ръка глезените ѝ, а с другата заметна полите ѝ до бедрата. Докато тя се бореше, Хуан я погали по тънкото краче и дигна полата ѝ още по-нагоре.

Магдалена чу как от устата ѝ се изтръгна безумен писък. Ах, защо тръгна да следи Диего Торес! Колко глупаво рискува да се забие в това затънтено място и да се подложи на този кошмар!

— Пискай колкото си щеш! Няма кой да те чуе — каза Педро с глас, прегракнал от възбуда. И започна да разкопчава колана си, докато Хуан я притискаше към земята.

Напразно Магдалена се извиваше, риташе и мяташе. Макар и силна и енергична, тя бе едва на петнадесет години, крехка, с тънки кости. Педро развърза панталоните си, смъкна ги надолу и показа члена си, голям и втвърден. Колко гнусен и месест изглеждаше той, когато Педро го хвана с накичената си с пръстени ръка и рязко забели кожата му. Магдалена извърна глава, за да не гледа изпречилия се пред очите ѝ ужас, докато Педро започна да се намества върху нея.

Изведнъж тя чу как Хуан изсумтя, усети как изпусна китките ѝ и се завъртя, за да се вдигне от клекнало положение — явно да посрещне някакъв нападател.

— Свиня! Стани и се бий с мъж, който може да се отбранява! — разнесе се напрегнатият глас на Аарон и следобедното слънце блесна по острието на сабята му.

Педро се претърколи на земята. Магдалена с мъка се вдигна на колене и хълцайки започна да оправя полите си. Човекът, който се канеше да я изнасили, отчаяно се опитваше да дигне тесните панталони, които го спъваха, и същевременно да измъкне сабята си.

Хуан се обърна към нападателя и се разтрепери, когато видя безмилостната усмивка върху лицето на русокосия непознат. Все пак успя да извади сабята си, тронаво замахна, но тя тутакси изхвърча от ръката му. Хуан започна да отстъпва назад, като дишаше тежко, в гърлото му бе опрян върхът на сабята на противника му.

В този момент Педро, успял да се опомни и да обуе панталоните си, също се обърна срещу нападателя.

— Диего, внимавай! — извика Магдалена, като видя, че Педро се кани да нападна младежа в гръб.

Аарон се обърна със светкавична бързина и пресрещна сабята на Педро със своята. С един бърз, добре трениран удар той повали пониския си, но по-масивен враг, като разсече тялото му почти надве. След това, усетил зад гърба си Хуан, отново готов за бой, се извърна и с шеметна бързина и точност нанесе втори удар, който преряза дебелия му врат.

Магдалена не бе виждала толкова кръв, откакто преди две години бе станала свидетел на една битка по улиците на Севиля. Спасителят ѝ старателно избърса сабята си със спокойствието на войник, свикнал на трупове и смърт, прибра я в ножицата и се обърна към девойката. Тя стоеше пред него окаляна и чорлава, но чертите на лицето и осанката ѝ говореха за аристократизъм и принадлежност към някое благородническо семейство от Кастилия. Това лице му се стори някак познато. Аарон присви очи.

— Вие, уважаема дона, знаете моето име? — заговори я той, като подаде ръка на изплашената девойка и ѝ помогна да се изправи на крака.

Магдалена с усилие откъсна погледа си от телата на двамата братя и го впери в пронизващите я тъмносини очи на принца от нейните мечти. Като си помисли, че само преди малко беше го наблюдавала без никакъв срам, тя усети как бузите ѝ пламват и отговори:

— Вие сте Диего Торес.

— Имате предимство пред мен, тъй като аз не зная коя сте.

Макар и изцапана, зелената ѝ рокля от фина вълна бе добре ушита, а калните ѝ ботушки бяха от най-хубаво шевро. Той безмълвно очакваше нейния отговор.

— Аз съм Магдалена Луиса Валдес. Баща ми е собственик на тези земи — тя с достойнство посочи на север с широк жест.

— Но защо дъщерята на един благородник се скита по тези безлюдни места? — попита той и усети как детинското чувство за вина се бори в душата ѝ с вродената гордост. Гордостта, алчността и тази неплодна равнина, покрита с блата — това бе цялото богатство, останало на семейство Валдес.

— Тези двамата бяха синове на нашия съсед. От благородническо семейство! — добави презрително тя, като избегна да даде конкретен отговор на въпроса му. — А вас ви видях за първи път преди много години, когато дворът на техни величества се намиреше в Кордова. Вие придружавате баща си — дон Бенхамин. Тогава се казвахте Аарон — нежно добави тя, като го гледаше с обожание.

— Аз и сега се казвам Аарон — каза той хладно, защото вече си бе спомнил за интригантката Валдес — донна Естрея, една от повлеканите на коронования копелдак Трастамара.

— Не говорете така, защото Светата канцелария...

— Вие сякаш сте взимали уроци при баща ми! — прекъсна я той с отвращение. — Аз съм верен на родината си и на единната ѝ истинска вяра, след като съм се отрекъл от Закона на Мойсей. Това е повече от достатъчно! Ще ме обадите на Инквизицията? — в гласа му звучеше презрение и подигравка. — Това би било лоша отплата за това, че спасих живота ви.

— Разбира се, че няма да го сторя! — ахна Магдалена. — Дълбоко съм ви признателна, а братята Муньос бяха мразени навред. Всеки ще ви прославя като герой, задето ги убихте.

— Позволете да се усъмня в това — изсумтя той с откровено недоверие. — Когато един маррано, тоест една „свиня“, както наричат нас — новопокръстените евреи, убива синовете на един старо християнски благородник, той ще се окаже виновен, независимо от повода. Пък вие не бива да свидетелствате в моя полза, защото с това само ще навредите на репутацията си! — добави той предизвикателно, като си помисли, че тя е още дете и надали може да знае нещо за репутацията на собствената си майка.

— Моята дуеня, жената, която от детинство се грижи за мен и ме придружава навсякъде — Магдалена преглътна от ужас, — винаги ме е предупреждавала, че като се измъквам без разрешение да яздя сама, ще си навлека гнева небесен!

Като я видя толкова уплашена, Аарон се разсмя.

— Ще запазя вашата тайна, ако вие запазите моята! — той махна с ръка към убитите мъже и се огледа наоколо. — Къде е конят ви? И защо сте се отдалечили толкова много от него?

Магдалена отново усети как се изчервява.

— Ей зад онези дървета. Аз... аз исках да се поразходя.

— В това солено мочурище? — запита я той недоверчиво.

— Зная, че беше глупаво от моя страна — свела рамене, тя бавно и неохотно тръгна към мястото, където бе привързана младата ѝ кобила. Но се спря и се обърна към него с лице, озарено от лукава усмивка. — Щом аз не мога да ви издам, значи и вие също не можете да ме издадете, нали?

Той кимна.

— Нека властите мислят, че братята Муньос са убити от крадци — Аарон измъкна кесиие на двамата мъртъвци, захвърли ги надалеч в мочурището и свирна на жребеца си, който послушно дотича при него. Метна се на седлото, наведе се, вдигна девойката и я сложи пред себе си. — Е, и къде е предполагаемата ви кобилка?

— Зад онези предполагаеми маслинови дървета — каза Магдалена със сладък глас. Тя усещаше зад себе си мускулестото му тяло и сърцето ѝ започна силно да тупти. И като се пребори с желанието да докосне белега на гладко избръснатата му брадичка, прошепна: — Още веднъж ви благодаря, че спасихте живота и честта ми, дон Дие... Аарон! — поправи се бързо.

— И гледайте друг път да не яздите без придружители! — строго я смъмри той като по-голям брат и я свали на земята. Бяха вече спрели до хубавата ѝ бяла кобила.

— А ще бъдете ли пак в двореца, когато техни величества отново дойдат в Севиля? — запита Магдалена с притаен дъх.

Лицето му отново доби студен израз.

— Аз дойдох за малко да се видя със семейството си и... да уредя един личен въпрос. Кралят и кралицата сега лагеруват недалеч от Гранада и вероятно ще останат там, докато градът не се предаде.

Трябва по-скоро да се върна в армията на Фернандо, за да взема участие в това славно събитие.

— И кога ще стане това? — очите ѝ светнаха, когато си представи как пищната придворна свита от рицари в блестящи доспехи и дами, украсени със скъпоценности и дантели, влиза в триумфална процесия в последното укрепление на маврите по испанските земи.

— Очаквам Гранада да падне в началото на 1492 година — отговори Аарон с необяснимо суров глас и добави многозначително: — А след това може би ще отида и в двореца.

— Значи, ще ви видя там — каза тя с облекчение, — защото татко обеща да стана фрейлина в свитата на кралицата — качи се на седлото с естествената грация на човек, свикнал да язди, и чаровно му се усмихна, като приглади с ръка разчорлената си коса. — Само почакайте и ще видите, че когато се срещнем следващия път, аз ще съм станала много красива дама, дон Аарон!

— Може пък и да станете, дона Магдалена — засмя се Аарон, развеселен от самоувереността на това мършаво момиче, махна ѝ с ръка за сбогом и обърна коня си.

Магдалена го проследи с поглед как препусна към Севиля и тихичко прошепна:

— Ще бъда красива за теб, Аарон Торес... и ще се омъжа за теб!

ГЛАВА ПЪРВА

На север от Палос, година 1491, есента

На брега на ленивата Рио Тинто, до сгушеното край морето градче Палос, се извисяваха внушителните сиви постройките на манастира Ла Рабида. Аарон ненавиждаше това място. Петнадесетгодишен, той бе изпратен тук като новопокръстен да попълни знанията си за християнската религия. Бе по-малкият син на Торес и трябваше, в знак на добрата воля на неговото семейство, да получи духовен сан. Сега, приближавайки портата, Аарон саркастично се усмихна при спомена за онова опърничаво момче, което на всяка крачка бе пренебрегвало и оборвало не без успех своите учители през всичките трудни години, прекарани под настойничеството им.

Този път обаче той идваше тук заради един самотен младеж, с когото се бе сприятелил — Диего Колон, син на един мечтател от Генуа, който се занимаваше с изработка на мореплавателски карти. Майката на Диего бе починала през 1485 година и обеднелият му баща откъсна момчето от всичко близко и родно в Лисабон, за да го даде на францисканските монаси. Аарон, получил след покръстването същото име като сина на Кристобал Колон, бе станал за това момче герой и защитник. Двамата заедно бяха страдали от подигравките на другите ученици — Аарон за това, че е омразен кастилски евреин, а Диего, защото е не по-малко презиран италианец, чиито сънародници живееха и забогатяваха в обеднелите Кастилия и Арагон от банкерство и лихварство. От пет години насам Аарон се бе срещал рядко с Диего, а през последните две въобще не бе го виждал, тъй като беше в армията на крал Фернандо и воюваше срещу маврите.

При портала той се провикна към един младеж с бръсната глава и пренебрежително му хвърли юздите на коня, като потупа за всеки случай писмото, което носеше в джоба си:

— Търся Кристобал Колон от Генуа. Дали той и синът му Диего са тук?

— Те се канят да отпътуват утре. Днес са на вечеря при брат Хуан — отговори младият монах, на когото направиха впечатление авторитетният вид и войнишката осанка на госта. Без съмнение, високият рус хидалго не бе случаен човек. Той се държеше със самоувереност, която внушаваше почит. — Вижте ей там светлината, която...

— Ясно, Бенито, знам добре къде живее брат Хуан — прекъсна го нетърпеливо пришълецът. И като продължи да разглежда дългнестия монах, попита: — Ти беше Бенито де Луна, нали?

Лицето на младия францисканец нервно се сбърчи от учудване — той явно се ровеше в паметта си. След това изхриптя от силна уплаха:

— Диего Торес?

— Същият. Онзи маррано, по когото храчехте ти и твоят приятел Варгас — отговори му Аарон почти добродушно. Сложил ръка върху дръжката на сабята, той гледаше как младият монах се отдръпва назад със смъртен ужас в очите. С мрачно задоволство Аарон се обърна и потегли през двора към покоите на игумена на манастира. — Този въздух край реката винаги е бил ужасен — мърмореше си, докато вдишваше влажната смрад. Когато отмина няколко олеандрови храста, дочу гласове и стъпки по скърцащия дребен чакъл. Висок мъж с оредяла червена коса, облечен с износен син елек и неведнъж кърпено черно вълнено наметало, разговаряше с нисък топчест човек в кафяво расо. Единадесетгодишното момче, застанало до баща си, първо забеляза Аарон и се затича към него с радостен вик:

— Диего Торес! Ти ли си това? Сбъдна се надеждата ми да се видим, преди да отпътуваме с татко за Франция — кръглите му кафяви очи, наследени от майката португалка, блестяха от радост. То прегърна госта.

— Да, Диего, наистина съм аз. Нима си се надявал така лесно да се отървеш от мен? — Аарон разчорли къдравата черна коса на момчето и сърдечно продължи: — Нося ти добри новини. Не се страхувай, няма да се мъчиш с още един чужд език. Дворът на крал Карл VIII ще остане на сухо и няма да се възползва от мечтата на баща ти.

— Торес! Млади ми приятелю! Радвам се да ви видя — каза Колон, като бързо прекоси двора с дългите си крака. — Веднъж вече

ми спасихте живота при обсадата на Баса. А сега не зная дали да вярвам на ушите си? Наистина ли пак съм ваш длъжник?

Двамата високи и стройни мъже здраво се прегърнаха. Късокракият пълен брат Хуан бързаше към тях и гледаше как Торес подава на Колон свитък с восъчен печат. Той възбудено запита:

— Вест от техни величества? Нима е решено да се осъществи начинанието за Индиите? — проницателните сини очи на Кристобал хитро се присвиха. Той счупи кралския печат. — Не вярвам, че крал Фернандо би накарал сина на най-доверения си лекар да бие целия път от лагера при Санта Фе до тук, ако не изпращаше наистина важни новини — той бързо прегледа писмото. — Най-последно! След шест години напразни очаквания аз ще възтържествувам!

— Не бързайте с мечтите си, драги ми приятелю — постави Аарон възпираща длан върху ръката му. — Докато Гранада не падне, кралят и кралицата само ще проучват въпроса. Сега мислите им са заети с това, как да изгонят маврите от последната им крепост.

— Но това ще стане много скоро! Та нали вие помагате на краля — каза уверено малкият Диего.

Тримата мъже се разсмяха при този момчешки изблик на чувства, след което Аарон каза с достойнство:

— Даже един страхотен воин като мен не може така бързо да пропъди армията на Боабдил. Може би към края на тази година...

— Но затова пък не се налага да напускам Кастилия и да моля във Франция за подкрепа на моята кауза — каза Кристобал с благодарност в гласа.

— Аз пък не вярвам, че крал Карл въобще би те изслушал — забеляза брат Хуан.

— Съгласен съм — подкрепи го Аарон, като изтрупваше праха от дрехите си. — Французите винаги са се бъркали в испанската политика, но след като в Кастилия настане мир, монарсите ще имат нужда от богатствата, които им обещава един търговски път към Индиите.

— Изминали сте дълъг път по кралско поръчение и сигурно сте капнали — каза игуменът. — Ще наредя да ви приготвят храна и легло. Засега си починете с Кристобал и Диего в библиотеката ми — с тези думи той припна през двора, като викаше работници, за да изпълнят нареждането му.

Удобно настанени в тежките кожени кресла в библиотеката, Аарон и Кристобал посрбъваха вино и обсъждаха плановете си. Момчето седеше на един стол между тях и попиваше всяка дума от разговора.

— Добре, че сте пристигнали днес. Утре, рано сутринта, щяхме да сме заминали — каза Колон.

— Някой би съзрял в това пръст Господен — кисело се усмихна Аарон.

— Този някой съм аз — гласът на Кристобал бе тих, но в очите му гореше фанатичен огън. — Сега моето начинание няма да пропадне!

Севиля, година 1492, януари

От балкона на втория етаж Аарон с умиление оглеждаше къщата на своето семейство. Портокаловите и лимониви дървета леко поклацаха клони под утринния ветреца, а бълбукащият фонтан сякаш му тананикаше песен. И въпреки това в душата на Аарон Торес нямаше спокойствие.

— Толкова си угрижен, сине мой! Войната свърши, ти си в безопасност и благополучно се завърна у дома, при близките си — хвала на Господа!

Волевото лице на Серафина Торес бе гладко и ведро, тя изглеждаше по-млада за своите петдесет години, въпреки сребърните нишки в тъмнокестенявата ѝ коса.

— Докога ще сме в безопасност всички ние? Това е въпросът — отговори ѝ тихо той. — Сега, след като Гранада падна, тези Трастамара ще се заемат с нас. Фернандо ще смуче от нас пари, а Исабел ще ни пролива кръвта от религиозен фанатизъм.

— Но това е невъзможно! — челото на Серафина се набразди с бръчки. — Та ние пожертвахме толкова много, за да си осигурим спокойствието. Покръстихме се и приехме християнството както хиляди други. Баща ти отдавна и предано служи като лекар при кралския двор.

— И както е известно, изпожени децата си за отрочетата на най-могъщите християнски благороднически фамилии от Кастилия и Арагон — рязко допълни Аарон.

— Твоята язвителност е обяснима, но погрешно насочена, сине. Бенхамин само се грижеше за нашето спасение.

— Ти, мамо, си добра и вярна съпруга. И баща ми — тежко въздъхна той — е поел по единствения според него възможен път. Но брат ми Матео се отчужди от нас и се интересува само от търговския флот на каталонската си жена. А Ана... не мога да се помиря с това, което ѝ се случи.

— Аз също. Но когато я сгодяхахме с Лоренсо, не знаехме колко нещастна ще бъде тя в брака — гласът ѝ потрепери.

— Прости ми! Аз зная, че нито ти, нито татко сте предполагали какво ще стане — каза Аарон, като тихо изруга под нос и прегърна майка си.

— Ана вече не е принудена да търпи издевателствата му — меко каза Серафина. — Тя се оттегли в имението им извън Севиля, където очаква бебето. Нека той лудее с развратниците си в двореца. Това вече не я засяга.

— Но мен ме засяга! Защото неговите нагли изневери я съсипаха. И той ще плати за болката, която ѝ причини! — гласът на Аарон пресекуваше от гняв.

— Моля те, никога повече да не чувам това! Та ти самият току-що каза колко несигурно е положението на новопокръстените в Кастилия. Ние не можем да си позволим член на нашето семейство да се опълчи срещу племенника на херцог Медина Сидония! — Серафина го хвана за раменете, впила поглед в свирепите му сини очи, които толкова напомняха очите на баща му. Аарон се изненада от силата на малките ѝ ръце.

— Сега няма да го предизвиквам. Аз също съм разбрал колко важно е да бъдеш търпелив. И съм се понаучил на лукавство от моя крал. Но след време, когато нещата около нашето семейство се уредят... — той се помъчи да не мисли за почти готовия си план, как да отмъсти на Лоренсо и запита: — Получаваш ли редовно новини от Ана?

— Да. Тя с радост и нетърпение очаква раждането на детето — Серафина направи пауза и погледна сина си. Едва двадесетгодишен, той бе закален от живота повече от някои побелели вече мъже. — Рафаела също очаква бебе.

Аарон се усмихна.

— Значи Матео ще осигури наследник на фамилното име.

— И ще ни остане само грижата за по-малкия ми син, този вечно неспокоен бунтар — додаде Бенхамин Торес, застанал на вратата на салона.

— Бенхамин! Ти си се върнал. Нима си яздил цяла нощ? Сигурно си капнал! — възкликна Серафина и нежно обви ръце около врата му, а той горещо я прегърна.

— Да, точно така. Бях в Малага и получих известие, че командирът на този млад разбойник е пуснал всичките си хора по домовете след победоносното им влизане в Гранада. Видя ли се с приятеля си Колон, преди да поемеш за дома? — попита Бенхамин, прегръщайки сина си.

— Ние заедно влязохме в Гранада. Той видя в поражението на маврите добро предзнаменование за своята мисия.

— Прости ми, мила — обърна се Бенхамин към жена си, — но искам да обсъдя някои неща с Аарон.

— Влизайте вътре и се разполагайте! Пък аз ще кажа на готвача да се постараете да нахрани умиращи от глад мъже — отговори Серафина, забелязала как двамата се бяха спогледали мълчаливо. Те се караха години наред. По външност Аарон приличаше на баща си, но в редица неща бе негова противоположност. Кроткият й Бенхамин беше изкусен лекар, тих почитател на книгите. Аарон бе войник, буен и безстрашен, човек на действието, а не на съзерцанието. Слава на Господа, че Бенхамин е толкова сдържан! Тя се отдалечи по балкона, който опасваше къщата откъм двора, слезе по стълбите и се отправи към кухненските помещения.

Бащата и синът се отпуснаха уморено върху копринените възглавници, с които бяха отрупани два дълги и ниски дивана. Аарон си даваше сметка, че старият не бе яздил цяла нощ само за да види с един ден по-рано жена си и сина си.

— Какво ви накара да оставите пациента си в Малага?

— Теб човек не може да заблуди — мрачно му се усмихна Бенхамин. — Исаак е в града и би желал да ни види.

— Сигурен ли сте, че можем да поемем риска да ни видят заедно с вашия брат юдей? — Аарон зададе грубия си въпрос и тутакси бе готов да се наругае за арогантността си. — Извинете ме!

— Исаак вече ми прости. Въпросът е, дали ти, сине мой, си ми простил? — попита Бенхамин с дълбока тъга в гласа.

— Разбира се, и вие го знаете. Често говоря, преди да съм помислил, а след това съжалявам за казаното — Аарон стана и започна възбудено да крачи из стаята. — Къде да се срещнем с чичо Исаак? Нали не смеем открито да отидем у тях?

— Може да стане, когато се стъмни. След като днес не е нито петък, нито еврейски празник, слугите на Светата канцелария ще си почиват — отговори Бенхамин с равен глас.

— Очите и ушите на Инквизицията са навсякъде. Защо не бяхте в Гранада да видите какво стана след триумфалното влизане в града, татко! Оня дебел, стар безумец Торкемада, който така обожава огъня, запали огромна клада, този път не за хора, а за книги — всички съкровища на мюсюлманските библиотеки, хиляди томове на арабски и еврейски, всичко изгоря! И което е по-лошо — всеки ден влиянието му върху кралицата расте.

— Торкемада е просто един луд — тихо каза Бенхамин. — А монарсите имат нужда от пари и ние, не той, можем да им ги намерим. Крал Фернандо още се осланя на съветниците си евреи, един от които е чичо ти Исаак. Дори ковчезникът на гражданската милиция е Абрахам Сенеор, сиреч един еврейски ръководи най-могъщата организация, която следи за спазване на законите в цяла Кастилия.

— Ако е толкова безопасно да си еврейски, тогава защо приехме християнството? По-добре да бяхме останали с чичо Исаак и да не бяхме се покръствали.

— Добре знаеш за нашето споразумение — каза Бенхамин уморено. — Един клон от рода Торес трябваше да се покръсти, с цел да бъде осигурено оцеляването му в случай, че ни сполети най-лошото. Исаак се съгласи с това. Както и Серафина и Руф. Ти тогава бе твърде малък...

— Аз бях на четиринадесет, Ана — на петнадесет, а Матео — на седемнадесет. Ние помним предишните обичаи. Сега не сме нито християни, нито евреи. Нито пък някога ще станем свои за старо християните. Покръстване от страх пред нож, опрян до гърлото, не прави от човека християнин. Хората чисто и просто спасяват живота и имота си, да не ги ограбят и продадат като роби в Северна Африка. Но

като станахме ново християни, ние дадохме на Великия инквизитор пълна власт над себе си, каквато той няма над евреите.

— Неведнъж вече сме спорили по този въпрос, Аарон. Ето защо искам да поговориш с Исаак. Той носи новини от двореца, за което ми прати известие в Малага. Готви се нещо важно, което засяга теб.

— Сигурно Колон е получил пълномощия за начинанието си! — възкликна Аарон.

— Може би — предпазливо отговори Бенхамин и изгледа сина си с проницателен и преценяващ поглед. — Имаш ли вяра на този генуезки моряк?

— Да — искрено отвърна Аарон. — Той е като нас, чужденец във всяка страна, където стъпва кракът му. Аз се бих рамо до рамо с него във войната. Той е храбър и твърд, но решителността му е едностранна.

— Той е маниак — мрачно го прекъсна Бенхамин.

— Не съм нито географ, нито моряк, но вярвам в Кристобал. Ако стигне до Китай или до остров Чипангу, наричан още Япония, и донесе от там съкровища, ще заслужи благоволенieto на краля...

— ... което си готов да разделиш с него — меко се усмихна Бенхамин.

— За нищо на света не бих се доверил на благоволенieto на Фернандо, тоя копелдак на рода Трастамара, нито на жена му, тая фанатичка, но знанията за задморските земи биха ни осигурили убежище в случай, че събитията тръгнат зле — отговори Аарон, като продължаваше да крачи по дебелия мавърски килим.

— Не наричай нашия крал „копелдак“! — възмути се Бенхамин.

— Моите извинения! — саркастично отвърна Аарон. — Дълги години сте служили на дома Трастамара. Знаете добре какво представлява нашата кралска двойка. Тя се издигна на тронове на Арагон и на Кастилия чрез убийства — майката на Фернандо организира отравянето на Карлос, големия му брат по баща, а Исабел уреди брат й Алонсо да загине по време на езда.

— Нито един от тези слухове не бе доказан. И сега не друг, а Фернандо и Исабел управляват испанските земи. Така че, дай да оставим настрана твоята омраза към монарсите. Сега искам да зная дали си готов да подкрепиш генуезеца.

— Бих заминал с него. Но дали сред вашите еврейски приятели, които са близки на кралския двор, няма такива, които да му симпатизират? — запита Аарон, впил очи в загорялото лице на баща си.

— Има неколцина — отвърна Бенхамин, като замислено поглаждаше русата си брада.

— А Исабел? Кристобал неведнъж ми е казал, че тя го подкрепяла повече от царствения си съпруг — върху лицето на Аарон отново се изписа подигравателна усмивка. — Разбира се, религиозният устрем на самия Колон е твърде убедителен. Той все разправя, че съкровищата на Индиите щели да спомогнат за отвоюването на Ерусалим. Не зная дали наистина вярва в това, но той е предан син на католическия Рим.

— Въпреки противодействието на Торкемада, изповедника ѝ от детските години, кралица Исабел подкрепя онези, които са готови да финансират пътуването на Колон — отговори Бенхамин. — Може би тъкмо тя му е дала идеята за превземането на Ерусалим. Помисли си само колко мюсюлмани и евреи биха могли да бъдат покръстени в този поход към свещения град и да станат подвластни на Инквизицията.

Някой леко почука на вратата и в стаята влезе Серафина, последвана от млада прислужница, която сложи върху ниската маса табла, отрупана с ястия. Като отпрати момичето, Серафина седна до съпруга си и взе чепка грозде.

— Ти си уморен, Бенхамин. Хапни си и отиди да си починеш — нареди му тя.

Той с усмивка се съгласи.

— Татко — започна с колеблив глас Аарон, — аз... аз не бих искал да се караме.

Бенхамин погледна малкия си син — едно точно негово копие отпреди четиридесет години.

— Но като че ли всеки път правим именно това — отговори той с нежност в гласа. — Живеем в жестоки времена, Аарон. И бремето на оцеляването изхабява всички ни. Помни едно — ние, брат ми Исаак и снаха ми Руф, техните деца — всички ние сме едно семейство! Родът Торес ще пребъде на испанските земи и децата на нашите деца ще ни помнят с уважение!

Тези страстни слова на баща му кънтяха в главата на Аарон през целия ден, докато очакваше да се стъмни. Той много искаше отново да види чичо си. Помнеше го като рязък и пряк, горд с произхода си. Как можеше този човек да служи на Трастамара?

Стъмни се. Конските копита чаткаха по паветата. В кривите улички отекваха виковете на нощни пазачи. Нощта, студена и мъглива, протичаше без произшествия — добра нощ, подходяща за тайни срещи.

— Спомням си събиранията в тази къща, когато бях дете — прошепна Аарон на баща си, докато завързваха конете си в яхъра и тихо се отправяха към задния вход.

— Значи помниш твърде много — тъжно отговори баща му.

Той силно почука един път по вратата. Тя веднага се отвори, слуга с качулка на главата ги покани с жест да влязат и двамата мълчаливо го последваха по тъмното каменно стълбище.

Трудно може да се срещне човек, който така да се различава от брат си, както Исаак Торес — нисък и набит, с невчесана тъмокестенява коса, той бе пълна противоположност на Бенхамин. Само очите му — остри, пронизателни и сини — издаваха общата им кръв. Простодушното му лице се озари с широка радостна усмивка, когато той видя високия си изискан брат и племенника си, снажен и мъжествен войник. След като братята се прегърнаха и попремигнаха, за да прогонят от очите си всяка следа от вълнение, Исаак им посочи кръгла дъбова маса.

— Елате да седнете. Помолих Руф да приготви нещо за хапване. Малко изстудено вино, пресни плодове и хляб.

Настаниха се върху поставените около масата столове с разкошна резба и високи облегалки. Исаак хвърли поглед към своите гости и каза със строг глас:

— Времето ни е малко и не бива да го пропиляваме! Нося ви новини от двореца — някои добри, други — лоши.

— Колон получи одобрението, което търсеше, нали? — запита Аарон.

— Да, но зад това се крие цяла история. Само преди три дни той бе извикан в Санта Фе при техни величества, за да му заявят още веднъж, че молбата му е отхвърлена — Исаак вдигна ръка за тишина, когато видя, че Аарон ще избухне, и продължи, — но след като си

отиде, Луис Сантангел, личният ковчезник на техни величества, и моя милост настойчиво помолихме за среща с кралицата. От известно време бяхме във връзка с Мартин Алонсо Пинсон, търговец от Палос, който също иска да подкрепи начинанието. Той притежава два кораба и дължи известни суми на Короната. Успяхме да се спазарим с Исабел, въпреки голямата хитрост на тази жена. Много скоро тя и Луис убедиха Фернандо, че начинанието ще струва малко, а ще донесе много. Не бяха изминали и няколко часа след заминаването на генуезеца, когато бе изпратен кралски куриер да го върне. И Колон бе упълномощен да отплува на запад в търсене на Индиите!

При тази новина очите на Аарон светнаха от радост, но Исаак го запита, въпреки че знаеше предварително отговора му:

— Ще тръгнеш ли с него?

— Да, ще тръгна. Ако той задоволи желанията на съпрузите Трастамара, благосъстоянието на нашето семейство също няма да пострада — Аарон млъкна и предпазливо огледа лицата на възрастните мъже. — Нещо друго?

— Носят се разни слухове — започна Исаак отдалеч.

— Ти спомена за добри и лоши новини, братко. Да чуем сега лошата. Откакто през лятото ти помогнах да уредиш аудиенция за Колон, не съм стъпвал в двореца.

Очите на Аарон се разшириха от изненада. Излизаше, че баща му е бил в постоянна връзка с чичо му! Той отново горчиво съжали за думите, които му бе казал преди малко.

— Тя е обаче по-лоша от всичко, което предполагахме.

— Значи ще ни изгонят от страната! — каза с безнадежден глас Бенхамин.

— Боя се, че е така, въпреки че правя каквото мога да го осуемя. Постъпихме мъдро, като си осигурихме място във всеки лагер. И ако аз се проваля, вие трябва да успеете. След падането на кралството на маврите влиянието на Торкемада върху кралицата застрашително нараства. Той непрекъснато я обработва в своя полза. И само алчността на Фернандо пречи на намеренията му. Защото кралят знае, че винаги може да изстиска от евреите купчина дукати за своята съкровищница.

— Но ще получи повече и по-бързо, ако ги изгони и конфискува техните имоти — добави замислено Бенхамин. — Не забравяй, че

според законите на Кастилия никой няма право да изнася злато или сребро от страната.

— Точно така. Разбира се, след като се лиши от най-нужните си хора, които му събират данъците, вършат търговията, водят му сметките — пък и го лекуват — Фернандо ще свърши зло. Но това ще стане ясно едва след време — отговори с отвращение Исаак.

— Не можете ли тайно да изнесете пари през Пиренеите във Франция? — запита Аарон.

— Този план отдавна е в действие — откровено се усмихна чичо му. — Няма да чакаме, докато ни острижат като овце.

— От хиляда години живеем в Кастилия и Арагон — каза печално Бенхамин. — Трудно ще свикнем със студения северен климат.

— Ние се бихме на страната на маврите — и те се обърнаха против нас. Бихме се и за християните — и те също ни предадоха. Защо винаги сме гонени? — попита горчиво Аарон.

— Ето една още по-основателна причина, за да вземеш участие в търсенето на Индиите. Колон ти е приятел. Той ще те вземе със себе си. Ако намерите съкровища, Изтокът ще стане ново убежище за рода Торес — посъветва го Исаак.

— Вярно е — усмихна се Аарон и грабна ръката на чичо си, — при това — убежище с по-топъл климат!

След като се посмяха, тримата подробно обсъдиха как Аарон трябва да отпътува за кралския двор, където да се срещне с Колон и уреди участието си в експедицията. После Исаак предложи на младежа да се качи горе при леля си, която много искала да го види. Когато Аарон излезе, Бенхамин извърна лице към брат си.

— Казвай останалото! — мрачно поиска той.

Исаак въздъхна.

— Торкемада ще изпъди евреите и ще причини на мнозина от тях големи злини, но ние сме се подготвили за това. Ще помогна на всички, доколкото ми стигат силите. Много заможни хора от нашата вяра се заклеха да сторят същото. Но се страхувам за онези, които ще останат тук! Защото сега вие сте във властта на Инквизицията.

— Ние се покръстихме, Исаак, да ни прости Господ! — въздъхна Бенхамин. — Вече не спазваме Закона на Мойсей. Ходим в

християнска църква и ядем християнски хляб, квасен с мая. И копоите на Инквизицията не могат ни обвини в нищо!

— Когато вземе това решение — в гласа на Исаак се прокрадваше състрадание, — аз се съгласих, защото не исках да напуснеш Кастилия. Но сега... страхувам се, че напразно се покръстихте. Ядете ли свинско в къщи? Престанахте ли да се къпете редовно?

— Но това още нищо не значи!

— Напротив, според новите инструкции, оповестени от Торкемада, това е всичко! Не стига, че неговите шпиони всяка събота сутрин гледат на кои къщи комините не пушат, за да разберат кой спазва еврейската събота. Не, това му е малко и той ги праща да разпитват месарите — кой не е купувал през последния месец свинско месо. Освен това да смърдиш на пот и чесън и да носиш кирливи дрехи е признак на истинска набожност. Ако твоите слуги внасят в къщата ви повече вода за къпане или перат по-често, лошо ви се пише! Рано или късно ще се намери някой да направи донос и срещу най-предпазливия новопокръстен. И когато Светата канцелария конфискува имота му, Короната, Църквата и доносникът ще получат своя дял.

— Но това е чудовищно! Такива жертви направихме. Големият ми син, запратен в Барселона, малката ми Ана, злочеста със съпруг развратник... всички ние спазваме техните канони — Бенхамин целият се прегърби, но после изправи снага и силно удари по масата. — Кълна се в Бога, но аз няма да допусна всичко това да сполети семейството ми!

— Страх ме беше — прошепна с виновен вид Исаак, — страх ме беше, че няма да послушаш гласа на разума! Заминете сега, докато това е възможно, братко!

— От хиляда години нашият дом е Кастилия! — непреклонно заяви Бенхамин.

— Тогава, тъй да бъде! Но поради всичко това, още повече бих желал Аарон да отплава с генуезеца.

— Сякаш бихме могли да го възпрем! — с тъжна усмивка завърши разговора Бенхамин.

ГЛАВА ВТОРА

Имението Валдес, година 1492

Равнините наоколо кипяха от живот. Носещият се на вълни аромат на лавандула и мащерка полека отстъпваше място на други, по-силни благоухания на късната пролет в Андалусия. Тежкия, наситен мирис на цъфналите маслинови дървета, обилно подхранвани с конска тор и напоявани от притоците на река Гвадалкивир, се смесваше със сладкия дъх на жасмин и рози.

Магдалена дръпна поводите и като спря младата си кобила, обгърна с поглед заобикалящата я шир. Далеч на хоризонта в маранята трептеше Севиля с бяло и златистозелено сияние. Девојката поемаше дълбоко дъх и се наслаждаваше на свободата от поредната си тайна разходка.

Тя добре помнеше как бе завършило едно такова приключение преди година и цяла зима се бе въздържала от подобни авантюри. Но откакто Диего Торес се бе върнал към опасната си професия на войник, нея я занимаваха други мисли. Мечтите ѝ да стане придворна дама на кралица Исабел бяха осуетени от собствената ѝ майка. Дона Естрея не желаше да има до себе си в двореца млада и пълна с живот девојка. Нали едва миналата година бе успяла да омъжи Дулсия — третата, след Мария и Елена, дъщеря в семейство Валдес. Така че на Магдалена ѝ оставаше да чака поне още една година. Ами ако дотогава Диего, вече увенчан с бойна слава, си вземе друга жена?

От яд Магдалена хапеше устни, защото си даваше сметка, че нито дона Естрея, нито дон Бернардо биха одобрили брака ѝ с един новопокръстен християнин, особено сега, когато баща ѝ бе станал член на суровия Орден на доминиканците, на който бе подведомствена Светата инквизиция.

— Това е учудващо. Никога не съм смятала баща си за дълбоко религиозен човек. Майка ми със сигурност не е религиозна — прошепна тя на кобилата си, която наричаше Портокаловия цвят или просто Цветето, и я потупа по красиво извитата шия. На Магдалена ѝ

се струваше, че всички възможни препятствия бяха препречили пътя на мечтите ѝ, но със самонадеяност, присъща на младостта, тя просто не им обръщаше внимание. Ще намери начин да попадне в кралския двор и там ще привлече вниманието на Диего!

Миралда сигурно вече полудяваше от притеснение, но старата прислужница никога не би се осмелила да признае на родителите ѝ, че я е оставила да се измъкне от къщи. Естрея прекарваше твърде много от времето си в кралския двор, а баща ѝ се бе захванал с местна политика и Магдалена бе оставена главно на грижите на слуги и частни учители. На последните поне бе благодарна за това, че бяха я научили да чете и да пише покрай по-малкия ѝ брат Хосе. Майка ѝ и сестрите ѝ не умееха и това — нещо обикновено сред благородническите семейства на Кастилия. Баща ѝ беше възразявал срещу такова нарушение на традициите, но Хосе, вечно болнав и разглезен, бе заявил, че без присъствието на сестра си няма да учи. И Бернардо бе принуден да се съгласи. Преди две години обаче Хосе внезапно умря от лятна треска и уроците също така внезапно бяха прекратени. Любознателна и волева натура, Магдалена скришом изнасяше книги от библиотеката на баща си и ги четеше по време на своите изпълнени с мечтания, тайни разходки като днешната. Преди двадесетина години в Севиля се бяха преселили немски печатари и техните книги по какви ли не въпроси, даже скандалната и абсолютно възхитителна книга за човешката анатомия, не бяха рядкост. Разбира се, тази книга не бе я купил дон Бернардо. Магдалена я зае от приятелката си Лусия, която пък я бе измъкнала от библиотеката на своя баща.

Ако трябваше обаче да признае истината докрай, библиотеката на семейство Валдес бе в същата оскъдица, както и целият им имот, който, откакто Магдалена се помнеше, все намаляваше и вървеше към упадък. Един поглед към разрушената западна стена на родовия им чифлик бе достатъчен, за да се разбере в какво бедствено положение бяха изпаднали. Маслиновите градини около имението бяха оредели, дърветата — остарели, изкорубени, с изсъхнали и болни клони. Ниските зидани стени на централната сграда и пристройките бяха пропукани от брулещите ги години наред горещи ветрове и от безмилостното слънце на Андалусия. Почти нищо не бе правено и за подмяната на изпотрошените керемиди по покривите, както и за

сламените покрития на колибите на селяните им. Парите за ремонт никога не стигаха.

Магдалена насочи Цветето към яхърите, като мина покрай рояк проскубани пилета, които кълвяха нещо в песъчливата земя. В двора чифт впрегнати волове търпеливо очакваха коларя си, а около тях сънливо се въртяха рояци мухи. Тя скочи до ниската отворена врата на конюшната и веднага я лъхна миризма на сладко сено и коне — вечния аромат на пролетта в провинцията. Като хвърли юздите на един стар коняр, тя погледна през обраслия с плевели двор към централната къща.

До вратата ѝ стоеше красив сив жребец, върху чието седло личеше зеленият кръст на Инквизицията. Поводите му държеше търпеливо един от телохранителите на брат Томас де Торкемада. В сянката на ниско провисналите клони на маслините — единственото укрытие от палещото обедно слънце в цялата околност, дремеха на седлата няколко дузини тежковъоръжени стражници. Откакто баща ѝ влезе в братството на доминиканците и стана носител на кръста, тоест човек, който, освен че носи кръста по време на религиозните процесии, също така шпионира съседите си и докладва на Светата канцелария за всяко тяхно прегрешение, Магдалена изпитваше страх от брат Томас.

И сега я побиха тръпки, когато човекът, който държеше коня на Великия инквизитор, я изгледа изпитателно с присвити безизразни очи. За всеки случай тя го заобиколи отдалеч и се изкачи по ниските каменни стъпала към главния вход.

В хола от библиотеката на баща ѝ се чуваха гласове — неговият и на госта му, които ту се засилваха, ту заглъхваха. Любопитството у нея надделя над отвращението. Тя се прокрадна към вътрешното дворче на голямата правоъгълна къща и мина под сянката на портика към отворения прозорец на стаята, от която се дочуваха гласовете. Говореше брат Томас със сухия си глас:

— Вие, дон Бернардо, сте постъпили правилно, като сте обърнали внимание на Светата канцелария на това, че семейство Муньос продължава тайно да следва юдейските обичаи. Старият Педро Муньос си призна, че яде месо в петък и че е богохулствал пред статуята на Светата дева.

— Следователно всичките им земи са конфискувани и продадени? — предпазливо запита дон Бернардо.

— След тайнственото убийство на синовете му през миналото лято единствената наследничка бе дъщеря му. Но и тя призна, че е извършила същите грехове като баща си.

Магдалена се вцепени от изненада. Педро Муньос и децата му бяха гадни и нагли, но чак пък юдействащи фанатици! Те нямаха морал да бъдат истински християни, камо ли да рискуват кожата си и тайно да изповядват Закона на Мойсей!

— Ето парите от разпродажбата — десет хиляди мараведи — продължи Торкемада, сякаш доловил нейния въпрос.

— Само десет хиляди? — не мирясваше Бернардо.

— Вече сте получили две портокалови градини и пасбището до реката, на границата между вашите владения и владенията на Муньос. Тези пари са допълнително и напълно задоволително възнаграждение за свидетелските показания — отговори му брат Томас с тон, който показваше, че въпросът е изчерпан. — Би трябвало да ви задоволи и това, че сте оказали услуга на светата вяра.

Магдалена имаше предостатъчно причини да мрази семейство Муньос, но сега усети как в душата ѝ се надига вълна от гняв срещу подлостта на баща ѝ. Тя знаеше, че древният им благороднически род изживява тежки времена, но това ли бе пътят да се оправят семейните финанси — да търгуваш с честта на фамилията и се съюзяваш с един луд като Торкемада!

Тя се притули зад голяма делва за вода, като за миг се облегна на гладката ѝ хладна стена. След това бавно пое към своите стаи и пред очите ѝ изплува презрителният израз, появил се на лицето на Аарон Торес, след като му беше казала името си. Нищо чудно! И дали един ден това хладно презрение няма да се превърне във вледеняващ ужас, когато той, новопокръстен християнин, научи как баща ѝ служи на Светата канцелария? Вътре в себе си тя разбираше добре, че един мъж, който безстрашно носи юдейското си име, не би се уплашил от Инквизицията. Но нея той ще презира още повече, когато разбере, че баща ѝ е станал носител на кръст.

— Ако не накарам мама да ме заведе тази пролет в кралския двор в Гранада, дано поне да успея да използвам част от парите, придобити от баща ми по срамен начин, за да отида до Севиля и попълня

гардероба си — промърмори Магдалена, като си мислеше, че братята Муњос ѝ дължат тези пари за гнусното си нападение. Тя пак усети, че старата батистена риза стяга гърдите ѝ, които бяха значително наедрили през изминалата година. Даже широкият вълнен сукман не можеше вече да прикрива формите ѝ. Като си купи красиви рокли с дълбоко изрязани бродирани деколтета и дълги шлейфове — такива, каквито носи майка ѝ, непременно ще се хареса на Диего. Само да не забравя да го нарича в двореца с християнското му име! Ако той презира властта на хора като брат Томас, самата тя не я приема безгрижно.

Семейство Торес притежават в Севиля цял палат, много по-разкошен от скромната градска къща на нейните родители. Може би след военната си служба Диего ще отиде да живее в този дворец. Трябва да замине за Севиля, където би могла да узнае за плановете му!

Тя влезе в спалнята си и огледа занемарената стая, опушените стени с олющена мазилка, пода от голи дъски, по които се бе натрупал цял пласт от прах. Измъкна се от вълнената рокля и я хвърли върху неоправеното легло. След това, докато сваляше батистената риза, извика Миралда.

— Ти къде беше? — запита я дебелата стара прислужница, като си бършеше ръцете в недотам чистата престилка. — Майка ти иска да посрещнеш братовчедка ѝ, дона Луиса — Миралда помириса въздуха и каза с укор — пак си яздила!

— Какво от това? — сви рамене Магдалена и почна да разплита дългата си до кръста тъмноредвена коса. — Щом ще обядвам с дона Луиса, пригответи ми вода за къпане, иначе ще воня на обор. Дали не е по-добре да се появя пред нея като някоя слугиня? Тя е дошла да провери дали съм достатъчно хубава за сина ѝ Гилберто — Магдалена се засмя, защото знаеше, че баща ѝ няма да е съгласен да се сроди с това нископоставено семейство. — Всичко ме сърби от потта. Донеси вода, Миралда!

— Гледай да не те обвинят в юдейство с това твое миене — промърмори старата жена и тръгна да търси някое момче да донесе вода.

Дворецът Алхамбра, Гранада, година 1492, 15 март

Исаак Торес вървеше с Абрахам Сенеор към огромната зала за аудиенции, където приемаше посетителите си кралското семейство, на което двамата тъй предано служеха. С богато украсените си колони и огреният от слънцето „Двор на лъвовете“ блестеше с цялото покоряващо великолепие на последната мавърска династия, царувала в Иберия. Те влязоха в надминаващата всяко въображение вътрешна зала, но нито един от тях не обърна внимание на обстановката. Занимаваха ги други, много по-важни неща.

— Какво би могъл да предложиш в случай, че са склонни да преговарят? — попита рязко Исаак. — Само да ни бяха дали повече време да се подготвим! Това внезапно повикване не ми харесва.

— Точно това иска кралицата — направи гримаса Сенеор — да ни извикат без предупреждение. Да не успеем да се обадим на приятелите си и съберем сумата.

— Искаш да кажеш, че така иска не тя, а побърканият подмазвач, който стои зад трона ѝ — поправи го Исаак.

— Можем да съберем толкова пари, че ще накараме Фернандо да се разтрепери от неизцерима алчна треска, та дори и брат ти Бенхамин с цялото си изкуство не ще го излекува — отговори с мрачен хумор Абрахам. — Но в едно си прав. За разлика от краля, четвърт милион дукати няма да трогнат Исабел или Торкемада.

— Напоследък нещо не виждам в двореца игумена на Санта Крус — каза с надежда в гласа Исаак. — Моли се да не се появи, докато не свършим работата — той млъкна за миг и след това продължи: — Наистина ли вярваш, че толкоз бързо ще съберем четвърт милион дукати?

Абрахам вдигна рамене.

— Преди пет години откупих около петстотин наши хора след превземането на Малага. Това бе тежко бреме за всички нас, които внесохме парите. Колко ли по-скъпо ще струва съдбата на всички евреи в испанските земи?

— Поне да имахме време да се свържем с банковите къщи в Генуа и Неапол! — нервно отбеляза Исаак.

Издълженото самоуверено лице на Сенеор изведнъж грейна във весела усмивка.

— Нищо не пречи сега да блъфираме, а парите да дадем по-късно.

Исаак отметна глава назад и дълго сдържаното напрежение се изля в смях, който разтресе цялото му ниско и набито тяло.

— Вярно, приятелю! Ще блъфираме. Трастамарите също умеят да го правят и се показаха добри играчи, особено когато си нямаха нищо, освен подкрепата на шепа градчета. При все това успяха да всеят страх в разбунтувалото се срещу тях благородническо съсловие.

— С подкрепата на шепа градчета, но и на своите евреи. Нека не забравят това! — добави Сенеор тихо, защото бяха приближили стражниците, застанали пред вратата на приемната зала с кръстосани алебарди, които зловещо святкаха.

Двамата пищно облечени царедворци съвсем леко кимнаха на стражата и алебардите се разделиха в знак, че гостите могат да влязат. Кралските евреи бяха очаквани.

Исаак Торес винаги си бе мислил с учудване колко различни са кралят и кралицата, които управляваха с изключително единомислие и съгласуваност, но имаха вид на хора, нямащи нищо общо помежду си. Фернандо бе мургав и гъвкав, с хубаво, дори красиво, но позахабено лице. Някой случаен наблюдател по погрешка би могъл да го вземе за надут пуяк, но лукавите му присвити очи взимаха точната мярка на всекиго.

Исабел бе ниска и пълна, с дълго лице, толкова безнадеждно грозно, колкото красиво бе лицето на мъжа ѝ. Дългият ѝ нос, дебел като патладжан, висеше надолу, а тлъстият ѝ врат бе целият на дипли, които — уви! — твърде добре се виждаха под скосената ѝ навътре брадичка. Оредяла червена коса стърчеше на сплъстени кичури изпод ужасно старомоден тюрбан. Но при все това във воднистосините ѝ очи светеше остър ум, който посвоему не отстъпваше на ума на Фернандо.

Кралят седеше облегнат назад. Дългите му пръсти, окичени със скъпоценни камъни, спокойно си почиваха върху разкошното кадифе на дрехата му. Фернандо Трастамара имаше слабост към черното облекло и не го носеше само по време на официални церемонии. Исабел седеше изправена на крайчеца на богато орнаментирано кресло и държеше в малките си, къси ръце лист пергамент — тежка старинна хартия, използвана само за държавни документи.

— Разрешаваме ви да влезете — обяви Фернандо с престорено нехайство и махна с ръка, приканвайки Сенеор и Торес да минат напред по лъскавия мраморен под.

Те приближиха и направиха церемониален поклон по всички правила на етикета, тъй като Исабел много държеше на тези неща. Исаак срещна погледа ѝ и видя колко мрачни и неспокойни са очите ѝ. Сякаш тя действително намираще цялата тази сцена за неприятна. Това го изненада.

— Имате нашето позволение да прочетете ето това! Взетото решение ни натъжава, но трябва да изпълняваме волята Господня — заяви спокойно кралицата. Гласът ѝ бе твърд и все пак му се стори, че в него има нотка на несигурност.

Двамата мъже седнаха до ниската месингова маса, поставена срещу подиума, върху който седяха техни величества, и бързо прегледаха прокламацията. Забележителното беше, че под нея липсваше подпис. Следователно монарсите наистина бяха готови да се пазарят!

Очите на Исаак срещнаха тези на Абрахам. Старият равин взе думата:

— Експулсирането на всичките ви еврейски поданици, благородна кралице, ще разори нацията.

— Те имат избор, който тъй великодушно им предоставя Светата ни майка — Църквата — каза Исабел през стиснати устни. — Да приемат покръстването и да узнаят единствената права вяра! — гласът ѝ бе мек и трепереше от възбуда.

— Нима това ви се струва неразумно? — поинтересува се Фернандо и погали с пръсти гладко избръснатата си брадичка, гледайки двамата мъже като котарак, дебнешч чифт охранени канарчета.

Исабел погледна царствения си съпруг и в белезникавите ѝ очи пламна гняв. Тя бе тук да спасява души, а не да води пазарлък за попълване на кралската хазна!

— Нашата вяра, най-благородна кралице, ни е крепяла пет хиляди години. Принасяме на короните на Кастилия и Арагон цялата си и безусловна вяроност, но си оставаме евреи, а не християни — каза простичко Абрахам, обърнат към Исабел, като в същото време с крайчеца на окото следеше израза върху лицето на краля.

— Това създава проблем, тъй като сега, след като неверниците маври са изхвърлени от нашите земи, ние желаем да обединим всички испански поданици под знамето на светата вяра — каза кралицата, която продължаваше да седи изправена, сякаш глътнала бастун.

— Обаче не бяха ли предоставени на оцелелите мюсюлмани четиридесет години, през които те да се асимилират, и не бе ли им разрешено през този период да практикуват безпрепятствено своята религия? — запита Исаак, който предварително знаеше отговора, тъй като бе един от главните участници в преговорите по условията на капитулацията.

— И колко повече заслужават такава щедрост вашите еврейски поданици, които финансираха войната и се биха в редовете на армиите, които победиха маврите! — добави Абрахам.

— Готови сме да платим за правото да сме граждани на Испания! — каза Исаак, като премина направо към същността на въпроса.

— Дайте да обсъдим това! — усмихна се Фернандо и погледна към Исаабел в очакване на нейния отговор.

По въпросите, обещаващи полза за държавата, кралицата винаги разсъждаваше трезво. Тя въздъхна и попита:

— Какво бихте предложили в замяна на една такава отсрочка, каквато получиха мавританските ни поданици?

— Сто хиляди дуката биха заздравили кралската хазна след разходите около превземането на Гранада — отговори Абрахам.

Фернандо, който обичаше да се пазари, започна да клати глава, обмисляйки предложението.

— Но щом като испанските земи толкова много харесват на евреите, те със сигурност би трябвало да платят повече.

Преговорите се отприщиха. След близо един час стана ясно, че би могло да се постигне взаимно съгласие. Като пресмяташе след колко време би могъл да поиска нов, по-висок откуп, кралят каза с видимо задоволство:

— Следователно цената за пребиваване в нашите земи се определя на триста хиляди дуката — и погледна към съпругата си, която му кимна с глава в знак на одобрение.

— Ваши величества са безкрайно великодушни — заяви с усмивка Абрахам.

Но в този момент в края на залата се чу шум и всички се обърнаха натам. Стражата мигновено, се отдръпна, без колебание. В залата като виелица нахълта монах в бяло расо и дълго черно наметало. Кръглото му лице бе изкривено от гняв и той размахваше тежко разпятие от слонова кост, покрито със скъпоценни камъни.

— Значи триста хиляди! И евреите са доволни — изръмжа Торкемада. Жълтите му очи първо се впиха в Исабел. Той високо вдигна кръста като талисман към лицето ѝ сините ѝ очи станаха кръгли от страх и тя сякаш се смали в креслото си. След това Великият инквизитор се обърна към Фернандо:

— Юда Искаротски продаде нашия Господ за тридесет сребърника — нима испанските земи струват толкова по-скъпо? Триста хиляди! Тогава продай и Него и бъди проклет вовеки веков!

Торкемада захвърли тежкото разпятие в краката на Фернандо. То се счупи и по блестящия мраморен под се разпръснаха кървавочервени искрящи рубини, подобно на взрив от огнени звезди. Торкемада рязко се обърна с гръб към царствената двойка. Широкото му черно наметало се метна като гарваново крило и той излезе, без да чака позволение, както не бе го поискал при влизане. Когато изчезна зад една странична врата, техни величества и двамата им еврейски съветници останаха като вкаменени на местата си.

Абрахам Сенеор погледна своите повелители и разбра, че е загубил битката. Исабел отново седеше като истукана, хлътналата ѝ брадичка бе вирната с изненадваща решителност, погледът ѝ беше впит в царствения ѝ съпруг, сякаш повеляваше да я погледне. Кралят, целият преbledнял, бе вторачил тъмните си очи в строшения символ на вярата си. Абрахам добре можеше да си представи как работи сега неговият гъвкав и суеверен ум.

— Сега ни оставете! Ние ще се посъветваме по въпроса... и аз трябва да се помоля! — каза кралицата със стоманени нотки в гласа.

— Докато очакваме благоволението на ваше кралско величество, може би ще успеем да съберем още злато — подхвана Исаак с надежда, че алчността на Фернандо ще надделее над страха му.

— Свободни сте! — заяви Исабел и стана от креслото. Абрахам се поклони. Ръкавите на дългия му кафтан леко докоснаха тези на Исаак, сякаш му напомниха внимателно, че един протест в такъв момент само би усложнил техния случай. Двамата мъже се оттеглиха със свити сърца.

— Не можем да приемем подкупа им, господарю мой! — обърна се към съпруга си кралицата, след като остана насаме с него. Той седеше и поглаждаше брадичката си, без да откъсва очи от

скъпоценните камъни, блещукащи върху парчетата слонова кост и злато.

— Да, аз също твърдя, че не можем да се осмелим да го приемем. Игуменът на Санта Крус се ползва с широка подкрепа по цяла Кастилия, та дори и в Арагон. Хората крещат и настояват евреите да бъдат прогонени.

— Църквата се опасява да не би те да вкарат новопокръстените в съблазън и да ги върнат към предишната им ерес! — каза Исабел, като леко повиши глас.

Той я изгледа изпитателно и каза вече със самоувереност:

— Да не би да се страхуваш за душата ми, възлюбена моя? Все пак аз също съм от онези, в чиито вени тече еврейска кръв.

— Не — възрази му тя с раздражение, — твоето падение ще дойде не от еврейската ти баба, а от желанието ти да се осланяш на съветите на еврейската общност и парите ѝ. Ние не се нуждаем от тях — имаме си брат Томас и други учени християни, които също могат да ни дават ценни съвети. И защо да се унижаваме за дребните им подкупи, когато бихме могли да завладеем всичко, което притежават, и то — за слава на светата вяра?

— И за славата на единната Испанска империя — лукаво добави Фернандо.

— Не бъди неблагочестив! — нахока го сурово Исабел, но след това омекна и нежно погали красиво бродирания му ръкав — жест на безумно влюбена млада невеста. — Ще се моля за нас и за нашето кралство, господарю мой. Ако обичате, наредете на кралските писари да изготвят копия на този едикт за подписване.

— Ще изпълня волята ви, моя кралице — отвърна Фернандо разсеяно. Той вече обмисляше най-изгоден за себе си начин за подялба на конфискуваното имущество на прокудените. Дълбоко потънал в размисъл, той не забеляза обидата в нейните воднистосини очи. Свела надолу редките си светли мигли, тя се изправи и тихо напусна разкошната зала.

— Това е официален документ. Видях малък държавен печат върху екземплярите, подписани от двамата. Едиктът за експулсиране ще бъде оповестен до края на месеца — каза Лоренсо Гусман. В очите

му блесна пламък и от оловносиви те станаха почти ледено бели. Тясното му зеленикаво лице бе озарено с такова тържество, че беше порозовяло. Той се изправи и започна да крачи из неуютната стая. Длъгнест и непохватен, той бе учудващо силен за човек, водещ празен живот на царедворец. Само малкото коремче, което се подаваше над тесните панталони, разваляше сухата му фигура. — Струва ми се, че като разполагате с тези сведения, бихте могли да направите много нещо — добави той и млъкна в очакване.

— Ако изгонването стане скоро — Бернардо Валдес нервно потри ръце, — не разполагаме с много време. Севиля е пълна със семейства на маррано, които няма да откажат помощ на своите еврейски роднини. Някои от старите християни също ще се намесят да спасяват съседите си евреи.

— Разбира се, вие сте човекът, който ще проследи тези неща. Като носител на кръста на Светата канцелария разполагате с достатъчно средства за това. Мен ме интересува едно — падението на рода Торес — каза Лоренсо и прекара дълги, тънки пръсти по заострената си брада.

— Излиза, че аз ще рискувам — промълви Бернардо, изкривил устни от яд, — а вие ще прибирате печалбата!

— Племенник съм на най-видния херцог в Кастилия. Донесох ви новината за едикта много преди да е влязъл в сила. Ще изкарате добра печалба и тук, в Севиля, и другаде — отговори му Лоренсо с леден глас и го погледна от височината на ръста си. След това му посочи с ръка скъсаната кадифена тапицерия на креслата, очуканата библиотечна маса, избелелия и протъркан до основата някога разкошен килим. — Ще получите отлична компенсация, достатъчна да обновите тази мизерна градска къща и да възстановите наследственото си имение, както подобава на един благородник с древно потекло.

— Не разбирам защо поемате такъв риск — забеляза Бернардо и започна нервно да размества книжа по масата. — Женен сте за дъщерята на един Торес, взели сте добра зестра. Семейството на съпругата ви са новопокръстени християни, с голямо влияние в двореца. Какво ги засягат новите разпоредби за тайно юдействане?

Очите на Лоренсо се присвиха. Той се завъртя на тока на единия си ботуш и настъпи с подметката една хлебарка, имала нещастieto да пресече пътя му.

— Известно ли ви е колко още е останало на Торесови, след като изплатиха дела на малката ми Ана? Старият Бенхамин, многоуважаемият ми тъст, забогатя като дворецов лекар. А най-голямата от всички компании, чиито кораби извършват превози по Средиземно море, е собственост на големия му син и неговата старо християнска съпруга в Барселона. Но въпросът е не само в парите — добави той с напрегнат глас. — Моите роднини ми уредиха злочест брак. Ожениха човек като мен за невръстно хилаво еврейче, което ходи по петите ми като домашна болонка! И ми говори за вярност! Представете си, имаше невъобразимата дързост да дойде при мен и да ми скимти за съпружеска вярност! Че и поиска да спя с нея, след като беше надебеляла от бременността и заприличала на нищо — той целият потрепери при спомена за наедрелия корем и сините очи на Ана, които се напълниха със сълзи, когато ѝ каза, че я праща да живее в селския му чифлик в провинцията. Как му се искаше да я пропъди завинаги от живота си! И нея, и цялото ѝ проклето благоденстващо семейство! — Късмет. Проклет еврейски късмет! Ето какво имат Торес. Даже това парвеню — малкият им син, получи от краля високи отличия за храброст във войните. Докато аз, който принадлежа към най-благо родния род Медина-Сидония, съм принуден да събирам трохи от еврейска трапеза! Но този им късмет не е вечен. Ще доживея да видя как всички пълзят в краката ми! Така че, изпращайте шпионите си на работа и до две седмици ми докладвайте за стореното!

Бернардо само кимаше, изплашен от този алчен и хитър царедворец. Гусман излезе от библиотеката, като затръшна тежката дъбова врата. Старецът видя през предния прозорец как Лоренсо грабна юздите на коня от стария коняр и се метна на седлото. Свирепо дръпна юздите, заби шпори в хълбоците на животното и препусна, без да се обръща назад. Валдес реши, че трябва да бъде много предпазлив с дон Лоренсо Гусман.

ГЛАВА ТРЕТА

Севиля, година 1492, април

Магдалена яздеше в западна посока през тесните и криви улички, като насочваше бялата си кобила по-далеч от градините на Алкасар, към свободните пространства покрай Гвадалкивир. Утринният ветрец бе прохладен и изпълнен с аромата на цъфнали портокалови дървета и рози. Улиците гъмжаха от търговци и амбулантни продавачи; в този ранен час тук рядко можеше да се види красиво облечена млада дама от благородническо потекло. Неспокойният дух на девойката жадуваше за открити пространства, където можеше да пусне Цветето, да препускат на воля и да оставят далеч зад себе си по-голямата ѝ сестра Мария и коняря, който ги придружаваше. Когато отпред се появи Златната кула, непрекъснатата върволица от скрибуцащи в посока към пазара каруци — натоварени с маслини, нарове и току-що заклани прасета оредя и пред Магдалена се откри дълъг свободен път. Каменната настилка блестеше като злато под сутрешното слънце.

— Отивам към църквата „Свети Стефан“, при завоя на реката — извика тя на Мария, за да не се тревожи излишно. После подкара кобилката в лек галоп, приведена ниско към врата ѝ. Като някаква приказна фея, дошла при простосмъртните, тя се провираше грациозно между тежките каруци с дървени колела и бавно пристъпящи волове. Тъжните ѝ мисли бяха останали някъде назад, заедно с протестните викове на сестра ѝ. Магдалена цяла седмица вече редовно яздеше покрай красивия палат на Торес, търсеше през неделните дни Диего и семейството му в катедралата, бродеше по пазара и купуваше платове и евтини бижута, от които нямаше нужда.

Майка ѝ започна да подмята, че била станала много набожна, щом по три пъти в седмицата посещава обедната служба, а баща ѝ — да се оплаква от прекомерните разходи. Но така и не успя да срещне Диего. Виждаше майка му в църквата, веднъж зърна и баща му, който излизаше за посещение при пациент. Но синът им, изглежда, се бе усамотил вкъщи — или въобще не бе в Севиля.

Чрез познати на майка си от двореца в Гранада бе научила, че той е напуснал армията на крал Фернандо след падането на града. Но къде ли е отишъл? Сигурно не е тръгнал в изгнание с чичо си, юдея! Историята за това, че най-довереният и честен съветник на краля бил напуснал Кастилия при мистериозни обстоятелства, вече седмици наред се носеше из града. Някои разправяха, че Исаак Торес бил пратен с тайна мисия при португалския крал Жоао II — зетя на испанския властелин, други — че заедно с огромните си богатства бил избягал в Южна Франция, като с подкуп измъкнал от краля разрешение да изнесе цялото си злато в нарушение на всички закони. И сега Магдалена отново прехвърляше в ума си тези слухове, като се мръщеше от яд и се молеше само за едно — Диего да не е тръгнал с чичо си.

Неотдавна бе изпросила от стиснатия си баща една немалка сума за скъпи тоалети и бижута, като тайно се надяваше с тяхна помощ да направи впечатление на войника, израснал сред разкоша на двореца. Разбира се, родителите ѝ си имаха свои планове за нея и не биха ѝ позволили да се омъжи за човек от семейство на новопокръстени, колкото и богат да е той. Според обявения преди месец едикт, до края на юли всички евреи бяха длъжни да ликвидират собствеността си и да напуснат кралствата Арагон и Кастилия. Едиктът поставяше под заплаха всеки, в жилите, на който течеше еврейска кръв, и особено хората, наскоро приели християнството, както семейство Торес, чиито близки сродници бяха останали верни на старата си вяра. Не, съпрузите Валдес желяеха за най-малката си дъщеря по-сигурен брак с някой мъж, имащ влияние в политиката. Тъкмо поради това дон Бернардо ѝ бе разрешил лукса да подмени целия си гардероб и по този начин да се подготви за дебюта си в двора на кралица Исабел.

— Ще се сродя със семейство, което сама си избира! — упорито измърмори Магдалена, която за кой ли път обмисляше своя план.

Разбира се, той би могъл да се осъществи само в случай, че Диего е тук, в Севиля, а не някъде по чужбина с чичо си. Със самонадеяността на шестнадесетгодишно своенравно момиче тя смяташе, че последното е невъзможно. И така, да започне отначало! Бащата на Диего е личен лекар на краля и известен лечител. Евентуална среща с него би положила началото на една връзка между нея и сина му. Вече много дни тя бе умувала как да постигне това, дори

бе решила да се престори на болна от треска, но след това се бе досетила, че тази уловка бързо ще бъде открита и приета с насмешка от Бенхамин Торес. Вече цяла седмица тя следеше как той всеки ден излиза от къщи рано сутрин и тръгва при болни в различни краища на града. Един от тях — вече възрастен човек, живееше на брега на реката, досами древната римска стена.

След като в провинцията бе препускала къде ли не, Магдалена бе станала отличен ездач. Още от най-ранно детство бе свикнала да пада от попита, а след това и от коне. И какъв проблем ще бъде да се хвърли от седлото и падне на пътя в момента, когато Бенхамин излиза от дома на своя пациент? Е, няма да мине без някоя драскотина или натъртване, щом трябва да се придаде достоверност на случката, но тя бе получавала много по-тежки наранявания!

Поради хладната утрин днес бе облякла бледожълта рокля от плътно кадифе. Цветът много ѝ отиваше, но по-важното бе, че дебелият плат можеше да я предпази от някое по-сериозно нараняване — поне така се надяваше. Тя нетърпеливо отметна пелерината си и усети как вятърът я подхваща и тегли брошката от топаз, с която я бе закопчала отпред, върху високо изрязаното деколте на елека ѝ. В този момент Магдалена видя целта си: Бенхамин излезе от сводестата врата и се качи в двуколката. Кочияшът подкара коня в лек тръс и тя бързо го изпревари, като гледаше за подходящ завой, където би могла изведнъж да дръпне юздите на Цветето и да падне. Видя малко мочурище до павирания с камъни път, гъсто обрасло с цъфнали треви. Насочи Цветето към него и точно на завоя рязко опъна поводите. Изненаданата кобила се изправи на задните си крака, Магдалена пронизително извика и се плъзна по хълбока ѝ, за да се приземи. Предварително бе освободила меките си ботушки от стремената, но проклетото дебело кадифе на роклята ѝ са закачи за лъка на седлото и омота десния ѝ крак. И когато се плъзна и политна към земята, десният ѝ крак остана закачен за седлото. В един ужасен миг тя усети, че се разчеква на две; след това роклята изпраця и се скъса. Майко Божия, нима ще се убие! Тази мисъл бе последната, преди да загуби съзнание.

Бенхамин видя как младата жена профуча покрай него, забеляза богатото ѝ облекло и прекрасната кобила и се учуди, че една благородничка се движи без придружител по улиците на града. След това чу вик и изплашено цвилене някъде отпред, след завоя. Когато

приблужи, девойката лежеше сгърчена отстрани на пътя, а бялата кобила пасеше до нея. Като грабна медицинската си чанта, той притича до девойката, коленичи и започна да я преглежда. В този момент го приближи обезумяла от страх млада жена, придружена от коняр.

Мария плачеше и се кръстеше, ужасена от мисълта, какво ли ще направи баща им, ако Магдалена е сериозно ранена. Като по-възрастна и омъжена, на нея ѝ бе поръчано да придружава по-малката си и несравнимо по-красива сестра.

— Кой сте вие, господине, и какво се е случило със сестра ми? — запита тя с възможно най-голяма тежест, но въпреки желанието ѝ въпросът прозвуча като писукане. Останала без дъх, пълничката Мария слезе от коня и се втурна към Магдалена.

— Името ми е Бенхамин Торес, лекар съм на техни величества Фернандо и Исабел — отговори ѝ той, без да я удостои с поглед, и продължи повърхностния си преглед на момичето, което изстена и започна да идва в съзнание. — Падна от коня си, когато препускаше прекалено бързо.

Мария бе приятно изненадана да срещне човек, толкова близък на кралската двойка, понеже тя самата бе омъжена на петнадесетгодишна възраст и никога не бе ходила в двореца. Но макар и да живееше в провинцията, тя бе чувала името Торес.

— Ще можете ли да ѝ помогнете? — запита тя с глас, изпълнен с благоговение, впечатлена от изтънчените му обноски, но все още изпълнена със страх от предстоящия гняв на баща си.

— Когато се съвземе и може да говори, ще трябва да проверя дали няма вътрешни увреждания.

Клепките на Магдалена трепнаха и тя се ококори, когато видя над себе си необикновено сините очи на Бенхамин, толкова еднакви с очите на сина му. Нежни ръце не ѝ позволиха да стане, когато направи опит за това.

— Трябва да полежите спокойно. Чувствате ли се зашеметена? — неуморните му пръсти опипваха с привични движения главата, а след това и ръцете ѝ отгоре до долу.

— Не, главата ми вече се избистря. Мисля, че въздухът ми бе изкаран — тя се огледа да види дали не е получила видими наранявания, като в същото време бе доволна, че е жива и цяла.

Внимателно, с помощта на Бенхамин, тя седна, без да обръща внимание на истеричния плач и натякванията на Мария. Но когато размърда краката си, усети остра болка, която я преряза от слабините към корема, извика и отново изгуби съзнание.

Магдалена се събуди в непозната стая с красиви мозайки по сводестия таван и тежки драперии от бродирана коприна по стените. Дебели персийски килими покриваха мраморния под, а леглото, в което лежеше, бе някак си греховно меко и цялото отрупано с възглавници. Малко разпятие висеше на една от стените и изглеждаше чуждо на цялата обстановка, като елха в портокалова градина. Магдалена инстинктивно разбра, че се намира в палата на семейство Торес.

— А, нашата болна се събуди! Бях ви дал приспивателно.

Познала гласа на Бенхамин, Магдалена обърна глава и видя, че той седи и чете. В далечния край на обширната стая, докъдето не стигаха гласовете им, седеше една прислужница.

— Отдавна ли съм тук? — тя се опита да се обърне настрана и примигна от силна болка.

— От ден и половина. Недейте да си движите краката! Имате много силно разтягане на мускулите от вътрешната страна на бедрото, но постепенно това ще мине — каза Бенхамин и млъкна, сякаш се колебаеше за нещо, като остави настрана тежката, написана на арабски и подвързана с кожа дебела книга. Магдалена внимателно се вгледа в лицето му — загоряло от слънцето, покрито с бръчки, и при все това удивително красиво. Но той явно криеше нещо — това личеше от израза на очите му.

— А защо сестра ми ме е оставила тук? Нима съм пострадала сериозно?

— Не бих казал, че е твърде сериозно — Бенхамин леко й се усмихна, при което се откриха равните му бели зъби, същите като на Диего. — След като ви докарах тук и ви прегледах, сестра ви и съпругът й се съгласиха с мнението ми, че е по-добре да не се движите — той млъкна за миг и след това продължи: — Мисля, че тя се страхува да съобщи на родителите ви какво се е случило с вас. Нали сте били поверена на нея!

— Мария се страхува от собствената си сянка — с младежко високомерие изсумтя Магдалена. — Вината бе изцяло моя: аз препуснах да ги изпреваря и паднах. Мога и сама да кажа на баща ни — тя погледна Бенхамин и видя, че той вади от халата си тънък, навит на руло лист пергамент.

— Ето това ще послужи за свидетелство, което удостоверява неопровержимо вашето целомъдрие. Нека баща ви го прочете. Може да дойде при мен, ако му потрябват други доказателства при сключване на брачния ви договор.

— Моето... моето целомъдрие? — изстена Магдалена. Ярkozелените ѝ очи широко се отвориха. Бенхамин пристъпи към нея и тя бързо грабна листа от ръката му. — Аз също мога да чета!

Тя разви листа. Очите ѝ бързо пробягаха по текста. Пергаментът носеше печат с подпис и удостоверяваше, че нейната девствена ципа е скъсана при падане от кон. От юридическа гледна точка Магдалена еди-коя си е девствена и годна за женитба!

За миг заслепяваща черна пелена се спусна пред очите ѝ. Ето каква цена бе платила за безумната си идея! Сега баща ѝ със сигурност ще побърза да ѝ натрапи някакъв гнусен брак, преди да се е разчуло, че е изгубила невинността си. Ето откъде са и силните болки при всяко движение на ханша.

— Това още не е краят на света, доня Магдалена — обади се с мек глас Бенхамин, като гледаше изразителното ѝ лице — бледо и прекрасно, одухотворено от пъргава мисъл. — Имате късмет, че бях свидетел на падането ви и пръв ви се притекох на помощ. Никой не може да хвърли и сянка на съмнение върху случилото се! Моята лекарска репутация ще ви закриля.

— Наистина съм ви благодарна за това — погледна го тя с чистите си зелени очи, — но се боя, че този нещастен случай само ще накара баща ми да ме омъжи на бърза ръка — и тя отново впи поглед в пергамента.

Бенхамин знаеше каква слава се носи за доня Естрея и си помисли, че бащата може би ще има право. Но момичето бе толкова младо и непорочно!

— Къде сте се научили да четете? — попита той.

Лицето ѝ грейна в усмивка, тъжното недоумение отстъпи място на искряща гордост:

— Частните учители на брат ми ме научиха на кастилски и латински — отговори тя и погледна книгата, оставена до креслото му. — С удоволствие бих учила и арабски, но сега на това не се гледа с добро око.

— Не само не се гледа с добро око — въздъхна Бенхамин, — но и се осъжда от Светата канцелария като ерес.

— Обаче вие четете на арабски — каза тя спокойно.

— Аз чета медицински трактати със специално разрешение от крал Фернандо. Не вярвам, че ще ви бъдат интересни — сухо добави той.

— Интересуват ме много неща, особено как се церят хората. Кажете, вярно ли е, че има еврейки лекарки? — Магдалена се изчерви, когато си спомни медицинските книги на латински, които бе разглеждала преди една година.

— Да, и то в продължение на векове — на Бенхамин простодушното момиче му ставаше все по-интересно. — Маврите не позволяват лекари мъже да преглеждат техните жени. Поради това се е наложило жени да бъдат обучавани да лекуват. Но не мисля, че на теб ти приляга такава професия.

— Съгласна съм с вас — Магдалена въздъхна, — но съм любопитна да узная толкова много неща, а библиотеката на баща ми е доста бедна... — тя нервно започна да оправя завивките си.

— Ще кажа на прислужницата ти Миралда да ти отнесе толкова книги от моята библиотека, колкото би могла да прочетеш. Тя чака отвън.

Така започна необичайното приятелство между възрастния лекар и шестнадесетгодишното момиче. На другия ден Магдалена вече се чувстваше достатъчно добре, за да си отиде къщи. Носеше цял куп книги от семейната библиотека на Торес. Освен тях взе и медицинското удостоверение. Бенхамин още веднъж я увери, че няма да съобщи на баща ѝ точната диагноза на нейното трайно нараняване. Ще остави тя сама да реши кога и кому да разкрие причината на увреждането си. По този начин ще се избегне опасността да бъде прибързано омъжена за някой ужасен човек, както бе станало с Мария, дадена за съпруга на един застаряващ мъж.

— Казвам ти, Бенхамин, тази работа не ми харесва! Семейство Валдес са близки на инквизиторите — заяви Серафина, тревожно кършейки белите си ръце.

Бенхамин я прегърна през рамо и двамата продължиха пътя си към дома на техния приятел. Бяха канени у семейство Руис, новопокръстени като тях.

— Магдалена няма нищо общо с баща си — или с майка си. А, сетих се! — той намигна. — Чух някои клюки в двореца за дона Естрея. Сигурен съм, че пак е намерила начин да се завърне в Севиля. А девойката е мила и умна. Раснала е без никакво внимание от страна на родителите ѝ — за нея са се грижили прислугата и частни учители. Тя е много самотна, Серафина.

— Още по-основателна причина да бъдем предпазливи. Ако се привърже към нас, може без да иска да каже нещо, което да стигне до ушите на приятелите на баща ѝ — доминиканците. Знаеш колко малко трябва да обвинят един конверсо в юдейство.

— Ами! Ние най-редовно ходим на черква и не ядем месо в петък. Какво повече се изисква от нас? А ти просто си притеснена, защото приближава датата за експулсиране, а и синът ни скоро ще отплава с генуезеца.

— Поне Аарон ще бъде в безопасност — ох, нали трябваше да го наричам Диего! Виждаш ли — даже имената ни издават! Но ме е страх, че и стените имат уши, а тази дъщеря на носител на кръста... — Серафина нервно поприглади с ръка шапката си, покрита с плътна бродерия. — Кога ще свърши всичко това, Бенхамин? Кога?

На другия край на града Аарон Торес влезе с коня си в двора на семейния им палат. Топлите, златисти слънчеви лъчи и сладко ромолящият фонтан радостно го поздравиха.

— Скоро ще бъда далеч в морето. И това място ще ми липсва много! — тихо каза той на Андалус, като се опитваше да не мисли колко ще тъгува за родителите си, за Ана и нейната малка дъщеричка. Дълбоко бе развълнуван и от раздялата с чичо си Исаак и Руф.

Не го напускаше тежкото чувство от сбогуването им на безлюдния път, високо в Пиренеите. Поне чичо му и леля му са в безопасност, както и по-голяма част от златото им, събрано с толкова

труд. Но хиляди други евреи нямаше да имат този късмет. В средата на юли, само няколко седмици преди крайната дата за изпъждането им, те вече задръстваха пътищата в един безкраен поток на човешкото нещастие, проточил се от високите плата на Кастилия до скалистия бряг на Каталония. Аарон бе видял как тези търговци, банкери и лекари бяха принудени насила да продават за грошове безценните си семейни имения, хиляди акри земя, великолепни дворци и добре охранен добитък.

В Лерида един търговец на вълна бе продал големия си магазин за по-малко от хиляда мараведи, а тези пари, Аарон добре знаеше това, едва щяха да му стигнат да заплати пътуването от Барселона до Неапол в разкапан, прояден от червеи търговски кораб. Щастливци бяха евреите с високо положение в политическите кръгове, които предварително бяха планирали всичко. А иначе по-голямата част не бяха повярвали, че монарсите ще ги изгонят от древната им родина, и сега заплащаха тежка цена за това.

Когато слезе от коня, обедното слънце печеше безмилостно. Един коняр пое юздите на Андалус и го отведе към яхърите да го разтрие и избърше. Аарон широко се усмихна, когато влезе в сенките на великолепния двор. Майка му винаги го гълчеше за това, когато бе малък — но как може човек да се въздържи да не се изкъпе? Седмици наред не бе слизал от седлото, докато пресичаше целия Арагон и Кастилия, за да стигне до южната част на Андалусия. Под дрехите потната му кожа бе покрита с плътен слой от прах. Той бързо разкопча пояса и сабята му издрънча на камъните, хвърли върху нея пелерината и започна да изхлузва туниката през широките си мускулести плещи. Приклекна до фонтана и потоци главата си в студената, пенеща се вода.

Магдалена стоеше на верандата и захласната гледаше с възхищение как Аарон се появи в отсрещния край на двора и се насочи бързо към фонтана. Очите ѝ се разшириха от изненада, когато той се разсъблече до кръста и се мушна във водата. Очарована, тя се приближи по-близо и копринените ѝ поли прошумоляха.

Борбата за оцеляване през годините на безкрайни битки бе изострила инстинктите на Аарон. Той се изправи и със светкавична бързина се обърна към безшумния нападател, като тръсна глава, за да махне от лицето си дългите златисти кичури коса.

— Кой... ха, момичето на Валдес! Кой, по дяволите, те е докарал в моя дом? — той гледаше свирепо така, сякаш пред него не бе никакво момиче, а мавърски войник.

Когато се обърна към нея, Магдалена проследи с поглед струйките вода, които се стичаха от мократа му коса и правеха пътечка от блестящи капки надолу по мускулите на гърдите и ръцете му. Тя долови слабата миризма на мускус, която все още лъхаше от него. Изминал бе огромно разстояние. Езикът ѝ се опря на горната устна, а пръстите безмълвно се протегнаха да докоснат покритата с нежни косми ръка. Той бе прекрасен и златен... и почти гол! Погледът ѝ се плъзна от широките му гърди върху тесните вълнени панталони и меките кожени ботуши, а след това нагоре по дългите крака, за да спре на червеникавия белег, долната част на който изчезваше в панталоните под кръста.

— Този белег е нов — несъзнателно каза тя и се изплаши от собствената си глупост.

— Така е, но след като миналата година се срещнахме на пътя за Севиля, откъде знаеш това? — очите му замислено разглеждаха зачервените бузи и широко отворените ѝ зелени очи. Раздърпаната малка скитница на Бернардо Валдес се бе превърнала в сочна малка красавица. И в същия миг се досети откъде знае тя за белега!

— Изглежда, че и двете наши срещи стават в момент, когато се отмивам от прахта.

Отговорът дойде от само себе си, когато тя го изгледа виновно и отстъпи крачка назад. Той пристъпи към нея да провери дали отново няма да се отдръпне.

И тя стори това, като вдигна пред себе си един том от бащината му библиотека. И тогава той се усмихна като хищник.

— Да не би да си онемяла от миналата година? Ако нападението на двама негодници не те изплаши, малка котарано, сигурно това, че съм полугол, няма толкова да те ужаси... или не съм прав?

— Не съм се изплашила, просто се изненадах, че те виждам да се завръщаш вкъщи след толкова време — отвърна тя решително. — Бенхамин се тревожеше за теб.

Магдалена не помръдна, когато дългите му пръсти се плъзнаха по тесния ръкав на копринената ѝ рокля. Бяха топли като андалуското слънце. Пребори се с желанието си да се приближи до него.

— Я виж ти — Бенхамин? А ти откъде познаваш баща ми? И кой ти е позволил да се разхождаш из нашата къща и да ползваш нашата библиотека?

— Ако си беше останал вкъщи, щеше да знаеш кой — тя трепна, когато Аарон издърпа книгата от нервните ѝ пръсти.

— Любовна поезия от Овидий! — веждите му се вдигнаха. — Можеш да четеш на латински? — на лицето му се изписа открито недоверие.

— Да, аз чета на латински — отговори му, като се опитваше да си придаде важен вид — все пак нали това не бе малко постижение! Едновременно се опита да скрие отчаянието си, че е хваната с толкова еротично четиво. Дали все пак не трябваше да го метне, че книгата е за майка ѝ или за омъжената ѝ сестра?

Той разтвори книгата и я прелисти, като спираше на някои любими места, които помнеше добре.

— Значи — любителка на поезия, която шпионира къпещи се мъже — погледна я с весел, но и преценяващ поглед.

— Ако се къпеше в по-закрити места, нямаше да те видя. Това навик ли ти е — да си сваляш дрехите при всеки поток и фонтан в Андалусия? — тя усети студената стена, в която бе опряла гръб, когато той я доближи с книгата в ръка.

Но остана изненадана, когато изведнъж Аарон се разсмя, отметнал назад глава. Той отмести златистите къдрици, паднали на челото му, и ѝ отговори:

— Някои потоци и фонтани в южната част на Кастилия през последните години се оказаха опасни, но предполагах, че този в двора ми не е такъв.

— Но аз, господине, нямам друго оръжие, освен моя поет — тя смело го подразни, като погледна книгата в ръцете му. Обичаше го най-много, когато се смееше.

— Та откъде познаваш моя баща?

— Бях негова пациентка. Паднах от коня и той ме лекуваше — „Това бе част от плана ми, който се обърна против мен. Аз исках само да бъда по-близо до теб, Аарон!“ — помисли си тя с отчаяние. — Когато Бенхамин разбра, че чета кастилски и латински, той бе така добър да ми разреши да ползвам библиотеката му. През последните

месеци често идвах тук — тя изпитателно погледна неясното изражение на лицето му.

Пръстите му се плъзнаха по ръката ѝ и леко докоснаха шията. Усети ускорения ѝ пулс. Това предизвика вълна от желание, която се разля по цялото му тяло, копняло толкова време за жена. Винаги бе много предпазлив при избора на партньорки за леглото, узнал от медицинския опит на баща си какво може да се случи с непредпазливи мъже. Тя беше млада и чиста и явно не бе безразлична към него. Освен това бе дъщеря на Естрея Валдес, а това означаваше, че моралът ѝ, без съмнение, не бе по-висок от кучката на градинаря. И все пак в нея се усещаше някаква беззащитност. Той реши да направи опит и погали гладката ѝ като коприна буза. Очите на девойката широко се разтвориха, а след това морно се притвориха.

Магдалена усети, че той — полугол — се кани да я целуне, и то тук, на двора, където можеше да ги види всеки. Какво щяха да си помислят Бенхамин и Серафина? Тя се отдръпна, вдигна глава и отново широко разтвори очи:

— Да не си посмял...

Той усети как малката ѝ, мека ръка напразно се мъчи да го отблъсне, когато се приближи плътно до нея. С книгата в едната ръка, той я прегърна с другата. Без да обръща внимание на слабата ѝ съпротива, вдигна брадичката ѝ и прилепи устни към леко отворената ѝ уста. Дъхът ѝ миришеше на жасмин, а устните ѝ имаха вкус на мед. Целувката му стана по-силна, езикът му докосваше устните, после леко се провря между тях, дразнещ и настойчив, докато най-последно чу тихия ѝ стон. Тя ще бъде негова, но първо трябва да се види с родителите си и да им съобщи, че всичко се развива така, както бяха планирали с Исаак. Бавно, наслаждавайки се до края, той откъсна устни; мозъкът му трескаво обмисляше как да ѝ определи среща.

— Трябва да се покажа на родителите си — да видят, че съм се завърнал жив от пътуването — и тогава...

— Те не са вкъщи — тихо каза тя. — Отишли са на вечеря при техни близки на другия край на града. Вашият портиер ми каза. — „Защо изрече тези думи, които решаваха съдбата ѝ?“

— И ти идваш и отиваш, когато ти скимне — тихо промърмори той и отново я целуна.

Тя не се възпротиви, когато пак я прегърна.

Аарон Торес се закле да узнае защо дъщерята на носител на кръста се бе сприятелила с един евреин, с един конверсо, но преди това имаше да задоволи по-силен глад. Грабна я на ръце и се отправи към своите стаи.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Магдалена се притисна до Аарон. Мислите ѝ бяха в безпорядък; вина и съмнение се бореха с шестгодишната ѝ предана и несподелена любов. Изглежда, завинаги бе обикнала този човек с цялото си младо сърце, а той едва сега, за първи път, виждаше в нея не хлапе, криещо се зад полите на майка си, не изкаляна скитница, чакаща спасение край пътя, а желана жена. „Красива съм за теб, Аарон, и ще се омъжа за теб... само за теб!“

Той отвори масивната дъбова врата, водеща към покоите му, и след като влезе, я затръшна с крак. Дебели персийски килими заглушаваха стъпките му. Аарон прекоси обширния хол, мебелиран с ниски кушетки и месингови масички, и мина през високата врата на спалнята. Тишината се нарушаваше само от ускореното им шумно дишане.

Топлите му устни нежно докоснаха затворените ѝ клепки. Магдалена се притисна до голите му гърди и впи нокти в твърдите атлазени мускули на гърба му. Със силните си зъби той леко захапа крайчеца на ухото ѝ и провря връхчето на езика си в малката ушна раковина. От изненада и удоволствие тя ахна и преди да осъзнае какво става, той вече я бе хвърлил върху пухкавата купчина възглавници, разхвърляни по огромното кръгло легло. Опиянена, изгубила дъх, тя потъна в тази бездна от коприна, а той, застанал прав, я гледаше отгоре с пламнал от страст поглед. Магдалена се взря в тези бездънни очи и усети, че все повече и повече се покорява на магията им, която изцяло я завладява. Погледът му се откъсна от широко отворените ѝ нефритени очи и се плъзна по шията ѝ надолу, към тежко дишащите гърди; след това се спусна още по-надолу, където повдигнатата пола откриваше тънки глезени и обути в пантофки крака.

— Толкова млада, толкова съвършена! — шепнеше Аарон, като ѝ се любуваше и се снишаваше към голямото легло; опрял коляно върху него, той се наведе и хвана с ръце раменете ѝ. Бавно, като човек, който

след дълго пътешествие през пустиня се страхува да пие до насита, той наведе глава, за да вкуси от нея още веднъж.

— Сложи ръцете си върху мен! — заповяда ѝ той; устните и езикът му чертаеха възхитителна пътечка надолу по шията ѝ, след това тръгнаха нагоре, към устата ѝ. Магдалена се подчини и обхвана с ръце голия му кръст, като откряна устни, за да отговори на целувката му. Неспособен повече да се владее, Аарон я целуна страстно и със стон се отпусна с цялото си тяло върху нея.

Дори през няколкото пласта на копринените си дрехи тя усещаше всеки сантиметър от мускулестото тяло, под тежестта на което бе потънала още по-дълбоко в меките постелки. След това той се отмести настрана и ръката му леко се прокрадна под полите ѝ. Ловките му пръсти бавно тръгнаха от малкия глезен по гладката извивка нагоре и погалиха меката като кадифе вътрешна страна на бедрото ѝ. Инстинктивно тя се изви и се притисна към него по-здраво, а той нежно я галеше, пробуждайки в тялото ѝ усещания, каквито тя не си бе представяла и в най-буйните си фантазии.

Почувствал, че тя откликва на ласките му, Аарон разбра, че не може повече да чака и да се задоволи само от предвкушването на насладата. Трябваше да я вземе още сега! Гъвкав като котка, той седна в леглото, обърна се с гръб към нея и събу ботушите си. После стана и свали панталоните от мека вълна, които, благодарение на тясната си кройка, и бездруго бяха издавали силното му желание. Очите ѝ се разшириха, устата се закръгли от уплаха и изумление. „Каква ненадмината артистка е все пак!“ — злорадо си помисли Аарон.

— И по-рано си ме виждала без дрехи. Имам правото да поискам същото от теб! — дрезгаво промълви той, като протегна ръка, хвана я за китката и я вдигна от леглото.

Премаляла и безпомощна като кукла, Магдалена застана пред него с ръце върху твърдите му космати гърди. Усещаше как бие сърцето му. Като лунатик се подчини на безмълвния му знак и позволи да ѝ свали пелерината, която с шумолене се свлече върху килима. Аарон я обърна с гръб към себе си и започна да разшнурова роклята, след това издърпа надолу ръкавите и разголи раменете ѝ. Хищните му устни следваха движенията на ръцете му и покриваха с целувки меката бяла кожа. Долната ѝ риза от прозрачен муселин литна към пода, като че ли я издуха летният бриз на Андалусия.

Беше си представял как изглежда гъвкавото ѝ младо тяло на съзряваща жена, но гледката надмина очакванията му. Светлорозовите зърна на щръкналите ѝ гърди се бяха втвърдили в очакване и сякаш молеха ръцете му да ги сграбчат, а устните — да смучат пулсиращите им връхчета. Той се отзова на тази молба и тя отметна глава назад. Аарон почувства как сърцето ѝ заби по-силно, а тихите ѝ, несвързани стенания говореха за нескрита наслада. Ръцете му се спуснаха надолу, обгърнаха бедрата, прихванаха малкото, нежно и гладко като коприна дупе и го повдигнаха към изгарящата му от възбуда плът. Магдалена усети как тази жива част от мъжкото тяло, която така много я бе развълнувала миналото лято, сега се притиска към корема ѝ с настойчива твърдост. Той изръмжа и я целуна в устата бурно и страстно. Косата ѝ на челото бе прихваната със скъпи гребени, а отзад бе превързана с тънка копринена панделка, която треперещите му пръсти бързо развързаха. Тъмночервените ѝ къдрици се разпиляха, изпълвайки ръцете му с бляскавото си великолепие. Той свали гребените, хвърли ги на килима, заби пръсти в косите ѝ и започна страстно да ги гали. Когато я сложи върху леглото и събу пантофките, тя се отпусна по гръб, странно премаляла и безразлична към всичко друго на света.

Аарон приседна на леглото, после легна до нея и покри с целувки нежните извивки на младата плът; пъхна коляно между краката ѝ и ги разтвори. Нейните движения, колебливи и непохватни — сякаш не знаеше какво да прави и как да го направи, излъчваха покорство и желание. Накрая, когато той се наведе да я целуне, ръцете ѝ обгърнаха тялото му. Господи, та той ще експлодира, ако сега не свърши! Тя бе невероятно мъничка, цялата се бе напрегнала, но в този момент вече нищо не можеше да го спре. Целуна я бурно и се потопи в меката и влажна сладост на нейното тяло. За момент го обзе съжаление, но месеците на въздържание бързо надделяха. Облада я с бавни, мощни тласъци, наслаждавайки се колкото може по-дълго на аромата на възхитителното тяло, като не преставаше да се учудва от нейната непохватност — твърде странна за жена, имала вече по-рано връзки с мъже.

Когато прекрасният сноп топлина под корема ѝ се превърна в ад, притиснала се плътно до него, Магдалена с учудване си помисли: „Значи така го правят мъжът и жената?“ Ако можеше това да продължи

вечно, болката да премине и да остане насладата! Мислите ѝ блуждаеха, усещаше главата си празна; движенията ѝ се подчиняваха единствено на първичния инстинкт. Изведнъж почувства някаква промяна в тялото на Аарон. Мускулите му, твърди и напрегнати, потрепваха и след това се превръщаха в камък. Дъхът му сякаш беше напуснал тялото; набъбналият му фалос пулсираше с ритмични, конвулсивни движения. Когато това свърши, той рухна върху нея като налят с олово. Инстинктивно тя стегна краката си и го притисна към тялото си, с някакво отчаяно желание той да продължи това, което, изглежда, бе вече свършило.

Бавно и с усилие Аарон се върна към действителността. Силата на освобождаването му го бе потресла. Разбира се, причината за това бе просто дългото му въздържане, а не тази повлекана от двореца. Той разтърси глава, освободи се от задушавачата ѝ прегръдка и погледна пламналото ѝ лице. Тя лежеше с разпилени върху раменете коси с цвят на махагон. Гледаше замаяно, погледът ѝ изразяваше обида. Аарон разбра, че го е направил твърде бързо, за да я задоволи. Мъжката му гордост бе засегната, когато му се стори, че прочете някакъв укор в нефритените ѝ очи. Посегна, взе една копринена кърпа и избърса устните си.

— Не гледай така нещастно! Извини ме, че избързах, но дълго време не съм бил с жена — каза Аарон и я погали по гладкото рамо. — Много бих искал да те задоволя напълно сега, но скоро ще се върнат родителите ми.

— Какво направих! — ужасена, Магдалена прекъсна извиненията му. — Ако Бенхамин и Серафина разберат, че аз... че ние... Ох! Трябва да тръгвам!

Тя се отдръпна, освободи косите си от пръстите му, рипна и седна на другия край на леглото. Очите ѝ отчаяно потърсиха разпилените дрехи и бузите ѝ почервеняха, като видя как безсрамно бяха разхвърляни по пода. Грабна долната си риза и бързо я нахлузи; посегна към купчината и взе роклята си.

Облегнат на леглото, Аарон наблюдаваше движенията ѝ с нарастващо удоволствие и цинизъм.

— Като те гледа човек как си се объркала, току-виж взел и повярвал, че ти е за първи път! Или — защото може да загубиш високото мнение на баща ми за теб?

Като попарена, Магдалена изпусна роклята и се вторачи в него:

— Какво искаш да кажеш? Мислиш, че съм го правила и друг път? — и в този момент в главата ѝ изплуваха думите на Бенхамин, когато ѝ обясняваше със съчувствие за нейното увреждане и ѝ даде документа, потвърждаващ, че е девствена.

— Аз знам, че и преди си правила това, Магдалена — не принуди отбеляза той, като се изправи, взе от огромния скрин дългия си копринен халат, облече го и завърза колана. После приближи до вкамененото като статуя момиче и взе роклята от леглото: — А сега ми позволи да ти помогна — нали връзките са отзад.

Хладният му тон засили обидата ѝ и заедно с това прословутия буен нрав на рода Валдес. Тя никога, никога няма да отрече гнусното обвинение, което ѝ отпрати! Гордостта на поколения нейни кастилски предци настояваха да скрие срама си. Тя го бе обикнала още като малко момиче; бе крояла какви ли не планове и вършила всичко, за да навлезе в живота му; с отчаяна решителност бе се борила да спечели любовта му. И за какво? Всичко да завърши по един такъв начин! Да, за всичко това си виновна само ти, глупава фантазърке!

— Ценя предложението ти — каза Магдалена през сълзи, стараяйки се гласът ѝ да прозвучи така, сякаш нищо не бе се случило. — Сигурна съм, че си много опитен при връзването на женски рокли. Развързваш ги с майсторска лекота!

Аарон се изкиска и започна да намества корсажа върху гърдите ѝ и да връзва шнура на гърба.

— Често ли си пътувала с кралския двор? — попита той и усети как цялата се напрегна.

— Защо питаш? Твоето семейство е прекарало с техни величества много повече време от моето.

— Да, но делата на семейство Торес през тази година съвсем не вървяха добре, както и за всички други с еврейска кръв. Като дъщеря на един носител на кръст това едва ли е убягнало от вниманието ти.

— Аз нямам нищо общо с дейността на баща ми! — гневно възкликна тя, изплашена от горчивината, която бе доловила в гласа му.

— Ами дона Естрея? Дочувам, че тя най-често от всички придружава кралския двор... и краля! — сега в гласа му звучеше сарказъм.

Стиснала до болка зъби, Магдалена рязко се извърна към него. Замахна и го зашлеви по арогантното лице.

— Аха, значи не ти харесва да те сравняват с прочутата ти майка — каза Аарон, като сграбчи нежната ѝ китка и грубо я придърпа към себе си.

Пламналото ѝ лице красноречиво показваше, че тя напълно съзнава истината, съдържаща се в обвиненията му относно Естрея Валдес.

— За втори път ти задавам същия въпрос, Магдалена: защо се стремеше да се сближиш с баща ми? Какъв план се върти в твоята лицемерна и прекалено образована главичка? Политика на двореца... или — не — може би все пак ти служиш на Светата канцелария?

— Значи ти ме примами тук, прелъсти ме и ме вкара в клопката само защото мислиш, че заговорнича в полза на моите родители? — гласът ѝ се прекъсна и докато, безкрайно унижена, се мъчеше да се освободи от хватката му, от очите ѝ бликнаха изгарящи сълзи.

Той покровителствено се засмя:

— Откровено казано, винаги ми се е искало да взема това, което ти, уважаема, открито предлагаше. Ти си твърде привлекателна, но аз не си правя такива сметки като членовете на семейство Валдес. Може би ти ме преценяваш според собствената си мярка!

— Ти ми нанесе непоносима обида! — процеди тя през зъби, като бършеше сълзите с малкото си юмруче, и рязко освободи другата си ръка. Спря за миг да обуе пантофките си и наметне пелерината и избяга от стаята.

— Ние пак ще се видим, Магдалена Валдес! — извика той след нея. Думите отекнаха в празното предверие и той се почувства странно самотен. Когато беше още момче, ходеха с брат му Матео на лов и веднъж любимият му сокол бе жестоко наранен от друг, много по-голям. Наложил се да убият ранения. Палавницата на интриганта Валдес нямаше нищо общо с това, но защо именно сега си спомни за тази случка? Не биваше да се поддава на страстта си и да се оплита в нейните мрежи! Не искаше по никакъв начин да се обвързва с нейното семейство. Сега времената бяха прекалено опасни за такива флиртове, ако това въобще може да се нарече флирт. Преди да преспи с нея, тя изглеждаше толкова неопитна, а след това — така жестоко обидена, че почти го бе накарала да повярва в нейната невинност. Какъв абсурд! Та

тя не е девствена. И все пак — как е могла тази малка и изкусна лъжкия да заблуди баща му? Бенхамин Торес не бе от тези, които се заблуждават относно човешката природа.

Аарон извика слугата и му заповяда да приготви банята. Решил бе да обмисли по-добре нещата, след като поговори за Магдалена с Бенхамин и Серафина.

Магдалена бързо слизаше по стълбите към двора и само за миг се поспря, за да си намести пантофките. Без да обръща внимание на невчесаните си коси и развяващата се пелерина, тя тичешком мина покрай фонтана и влезе през задния вход в конюшнията, където търпеливо я чакаха Цветчето и конярят й. Запретна полите си, яхна кобилката, пришпори я и стремително препусна в ужасния пек на следобедните улици, а конярят я следваше като обезумял.

Бенхамин си тръгна рано от дома на Руис. Беше оставил Серафина при приятелката й София. Двете бяха решили да пообиколят пазара, за да купят някакъв подарък. Усмихна се нежно, защото беше сигурен, че жена му ще търси специален подарък за Аарон — да му бъде за талисман по време на пътуването. Както се разбира от последното му писмо, младият вагабонтин всеки момент очакваше да се завърне в Севиля. Само след броени седмици трябва да отплува за Индия и Индокитай. Мили боже, дано планът на генуезеца излезе верен и Аарон да бъде в безопасност!

Докато тези тревожни мисли се въртяха в главата му, двуколката стигна до конюшнията и той видя Андалус. Значи Аарон си беше вкъщи! Едва влязъл в двора, и забеляза кожената ризница на Аарон и дрехите му, разпръснати около фонтана. Това вироглаво момче винаги довеждаше майка си до ярост, когато в такива горещи дни като днешния се гмуркаше в студената вода. Този път поне бе съблякъл част от дрехите си, преди да се потопи! Бенхамин бързо пресече двора и изкачи ниската широка стълба, водеща към галерията, където бяха стаите на Аарон.

— Татко! Ненаправно се надявах, че ще се прибереш рано! — долетя се от другия край на дългото помещение гласът на сина му. Преоблечен, с чисти панталони и ботуши, с кожена куртка върху ленената туника, той изглеждаше свежо изкъпан и весел. Имаше вид

по-скоро на човек, готов за пътешествие, а не на току-що завърнал се пътник.

— Остави тези войнишки комплименти! Май че не трябва да тръгваш толкова скоро. Майка ти ще бъде огорчена.

— А тя не си ли дойде с теб? — лицето на Аарон помръкна. — Толкова се надявах да бъдем заедно през тези кратки минути. Трябва да тръгвам веднага за Палос. Градският съвет протака подготовката за пътуването. Всъщност имаме да подготвим само три кораба — един флагмански и две каравели, а адмиралът се бави с това от месец май. Сега е почти август и ние трябва час по-скоро да отплаваме, за да използваме попътните северни ветрове от Канарските острови към Индия.

— Ти не отговаряш за подбора на моряците. Защо трябва да бързаш за Палос? — опита се да възрази Бенхамин.

Лицето на Аарон се изопна от гняв.

— Според кралската комисия, ако се обещае амнистия на криминалните престъпници, това ще ги стимулира да се наемат като моряци за пътуването. На Кристобал му трябва човек, който да следи как се справя новонаетият екипаж на последния етап, преди отплаването. Като маршал на флота това влиза в задълженията ми.

— И с колко време разполагаш? — попита примирено Бенхамин, когато се отправиха към двора.

— Аз, разбира се, няма да тръгна, преди да се сбогувам с мама, Ана и малката Оливия. На връщане минах през Барселона. Добре беше, че се видяхме с Матео и Рафаела. Имахме да довършим доста неща, преди да се разделим с тях. Мразя тези раздели — брат ми и жена му са в Каталония, чичо и леля са във Франция, а сега и вие оставате сами тук, в Севиля — въздъхна Аарон.

— Все пак трябва да тръгнеш с генуезеца. Всички сме съгласни с това. Сега ще вземем майка ти от пазара и заедно ще отидем в лятната къща на Ана да си вземеш сбогом. Докато вървим, ще ми разкажеш как са брат ти Матео и чичо ти Исаак.

Двамата мъже навлязоха в тунела, който образуваха златистозелените корони на дърветата в двора. Увлечени в разговор, те не забелязваха как въздухът потрепваше от следобедната горещина.

Когато Бенхамин и Серафина се прибраха доста изморени, пълният диск на луната бе увиснал над палмовите дървета на улицата пред къщата.

— С Божията воля той ще бъде спасен! — каза със задавен глас Серафина и сълзите ѝ бликнаха. Целия следобед и вечерта тя се стараяше да прикрива тревогата си, за да не я забележи синът ѝ. (Ана много плака и с това разстрои брат си преди рискованото му пътуване.) Сега, след като вече го нямаше, майката най-после бе дала воля на чувствата си.

— Синът ни преживя най-лошото по време на войната с маврите, да не говорим за живота му сред жестоките завистници, навъртащи се около крал Фернандо — военните му съветници — припомни ѝ Бенхамин. — Той ще се върне от Индия, окичен със слава. Не се страхувай, мила!

— Да, знам, че той е силен, смел и хитър като баща си, но ти винаги премисляш нещата, преди да действаш. А понякога Аарон е толкова припрян, че се чудя как досега е успявал във всичко. Само като си помисля за белезите му от раните, които получи през войната! — потрепери тя.

— Той е войник, животът му не е лек, но сам си го избра и го харесва. Как го виждаш като лекар, който се занимава само с болни? — попита той.

— Никак — Серафина леко се усмихна и поклати глава. — Освен това войната вече свърши и той е далеч от дворцовите интриги. По-добре да върви със съставителя на морски карти и да открива богатствата на Изтока.

— Уморена си. Денят беше тежък. Иди да си починеш, а аз ще се разходя малко, за да поразмишлявам — каза Бенхамин.

Тя се отдалечи и той отиде до фонтана. Лицето му бе загрижено. Някой от слугите беше прибрал туниката на Аарон. Какво би казала Серафина, ако знаеше, че синът им все още не спазва заръките ѝ и се къпе на двора? Стигна до стълбите, водещи към стаите на сина му. Кога ли отново Аарон ще влезе в тях? Беше ли си взел всичко, от което ще има нужда през дългото пътуване?

— Сантиментален стар глупак — промърмори той и влезе в голямата зала. Запали една месингова лампа и забеляза скъпата книга, небрежно захвърлена върху канапетото. Взе я и се учуди как е попаднала

тук. Аарон още преди години бе прочел Овидий и едва ли днес следобед е имал време или намерение да я носи в стаята си. После погледна през широката сводеста врата на спалнята...

— Трябва да говоря с господарката ти — каза настойчиво Бенхамин на Миралда, която бършеше дебелите си ръце в престилката и с подозрение гледаше този маррано.

— Кой ви разреши да влизате? В къщата няма болен — попита го тя, без да обръща внимание на искането му. Предишния ден Магдалена се бе прибрала раздърпана и разплакана. Старата слугиня знаеше, че тя бе минала през целия град, охранявана само от коняря си, за да отиде в палата на Торес. Сега пък покръстеният личен лекар на краля я търсеше. Какво са й направили в неговата къща? Миралда не се доверяваше на евреите, покръстени или не.

— Нося нещо много ценно на твоята господарка и трябва да ѝ го дам лично. Веднага иди да ѝ кажеш, че я чакам тук, в залата! — каза Бенхамин с възможно най-властен тон на царедворец, като се стараеше да запази спокойствие.

Миралда разбра, че не може да го разубеди, обърна се и се затича през колонадата към стаята на младата си господарка. След малко се появи Магдалена с преbledняло лице и зачервени очи. Беше се облякла набързо, косата си бе само причесала, без да я връзва.

„Моля те. Света дево, не му позволявай да разбере какво сме направили с Аарон!“ — помисли си тя.

— Добър ден, господине. Каква е причината за така ранното ви посещение тази сутрин?

Тя се опита да придаде весело изражение на лицето си. Старецът я поздрави. Той не бе идвал в градската им къща от времето, когато се ремонтиреше след срутването. Тогава Магдалена беше дрипаво облечена и много се притесняваше от това. Сега спечеленото от баща ѝ по такъв ужасен начин богатство я караше още повече да се срамува. Бенхамин не обърна внимание на промените в наредбата на стаята, хвана я за ръцете и я отведе до канапето, покрито с дамска от брокат, което бе поставено до самия прозорец. Мрачно погледна посърналото ѝ лице. Да, най-лошото се бе случило!

— Донесох ти някои неща, дете мое — извади изпод мантията си томчето на Овидий и ѝ го подаде. — Това си избрала от библиотеката ми, нали? Слугата ми каза, че вчера си ни посетила, докато ние със Серафина отсъствахме.

Тя усети как ръцете ѝ треперят, докато поемаше книгата. Дали този стар слуга, който си пъхаше носа навсякъде, бе казал още нещо? Не смееше да погледне Бенхамин в очите.

— Аз... аз сигурно съм я изпуснала на двора. Съжалявам...

Когато той извади и гребените ѝ, тя ахна и прикова поглед в очите му. Бенхамин внимателно сложи гребените в ръката ѝ.

— Трябва да ми кажеш какво се е случило, Магдалена! Синът ми ли те обиди?

Тя сложи глава на рамото му и изхлипа.

— Не е това, за което си мислите. Той не ме насили. Аз... аз отидох по свое желание в леглото му! — гласът ѝ секна, дишаше учестено и напразно се опитваше да се успокои. Без да бърза, Бенхамин внимателно я разпитваше, окуражавайки я, и узна цялата история — за първата ѝ среща с Аарон в двореца, за това, как миналата година бе спасил живота ѝ в мочурищата, за така катастрофално провалилите ѝ се опити да се сближи със семейството му. — Когато..., когато той ме целуна в двора — засрамена, тя спря за миг, — не можех да мисля за нищо друго, освен за това, как дълго чаках да ме забележи! Мислех си, че той отвърща на чувствата ми, но това не е било така! Аз въобще не мислех. А сега просто се опитвам да се оправдая — завърши тя сломена.

— Магдалена, може любовта ти да е била глупава, дете мое, но ти си обичала! И в това няма нищо срамно. Ти, както и аз добре знаем, че бе девица. Същото... — той деликатно спря за миг — не може да се каже за моя син. Той ще се ожени за теб, преди да отплава! След един час ще тръгнем за Палос.

Стресната, Магдалена го погледна.

— Да отплава? Той напуска Кастилия?

— След две седмици заминава с Кристобал Колон.

Бенхамин видя как тя цялата се сви.

— Не се тревожи — продължи той. — Аарон ще ти даде името Торес, преди да тръгне! Може би ще минат много месеци, преди да се завърне.

Значи преди да я прелъсти, той много добре е знаел, че ще се отпрати на това рисковано пътуване до другия край на света! И тя, глупачката, е била последното му утешение преди дългите месеци без жени в морето!

— Няма да се омъжа за него! — твърдо отговори Магдалена, като си спомни грубите обвинения на Аарон за нейния морал и морала на семейството ѝ.

— Не е знаел за нещастния случай — въздъхна Бенхамин — и поради това е решил, че ти, естествено, не си девствена. Този млад глупак! Сигурен съм, че мога да уредя този въпрос, Магдалена, и... не се тревожи!

Тя се изправи, стиснала гребените така, че остриите им зъбци прерязваха пръстите ѝ.

— Но не е само това. Има нещо много по-сериозно. Аарон мисли, че аз служа на баща си или съм като майка си — дворцова интригантка. Виж как е подредена къщата ни, приятелю, преди да кажеш, че обвиненията му не са верни! — тя посочи с ръка стаята — прясно боядисаните бели стени, на които висяха бургундски гоблени, канапетата със скъпа тапицерия, богато инкрустираните дъбови столове. — Семейството ми е прокълнато! И аз станах като тях! Моля ви, мили Боже и вси светии, простете ми! Майка ми би се гордяла как хитро съм го оплела в мрежите си. Нали с нея сме замесени от едно и също тесто!

— Не е така! — Бенхамин стана и сложи ръка на рамото ѝ. — Вярно, постъпила си глупаво, но си го направила от любов, а не — за пари, да го принудиш да се ожени за теб или да получиш политически облаги.

— Никога няма да го принуждавам да се ожени за мен! — решително каза Магдалена.

— Кога беше последната ти менструация? — попита меко Бенхамин.

— Миналата седмица! — отговори тя с ужас в гласа. Очите ѝ се бяха разширили, а сълзите напиреха.

— Слава богу! Малко вероятно е да носиш негово дете. Можем само да сме благодарни за това. Но той е поругал честта ти, Магдалена! Може да е глупав, но трябва да носи отговорност за прегрешенията си.

— Може и така да е, но не бива да го принуждаваме насила. Нека да изчакаме, докато се върне. И двамата с него постъпихме неблагоприятно.

Бенхамин внимателно наблюдаваше гордата млада жена, изправена до него. Никога през живота си не е бил така уверен в интуицията си, както сега. Аарон и Магдалена бяха предопределени от съдбата да се обичат. По традиция той сам беше уреждал браковете на Матео и Ана. Единният беше за добро, другият не донесе щастие, но и двата пъти той не бе изпитвал такива вълнения, както сега.

Някакво вътрешно чувство му подсказваше да не чака завръщането на Аарон, а да действа веднага. Свали от пръста си тежкия сапфирен пръстен с монограма на семейство Торес и хвана ръката ѝ. Разтвори студените ѝ, побелели пръсти и взе гребените. После сложи пръстена върху дланта ѝ и я затвори.

— Пази винаги това като залог за годеча между теб и сина ми! Той ще се завърне до края на годината, сигурен съм. Ще го чакаш ли, ще му дадеш ли още една възможност?

Магдалена не можеше да устои на молбата в очите му.

— Да, приятелю мой! Аз ще чакам Аарон, вашия син!

ГЛАВА ПЕТА

От съзнанието на Магдалена не можеше да се заличи споменът, как старата еврейка седеше прегърбена на ъгъла на улицата, а шестгодишният ѝ внук водеше благородна, но безуспешна битка с двете по-големи момчета, които се ровеха в сиромашкия вързоп с храна, която баба му бе събрала. Как той се разплака и започна да ги рита, когато видя, че изхвърлиха еврейската им Библия в боклукчийската яма, а те и него бутнаха отгоре ѝ. Мъдрото лице на старата жена не изразяваше болка: бе безучастно към всичко, примирено със съдбата. Тогава Магдалена изтича от двора и прогони момчетата с камшика си за езда. След това заведе окъсаната двойка към кухненските помещения и им изнесе храна и няколко монети.

За няколко часа новината за нейната благородна постъпка се бе разнесла по целия град и не след дълго още няколко бежанци застанаха в очакване пред портите на дома им. Магдалена тогава временно ръководеше цялото домакинство, тъй като дон Бернардо бе заминал за Сеговия да се срещне с Торкемада, а Естрея бе в двореца. И тя разтвори портите и помагаше, с каквото може на бегълците, поели по дългия път към Кадис — главното пристанище на Андалусия.

Благодеянията ѝ обаче не продължиха дълго, щом слухът за тях стигна до ушите на дон Бернардо. Тя с основание се боеше, че отдавна е наредил на някой от страшните си „очи на Инквизицията“ — измета на Севиля, да шпионират собствената му дъщеря. Само след три дни тя получи заплашително писмо, а днес и баща ѝ се появи със собствената си персона, посинял от гняв заради нейната „юдейска дейност“.

Бернардо Валдес огледа най-малката си дъщеря — вироглава и разглезена, но, без съмнение, най-интересната от децата на Естрея. Той никога нямаше да бъде сигурен дали някоя от дъщерите им бе от него, но това не го интересуваше особено. Защото те му бяха полезни за политически бракове... или за други цели. А това негово красиво полудете полужена ще бъде най-скъпата му продажба в кралския двор! Невероятните зелени очи на Магдалена и косите ѝ с цвят на махагон

щяха да привлекат вниманието на краля. Само че дано успееш да я опази от дългите ръце на Светата канцелария!

— Ти не само, че си оказвала противозаконна помощ на евреите — прокашля се той, като постави ръце върху наедриялото си шкембе, — но си се измъквала от къщи и си посещавала оня проклет Торес, лекаря. Миралда ми каза, че той даже е идвал миналата седмица у дома. Аз няма да ти позволя да излагаш на опасност нашето семейство!

— Не мога да наблюдавам безучастно как хора, които са били наши приятели и съседи, тръгват фактически с празни ръце на такъв дълъг път. И това, което сторих, е жест на християнско милосърдие, а не „противозаконна помощ“! Моето приятелство с Бенхамин Торес няма какво да те безпокои. Той е покръстен, личен лекар е на крал Фернандо и се ползва с неговото благоволение.

— На тези маррано никога не може да им се вярва, независимо какво положение заемат. Та неговият собствен брат избяга от Кастилия с парите си, което е открито нарушение на кралския едикт!

— След като пътищата са задръстени от евреи, принудени насила да заминат, не мога да го обвинявам за това, че когато тази трагедия започна, той е избягал с необходимото, което е успял да вземе — отговори тя, като посочи с ръка през прозореца. И наистина, улиците навън бяха претъпкани от евреи — мъже, жени и деца, всеки понесъл мизерното имущество, което би могъл носи на гърба си — те нямаха право да вземат дори товарен добитък.

— Повече не искам да имаш никакви връзки с тези свини! — очите на Бернардо се присвиха и заблестяха като хладен сивкав метал. — И за да те предвардя да не помагаш отново на някоя твърдоглава еврейска свиня, която ще се строполи на пътя, ти ще заминеш за провинцията, даже ако се наложи да наредя на хората си да те вържат, да ти запушат устата и да те хвърлят в каретата! А когато тази неприятна история приключи, ти ще ми бъдеш благодарна, че съм запазил репутацията ти. И тогава ще можеш да заминеш за двореца и да служиш на кралицата.

— Сама ще си стегна багажа, въпреки че не разбирам какво значение има, ако ме изолираш на село.

— Добре. И ще чакаш там, докато не те извикам в двореца. А Миралда ще ти помогне да си приготвиш нещата — добави Бернардо с

лицемерна загриженост, доволен, че е постигнал своето. Той бе успял вече да вдъхне панически ужас у бавачката пред Светата канцелария и старата глупава вещица му докладваше за всяка дума на дъщеря му.

Обидена от предателството на Миралда, Магдалена се отказа от нейната помощ. Докато подреждаше тънките си вълнени дрехи, шумолящите копринени тоалети и обшитите със златна сърма рокли, тя се питаше с какви ли оцапани с кръв пари се е разплащал баща ѝ за тях? С каква само радост би танцувала в някой салон с прекрасните си украшения, които ще възбудят завистта на благородните дами от най-известните семейства. Но не с придобити по този начин! „И никога — на тази цена!“ — помисли си с ужас, като стискаше силно очи и мачкаше с ръце обшитата си със сребърни нишки пелерина. И колко глупава и себелюбива е била да реши, че животът ѝ е погубен само защото Аарон, отнел по най-тривиален начин нейната невинност, е заминал за далечни земи. Нейното разбито сърце ще се оправя, но никога няма да се възстанови животът на цели еврейски родове, обречени на изгнание! Само да можеше да поговори с Бенхамин, преди да замине за село!

Магдалена хвърли наметката си в сандъка и се огледа. Миралда все още беше долу, където Бернардо ѝ даваше последни наставления. Добре! Тя бързо измъкна малката си сребърна кутия за бижута и я отключи.

Великолепният пръстен със знака на Торес сякаш ѝ смигна. Това бе най-прекрасната вещ, която притежаваше, но паричната ѝ стойност не я интересуваше. Някакво предчувствие ѝ подсказваше, че трябва добре да скрие пръстена. И въпреки че притежаваше единствения ключ от кутията, това не бе достатъчно. Откакто баща ѝ бе влязъл в братството, в дома им цареше всеобщ страх. Тя с тъга си помисли, че вече не може да има доверие на никого от прислугата. Като измъкна един голям блестящ медальон от кутията, Магдалена го отвори с любопитство и извади от него малко муселинено пликче за подправки, в което бе скрита бучица смола.

Тя беше талисман против болести, но, слава богу, не миришеше лошо. Магдалена я разчупи и скри вътре пръстена, преди да го върне обратно в медальона. След това закопча златната верижка на врата си и намести медальона с безценното му съдържание между гърдите си.

„Отсега нататък никаква болест няма да ме лови, защото никога няма да се разделям с моя медальон!“ — помисли си тя, като долови иронията, която се криеше в неговата форма — той бе инкрустиран с християнски кръст от перли.

Палос, година 1492, 2 август

— Ние, приятелю мой, се радваме на Божията благословия, въпреки всичките ни изпитания — спокойно каза Кристобал Колон, когато приключи кратката си молитва, преди да започнат да обядват в малката кръчма, където седяха.

— Не мога да не изпитвам завист пред твоята вяра — каза с криво подобие на усмивка Аарон, въздъхна и изпи до дъно неприятната червена течност от бокала пред себе си — някаква разредена с вода помия, специалитет на всички малки, усамотени градчета по крайбрежието. Погледна с отвращение прегорялото овче месо в чинията и комата кафяв хляб и се намръщи.

— Е, не поднасят изискани ястия, на каквито си свикнал вкъщи — усмихна се по-възрастният мъж. — Но и това е много по-добро от моряшките бисквити, които тепърва ще дъвчеш седмици наред.

— Пил съм и съм ял много по-големи гадости по време на войната — отговори му Аарон, като се опитваше да разреже с ножа мазната мръвка. — Но ти си прав! Ние или сме благословени, или имаме късмет. Не знам кое от двете, защото, ако не се беше появил онзи — португалецът — никога нямаше да наберем екипажа.

— Педро Васкес ни бе изпратен от провидението — започна Колон и бледосините му очи се озариха от някаква вътрешна светлина. — Това е човек, който лично е видял, макар и отдалеч, златния остров Чипангу, или Япония, който по-късно се изгубил в мъглата.

— Само се съмнявам да не е в мъглата на неговото въображение — изсумтя Аарон. — Та той тогава, според твоите изчисления, се е намирал някъде край Ирландския бряг.

— Важното в случая не е дали наистина е видял острова — по лицето на генуезеца се плъзна добродушна насмешка, примесена с присъщата за характера му сериозност. — Важното е, че с тези си приказки той стори това, което аз, като аз чужденец тук, не бих могъл

— успя да убеди онези невярващи моряци от Палос да се съгласят да вземат участие в начинанието.

— Теб не те обичат, защото си генуезец, но мен тук, на родната ми земя, ме мразят още повече, защото съм маррано — тихо отбеляза Аарон, като изучаваше с поглед странния човек срещу себе си.

— Не бъди толкоз сигурен, че поради еврейската ти кръв си повече презиран, отколкото аз — заради моята — Колон вдигна очи към огорчения младеж. — През целия си живот аз съм бил чужденец в къщите на други хора. Плавал съм през Средиземно море — от Гибралтар до Гърция — и по Атлантика — от ледените води на Ирландия до горещите пустинни заливи на Африка. И навсякъде останах чужденец. Жена ми почина в Лисабон, а синовете ми... Диего остана в манастир, Фернандо и майка му — сами в Кордова, докато аз гоня мечтата си. Но понякога ме налягаха съмнения, млади ми приятелю — така, както и теб сега.

— Но въпреки това никога не изгуби надежда, нали?

— Ами ти? — Колон впи очи в лицето му.

— Аз ли? — въздъхна младият мъж. — Аз се отказах от религията си, от традициите си, от самата си същност, защото последвах призива на своето семейство и приех християнството. Аз не съм еврейин, аз съм просто един обикновен нещастен християнин. Каква надежда остава на човек като мен? Виж трагедията по всички пътища! Хиляди онеправдани, обеднели, обречени на смърт люде — но и те като теб не губят надежда. И ако направя сравнение, аз наистина съм човек, изгубил духа си — той сякаш се изповядваше в безпътищата, в която бе изпаднал.

— Ти ще намериш това, което търсиш! И онези хора също, независимо от техните страдания. И може би ти ще бъдеш техният избавител! — каза загадъчно Колон.

— Чичо ми Исаак — започна Аарон, учуден от последните му думи — сега е във Франция. Той спаси много хора и вдъхна надежда на емигрантите там, но какво бих могъл да сторя аз?

— Да откриеш богатствата на Изтока — безкрайни плодородни земи, населени с различни народи и култури. И когато веднъж прокараме път от Кастилия през Атлантика до тях, няма ли стократно да намалеят страховете на еврейските ти братя по кръв? Няма ли да се

разшири полето им за действие, за живот? Помисли за това, Диего Торес! И тогава целият свят ще стане единен и хармоничен.

Аарон виждаше, че неговият приятел и командир дълбоко вярва в думите си. Но дали в огромния нов свят на Индия и Азия наистина щеше да се намери място за евреите?

— И аз трябва да повярвам в думите ти, нали така? Но и какво друго ми остава, освен надеждата?

— Ето, сега ти си отново онзи Диего, когото видях за първи път в Ла Рабида — храбрият млад воин, покровителят и приятелят на моето изплашено момче — твоя съименник. Та ти си една щастлива находка за това начинание! Търговците и капитаните на кораби се оказаха най-костеливият орех при изпълнение на поверената ми от краля мисия. И без твоята безценна помощ нямаше да го разчупим.

— Мисля, че на почитаемите жители на Палос, и особено на братята Пинсон, хич не им допадна кралската заповед да предоставят две каравели — отбеляза сдържано Аарон. — И ако не бяха твоите убедителни слова, тези баски^[1] никога нямаше да дадат своите платноходи.

— За мен бе много по-лесно — презрително сви рамене Колон — да убедим Хуан де ла Коса да се присъедини със своята „Санта Мария“, отколкото братята Пинсон. Но въобще не ми харесва накалафатеното^[2] му от върха до кила и дълбоко газещо корито, независимо от големината му. Една трета каравела като „Ниня“ би свършила много по-добра работа.

— Адмиралът на моретата заслужава точно такова голя-а-мо корито, а не просто някаква си каравела — влезе в добродушния му, ироничен тон Аарон. — Та нали именно „Санта Мария“ ще ни бъде флагмански кораб!

— Адмиралът преди всичко е изследовател. Но онези, които ще съставят картите на непознатите води и земи на Далечния изток, ще имат нужда от плитко газещи кораби, а не от тежки флагмани! — отсече Кристобал с очи, впити в тъмнината зад прозореца, където, като златни елфи, по речния бряг танцуваха факли.

— Да прием за утрешното ни заминаване в ранни зори! — вдигна чашата си Аарон и Кристобал се присъедини към него.

На трети август 1492 година в Палос бе сивкава и спокойна утрин. Подети от сутрешното течение, един тежък платноход, или

„нао“, и две леки каравели вдигнаха платна и поеха в морето да търсят една мечта.

— Бързо донесете вода и кърпи! Трябва да спра кръвотечението, иначе тя ще умре, а заедно с нея и бебето — гласът на Бенхамин бе спокоен, но твърд, когато даваше нареждания на помощниците си, които тичаха около него и ги изпълняваха бързо.

Серафина и Ана стояха пред вратата на кабинета. И двете бяха сериозни и бледни, докато наблюдаваха суетящите се хора.

— Ела, мамо, ние с нищо не можем да помогнем тук! Цялата трепериш. Седни под портокаловото дърво и отдъхни, а аз ще ти донеса глътка студено вино — каза Ана и проводи майка си в огряната от слънце вътрешна градина.

— Недей! Сега не се нуждая от вино, а от някой до мен — отговори майка й. — И защо ли трябваше баща ти да праща човек за билки при аптекаря? Сега Хосе де Луна ще разбере, че той лекува бременна жена.

— Но това не се случва толкова рядко, мамо — каза Ана с надежда, че ще може да успокои възрастната жена.

— Да, но това е еврейка, която вчера е трябвало да бъде на борда на кораб заедно със семейството си. А ако Луна реши да съобщи за случая на близките си... — Серафина потръпна.

— Ако баща ми не я бе оставил тук, тя щеше да умре без лекарска помощ на онзи смърдящ кораб! Даже и сега, при цялото му умение, раждането ще бъде трудно — нежно каза Ана. — Нима очакваш баща ми да постъпи другояче и да наруши лекарската си клетва да спасява живота на хората?

— Разбира се, че не очаквам такова нещо от него — въздъхна Серафина, — но, независимо от всичко, трябва да измислим най-бързия възможен начин да изведем нея и бебето от Севиля и ги прехвърлим в Кадис. Ако не напусне Севиля, очаква я ужасна смърт.

— Но аз спокойно бих могла да ги отведа в имението си, а оттам без никакви проблеми да осигуря превоза им с кораб до Фес — Ана през последните месеци бе станала много решителна.

— За един евреин — каза горчиво майка й — не съществува безопасен път до Северна Африка. Мюсюлманите — търговци на роби,

ги свалят направо от корабите или — още по-лошо — крадците от покрайнините на градовете им разпарят коремите, тъй като вярват, че гълтат златото си, за да го изнесат от Кастилия.

— И аз съм чувала за такива случаи, но можем да намерим и по-безопасен начин. Страх ме е само за това, което може да се случи на съпруга и родителите на момичето до момента, когато тя се присъедини към тях.

— Ако въобще това стане! — каза със съмнение Серафина.

В този миг откъм външната врата се разнесе силно тропане, последвано от вик и шум от боричкане. Серафина и Ана скочиха на крака и се втурнаха натам.

— Отворете, в името на Светата канцелария на Инквизицията! — в къщата нахлуха група служители на цивилната милиция, предвождани от човек, облечен в характерно черно наметало, извезано отпред с бял кръст. — Търсим Бенхамин Торес — обърна се той към двете разтреперани жени.

Тази вечер брат Томас де Торкемада усещаше с цялата им тежест своите седемдесет и две години. Той бе яздил от планините на Гранада, през долината на реката, до Севиля със свитата си от двеста и петдесет въоръжени човека. Целият бе разнебитен и уморен. И все пак това, което трябваше да извърши — да арестува личния лекар на крал Фернандо по обвинение, че отново се е върнал към забранените юдейски обичаи, като е скрил в собствения си дом една еврейка и новороденото ѝ дете, бе нещо, което не се случваше всеки ден. Проклетият брат на лекаря — онзи хитрец Исаак Торес, бе спасил живота и богатството си, но фалшиво покръстеният Бенхамин нямаше да го измами!

Торкемада коленичи пред малкия олтар в стаята си, прекръсти се и долепи дланите си за молитва. Всеки път, преди да разпита някого, той повтаряше този ритуал. Молеше се за изкореняването на ересите и за унищожаване на всички онези, които продължаваха да се придържат към безсмислената вяра в Закона на Мойсей. С няколко изключения, едно от които бе самият той, хората с еврейска кръв не бяха в състояние да познаят възвишената красота на единствената права вяра.

Често го обземаше страх за краля, който — Торкемада знаеше добре това — поставяше делови или политически работи пред безсмъртието на душата. Но със съвместните усилия на кралицата и Великия инквизитор Торкемада, кралят можеше да бъде насочен в правия път. След като горещо се моли почти цял час, той се изправи с мъка. Коленете така го боляха, че се наложи да позволи на младия монах придружител да го подкрепя, докато стигне до издигнатия подиум, от който щеше да разпитва Торес, когато го изправят пред него.

Докато се наместваше, пъшкайки, върху твърдото дъбово кресло, брат Томас кимна на монаха да въведат обвиняемия. След това втренчи поглед в приближаващия се висок мъж с прошарена руса коса и рязко открояващи се, сякаш издялани черти на лицето. Спокойната увереност, която излъчваше лицето и цялата фигура на влезлия, възбудиха ревността на инквизитора. Въпреки че редовно постеше и тайно се изтезаваше с бич, брат Томас така и не успя да стопи тлъстините, които обезформяха тялото му. Той, потомъкът на благороден кастилски род, имаше грубите черти на касапин, докато евреинът пред него притежаваше стройната елегантност на херцог!

— Изглежда, че не сте развълнувани от сериозните обвинения, предявени срещу вас, дон Бенхамин — започна с леден глас Великият Инквизитор.

— Уверявам ви, брат Томас, че те ме тревожат много, особено фактът, че заедно с мен в ареста е вкарано и моето семейство. А моята съпруга и дъщеря ми нямат нищо общо с това, че съм лекувал еврейка — започна Бенхамин, като с мъка си налагаше да запази спокойствие.

— Значи вие признавате, че сте нарушили закона, оказвайки помощ на една еврейка, след като е била експулсирана? — Томас се наведе напред в креслото.

— Аз съм преди всичко лекар — Бенхамин премести тежките окови, които огъваха надолу нежните му рамене. — Една бременна жена пада на пътя, готова всеки момент да роди — той млъкна за миг и леко се усмихна. — Едно положение, доста сходно с това на Светата дева по пътя ѝ към Витлеем. А тя също е била еврейка, брат Томас.

— Това е богохулство! — кресна Торкемада, побеснял от гняв, и стана от креслото.

— Не съм възнамерявал да върша подобно нещо! Младата жена е обикновена простосмъртна. Да, тя е еврейка, но е била твърде зле, за да напусне Кастилия заедно със семейството си. Като лекар, обвързан с професионална клетва, аз бях длъжен да ѝ окажа помощ, а когато върша това, аз не разпитвам предварително нито мъжете, нито жените каква религия изповядват.

— Но ти си един конверсо, един покръстен. И когато помагаш на евреи, това означава, че се свличаш обратно в старата си ерес! — заяви с гръмотевичен глас Торкемада.

— С нищо не съм осквернил своето кръщение, но съм обвинен за това, че предложих подслон на жена, която щеше да умре, заедно с детето си, ако не бях я лекувал. И нека Кралският съд се произнесе дали съм виновен, в случай че е налице някакво криминално престъпление. Този въпрос обаче не е от компетенцията на Светата канцелария. И виновен или не за тайно оказаната от мен помощ на една еврейка, жена ми и дъщеря ми в дадения случай нямат нищо общо с моето деяние. Вие нямате право да ги задържате!

— Това ще реша лично аз — безцеремонно каза Торкемада, като потупваше с пръсти тлъстата си брадичка.

— Вие се полакомихте за голям залък, брат Томас. Аз все още съм лекар на крал Фернандо. И така лесно няма да затриете семейството ми и мен във вашите подземия, както сторихте с хиляди други хора.

Торкемада винаги бе ненавиждал спокойната увереност, която Торес излъчваше, и сега не пропусна възможността да пречупи окончателно този човек.

— Вашата жалба до кралското семейство е отхвърлена! И сега — той направи пауза, за да придаде по-голяма тежест на думите си — вие, жена ви и дъщеря ви сте изцяло във властта на Светата канцелария.

— И в какво ни обвинявате? — Бенхамин си даваше сметка, че с този въпрос издава страха си за съдбата на Серафина и Ана и целият се напрегна, за да запази самообладание.

— Вие сте се опитали също така да покварите една благородничка от семейство на стари християни — дъщерята на един от собствените ми носители на кръст тук, в Севиля. Името ѝ е Магдалена — най-малката дъщеря на Бернардо Валдес.

— Но тя също е моя пациентка. Значи след като ми е забранено да лекувам еврейки, сега се оказва, че не мога да лекувам и не еврейки! Ако се поставя под въпрос моето право да упражнявам лекарската си професия, в такъв случай това също е въпрос от компетенцията на гражданските съдилища, а не на Светата канцелария — възрази Бенхамин. Серафина вече го бе предупредила за злобната реакция на Бернардо, когато научил, че Магдалена е добре дошла в дома им. Дай боже жена му и тяхната Ана да не платят за неговата непредпазливост! Защото Бернардо Валдес не бе по-малко жесток от човека, пред когото стоеше сега.

— Има и други неща, освен безотговорното поведение на глупавата ми дъщеря — дочу се гласът на дон Бернардо. Той бе много доволен, когато видя как се стресна Торес от неговото неочаквано влизане в стаята. — Например това, че твоята дъщеря е палила свещи в петък при залез-слънце, че се е въздържала от свинско месо, че е прекалявала с къпането. А и жена ти, изглежда, също купува твърде малко свинско за домакинството.

— Никакви еврейски празници не се съблюдават нито в моя дом, нито в дома на Ана! Можете да попитате за това вашите християнски приятели или слуги! А яденето на свинско месо е медицински въпрос. Горещият климат на Андалусия създава условия то да червясва, което от своя страна предизвиква кървава диария у някои хора. Освен това в християнските канони няма правило, което да задължава християните да ядат един или друг вид месо. Просто не бива да консумират никакво месо в петък и в дните за пости. Това сме спазвали стриктно!

— Ние имаме наши хора сред слугите в дома на твоята дъщеря, които твърдят точно обратното — обади се Томас.

— Това е абсурд! — Бенхамин се обърна от Бернардо към инквизитора. — Ана е добра християнка. Тя кръсти детето си и ще го възпита също като християнин.

— Така би постъпило едно заслужаващо доверие семейство на стари християни... но се съмнявам, че Ана Торес де Гусман ще остане жива, за да стори това! — и когато Бенхамин видимо пребледня при думите му, Великият инквизитор го изгледа, изпълнен с чувство за триумф.

Сега, когато всички евреи бяха напуснали Кастилия, на Магдалена отново ѝ бе разрешено да излиза на разходки. Пътищата вече не бяха задръстени от нещастните бежанци и баща ѝ реши, че повече няма кой да я подлага на изкушения, които биха опозорили семейството. Той се беше завърнал преди няколко дни и обяви, че не е необходимо дъщеря му да продължава да седи затворена в имението им в провинцията. За разлика от това в града, напуканата стара крепост все още не бе ремонтирана. Магдалена обаче отдавна вече не се дразнеше от лошото ѝ поддържане. Интересуваше я само да е свободна и да чувства как вятърът развява косите ѝ, когато пришпорва Цветчето — както сега — по безбрежната равнина.

Когато влезе в двора, потънала в пот и капнала от ездата, тя видя, че привързан до портата, стои нечий непознат кон. Не беше от конете на жалките чиновници на братството, не беше и от съседските. Такъв великолепен арабски жребец не можеше да остане досега незабелязан от нея.

Горяща от любопитство, тя скочи на земята и се приближи към коня, като внимаваше стопанинът му — вероятно някой виден благородник — да не я забележи, каквато бе прашна и потна. Сега ще се качи горе и ще поръча да ѝ приготвят банята, но... първо трябва да разбере кой е посетителят и дали си заслужава да му обръща голямо внимание. Крадешком прекоси двора и застана под прозореца на бащината си библиотека, която му служеше и за кабинет.

— В такъв случай — всичко върви според плана! — дочу се отвътре непознат глас.

— И то по-добре, отколкото биха могли да сторят това твоите информатори. Моите шпиони откриха, че крие една еврейка и новороденото ѝ дете в собствения си дом! Великият инквизитор, както и кралят и кралицата са безкрайно доволни от събраната от нас информация. Разбира се, ти трябва да разбереш на какъв само риск се подложих, като намесих и името на Магдалена в тази история! Аз трябва да получа най-малко десет хиляди дуката от имението им, когато всичко свърши.

— Ще получиш това, което ти се полага! Само бъди търпелив. Щом Бенхамин Торес и проклетото му семейство отидат на кладата, аз ще те възнаградя.

Магдалена се строполи на земята: всичко наоколо се завъртя пред очите ѝ. Тя издаде тих и жалостен вик, заглушен от тропота на креслата, отместени от госта и от дон Бернардо, които ставаха, за да излязат от библиотеката.

— Трябва да се успокоя, трябва да намеря начин да ги спася! — хълцайки, шепнеше тя, като се опитваше да дойде по-бързо на себе си; чувстваше, че ѝ се гади и ѝ причернява пред очите.

Серафина винаги се бе отнасяла така добре с нея, макар и да се страхуваше от дон Бернардо! Но каква бе вината на Магдалена към тези невинни хора, с които се бе сдружила? Дали приятелството ѝ с Бенхамин не бе първият сигнал, привлякъл вниманието на Светата канцелария? Дали той не си мисли, че тя го е издала?

Като се мъчеше да се изправи, тя пълзеше покрай стената и забиваше нокти в нея, докато най-последно пулсът ѝ се възстанови, а главата ѝ — избистри. След това се затича към стаята си. Магдалена притежаваше малко съкровище от бижута, с които леконравната ѝ майка се бе разделила, за да направи подарък на дъщеря си за първото ѝ появяване в двореца. Но дали то щеше да бъде достатъчно, за да подкупи пазачите и те да освободят семейство Торес?

Магдалена препускаше в здрача, без да мисли за опасностите, които я дебнат по пътя за Севиля. Когато влезе в града, тя се отправи към къщата на старата си приятелка Лусия де Палма, където узна, че изгарянето ще стане призори. Бенхамин, Серафина и Ана бяха осъдени заедно с друга група ново християни. Всички ще преминат в ужасяваща процесия до катедралата — там ще има молебен, на който ще бъде обявено, че са предадени в ръцете на инквизиторите. След това ще бъдат откарани извън града, на табладските поляни — традиционно място за изгаряне на останалите верни на юдаизма.

Магдалена накара Лусия да се закълне, че ще запази разговора им в тайна, и напусна къщата преди разсъмване, като се отправи към женския манастир Сан Пабло, в чиито мрачни килии бяха затворени обречените да умрат този ден.

Подкупването на пазача се оказа по-лесно, отколкото тя бе очаквала. В затвора, разположен под двора, нямаше никой от членовете на Доминиканския орден, тъй като бяха разпратени да следят какво става в града. Въпреки че Светата канцелария осъждаше мъже и жени на смърт чрез ужасни мъчения, самата Църква никога не екукутиреше

еретиците. Осъдени от таен съд и обвинени от свидетели, които не виждаха, признати за виновни от доминиканските инквизитори, отстъпниците от правата вяра биваха предавани за изгаряне на гражданските власти.

Пазачът бе дребен, неприятен мъж, с тесни белезникави очи, от които на човек му се смръзваше кръвта. Бог знае на какви ужаси е бил свидетел при работата си в подземните тъмници. Отначало Магдалена се боеше, че ще ѝ откаже, но блясъкът на обсипаната с рубини гривна бързо му замая главата. Той незабелязано пропусна девойката в манастира и я поведе по студените, тъмни коридори, които се спускаха дълбоко под земята. На всеки завой в този лабиринт, в желязна подставка, стърчеше едва мъждукащ факел.

Магдалена се опитваше да не поглежда към килиите, покрай които минаваха. Бе се наслушала на страховити разкази за куки, железни ботуши, менгемета за чупене на пръсти и стълби, слизаци във вода. Не ѝ се искаше да види тези инструменти на пъкъла. А тук бе същински ад! Киселата смрад на изпражнения и повръщано се смесваше с вонята от просмуканите с мазнина факли.

— Ей там! Това е последният приют на онзи, дето бе известен като лекаря на краля — посочи пазачът. Отключи вратата и тя широко се разтвори. — Аз ще се върна след един час, преди монахът да започне обиколката. Бъди готова, като дойда, ако не искаш двамата да споделим съдбата на твоя приятел!

Стиснала зъби в очакване на гледката, която вероятно щеше да се открие пред очите ѝ, тя пристъпи навътре в тъмната килия с малка свещ в ръка. Бе я взела да си свети, но и да ѝ вдъхва кураж. Тежката врата се затръшна след нея с погребален звън и резето хлопна на мястото си.

— Бенхамин? — със сподавен глас повика тя, когато очите ѝ попривикнаха с мрака. Дали не е така обезобразен, че да не може да го познае? Дали са го измъчвали?

— Магдалена, дете мое, ти ли си това? Не биваше да идваш! — гласът на лекаря бе силен и той изникна от сянката в далечния ъгъл на тясната килия.

— Аз едва снощи научих какво ви се е случило! Донесох всичките си бижута, за да подкупя пазачите. Имам бързи коне, но нямам план. Вие и аз трябва да...

— Не, дете, в никакъв случай! Имаш добро сърце, но напразно се надяваш. Стражата никога не ще посмее да ме освободи, даже за милион дуката, а и съмнявам се да разполагаш с толкова — той бе бледен и немит, косата му стърчеше, брадата му бе пораснала, но иначе, изглежда, се държеше.

— Какво правиха с вас? — попита го, когато нежно я прегърна.

— Нищо особено, ако не смятаме, че ме изтощиха от въпроси.

— Не би ли могъл да не признаваш; просто да сториш това, което искат от теб? — попита го с отчаяние в гласа.

— Магдалена, вината в юдейство, която ми предявяват, се основава на факти. Аз приютих една еврейка и бебето ѝ, но това не е всичко. На някой му е необходима моята и на семейството ми смърт и е използвал шпиони, които са скалпили необходимите обвинения. Всичко това е донесено от Кастилия в Каталония. Даже синът ми Матео е арестуван. Извършеното не е по силите на твоя баща.

— О, Бенхамин, аз съм виновна за всичко! Ако не бях посещавала толкова често дома ви...! Моят баща — да бъде проклето завинаги името му! — сигурно е изпратил шпиони да ме следят. Всичко е започнало от мен.

— Дон Бернардо е бил една маша — той я потупа по гърба. — Ти нямаш никаква вина, Магдалена. Докато дон Бернардо и даже великият Торкемада ме разпитваха, аз успях да обединя откъслечната информация. Брат Томас не е най-безобидният от моите врагове. Той отдавна ме мрази, може би поради близостта ми до краля. А и брат ми Исаак, както знаеш, успя да се изплъзне. Само това бе достатъчно да насочи вниманието му към мен, да ме набележи. Но поне внуците ми ще останат живи — дъщерята на Ана и синът на Матео. И за това ние със Серафина сме благодарни на Бога!

— Вие, жена ви, синът ви, дъщеря ви, даже снаха ви — всички ще умрете и въпреки това намирате сили да сте благодарен на Бога! Аз едва ли повече ще вярвам в Него — бил той Христос или Йехова! — процеди тя през зъби и горещи сълзи напиреха в очите ѝ.

— Вярвай в Бога, Магдалена — християнски или юдейски! Той е бог, аз мисля, бог на всички люде — и когато тя вдигна очи в тъмнината, видя, че я гледа с тъжна усмивка.

— Исай е казал преди две хиляди години: „Моят дом ще бъде място за молитва на всички люде!“ — прошепна му тя.

— Да, ние с теб наистина веднъж обсъждахме как Исай е виждал света. Може би, в края на краищата, аз действително юдействам. Но бъди предпазлива, дете мое, и никога не казвай това другиму. Аз искам да живееш за Аарон, а не да свършиш дните си тук, на това място.

— Но нали все още можем да избягаме? Не се предавайте, моля ви! — заяви тя с възвърнатата решителност. — Само ми позволете да...

Той спря ръката ѝ, посегнала към кесията с бижута.

— Само една скъпоценност може да ти бъде от полза — пръстенът, който ти дадох.

— Аз го скрих тук — пръстите ѝ извадиха медальона изпод наметалото. — И никога не го свалям.

— Пази го за Аарон — с усмивка Бенхамин пое в дланта си проблясващия медальон с християнския знак отгоре му. — Пази го за моя син. Закълни се така, както ни обичаш двамата, дъще! — в гласа му звучеше твърдост.

— Кълна се, аз се заклевам! — прошепна Магдалена с глас, изпълнен с ридания.

[1] Основните етнически групи в Испания са: кастилци, каталонци, галисийци и баски. — Б.ф.р. ↑

[2] Натъпкано с кълчища. — Б.ф.р. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Атлантически океан, година 1492, 21 септември

— Не ми харесват, казвам ти! Тия смрадливи зелени водорасли са капан от дявола, за да ни спре, и когато полудеем от жажда, да започнем да пием от океана, докато ни се пукнат коремите и умрем — като се изплю, едрият моряк обгърна с поглед огромното и плътно зелено петно върху водата, което бавно ги приближаваше.

— Разправяли са ми за тях. Те са признак, че някъде на запад има суша. И не само, че не трябва да им се плашим, ами можем да им се радваме — обяви авторитетно и спокойно, с висок и ясен глас, адмиралът, изправен на квартердека — горната палуба на кораба. Думите му бяха предназначени за малката група роптаещи моряци, които шумно негодуваха долу, на голямата палуба. А за приближаващото петно току-що бе известил от такелажа на мачтата дежурният наблюдател.

От пет-шест дни вече виждаха тук-там групи от водорасли, наречени саргаси. Досега ги бяха срещали само мореплавателите, проникнали дълбоко в Атлантика. А освен адмирала, никой от мъжете на корабите на начинанието не беше стигал по-далеч на юг от Канарските острови и срещуположния бряг на Африка. Колон знаеше, че водораслите не пленяват кораби, въпреки разпространения мит.

— Но те действително изглежда опасно плътни, като гъста зелена каша — обади се с тих глас стоящият до него Аарон, така че само адмиралът да го чуе.

— Бъди спокоен — каза Колон с лека усмивка, — ние можем да ги изядем, но те нас — никога.

— Не ми говори за ядене — мрачно подхвърли Аарон.

— А защо не? Океанът е спокоен, носът на кораба така плавно минава през тях. Едва ли може да страдаш от такова бързо и спокойно движение — избледнелите сини очи на адмирала се плъзнаха по обветреното, бронзово от слънцето лице на младия му спътник.

— Боя се, че от мен никога няма да излезе истински моряк — призна със съжаление Аарон. — Главата ми все още трещи като обсадните оръдия пред стените на Гранада. Това ме измъчва, въпреки че вече не вися през перилата.

— Не си по-лош моряк, отколкото аз — войник. Така че, горе главата! — отбеляза с бащинско търпение Кристобал.

По време на първата част от пътуването им, когато спряха в южната част на Канарските острови, за да се заредят за последен път с продоволствие и вода, Аарон с огорчение бе установил, че го е хванала морска болест. Мнозина от благородниците на борда бяха още по-зле от него и лежах като умрели, докато той страдаше, макар и не така видимо, от страшно главоболие. Когато бяха стъпили на брега в Гомера, болките внезапно изчезнаха, за да се появят отново, когато на осмия ден от септември вдигнаха платна на запад.

На няколко благородника продължаваше да им се гади и почти не задържаха храната в себе си. Докато прехвърляше всичко това в главата си, Аарон реши, че все пак не е от най-нещастните.

— Като те гледам как редовно намаляваш броя на изминатите през деня левги, за да не изплашиш хората, ако научат колко далеч сме в океана, бих те попитал: и все пак колко още ни остава до голямата суша? — Аарон се усмихна насила и добави: — Обещавам, че аз ще издържа!

— В началото те беше страх, че ще умреш — разсмя се Колон, — а сега дори още повече се страхуваш, понеже си останал жив. Това е нещо обикновено за младежите, тръгнали за първи път на далечно плаване. Кога ще стигнем сушата? С добър късмет и силни ветрове... — той млъкна за миг, когато чу как Аарон изстена от ужас — не повече от две седмици.

— В такъв случай, можем да се надяваме, че ще влезем направо в златното пристанище Чипангу.

— Хм, не би ли си отдъхнал малко на островчетата, които ще се появят преди това във водите на Изтока? — запита адмиралът. — Да си кажа право, и аз не зная дали можем директно да стигнем до брега на голямата земя. Картите, с които разполагам, както и изчисленията на пътешествалите по суша са твърде обобщени. Споменава се само за множество острови — малки и големи.

— Може би ще успея да си купя камила или — ако ми се усмихне щастието — един бърз кон, та да ме върне по суша вкъщи, след като стъпим на континента. Марко Поло е успял да направи това само за двадесет години!

— Аз имам нужда от теб тук, на „Санта Мария“, драги ми приятелю! — каза сериозно Колон. — Малко са хората, в които имам доверие. Като маршал на тази флотилия ти трябва да поддържаш дисциплината на екипажите.

— Мартин Алонсо Пинсон, високоцененият капитан на „Пинта“, печели привърженици — обади се Аарон, като замислено почесваше порасналата си брада. — Ще се пръсне от нетърпение да пристигне пръв, да отплува обратно, да докладва на величествата и сам да обере всички лаври.

— „Пинта“ е много бърз кораб, а той е добър моряк, трябва да му го призная на този дявол — презрително изсумтя Колон. — „Ниня“ не ѝ отстъпва, но нашата „Санта Мария“, този тронав гигант, не може да се мери с тях във водите на Атлантика. Трябва да се помъчим „Пинта“ да не се откъсва от нас. Може би тогава и Мартин няма да иска да се разделя с брат си Винсенте Янес, който е на борда на „Ниня“. А аз вярвам на Винсенте много повече, отколкото на Мартин. Но преди всичко разчитам на теб, Диего, да не изпускаш от очи двамата братя Пинсон.

— Няма да ги изпускам — изсумтя Аарон.

Колон се обърна и погледна обветрения млад боец, който стоеше до него бос и брадясал, както всички мъже, тръгнали на това плаване. Защото тук нямаше място за особени тоалети, а бръснарите си пазеха, за когато стъпят на сушата. По хлъзгавите, мокри палуби човек стъпваше по-уверено с боси крака, отколкото обут в ботуши. Царедворците на борда отначало бяха възмутени от това недопустимо поведение, но когато една нощ кралският бръснар за малко не бе отнесен в океана, той също, като презрян роб, забрави за всякакви обувки с високи токове.

— Брадата добре ти приляга, ако същото не може да се каже за храната — обърна се Кристобал към Аарон, като се радваше на покаралата по лицето му гъста руса брада. — Докато стигнем континента, току-виж ще притежаваш и разкошни бакенбарди.

— Намерил си за какво да приказваш — отговори Аарон, като си мислеше за дългите седмици в морето, които им предстояха. Загледа се как „Санта Мария“ разсича саргасовите водорасли. След това реши да не мисли за безрадостните дни на плаването и се обърна към Колон: — Виждам, че някои от нашите бунтари се събират. Отивам да сложа край на излишните им вълнения.

— Разчитам на теб, Диего — спокойно каза адмиралът. Всеобщ обичай за всички кораби бе всяка вечер да има молитва. „Отче наш“, „Вечерна молитва“ и „Символ верую“ бяха декламирани, а „Боже, спаси краля!“ се пееше. Аарон почтително стоеше с другите, но без да взема участие, и усещаше как вечерята му от твърди бисквити и две парчета солена аншоа се бунтува в стомаха му. Тук-там сред молещите се имаше и по някой друг кастилец, каталонец или галициец, които също мълчаха. Новите християни, макар и официално покръстени, не можеха да привикнат към ритуала. В пътуването не участваха духовници, а адмиралът, сам горещо вярващ и стриктно следящ всички да присъстват на утринната и вечерна молитви, не настояваше в тях да участват и онези, на които не им бяха присърце.

Аарон изучаваше с поглед лицата на мъжете: обикновени опитни моряци, свалили почтително червените си вълнени кепета; сдържано елегантни кралски офицери, чиито устни привично се движеха; Хуан де ла Коса — капитанът на баския кораб, който също лукаво наблюдаваше другите. След това погледът на Аарон срещна погледа на Луис Торес, преводач от арабски и учен. Макар и съименници, те нямаха нищо общо помежду си, освен че и двамата бяха конверсо, тоест евреи, приели християнството. „И той се вълнува дали ще открием легендарните богатства на Изтока, а с тях и свободата“ — помисли си Аарон. Сякаш в отговор, тъмнокафявите очи на Луис се отправиха с надежда на запад, където слънцето се скриваше. Очите на Аарон също се обърнаха натам.

— Днес е деветият ден на октомври, а няма нищо, освен лъжливи сигнали за суша, безброй морски птици и колонии от водорасли — каза боцманът, който беше баск. Шишкав и странно бледен за моряк, Чачу седеше с кръстосани крака на палубата и бучкаше с ножа си парче солено овнешко. Загризал един кокал, той

разглеждаше компанията, седнала да обядва недалеч от него. Екипажът на кораба, пръснат по палубата, ядеше основното си ядене за деня, а в центъра имаше голяма печка, подклаждана с дърва, върху която готвачът пържеше сушеното месо в зехтин, докато помощниците му разнасяха бисквити, стафиди, вино и други продукти. Офицерите, адмиралът, капитанът, кормчията, маршалът на флота и разни други господа — доброволно отплавали или назначени от краля — ядяха на кварталдека, далеч от моряците.

Около Чачу се бе разположила неголяма група баски и неколцина мъже от Палос. Един от тях се обърна към адмиралската каюта и рече:

— Та ви разправям — ако до края на деня не видим земя, ще си поговорим очи в очи с генуезеца!

— Ха! — обади се друг, като се наведе през перилата и презрително плю в океана. — И каква полза? Човекът си каза, че ще плава, докато не стигнем земя. Аз мисля дали да не се съюзим с кастилците от Палос. Така ще станем повече от хората на генуезеца. И тогава ще поискаме да обърне назад, докато все още има храна и вода, и да ни закара до Канарските острови — той размаха ножа си, преди да го забие многозначително в месото.

— Абе, не знам! — неспокойно се обади млад моряк. — Маршалът на адмирала е един...

— Нищо и никакъв евреин! — прекъсна го Чачу. — Да не те е страх от тоя жълтокос хлапак?

— Торес е воювал с кралската армия срещу маврите. Той е млад, но опасен — вметна друг моряк. — Обаче всяка нощ се разхожда от долната до горната палуба. Може да му се уреди един „нещастен“ случай...

Луната внезапно се скри зад облаците и корабът се наклони към десния борд. Аарон изруга, протегна ръка към перилата и в същия миг усети как хладно, сякаш на нож, острие се плъзга по гърба му и разрязва ризата му. Той светкавично се извърна и измъкна камата си. Нападателят му имаше две предимства — тъмнина и устойчиви крака на моряк. По дрехите му Аарон се досети, че той е от „грометите“ — работници, наети да вършат тежката работа, но не можеше да види лицето му. Ножът му зловещо проблесна, когато се хвърли отново

напред. Страхът му даваше кураж, но движенията му бяха тромави. Когато вече почти докосна Аарон, младият боец просто се отмести и инерцията на моряка сама го тласна напред. Ножът на Аарон сам намери целта — откритата част от врата на нападателя. Чу се приглушено бълбукане и убиецът падна върху него, като едва не го отнесе зад борда, защото в този момент корабът пак се наклони.

Луната отново изплува и освети ужасната гледка. Мъжът не бе баск, а моряк от Палос. Значи недоволството се бе разпространило! С тихо проклятие Аарон изпрати трупа на акулите и тръгна към задната част на кораба, като размишляваше какво да прави. Погледна към люка, където обичаше да спи боцманът, когато бе свободен. Чачу го нямаше.

Аарон предпазливо се промъкна между спящите моряци и се отправи към стълбата, водеща към кварталдека. Под вратата на адмиралската каюта блещукаше слаба ивица светлина. Почука леко и стюардът на адмирала му отвори. Помещението бе малко, а грубата дървена маса бе отрупана с карти и листове хартия. Кристобал седеше и записваше нещо в корабния дневник със загрижен и уморен вид.

— Май, като гледам, безредиците започват — каза Кристобал, като видя оцапаната с кръв дреха на Аарон. — Как си?

— Аз съм добре, но останахме с един громет по-малко — когато стюардът излезе и затвори вратата, Аарон седна. — Трябва да решим какво да правим утре.

Десети октомври настъпи със златно великолепие. Млад громет от сутрешната смяна пееше унесен песента, с която ежедневно се приветстваше пукването на зората:

*Благословена ти бъди, о, дневна светлина,
и Светият кръст, и Истинният Бог,
и Светата троица — с тия слова те посрещаме ний,*

—

*и безсмъртната душа,
и Господ, който я пази чиста —
Той, който пропъжда мрака на нощта.*

Колон се задържа пред вратата на каютата си, като обгърна с поглед пенещите се вълни наоколо. Отдясно се виждаха платната на „Ниня“, но, както обикновено, „Пинта“ бе далеч напред, някъде на хоризонта. Погледна към мъжете на долната палуба и видя, че около петимата баски се бе събрала група от десет човека, или общо петнадесет недоволни, които оживено ръкомахаха. От тридесет и пет членния екипаж те бяха малцинство, но генуезецът, прекарал почти цял живот в морето, знаеше колко бързо се променя лоялността под гнета на жестоката корабна дисциплина, страха и дори от скуката. А откакто бяха отплавали от Канарските острови, тези три причини ги имаше предостатъчно.

Той погледна към мястото, където стоеше Хуан де ла Коса, капитанът на кораба. Неговият съотечественик Чачу, боцманът, се навърташе наоколо с групата на недоволните. Когато срещна погледа на Де ла Коса, Колон даде знак на Аарон. Флотският маршал излезе от каютата си в пълно бойно снаряжение — с кожена ризница, стоманен шлем, сабя и кинжал. Той прекоси палубата и се наведе към въртящото се оръдие на носа, наречено „фалконет“. Само за миг черните очи на Де ла Коса изплашено се разшириха, но това бе достатъчно за двамата мъже горе да разберат, че и той е от заговорниците.

— Сутрешната смяна е назначена. Всеки има достатъчно много работа сега, когато нощната почивка свърши. Имате ли някаква причина да събирате хората, боцман? — спокойните думи на Колон прозвучаха ясно, а генуезкият акцент на неговия кастилски език им придаваше измамна сърдечност. Бледосините му очи многозначително поглеждаха към Чачу и Де ла Коса.

— Ние отплавахме на девети септември — най-последно наруши настъпилото мълчание Де ла Коса, като излезе напред и застана пред групата на Чачу — и ето, че мина месец, откакто напуснахме Канарските острови. Днес е десети октомври и се намираме толкова на запад, колкото никога никой не е стигал с кораб.

— И да е стигнал, не се е върнал да разправи к'во е било, щото е пукнал — измърмори под нос един громет.

— Хората искат да обърнем назад и докато все още имаме продоволствие, да се доберем до островите край Африка — продължи Де ла Коса.

— Плюс късмет да духа югоизточен вятър да ни закара у дома — чу се най-после и гласът на боцмана. Навъсеният му поглед обгърна останалата част от хората, които приключваха закуската си и се приготвяха или да застъпят на вахта, или да намерят някоя сянка и отдъхнат. Кралските офицери, ученият евреин и лекарят стояха по-надалеч, под горната палуба, при кормчията, който държеше здраво румпела срещу вятъра. Никой от тях не се намеси в спора, явно решили, че той е от компетентията на адмирала и флотския маршал.

— Попътен вятър от югоизток ще ни върне благополучно у дома, когато на връщане завием по на север. Продоволствие има за още много месеци напред, има и много окуражаващи признаци — птици от сушата и прясно отчупени клони. Ние приближаваме целта. Като представител на техни величества крал Фернандо и кралица Исабел, аз възнамерявам да върша това, което ми е възложено. Ще продължим да плаваме към Индиите! — адмиралът млъкна и огледа мъжете долу.

Този път не Де ла Коса, а Чачу реши да поеме инициативата — той си проби път напред и закри с едрото си, мускулесто тяло мършавия благородник.

— Ами ако това не ни харесва и ние желаем да направим съвещание с капитаните на „Ниня“ и „Пинта“?

— Точно така, нека да питаме братята Пинсон, те са добри палосци! — рязко подвижна друг моряк. Още няколко мъже, наети от пристанищни градчета на Андалусия, също започнаха да се провикват.

— Като маршал на флотилията, аз отговарям за всички оръжия — раздавам ги на екипажа, когато е необходимо... или ги използвам срещу бунтовници... когато е необходимо! — отчетливо каза Аарон и завъртя дулото на малкото оръдие, закрепено към парапета, което се зареждаше с парчета желязо и стреляше на късо разстояние, но с широк обхват. Дулото му гледаше право в групата баски и техните съучастници от Палос. — Ще ми разрешите ли, адмирале, да покажа как става това? — обърна се той към Колон с твърд и хладен израз на лицето. В този момент даже наглият боцман вече не си правеше илюзии, че пред тях стои някакъв хлапак.

— Не смятам тази крайна мярка за необходима, маршале — отговори Кристобал. — Съвещание с офицерите от „Ниня“ и „Пинта“ няма да има. Те, както и всички вие, си имат заповеди и трябва да ги изпълняват. След като миналата нощ бе извършено покушение срещу

моя маршал, аз го инструктирах да вземе предпазни мерки — по палубата се разнесоха възгласи на изненада. — И ако някой още веднъж вдигне ръка срещу представител на краля и срещу това начинание, няма да бъда снизходителен! Дон Диего вече отдаде заслуженото на нападателя си — пронизващият син поглед на Колон се закова върху кормчията, след това — върху боцмана. Адмиралът млькна, очите му следяха цялата група хора, които се тълпяха и мърмореха на долната палуба.

— Аз казвам да вървим с адмирала! — извика един матрос от Хуелва.

— Напред към златото и Индиите! — подкрепиха го още двама от Кадис.

Все повече матроси се включваха в този хор, докато той заглуши протестите на размирниците. След това екипажът започна да се разотива — някои към работните си места, други за почивка.

Аарон изчака всичко да се успокои и тогава завъртя оръдието с дулото към морето, заключи го и сложи ключа в джоба си. Отиде при адмирала и с мрачна усмивка каза:

— Бурята отмина, поне засега.

— Надявам се, че от днес нататък ще бъдеш двойно по-предпазлив, ако не искаш да се озовеш зад борда — отговори със загрижена усмивка Кристобал. — Пък аз горещо ще се моля по-скоро да видим земя.

Молитвите на адмирала бяха чути. На единадесетия ден от октомври, точно след десет часа вечерта, самият Кристобал, който бе погледнал през малкото прозорче на каютата, забеляза на хоризонта някаква светлинка, мъждукаща в мрака. Кралският посланик, с когото двамата седяха и обсъждаха как да приветстват източните властелини и как да им предадат посланията и връчат подаръците, се съгласи, че това трябва да е земя.

— Прилича на свещ или факла, може би пренасяна от една къща в друга. Кажи на вахтения да извести „Ниня“ и „Пинта“! Да проверим дали и те ще забележат — нареди Колон.

В този момент от „Пинта“ сигнализираха, че също са забелязали светлината. Но след това дълго време в полунощната тъмнина не се забелязваше нищо. На борда на „Санта Мария“ цареше невероятно напрежение и всички — както дежурни, така и свободни от вахта —

стояха с очи, впити в хоризонта на запад. В два часа сутринта се разнесе вик и този път наистина се показа земя.

От „Пинта“, която, както винаги, бе далеч напред, проехтя гръм на оръдие — предварително уговорения сигнал. Мартин Алонсо Пинсон също бе забелязал смътното белезникаво сияние на пясъчен бряг под лунната светлина. Мъжете от трите малки платнохода гледаха обекта на своите мечти, който обещавахе и пълното им осъществяване.

Колон прецени, че брегът е на около шест мили. Когато го приближиха, адмиралът заповяда корабите да свият платна и да дочакат отлива. Грохотът на прибой показваше, че морето е плитко и има опасност корабите да заседнат. Най-добре бе да изчакат, докато не разберат какво е дъното. До разсъмване никой не затвори очи.

Аарон, който още след първите признаци за метежа дни наред бе постоянно нащрек, най-после си отдъхна. И докато корабите, в очакване на зората, бавно се движеха на запад и юг покрай брега, той седеше на прихванатата със скоби койка в каютата под кварталдека и правеше записи в дневника, който водеше по молба на баща си. След завръщането му в родината дневникът щял да бъде по-ценен за Бенхамин от всичкото злато и перли на Индиите. Аарон написа датата — 12 октомври 1492 година.

„Скъпи татко,

Видяхме сушата. Онези, които най-много се съмняваха в адмирала, сега най-силно изразяват възхищението си от неговия гений. Когато се завърнем у дома, всички негови хулители по испанските земи ще му пеят дитирамби. Що се отнася до мен, искам само да се озова в прегръдките на моето семейство, на което служа, служейки на Техни величества. Убеден съм, че това начинание ще осигури на името Торес място сред най-тачените в кралския двор фамилии. В зори слизаме на брега. И въпреки че идваме с мир, налага ми се като предпазна мярка да се погрижа за оръжията. Когато отново имам време, ще опиша подробно стъпването ни на сушата.

Предайте моите уверения в любов на мама, Ана, Матео, Рафаела и децата.“

В момента, когато се подписваше: „С обич: Ваш Аарон“, пред погледа му внезапно изплуваха блеснали от сълзи зелени очи и лице с нежен овал на сърце. През последните седмици, поради заетост и нарастващото на кораба напрежение, Аарон не бе имал време да мисли за Магдалена Валдес и за мотивите ѝ да предразположи към себе си неговите родители. И все пак, по време на дългите месеци мъжка самота, тя неведнъж се беше появявала в неспокойните му сънища като морска сирена с чаровната песен на малкото си гъвкаво тяло. Споменът за сладкия миг на освобождаването му в нея го преследваше в сънищата му. Като отхвърли тези свои мисли, той затвори дневника и го постави под койката заедно с приборите за писане. Ще отиде да види заедно с всички как изгрява слънцето над Индиите.

Адмиралът заповяда да спуснат спасителната лодка и да изнесат кралските знамена. Той бе облечен великолепно — в зелен жакет от тежък копринен брокат, тъмен вълнен панталон, яркочервено наметало и черни ботуши от мека телешка кожа. Благодарение на тюрбана от черно кадифе той изглеждаше още по-висок. Тази утрин Кристобал Колон, син на търговец на вълна от Генуа, от главата до петите изглеждаше като истински Повелител на моретата.

Аарон вървеше подире му към лодката и с усмивка си спомняше изтърканите, неведнъж преправяни дрехи, в които приятелят му ходеше години наред, докато обикаляше с молбите си от един кралски двор в друг.

Младият маршал зае мястото си в лодката зад адмирала, след като нареди на двама свои хора да пазят корабната каса и арсенала с оръжието, в случай че местното население се окаже враждебно настроено. Преводачът, кралският инспектор и други официални лица насядаха в лодката и двама громети започнаха да гребат. От „Ниня“ и „Пинта“ също спуснаха лодки, но с по-малко хора в тях.

— Ще се учудя, ако Мартин Алонсо не превърне акостирането в състезание „кой ще стъпи пръв на сушата“! — прошепна Аарон в ухото на адмирала. Колон го възнагради с усмивка, но единственото, което каза, бе:

— Кралският секретар, който трябва подробно да опише слизането на сушата, пътува в нашата лодка.

Аарон обгърна с поглед ниската и плоска земя. Докато кръжаха през нощта покрай брега, бяха се убедили, че това бе само един малък остров. Брегът бе покрит със снежнобял пясък, а растителността бе разкошна. Високо в лазурното небе се поклащаха стройни палми, а тъмната зеленина на дърветата и храстите бе изпъстрена с разкошни златисти, червени и бледожълти цветя. Водите на плиткото заливче, в което бяха влезли на разсъмване корабите, бяха с такъв ослепително зелено-син цвят, какъвто Аарон никога не бе виждал покрай бреговете на Кастилия или Каталония.

— Това е наистина един съвършено нов свят — промърмори си той в захлас, като се взираше в гъстата растителност и търсеше да види хора или животни. Но никакъв признак на живот не се забелязваше.

Когато лодките стигнаха брега, братята Пинсон проявиха забележителна сдържаност и спазиха протокола, като изчакаха адмиралът пръв да стъпи на земята. Генуезецът решително прегази плитките води, направи двадесетина крачки по белия пясък, коленичи с благоговение, прекръсти земята и каза наум гореща и кратка молитва. След това обяви с висок и ясен глас:

— Давам на този остров името Сан Салвадор в чест на Светия ни спасител, без чието напътствие никога не бихме стигнали целта. Обявявам: светската власт над острова принадлежи на моите господари — Фернандо Арагонски и Исабел Кастилска!

След това Колон заповяда с жест на всички, намиращи се в лодките, да слязат на брега и разгънат знамената. Големите флагове на Арагон и Кастилия носеха съответно инициалите „Ф“ и „И“, извезани със зелена коприна и златна сърма. Кралските служители, корабните офицери и онези моряци, за които се бе намерило място в лодките — всички коленичиха и докоснаха земята, като провъзгласяваха на висок глас своята радост и благодарност.

Аарон се въздържа и не се включи в общото ликуване, тъй като бе забелязал някакво движение в храсталака над брега. Бавно приближи към Колон, който наблюдаваше как издигат високия дървен кръст, докаран за първото стъпване на брега. Като сложи ръка върху рамото на своя командир, той му показа с глава появилите се в края на

гората мъже, които наблюдаваха церемонията долу. Тримата бяха полускрити от храстите, но се виждаше, че имат кафява кожа, кръгли тъмни очи и прави гъсти коси. Ако не се брояха украшенията от пера, раковини, злато и мед, те бяха съвсем голи. Единият държеше грубо дървено копие, но те нямаха враждебен вид.

Колон разтвори ръце и им даде знак да приближат, като отметна назад червеното си наметало. Луис Торес, преводачът, застанал отляво на адмирала, гледаше към туземците, които боязливо, но с любопитство започнаха да се приближават.

След кратък разговор със знаци се състоя размяна на подаръци: срещу евтини дрънкулки белите хора получиха чилета памучна прежда, изкусно намотани в сложна форма, върхове за стрели и копия и други предмети, в това число малки златни украшения.

Аарон, който стоеше отдясно на адмирала, тихо се смееше, като гледаше как Луис, образованият конверсо, шлифовал до съвършенство арабски — езика на международната търговия, се мъчи да се разбере с тях, като усилено жестикулира и сочи наоколо с ръка. След това се обади:

— Отлично се разбрахте с тези прости люде. Вярвате ли, че Великият хан ще говори арабски?

— Единствената ми надежда — философски вдигна рамене Луис — е, че ще успея да усвоя езика им и да ги науча малко на кастилски, преди да се наложи да се отправим по-нататък.

Но маршалът на флотилията се успокои напълно едва след като добре огледа останалите туземци, също излезли от джунглата. Това бяха предимно съвсем млади хора, които нямаха лоши намерения. По време на войните Аарон бе развил шесто чувство за опасност. Сега той внезапно усети, че някой втренчено го гледа и косата на тила му настръхна. Той се обърна и видя необикновено красива млада жена, която стоеше малко по-встрани на пясъчната ивица и внимателно следеше всяко негово движение с огромните си, продълговати и блестящи тъмни очи. Косата ѝ бе дълга, права и ослепително черна, гърдите ѝ бяха високи и заострени, с тъмни зърна. Тя имаше златиста кожа, дълги крака и стройна фигура. Лицето ѝ, макар и нежно и привлекателно, издаваше силен характер. Единственото, което носеше върху себе си, бе голяма златна халка на носа.

ГЛАВА СЕДМА

Тя посочи към себе си и простичко каза:

— Алия.

Той се усмихна и сложи ръка на гърдите си:

— Аарон.

Тя с благоговение разглеждаше високия и строен чужденец, облечен, както повеляваше заповедта на адмирала, в парадни дрехи. В очите ѝ гореше любопитство и искрено възхищение. За миг той си спомни блатата на Гвадалкивир и лицето на друга млада жена, изпълнено със същото преклонение; но споменът за зелените очи изчезна. Вместо тях той виждаше пред себе си други, кафяви очи и влажния им поглед.

Съплеменниците ѝ оглеждаха мечовете, броните и наметалата на офицерите и благородниците, но Алия не можеше да откъсне очи от русата брада на маршала и дългата му златиста коса. Като омагьосана, тя протегна ръка и с върховете на пръстите си погали, гъстите златни къдрици, падащи върху раменете му. След това докосна твърдата гъста четина на брадата му, занемарена от няколко седмици.

Аарон бе чел някъде, че черните жители на Африка имат малко косми по тялото си, а светлокожите обитатели на далечните източни земи — още по-малко. Като се огледа и прецени възрастта на хората, придружаващи Алия, той реши, че те никога не са виждали рус човек или човек с брада. Той протегна с усмивка ръка и докосна тежката коса на Алия, която стигаше под кръста ѝ; гарвановочерна, тя бе по-твърда от брадата му и беше съвсем права.

Алия изглеждаше поласкана от вниманието му и пристъпи поблизо: погали ръката му, хвана го за китката и сложи дланта му върху лявата си гърда. Забелязал това, Хуан де ла Коса обърна гръб на друга, не толкова хубава жена и отиде при Аарон.

— Я вижте какво намери нашият хубавец маршал! — похотливо възкликна той. — Тази тук не прояви благосклонност към някой тъмнокос мъж, подобен на мъжете от нейното племе, а хареса теб, с

жълтата ти коса. Чудя се обаче как ли ще хареса осакатената ти мъжка плът, защото очевидно е, че тукашните диваци още нямат обичай да обрязват това, с което ги е дарила природата.

С тези думи той сложи ръка на другата ѝ гърда. С високомерно пренебрежение тя го удари по ръката и каза нещо на своя език, очевидно враждебно. Чул оскърблението на Де ла Коса, познато му от детски години, Аарон се напрегна. На кораба, където всички живееха в теснота, мъжете от еврейски произход бяха бързо разпознавани и моряците си разменяха немалко подигравателни намеци за обичая на обрязването. Досега обаче нито един не бе посмял да си позволи нещо подобно в присъствието на маршала на флотата, който бе поне с една глава по-висок от всеки от тях, с изключение на адмирала.

— Понеже за първи път от седмици насам виждаме жени, мозъкът ти явно отиде между краката, Хуан. Поради това ти дарявам живота, но само при условие, че не възбуждаш вражда у тези люде, защото адмиралът желае да има мир с туземците — каза той, като сложи ръка върху меча си и се усмихна бавно и подигравателно. — Някои винаги и във всяко нещо завиждат на хората, поставени по-високо от тях. Не докосвай Алия!

Де ла Коса пламна, но отстъпи назад. Забелязал спречкването заради най-привлекателната от жените, адмиралът побърза да предотврати възможния двубой:

— Доколкото Луис е успял да разбере, тази жена е на почит у техния вожд. Не ще търпя кавги заради нея и не желая да си навличаме враждата на племето ѝ!

— Нямам намерение да я прелъстявам, адмирале — отговори Аарон, без да поглежда към Алия, която стоеше до него и ядно гледаше Де ла Коса. — Тя е разгневена от постъпката на Хуан.

Де ла Коса свирепо изгледа Торес, но не каза нито дума, защото вече добре познаваше адмирала и по израза на лицето му можеше да се досети, че ако почне да се препира с него, това няма да му донесе нищо добро.

— Върнете се да пренощувате на кораба! — нареди Кристобал Колон. — А аз ще видя какво да направим и как най-добре да разясним желанията си на техния вожд.

Де ла Коса гневно се обърна и закричи към лодките, а адмиралът с лека усмивка погледна Аарон:

— Тази жена като че ли се е захласнала по тебе, млади ми приятелю. Смяташ ли, че ще ти бъде възможно да я обучиш на кастилско наречие? Всъщност, благодарение на начетения си баща, ти знаеш не по-малко езици от Луис.

— Той вече се е опитал да им говори на арабски, еврейски и латински — сви рамене Аарон — и нищо не е излязло. Ти самият владееш кастилски, португалски и генуезки, последния от които аз не зная. Но ми се струва, че тези прости хорица не разбират нито един от езиците, на които говорим. Обаче са умствено развити и лесно схващат каквото им покажеш със знаци.

— Вие с Луис трябва да попитате вожда дали той ще пожелае да се срещнем. Това трябва да стане утре, тъй като не искам да ноцуваме на брега, където могат да ни нападнат, макар и да са приятелски настроени към нас. Освен това като ни видят да вършим някои естествени функции, веднага ще разберат, че сме простосмъртни — добави Колон с лека ирония. — Засега смятат, че сме дошли от небето, поне с такова впечатление е останал Луис.

— Ще направя каквото е по силите ми, за да науча Алия да ни разбира — с усмивка каза Аарон.

С падането на здрача разузнавателната експедиция се приготви да се връща на корабите, пуснали котва в залива. Луис, Аарон и кралският секретар Риго Ескобедо бяха постигнали най-големи успехи в езика на жестовете. Туземците точно и правдиво отговаряха на техните запитвания. През цялото време, докато се мъчеше да се разбере с тях, Аарон усещаше върху себе си погледа на Алия. Той не забравяше какво беше казал на Де ла Коса за мъжа, готов да изгуби разума си, и с усилие на волята проявяваше образцова учтивост към тази жена. Очевидно тя бе от благородническо семейство според тукашните представи и доколкото той можа да разбере, бе дошла от някакъв далечен остров. Все по-трудно му беше да се преструва, че не забелязва гъвкавото ѝ тяло, откровените ѝ сексуални предизвикателства и накрая с облекчение се сбогува с новите си познати и се върна на „Санта Мария“.

Адмиралът свика в своята каюта офицерите и други високопоставени лица, за да обсъди с тях онова, което бяха успели да научат на брега.

— Те определено харесват същите дрънкулки, с които така добре върви търговията по африканския бряг — със задоволство отбеляза Мартин Алонсо Пинсон.

— Срещу шепа звънчета човек може да получи от тях хубаво златно украшение — кимна брат му Винсенте Янес, също опитен търговец.

— Да, но трябва да разберем откъде взимат златото — загрижено каза практичният Ескобедо. — Дали го добиват или го получават чрез търговия?

— Най-същественото е дали има злато там, където се намира седалището на властта в тази страна! — заключи адмиралът и очите му заблестяха при мисълта за това, как той ще се изправи пред трона на Великия им хан с посланието от техни величества. — И далеч ли са онези велики градове, където Марко Поло е видял цели покриви от злато!

— Главатарят им май каза, че това е само един малък и незначителен остров. Имало и голям остров, чието име не мога да повторя — звучи нещо като Чипангу. Намирал се на няколко дни път с лодка.

— Струва ми се, че те доста пътуват от остров на остров — замислено каза Аарон. — Доколкото разбрах от Алия, тя живее в град или много голямо село, което се намира на югоизток отгук. Накарах я да направи нещо като карта от камъчета. Те пътуват покрай дълга верига от малки атоли, където преспиват и се запасяват с храна и вода. Тя сега се завръща в града, където управлява брат ѝ, голям вожд на туземците.

— Би ли се срещнал с него? — попита Колон.

— Ако научим тези млади хора да разбират кастилски и ни служат за преводачи — каза Аарон, като кимна с глава, — ще разберем къде се намираме и къде е материкът.

— Материкът и златото! — рязко додаде Мартин.

По-късно вечерта, когато вече бе изгряла луната, Аарон излезе на палубата и се загледа в сребристите звезди на небето, простряло се над тъмните върхове на палмите.

— Много дълбоко си се замислил — чу той гласа на Кристобал.

— Сега, след като доказа, че си прав, и стигнахме външните острови на Индиите, колко време ще разузнаваме района? — от своя

страна го запитва Аарон.

Колон се приближи и също се опря върху перилата.

— Бих отплавал към континента, но е трудно да се каже колко още такива островчета ще срещнем по пътя си. Ако съобщенията на пътешествениците, които съм изчел, са верни, може да са хиляди. Ние можем да разузнаваме с месеци.

Аарон си представи тези нови месеци в открито море и направи гримаса.

— Ще стана на кожа и кости, Кристобал. Тук, в този тих залив, днес за първи път се отървах от адското главоболие.

— И предполагаш, че лодка, издълбана от дънер, е за предпочитане пред един кораб? — устните на Колон леко трепнаха в усмивка. — Би било твърде изморително да се върнеш по този начин в Палос.

— Де да можех! — въздъхна младият му събеседник. — Но моята цел е друга — да остана при тези диваци и те да ме заведат на техния остров. Ще имам на разположение всички онези седмици, а може би и месеци, през които вие ще изследвате района и ще го нанасяте на карта. Ще науча езика им, ще узная откъде добиват златото. Може би ще разбера как да стигнем до континента или до големия остров Чипангу. Ако вземете двама-трима от тях на кораба, ще се срещнем в селото на големия им вожд, след като приключите рекогносцировката^[1].

— Кое ти подсказа този план — храбрата преданост към каузата, страхът от морската болест или прелестната Алия?

Сега бе ред на Аарон да се усмихне:

— Може би и трите.

— Ще го обмисля! — бе сухият отговор.

„Високопочитаеми татко,

Тази земя и нейните хора са истинско чудо, неподправено и естествено. Адмиралът ми заповяда да остана при племето «тайно» — така наричат себе си диваците на този остров. Трябва да проуча начина им на

живот, езика и пътищата, по които се придвижат между островите на Индиите. Вече съм плавал със забележителна лодка, която представлява дълъг издълбан дънер на дърво. Подобни лодки има по африканския бряг. Едно голямо каноа, както те ги наричат, побира седемдесет души и преодолява големи разстояния. Придвижваме се от остров към остров и всяка вечер съм на твърда земя, което е много по-за предпочитане пред вечно люшкация се кораб. Тайно имат забележителен начин да си осигурят удобно спане. От памучни конци те изплитат голяма мрежа и завързват двата ѝ края на дървета. Лягаш в този хамак, висиш във въздуха и лек ветрец охлажда тялото ти, което се наслаждава на свободното пространство, вместо да се мъчи върху коравата земя. Наистина едно забележително изобретение!

С нетърпение очаквам края на пътуването ни, което ще ни отведе на един голям остров, управляван от върховния им вожд. Доколкото можахме да се разберем, понеже аз не говоря техния език, а те — моя, островът е поделен между няколко вожди. Главното им селище според мен се намира на северния бряг, макар че, както Ви е известно, не съм добър навигатор, за да определя точно. Когато пристигнем на място, ще Ви пиша за нови чудеса.“

Аарон спря да пише, видял Алия, която тихо го приближи и с естествена грация се отпусна върху пясъка до него. Със съжаление той си помисли, че не може да пише на баща си за нея, защото майка му и сестра му щяха да четат всичките му записки. Бенхамин би го разбрал, но на Серафина и Ана следваше да спести тази подробност от живота си.

Алия гледаше как той внимателно затваря шишенцето с мастило и прибира принадлежностите за писане в напоена с мазнина торбичка, която грижливо пазеше през целия път.

Не му бе трудно да обясни на членовете на племето за какво служи писането и четенето. Самите те имаха доста сложни пиктографски символи и ги изобразяваха върху своите каноа, върху гърнетата за готвене и дори върху стените на пещерите, като по този

начин оставяха исторически свидетелства за живота си. Интригуваше ги обаче бързината, с която той нанасяше върху хартия своите чертички. Езика им той усвояваше бавно, дума по дума: меките гласни звуци се сливаха в едно за европейското ухо и когато на Аарон не достигаха думи, той преминаваше към езика на жестовете.

Алия владееше този език много добре. От самото начало на пътуването тя бе станала като неразделна сянка на Аарон, пропъждаше стражниците, изпратени за нейна охрана, и напълно откровено му се предлагаше. Очевидно при тайно нямаше норми, изискващи целомъдрие от жената. Той видя как другите момичета от групата легнаха с мъже от племето и още на следващата вечер смениха партньорите си.

Само Алия се държеше настрана, отказваше всички предложения и си играеше с него като котка с мишка. Колкото и да беше закопнял за жена и колкото и да намираше това момиче за привлекателно, Аарон нямаше никакво намерение да бъде мишката в тази игра. Освен това той бе офицер от флота и следователно представяше пред тези хора испанската корона, а и тя не бе коя да е, а сестра на касика — човек, притежаващ някаква власт.

Наближаваше третата вечер на пътуването: здрачът се съгъстяваше и ги обгръщаше все по-плътно с благоуханното си покривало. Близостта на Алия започваше да го вълнува. Ако можеха само по-свободно да общуват с думи — поне да разбере какви задължения би поел, ако легне с нея!

Алия сложи ръка на гърдите му. Сърцето му се разтуптя и тя усети това. Бавна усмивка се появи на лицето ѝ. С много усилия бе успяла да го склони да се откаже от смешните топли дрехи, които в началото носеше на раменете и гърдите си, и от слънцето и вятъра бледата му кожа под тези удивителни златисти косми вече започваше да потъмнява. Сигурна бе, че с времето щеше да го накара да махне и останалите глупави и тесни дрехи и да носи само кожения колан със странното оръжие, което режеше толкова остро; той никога не го сваляше, но така и подобаваше на един воин! Алия копнееше да види цялото му прекрасно тяло.

Нежните ѝ, ловки пръсти леко се плъзнаха към кръста му и почнаха да развързват здраво затегнатите връзки. Аарон се скова; ръката му бързо легна върху нейната. Той се огледа. Мъжете и жените

бяха насядали пред малки огньове; неколцина бяха полегнали върху мекия пясък. Никой не им обръщаше внимание. Дватама възрастни воина, стражници на касика, бяха заети да дождат печеното, останало от вечерята. Те очевидно се бяха отказали от всякакви опити да охраняват Алия. Той се изправи на крака, като вдигна и нея, след това хвана парадното си наметало, вече поизгубило доста от първоначалния си блясък, и я поведе към края на залива: зави към едно затулено място и сложи наметалото върху пясъка.

— Сега! — с усмивка каза той и сложи ръката ѝ върху връзките, с които бяха завързани тесните му панталони. Алия веднага го разбра и започна да ги развързва, докато той разкопчаваше колана и го хвърли, заедно с кинжала, на земята. Аарон обхвана едрите ѝ бронзови гърди и потърка с палци тъмнокафявите зърна. Те се втвърдиха и се стегнаха и тя цялата се изви към него.

Само неумението да борави с европейските дрехи ѝ пречеше да го съблече колкото се може по-бързо. Когато връзките се объркаха под нетърпеливите ѝ пръсти, тя измърмори няколко думи и Аарон бе сигурен, че в нейния език това са ругатни. Той ѝ помогна, след което му секна дъхът, защото тя смело бръкна в панталоните му и изкара члена му на свобода, като го галеше с опитни ръце.

Готов да изгуби всякакъв контрол и пролее семето си, Аарон взе тези вещи ръце, отстрани ги от себе си и след това я накара да седне върху наметалото. Той също седна, издърпа ботушите от краката си и започна да сваля тесните панталони. Алия го гледаше захласната и това съчетание от откровено сексуално любопитство и детинско учудване му се стори странно познато. Малката вещица Валдес навремето беше показала подобна готовност и изненада, но нейната беззащитност и нерешителност липсваха у Алия. Тя протегна ръце и го притегли към себе си; ръцете ѝ галеха тялото му.

Алия учудено разглеждаше разликата в цвета на кожата между горната и долната част на тялото му. До кръста то бе покрито с бронзов загар от слънцето, а надолу бе съвсем бяло. Космите по тялото му просто я хипнотизираха. Тя прекара пръсти по гъстия златист пласт, който покриваше гърдите му и се стесняваше надолу към плоския корем, а още по-ниско буйно се разширяваше по слабините му.

На устните му играеше усмивка, макар че потискаше пристъпите на екстаз, в който го хвърляха докосванията ѝ. Тя опипваше члена му и

го разглеждаше така, както един толедски ковач би разглеждал някой хубав остър меч. Очите ѝ се вдигнаха към неговите с неизказан въпрос.

— Да, по-различен съм от вашите мъже — каза той и изстена, защото тя галеше втвърдения му член. — Е, може би не чак толкова по-различен — прошепна той поривисто и легна върху нея.

Покри с целувки лицето ѝ, погали с устни едното ѝ ухо и слепоочието ѝ; усети, че косата ѝ е учудващо благоуханна. Дойде му мисълта, че хората тайно са къде по-чисти, отколкото повечето кастилци, и впи устни в нейните за дълбока и все по-страстна целувка.

Алия си мислеше, че никога не бе имала такъв любовник, какъвто бе този златен мъж, слязъл от небето, умеещ да прави истински магии с устата и ръцете си. Тялото му, с тази твърда и светла покривка, бе омайващо, по-различно от всички други мъже. Дори неговият прът за садене — огромен и великолепен — стоеше прав и горд и връхчето му бе отворено, без тя да го пипа. Едно истинско чудо!

Аарон гледеше как очите ѝ се разшириха от възхищение и след това се затвориха в блажена отмала. Пръстите ѝ хванаха раменете му и тя го притегли съвсем близо до себе си. Ноктите ѝ се забиха в твърдите мускули на гърба му. Той усети, че краката ѝ широко се отварят, а задникът ѝ подканващо се повдига нагоре. Като въздъхна силно, той се потопи във влажната ѝ топлина и усети как тя все по-дълбоко го увлича във водовъртежа на страстта. Той я яздеше бързо и силно, изгубил представа за всичко наоколо, и усещаше само нейния ликуващ отклик, когато тя обхвана с краката си кръста на всеки негов тласък отговаряше със свои.

Като млад жребец с гореща кръв, дълго време държан далеч от разгонена кобила, той бързо стигна заслепяваща кулминация. Когато чувството за време и място се възвърна към него, Аарон си помисли, че може би я е разочаровал, заслепен от собственото си желание. И в този миг видя пред себе си огорчения поглед на едни зелени очи, пълни с недоумение и обида; отвори очи и погледна в очите на Алия, тъмнокафяви и изпълнени със същото крайно задоволство, каквото изпитваше и самият той, с простичко животинско приемане на добре задоволена естествена нужда.

Те дълго лежаха един до друг, галеха се и разменяха целувки, без да усещат нужда от думи, потопени в ароматния нощен въздух. Той се наслаждаваше на пълното отпускане, освободен от страданията на

плътта, преследвали го седмици наред; мислите му литнаха надалеч и той си спомни колко по-различно бе откликнала на неговата страст Магдалена. „Не по-малко опитна от Алия, но далеч не толкова честна!“ — гневно си помисли той. Разбира се, тогава тя се преструваше като всички придворни дами. Защо трябва да мисли сега за тази глупава девойка, останала на другия край на света, когато има до себе си една къде по-приемлива от нея?

Алия усети внезапно обхваналото го напрежение и си спомни, че в минутата на освобождение той извика някаква дума. Женската интуиция ѝ подсказа, че „Магдалена“ е женско име. Тя се обърна към него и почна да го целува, като започна от изумителната златиста брада, покриваща лицето му, след което мина по-надолу. Устните и зъбите ѝ дразнеха твърдите му мъжки зърна, докато той не изстена. Тя почна да глади неговия отново вдигнал се прът и лукаво се усмихна, но когато той пак понечи да легне върху нея, тя го отблъсна на земята и възседна тесния му чатал. След това се сниши към него и двамата забравиха миналото, поне за тази нощ...

— Още един ден с каноа и една нощувка, и ще пристигнем на място — си каза Аарон, като гледаше как тайно товарят лодката, подготвяйки се за последния етап от пътуването. През последните петнадесет дни бе успял да научи доста за тези хора и за езика им. Те биха могли да станат добри и верни поданици на Трастамара, но само ако кралското семейство прояви благоразумие и ги управлява чрез местните вождове. Животът на тези щедри райски острови изглеждаше примитивен, но това бе погрешно впечатление. Вече бе успял да разбере, че те са изкусни земеделци, ловци и рибари. Имаха сечива и грънчарски изделия, които говореха за съществуването на къде по-сложна култура, отколкото те с адмирала предполагаха в началото. Обаче детинската доверчивост и липса на всякакво лукавство го караха да се опасява от това, какво могат да сторят тук коварните европейци. Щеше надълго и нашироко да беседва с касика, когато пристигнат на големия остров.

Аарон се чувстваше отговорен за тайно. Може би заради хубавата и стройна жена, която идваше в тази минута към него. Мина

му през ум дали да не откраднат с нея малко време, преди да се качат в лодката.

Алия погали твърдата четина на лицето му.

— Трябва пак подстрижеш лицето — каза тя на кастилски и прекара пръст по бодливите бакенбарди. Още първия ден на пътуването той бе махнал брадата си. Докато се бръснеше, измените тайно се събраха да го гледат, сякаш той извършваше някакъв магически обред, а след това всеки от тях искаше да докосне гладката му брадичка. — Искам гледам — добави тя, спусна ръката към гърдите му и се усмихна, като усети, че сърцето му заби по-силно.

Аарон също й се усмихна и извади бръснача и блестящото полирано парче стомана, което безкрайно бе я възхитило, когато бе видяла за пръв път своето отражение в него.

— Заведи ме до езерцето, за което ми разказа, и ще се обръсна. Разрешавам ти да гледаш — каза той на кастилски и Алия го разбра.

Те се обърнаха и тръгнаха към гората, оставяйки зад себе си малките огньове, на които мъжете печеха хутия — малки животни, нещо като гризачи. Те бяха първото прясно месо, което бе вкусил наскоро след дългото плаване през Атлантика, пренебрегвайки своите предразсъдъци и медицинските наставления на баща си. Тъмното сочно месо му се бе сторило по-вкусно и от телешкото!

Зората беше започнала да позлатява небето. Те си проправяха път през плетеници от лиани, от огромни растения с едри листа и някакви ярки цветя, на които нито той, нито някой друг в целия флот знаеше имената.

Отначало той искаше да вземе със себе си още някой, но единственият, който се съгласи да го придружава, бе Луис. Съгласно кралската заповед обаче той бе длъжен да стои до адмирала и да му служи като преводач в случай, че намерят столицата на хана — в което Аарон вярваше все по-малко. Когато всички други се отказаха, той настоя да тръгне сам. До бреговете на Индиите „Санта Мария“ нямаше нужда от маршал и той щеше да донесе по-голяма полза, като се поучаваше от местните племена. Двама храбри воители от тайно се съгласиха да пътуват с адмирала и да му покажат пътя към родния си остров, където Аарон щеше да го чака.

През първите дни той копнееше да има до себе си някой, с когото да може да говори на родния си език, но по-нататък толкова се увлече

от наблюденията си над тайняните, че престана да тъгува. Връзката му с Алия също се оказа добър лек срещу самотата.

Жените на племето не бяха длъжни да пазят невинността си, дори жени от висок ранг като Алия. Настъпването на пубертета показваше, че на момчетата и момичетата е дошло времето да опознаят сексуалния живот, което те вършеха съвсем открито. Алия бе го избрала измежду всичките хора на адмирала на Сан Салвадор и не съжаляваше за това. Сега тя го водеше към водоема и закръгленият ѝ златистокафяв задник съблазнително се полюшваше пред него.

Докато той се бръснеше, тя го наблюдаваше с възхищение, а след това, както винаги, настоя да събере всичките му косми, включително и онези, които бе избърсал от бръснача. Тя ги закопа на скришно място — да не ги намери някой зъл „земи“, както тайно наричаха своите богове, и, да не направи лоша магия. Религията на тези хора засега си оставаше за него удивителен лабиринт и не му стигаха познанията в езика на тайно, за да го разгадае. Те почитаха божествата на семейството и на селото си и се страхуваха от някакви други божества, както и от духове на умрели хора. При спомена как бе разбрал за това, Аарон се разсмя. Когато те с Алия за втори път се любиха, беше вече настъпила нощта. Преди да му позволи да я докосне, тя протегна ръка и сложи показалец в пъпа му. Оказа се, че това било редовна предпазна мярка, вземана преди да се любиш на тъмно, защото духовете нямали пълове. Докато тя заравяше космите, той извади и приготви парадното си облекло. Колкото и да бе топло и неудобно, той бе решил да се появи пред вожда на селището в целия си блясък, както подобава на един „небесен човек“. Уроците на адмирала за поведението и външния вид на властимащия над другите бяха му направили силно впечатление.

След кратко и весело къпане в езерцето той се облече и двамата се върнаха на морския бряг. Тук той веднага разбра, че нещата не са в ред. Жените се бяха изпокрили в храстите, а мъжете, събрани на малки групи, оживено разговаряха помежду си и сочеха входа на залива, откъдето към острова се бе устремила голяма лодка; всеки от тях бе хванал примитивния си меч или държеше стрели. Алия размени няколко думи с един от стражниците си и разтревожено се обърна към Аарон, като говореше много бързо и неясно. Той я хвана за раменете и каза:

— Аз не разбирам. Говори бавно!

— Карибе! — каза тя и посочи каноа, която вече бе на стотина ярда и бързо приближаваше към брега. — Ядат човешко месо!

По гърба му полазиха тръпки. Карибе живееха някъде на юг и бяха стари врагове на тайно. Когато те взимаха пленници, не ги превръщаха в роби, а ги угояваха и изяждаха!

Аарон притича до мястото, където бе скрил оръжието си, извади един лек арбалет и голям колчан стрели с пера.

— Няма да ставаме храна на никакви карибе! — измърмори той. — Иди да се скриеш в джунглата — бавно изговори той на кастилски. Тя стоеше и го гледаше с ужасени очи. — Нищо не ме заплашва. Гледай отдалеч!

Аарон връчи колчана на един от стражниците и му каза:

— Вземи това. Ще ми подаваш стрелите.

Воинът стори, каквото му бе казано, макар че гледаше със съмнение украсените с пера стрелички на Аарон, които бяха три пъти по-къси от тези на карибе. Тайно умееха да хвърлят копия, но се биеха само лице срещу лице с врага, когато въобще влизаха в бой. Аарон взе арбалета и го сложи на земята така, че ложето опря до вътрешната страна на крака му. След това го стисна между коленете си, наведе се, хвана тетивата и я изтегли нагоре, към резката за стрелба, издълбана в ложето. Приготвил арбалета, той вкара една стрела в жлеба на върха на ложето и насочи оръжието към каноа, която вече бе приближила на осемдесетина ярда. Аарон натисна спусъка. Леката стрела засвистя във въздуха, прелетя над лодката и падна далеч зад нея. Аарон изруга, а очите на неговия оръженосец се разшириха от изумление. Втората стрела улучи целта и седналият отпред карибе падна върху седящия зад него. Третата стрела повали още един карибски воин. По заповед гребците спряха да гребат и лодката започна да завива. Аарон се възползва от това, че сега тя се бе превърнала в отлична цел, и свали във водата още половин дузина карибе, като пращаше по тях стрела след стрела със смъртоносна точност, придобита от чувството за дълг и тежката военна практика.

Карибската лодка направи пълен завой и се насочи към открито море, сподирена от радостните викове на тайно. „Човекът от небето ни спаси!“ — викаше някой в захлас. Алия се хвърли към Аарон и го прегърна, а воините почнаха да разглеждат магическия лък и късите

стрели, които летяха толкова надалеч и с такава точност поразяваха целта. По време на обсадата на Гранада Аарон Торес се бе прочул с това, че от триста ярда поваляше войници от стените на крепостта с тежък арбалет, снабден с макара.

— Ти наистина бог! — възкликна Алия. Цялото ѝ същество излъчваше гордост.

— Не. Аз съм един простосмъртен човек, който твърде добре знае да убива други хора — отвърна ѝ Аарон, разкъсван от противоречиви чувства. Бе радостно възбуден от това, че бе спасил спътниците си от хищните им врагове. Но както винаги след края на битка, той бе натъжен, че не притежава дарбата на баща си да изцерява, да запазва живота. А умееше единствено да го унищожаваше. С тежко предчувствие в душата той каза:

— Хайде да тръгваме. С нетърпение очаквам среща с вашия касик.

[1] Рекогносцировка (воен.) — разузнаване на местността и разположението на противника. Означава още и обследване на терен за извършване на геодезически работи. — Б.ф.р. ↑

ГЛАВА ОСМА

Селището на касика на Мариен, година 1492, 22 декември

„Скъпи татко,

Толкова много неща ми се случиха, че не зная откъде да започна. Животът ми сред хората тайно е наистина забележителен и всеки ден донася по нещо ново. Вече Ви писах за приятния им външен вид, великодушието и приятелското разположение. През седмиците, изминали след последния ми запис, аз станах рибар и се уча на този занаят при моя приятел Гуачанагари. Тук се въди една изключителна риба, която пускат във водата, привързана с въже, и тя им лови костенурки, акули и друга едра риба. Ако не го бях видял с очите си, никога не бих повярвал. Устата на тази риба е като дълго смукало: то се залепва за плячката и вече не я пуска, след което рибарят измъква своя приятел от морето, а плячката убива с копие. Тези забележителни създания се хващат, докато са още млади, и се държат в локви, оставащи след прилива. Там ги приучват да плуват с въже и да ловуват, за което ги възнаграждават с парче от плячката веднага щом да я хванат. Днес излизах на лов със собствена ремору, както се наричат тези създания на тукашния касике, и благодарение на нейното изкуство хванах една голяма морска костенурка, тъй че довечера ще имаме пир.

Когато се завърна у дома, ще ви донеса една от техните церемониални лули и ароматна, леко наркотична прах, която те вдишват през тези лули и за която вече съм писал. Някои от местните жители предпочитат да свиват листата на тази трева, наричана табако, на тръбички и ги подпалват, като вдишват пушека с носа. Гледката и

миризмата са твърде отблъскващи. Не съм чул за евентуални изцераващи свойства на тобако, но за вас тя, без съмнение, би представлявала интерес.“

Аарон вдигна глава и още веднъж огледа стаята на бохио — къщата на вожда, в която бе настанен. Тя имаше двускатен покрив и бе доста по-голяма от обикновеното канейе на простите жители на селото, защото служеше за дом на сестрата на вожда. Но и тя бе построена от тръстика, таванът — с гредоред, а покривът — от сухи палмови листа. В единия ъгъл на стаята имаше голяма, красиво изрисувана глинена делва. До нея стоеше плетен кош, в който се пазеха изсушените глави на предците на семейството. Аарон се усмихна. За много неща не би могъл да пише на роднините си, от страх да не оскърби техните чувства. Едно от тези неща бяха погребалните обичаи на тайно. Трупите на умрелите биваха подготвяни за погребение с дълбока почит, но преди да бъдат пренесени с тържествен ритуал в една от пещерите, намиращи се извън селото, ги обезглавяваха. След това с голяма грижа и обич изсушаваха главата на покойния или на покойната и вече смалена, я прибираха в кош. Само малките деца имаха друга участ — телата им се изгаряха и пепелта се поставяше в урни, пазени до малки идоли на „земи“ — домашните богове. И тях не можеше да опише на своите роднини. Всъщност това бяха красиво издялани от дърво фигурки на мъже и жени, всичките с необикновено големи кореми и гениталии. Когато бе поискал Алия да му обясни защо е така, тя съвсем логично го запитва: нима яденето и размножаването не са най-хубавите дарове, дадени на човека от боговете? Излизаше, че „земи“ само отразяваха житейската философия на тайно.

Имаше и още една особеност на тяхната култура, която той не смееше да опише в дневника си. Това бяха удивителните им брачни обичаи. Власт от всякакъв вид и ранг, включително и кралската титла на касика, се предаваше по наследство от починалия вожд на неговия племенник. По този начин не бащинството, а майчинството определяше реда на наследяването. Жената не бе длъжна да пази невинността си, преди да си избере постоянен спътник в живота, и поради това наследяването по женска линия бе много практична

институция. Аарон разбираше това, но строгото му възпитание в традициите на еврейския морал не му позволяваше да я приеме. Един мъж трябваше да знае децата си! Макар че, ако погледнеш морала на управниците в Кастилия, със сигурност би казал, че далеч не всеки благородник би могъл да се закълне, че в жилите на децата, носещи името му, тече негова кръв.

Тази неприятна мисъл го отведе пак към спомените за Магдалена Валдес. Дали не бе я оставил с дете? Това бе възможно, но понеже тя, подобно на неомъжените жени от тайно, свободно даряваше своята благосклонност, никога не би могъл да е сигурен в бащинството си. Усетил за минута странна болка и чувство за вина, той пропъди тази мисъл от главата си и погледна Алия. Тя също би могла да носи дете от него. Брат й, младият касик на Мариен, бе го приел като спасител на търговската експедиция, водена от сестра му, и бе му предоставил всички кралски привилегии — от правото да живее в просторната къща до правото да дели леглото си с Алия. Гуачанагари нищо не бе му поискал в отплата за своето гостоприемство, но Аарон неведнъж бе забелязвал в очите на младия вожд скритата надежда, че гостът му ще пожелае да се ожени за Алия. Аарон изпитваше угризения, защото не искаше това. Тя беше хубава и покорна и явно го боготвореше. Брат й, човек благороден и разумен, бе му поверил цялото си имущество и бе поставил на негово разположение цялото население на селището — три хиляди души.

„Да не би нещо да ме задържа в Кастилия? — си мислеше той. — Може би, след като се видя с родителите си и говоря с тях, отново ще се върна тук... при Алия“. Любовта му към нея бе всъщност безгрижна, от нищо не потискана младежка страст, но дали в нея имаше истинско и взаимно душевно разбирателство, каквото имаше между Бенхамин и Серафина и здраво спояваше връзката им? Той не желаше брак без такава хармония, макар и често да се съмняваше, че ще я намери. Сестра му например бе принудена да се задоволи в брака си с нещо много по-малко.

— Мислите ти са тревожни — каза Алия. — Затова ли, че търсачите на брат ми са намерили толкова малко злато за твоя адмирал?

Аарон се усмихна, поклати глава и отговори на езика на тайно:

— Не. Видях богатствата на тази земя — хората й, нивите, великолепните планини и реки. Тук човек може да живее в мир и спокойствие и му трябват само сечива и желанието да работи, а не злато.

— Тогава може би тъгуваш за своите близки? — погледна го Алия и видя, че изразът на лицето му стана още по-напрегнат.

— Да, родителите ми остаряват, а сестра ми не е щастлива в брака си. Брат ми, подобно на мен, пътува по далечни земи. Да, мъчно ми е за тях.

— Но жена си нямаш — каза тя колебливо, въпреки че той много пъти бе й повтарял, че не е женен. — Когато твой адмирал дойде тук, ще се върнеш ли обратно на небето?

В гласа й имаше ревност и тъга. Аарон пак усети чувство за вина; той я хвана за ръка и я вдигна от пръстения под.

— Нали ти казах, че сме пропътували големи води и че не плаваме по небето. Ние не сме богове, Алия, а обикновени хора, обременени с големи грехове — тя търпеливо го слушаше и виждаше, че той не иска да й отговори. — Да, Алия — въздъхна той, — ще ми се наложи да се върна в Кастилия с дон Крестобал.

— Завинаги? — нацупи тя пълните си устни.

— „Завинаги“ е много време — отвърна той с ленива усмивка и протегна ръка към нея. — Хайде да не мислим за това, преди адмиралът да е дошъл.

По-късно, когато започна да се здрачава, Алия приготви питки от касава, които им служеха за основна храна. Седнала върху малко столче, тя търпеливо обели растението с парче остър кремък. След като горчивите корени бяха обелени, настъргани и изстискани, тя ги изпече така, както се изпича хляб, замесен без мая. Питките бяха много по-вкусни от корабните сухари. В двора пред тяхното бохио, над жаравата, бавно се печеше бяло месо от гущер игуана. С малко лов и риболов мъжете от тайно допълваха храната, която жените им търпеливо отглеждаха на нивите си. Благодарение на топлия климат, те можеха да събират по две реколти на годината. Природата тук бе много щедра към хората.

Аарон лежеше в своя хамак и размишляваше как би могъл да прекара остатъка от живота си между тези хора. Разбира се, първо щеше да се върне в Севиля и да обясни своето решение на родителите си. Майка му би останала покрусена, но баща му все някак щеше да го разбере. Аарон потъна в дрямка. Сънуваше, че е довел своите родители тук, да им покаже чудесата на Индиите. След това пред очите му изникна нимфа с махагонови коси, която застана до Бенхамин.

Тревожното видение внезапно изчезна и Аарон се стресна — малкият брат на Алия бе извикал името му. Аарон скочи от хамака и се обърна към момчето. То бе слабо и стройно, имаше фини черти — може би прекалено фини за мъж — и приличаше на певец от детски църковен хор. Загрозяваше го само тежката златна халка, която четиринадесетгодишното хлапе носеше на носа си.

— Какво има?

— Твой ад-ми-рал — старателно изговори момчето неразбираемата за него титла и радостно се усмихна. — Той идва! Големите му каноа са забелязани на север от реката, на няколко мили оттук. Брат ми Гуачанагари се готви лично да го посрещне — хлапето се мъчеше да се държи с достойнство и важност, но бе готово да подскача от възбуда.

— Касикът оказва голяма чест на моя адмирал — отвърна му Аарон и започна да се облича. Сложи си туниката и панталоните, намъкна ботушите и закопча тежкия колан. Колон със сигурност би се възмутил, ако научеше за новите навици на своя маршал. Напоследък цялото облекло на Аарон представляваше парче плат, предпазващо го от любопитството на туземците, сред които обрязаният му член неизменно будеше учудване и недоумение. Сега европейските дрехи му се сториха тесни, беше му горещо с тях и се потеше. Аарон излезе от къщата и закрачи към главния площад, придружаван от Алия.

На този площад тайно се събираха за военни съвещания, по празници и за удивителни хазартни игри с топка. Сега там се бяха строили в очакване на своя вожд няколко дузини благородници, до един издокарани с червена боя по телата, с пера в косите и тежки украшения от мед и злато по ръцете и краката. Гуачанагари си бе сложил на носа халка от чисто злато, а на врата му висеше тежък медальон, символизиращ ранга му на управител на провинцията. Под

негова власт бяха тридесетина по-дребни вождове от цялата област на сто мили околоръст.

Гуачанагари стъпи върху носилка, изплетена от конопени въжета и украсена с миди, кости, парчета мед и злато, а така също с малки звънчета, които индианците, пътували с Аарон, бяха разменили с моряците. Половин дузина млади мъже, специално подбрани за тази почетна роля, хванаха дървените дръжки и вдигнаха своя вожд във въздуха. Той махна с ръка на Аарон:

— Ела с нас да приветстваме твоя адмирал! Ти, който си научил езика ни така добре, ще говориш от мое име.

— Оказваш ми голяма чест, Гуачанагари! — отвърна му с усмивка Аарон. — Много от твоите хора са научили кастилски по-добре, отколкото аз — езика на тайно.

— Много си скромен, но ела да видим дали моите хора, които са пътували на вашите големи каноа, са научили твоя език така, както ти си научил нашия.

Алия пристъпи напред:

— Аз ще наглеждам приготовленията за големия пир в чест на твоя адмирал.

— Той ще бъде твърде поласкан — каза Аарон и поднесе ръката ѝ към устните си.

Когато стигнаха залива, посрещачите видяха „Санта Мария“ и „Ниня“, които леко се поклащаха на вълните, и една лодка, с която адмиралът се бе отправил към брега.

Плитчините до брега, Колон измина пеш, с присъщата му важност и достойнство. Той бе придружен от Винсенте Пинсон и група офицери и моряци. Когато забеляза Аарон, изпреварил бавно напредващата зад него носилка, по лицето му се изписа изненада.

— Ти ставаш по-черен от твоите индианци, приятелю! — забеляза той. Аарон се усмихна и зъбите му се белнаха на бронзовото му лице.

— Страхувам се да засегна чувствата ти, но трябва да призная, че целият съм почернял от целувките на слънцето. Хареса ми начинът, по който се обличат тайно.

— В такъв случай ще те приберем на кораба, преди да си почернял дотам, че някой португалски търговец на роби да те грабне, когато се завърнем у дома.

— А къде са Мартин Алонсо и „Пинта“? — попита Аарон, като огледа залива. Забеляза как се смути Винсенте.

— Изгубихме „Пинта“ от погледа си на двадесет и първи ноември — отговори адмиралът. — Не знаем къде се намира и се страхуваме от най-лошото! — бледите му очи станаха тъмносини от гняв, който обаче беше добре овладян. Колон очевидно бе сигурен, че капитанът на „Пинта“ се е загубил преднамерено и пряко е нарушил заповедта му. — Но за това ще говорим по-късно. Кажете ми сега: как протече пътуването ти насам? Има ли злато вождът им? Знае ли нещо за Великия хан, обитаващ континента?

Аарон безпомощно сви рамене. Приятелят му не бе изоставил своите надежди, а той се опасяваше, че тези надежди няма да се сбъднат. Разбира се, техни величества желаят само едно — да се намери пътят към лесно забогатяване, към злато, перли и подправки — приказното богатство на източните земи.

— Кристобал, тези хора нищо не знаят за великия континент и неговия управник — меко започна той. — Поне доколкото успях да разбера, откакто стъпих тук, на този остров, който е тяхната родина. Те притежават големи богатства — плодородна и годна за обработване земя, удивителни плодове, растящи по диви дървета и храсти, море и реки, пълни с риба. Имат и злато — добави той, забелязал, че лицето на Колон помръкна. — С очите си видях как златотърсачи от селото на Гуачанагари го донасят от гората. Те го добиват по реките във вътрешността на острова. Не толкова много, както описва Марко Поло, но това все пак са само далечни острови.

— Да, разбира се — Колон замислено потриваше свежо избръсната си брадичка. — Ние нанесохме на карта стотици островчета и пътувахме покрай безкраен бряг, далеч оттук на североизток. Надявах се, че това е континент, но намерих там само пак такива хора, които говорят същия език. Те наричат мястото Куба. Аз го нарекох Хуана, на името на престолонаследника. Индиите са толкова обширни, че за изследването им ще са нужни години.

Втора лодка докара на брега Луис Торес, Хуан де ла Коса и неколцина други. Луис бързо изтича при Аарон.

— Аарон! Колко съм щастлив да те видя — каза той на езика тайно. — Виждам, че не си губил времето си и си превърнал водача си в учител — отговори Аарон също на тайно и потупа приятеля си по

гърба. Луис с усмивка погледна към Аналу — туземецът бе нисък на ръст както испанеца, но доста по-як и набит. Бе невъзмутимо спокоен, а във влажните му очи светеше остър ум.

— Вие също научили езика ни добре — старателно каза той на кастилски и гордо се усмихна, когато Аарон учтиво му се поклони.

— Аналу се оказа прекрасен учител и ученик. Може да се каже, че той овладя основите на кастилската реч за някакви си два месеца — заяви Луис и огледа процесията на тайно, която през това време излизаше на открито. — Твоята учителка обаче е къде по-хубава, негодник такъв! Къде е прекрасната Алия?

— Остана в селото. Ще видиш какъв пир ще има довечера в наша чест! Ще видиш и селото — към три хиляди души. Улиците са широки и прави, къщите — чисти и удобни. А храната — е, почакайте и ще видите сами — каза той на Луис и на адмирала, който наблюдаваше как тържествено поставят носилката на вожда върху пясъка.

Аарон застана до новия си приятел Гуачанагари и официално го представи на своите сънародници. Той превеждаше, Луис и Аналу му помагаха. Чрез него касикът и адмиралът си размениха необходимите любезности. Голям пир очакваше гостите тази вечер.

Аарон се събуди от викове „Корабокрушение!“, които ехтяха по големия площад. Единият от двата останали кораба на адмирала бе изхвърлен на брега. Как е могло да се случи това?

— Алия, трябва да отида да помагам на моя адмирал — каза той, след като малкото момче се втурна в къщата и съобщи за катастрофата, станала през нощта. Зората вече позлатяваше небето на изток. Аарон се обличаше и усещаше върху себе си погледа на Алия. Тя мълчеше и покрусено го чакаше да каже какво смята да прави. Той отиде при издигнатия подиум, който им служеше за легло и където толкова често се бяха любили, застана на колене, обхвана лицето ѝ с ръце и я погледна в очите. Едри светли сълзи се стичаха от ъгълчетата им. Той ги избърса с палци.

— Моля те, не плачи! Длъжен съм да помогна на Кристобал. Не зная какво ще прави той след това ново нещастие.

— Ще те вземе от мен и ще те закара много надалече; няма да се върнеш! — горчиво каза тя.

— Но аз ще се върна, Алия. И ти се кълна в това пред моя Господ и пред на твоите предци.

— Моите „земи“ притежават голяма сила, но те не са богове за теб — слабо се усмихна Алия. — Твоите хора имат много богове — този Кристо, за когото говорил адмирал, не е бог на твоето семейство. Пред кой господ на бели хора се заклеваш, Аарон?

— Толкова съм ти разправял за религиозните вражди в испанските земи, че съм те объркал. Пък и самият аз не съм сигурен, че има някаква разлика. Наричат го с много имена. Християните казват, че той е един, но има три възплъщения — този Кристо, Светия отец и Светия дух. Моите предци го наричат Йехова, маврите го наричат Аллах. Може би за всеки народ той е един от тях. Едно зная със сигурност: никой не бива да се подлага на насието да сменя вярата си! Мразя тези религиозни вражди отвъд океана, Алия! Нека християните, юдеите и маврите се бият помежду си. Като изпълня дълга си, ще се върна тук — заключи Аарон и внезапно разбра, че говори искрено и наистина един ден ще се върне на тази земя.

Над морето подухваше лек ветреца, но на брега цареше такъв хаос, сякаш наоколо бушуваше силна буря. „Санта Мария“ бе изхвърлена на плитчината, навела нос към водата, и океанските вълни методично я блъскаха в твърдия коралов риф и правеха нови дупки в дървения корпус. Помпите вече не работеха и тежката главна мачта бе отрязана, за да облекчи потъващия кораб — адмиралът искаше да спечели малко време за екипажа, който я разтоварваше. Двете корабни лодки бясно сновяха между него и брега и караха от загиващия нао храни, оръжие, бъчви с вино и стоки.

Аарон видя високата фигура на адмирала на кварталдека. Колон извикваше заповеди на хората, които на бегом мъкнеха сандъци и бъчви към средната част на кораба и оттам ги товареха на лодките. Няколко по-големи каноа също се бяха включили в спасителните работи. Аарон скочи в една от тях и заедно с туземците започна да гребе към кораба. Когато стигнаха до него, той изтича по трапа и се изкатери на опасно наклонения кварталдек.

— Как, по дяволите, стана това? — извика той, подозирайки, че катастрофата се дължи на нечий зъл умисъл; вече се упрекуваше, че не

бе се върнал на кораба, а остана да спи в селото.

Колон се обърна към него и изкрещя, за да надвика невъобразимата суматоха:

— Де ла Коса, тази купчина тор, е заспал по време на вахта! Юнгата на румпела не е разбрал, че сме на плитко, докато носът не се е разбил. Дори и тогава бихме могли да спасим кораба, но Де ла Коса и неговите хора пренебрегнаха пряката ми заповед да закарат лодката навътре в морето, като вземат котвата с въжетото, и там да хвърлят котвата, за да можем да изтеглим кораба от рифа. Вместо това, той със своите баски загреба направо към „Ниня“! Винсенте не ги пуснал да се качат на борда, върнал ги обратно и ни изпратил за помощ своята лодка, но вече бе късно. Вълните бяха свършили работата.

— Трябваше да съм тук! — упрекна се Аарон и изруга. — Щях да им кажа, че ще ги взривя заедно с лодката и ще ги изпратя по дяволите!

— Де ла Коса бе толкова изплашен, че това нямаше да помогне — сви рамене Колон. — Само щяхме да изгубим лодката, да я направим на трески. Ще се занимая с него по-късно.

— Само да се пребазираме на брега и тогава ще се разправяме с този мръсен размирник! Пък и бездруго ти никога не си обичал този тромав кораб — примирено каза Аарон. — Без него ще сме по-добре.

Вечерта целият товар на „Санта Мария“ бе благополучно доставен на брега, за което немало бяха спомогнали и индианците. Аарон чу как един моряк, изкарвайки последната бъчва с вино на пясъка, бе казал на приятеля си:

— Няма що, хубаво ще отпразнуваме Рождество Христово!

Аарон се сети, че този ден наистина бе Коледа. Уморен до смърт, той се облегна върху пирамидата от щайги и затвори очи. Мислите му полетяха отгатакъ океана. Какво ли ще правят неговите родители днес? Сигурно ще присъстват на тържествената служба в катедралата, както подобава на ревностни християни. Внезапно пред очите му изплува образът на момиче с червени коси, покрити с бяла дантела; то бе коленичило до баща му... Аарон тръсна глава, за да пропъди видението.

— Сега, след като приключихме тук, трябва ли да се явим при адмирала на кораба? — попита го Луис.

— Гуачанагари ни оказа голяма чест. Освен това се налага да му поверим охраната на нашите хора и стоките по време на нашето отсъствие. Ще го поканим да дойде с нас на каравелата и да вечеря с адмирала.

Така младият касик се отправи в голяма каноа към кораба. Адмиралът, винаги склонен да спазва нормите на благоприличие, го прие на борда с церемониални почести, подобаващи на европейски крал.

Настъпи нощта и луната изгря. След богат и пищен пир, доволни, че всички хора и провизии на адмирала са в безопасност, вождът и неговото обкръжение се приготвиха да напуснат каравелата. По даден знак всички останали се оттеглиха и го оставиха на палубата с Аарон.

— Сега ти заминаваш на другия край на океана да разкажеш на своите велики вождове за нас. Аз им пращам много хубави подаръци в знак на приятелските чувства на тайно. Пращам също шестима тайно, които ще им обяснят как живеем ние и ще научат как живеете вие. В замяна на това искам само едно. Искам да се върнеш при мен, приятелю! Ти и твоят адмирал — очите на Гуачанагари се напълниха със сълзи: тайно бяха чувствителни хора и не се притесняваха да покажат своята радост или скръб.

— Ние ще се върнем — гърлото на Аарон се сви. — Нали оставихме при теб като заложници много от нашите хора и дори един благородник от кралския двор?

— Ще пазя вашите хора добре и ще им помогна да намерят още злато. Те могат заедно с тайно да отидат високо в планините и да го търсят.

Аарон се намръщи.

— По-добре да направят така, както правят вашите тайно: нека първо засеят семената, които им оставихме. Когато си осигурят препитание, тогава вече може да ходят за злато — той замълча за момент, като търсеше думи, с които би могъл да изрази по-ясно мисълта си. След това погледна младия вожд право в очите. — Аз те предупреждавам: някои хора от моята раса често искат повече, отколкото притежават — Аарон пак се запъна, защото в езика на тайно нямаше думата „алчност“. — Не им позволявай да взимат цялото

злато, което намират твоите хора. То ще ти потрябва да търгуваш с други западни племена.

— Ние имаме всичко необходимо за хубав и приятен живот. Жълтият метал е красив, но пеещият талисман също е красив — Гуачанагари с усмивка вдигна малкото звънче. — Ще наглеждаме тези, които са принудени да останат поради загубата на големия ви кораб. Желая ти приятно пътуване през Голямата вода. Ще се молим на най-могъщите „земи“ в нашия храм и на трите бога, за които говореше адмиралът. Вие ще се върнете при нас!

— Любовта ми остава с теб и Алия, приятелю! — каза Аарон и прегърна младия вожд.

Колон гледаше от кварталдека как лодката с вожда и неговите приближени плава към брега. Когато Аарон се присъедини към него, лицето му придоби загрижен израз.

— Ако искаш, би могъл да останеш на Еспаньола — меко каза той.

— Благодаря ти за вниманието, но някой трябва да наглежда Де ла Коса и неговите страхливи псета.

— Дългът преди всичко, както винаги — отбеляза Крестобал с тъжна усмивка. — Ценя твоята вярност, Диего! Наистина, пътуването на връщане, с единствения кораб, щеше да ме тревожи дори ако Де ла Коса и неговите баски не бяха на борда. Предстои ни да нанесем на карта голяма част от бреговата линия на онзи огромен остров по пътя на изток и към Атлантика. Възможно е да се срещнем и с „Пинта“.

— В такъв случай ще ви потрябва маршалът на флотата — мрачно каза Аарон, погледна на изток и добави: — А освен това ще разкажа на моето семейство за тази удивителна земя.

Адмиралът кимна:

— Имам интуиция на стар моряк, Диего. Някой ден както моите, така и вашите още неродени синове ще наричат тези острови свой дом.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Палос, година 1493, 15 март

На кея викаха и се блъскаха тълпи от ликуващи хора. Двете каравели от техния град благополучно се бяха завърнали от Индиите! Жестока буря беше ги разделила в океана, но като по чудо „Ниня“ с генуезкия адмирал и „Пинта“ с Мартин Алонсо Пинсон пристигнаха по течението на Рио Тинто с един и същи прилив! По пътя генуезецът бил задържан за няколко седмици от португалския крал, а „Пинта“ спряла първо в Галисия, на северния бряг на Кастилия, но сега и двата кораба стояха в родното пристанище.

На кея се появиха трима мъже в черни дрехи и бели качулки. Те носеха голям зелен кръст на Инквизицията. Тълпата бързо се разпръсна. Дузина тежковъоръжени конни стражници пазеха на брега, докато доминиканците се изкачваха по тесния трап на адмиралския кораб.

— Гледайте, те са тръгнали за генуезеца и неговите евреи — каза един стар моряк и се изплю през прогнилите си зъби. — Мартин Алонсо Пинсон вече се е прибрал вкъщи. Виж, неговия екипаж никой няма да го пипне с пръст!

— Ха! — отзова се дебела перачка, помъкнала голям кош с мокри дрехи. — Ами брат му Винсенте? Той нали е на един кораб с чужденеца!

Малкото хора, останали от тълпата посрещачи, тревожно си шушукаха. Никой не се радваше да види инквизиторите в Палос. На кея останаха само най-смелите.

На борда на „Ниня“ Кристобал Колон, Адмиралът на моретата, седеше в капитанската каюта. Пред него, върху малка дървена маса, лежеше корабният дневник и други книжа. Очите му бяха зачервени от преумора, всички кости го боляха след лютите студове, придружавали ги в прехода през Атлантика. Той спокойно погледна дебелия доминиканец Габриел Осарио и каза:

— Имам да подготвя много неща, докато чакам да ме извикат при техни величества в Барселона. Каква би могла да е причината, накарала ви да се качите на кораб, намиращ се под кралска заповед?

Несвикнал на подобна дързост и хладнокръвие, инквизиторът заяви:

— Току-що научихме, че на вашия кораб укривате еретици и някакви странни маври от далечните Индии...

Очите на Колон се присвиха. Той погали бузата си с перото, с което бе писал.

— Кой ли би могъл да ви каже това?

Брат Хорхе Гонсало с блажена усмивка се прекръсти.

— Имахме повод да спрем в една малка селска къща, недалеч от Палос. Вашият капитан Мартин Алонсо Пинсон ни каза за тези индианци, които със сигурност са еретици. Предсмъртното му желание бе да ги разпитаме.

— Предсмъртно желание? Капитан Пинсон бе уморен и болен, както и аз, но със сигурност не би могъл да почине от това — каза адмиралът с равен глас.

— Почина един час след нашето посещение и прие от нас светото причастие — пропя брат Габриел и забелязал на лицето на адмирала подобие на усмивка, изсъска: — Надявам се, че не бихте се радвали на смъртта на един приятел?

— Не, не бих могъл да се радвам на смъртта на един приятел — с достолепие му отговори Колон и си помисли, че хитрият интригант очевидно наистина е мъртъв. — Ще видите индианците, които съм докарал, но те са собственост на техни величества и следователно се намират извън вашата власт.

— А освен това не разбират кастилски — додаде Аарон от вратата; той бе чул, че омазните агенти на Торкемада са дошли на каравелата и бе побързал към стаята на адмирала.

Брат Габриел се обърна към високия млад човек:

— А вие кой сте?

— Това е моят маршал, дон Диего Торес — намеси се адмиралът. Той многозначително погледна Аарон и му предложи: — Бихте ли ми донесли едно от дребните подаръчета на Гуачанагари? Искам да поднеса нещо на Светата инквизиция в знак на добра воля.

Злато. Те носеха цял сандък златни предмети — маски, колани и украшения, които касикът пращаше като подарък на краля и кралицата. С иронична усмивка Аарон излезе от стаята и слезе в трюма, където в отделен килер, заедно с оръжието на маршала, бе заключено златото. Един подкуп за светите отци бе малката цена за сигурността на гостите тайно.

— Торес. Това е разпространено име. Случайно да е от новопокръстените и да се пада роднина на Бенхамин Торес от Севиля? — попита брат Габриел.

По гърба на адмирала полазиха тръпки. Той погледна дебелия мазен монах право в очите, в които гореше омраза.

— Не, Диего е от Кордова, където живеят по-малкият ми син и майка му. Защо питате?

Брат Хорхе се усмихна и в устата му щръкнаха дълги жълти зъби.

— Нашият Главен инквизитор, брат Томас, изгори миналия август цялото семейство на Бенхамин Торес. За юдействане.

Кемадеро, в полето на Таблада, година 1493, 15 март

Аарон падна на колене върху плоската скала на обширното безлюдно плато, известна под името Кемадеро — „място за изгаряне“. Навремето това място беше обширно поле с гъста трева, но сега всичко бе покрито с камъни. За изминалите десетина години те бяха почернели от огъня, кръвта и костите на хиляди мъже и жени. Неслучайно наскоро, след като бе построена кладата, за да улесни изгарянията в Севиля, Бенхамин Торес бе взел мъчителното решение да откъсне семейството си от древната му вяра.

— И всичко, което постигна с това, бе да се озовем в обсега на пламъците, които играят върху този дяволски олтар на омразата! — каза Аарон и се задави. Пред него се появи видението на жестокия огън, поглъщащ кроткия му баща, крехката му майка, малката сладка Ана. Той стисна очи, за да удържи нахлулите сълзи, безсилен да осъзнае напълно размерите на чудовищната трагедия. Дори брат му Матео и неговата жена християнка бяха умъртвени от ръцете на Инквизицията в далечна Барселона. По всички испански земи нямаше място, където човек можеше да се скрие от копоите на Торкемада!

— Но аз знам кой тук, в Севиля, би спечелил от това, кой е насочвал шпионите си, кой е измислил лъжите, изпратили семейството ми на кладата. Това си ти, Бернардо Валдес, и вероломната ти дъщеря!

Омразата го задушаваше, но същевременно му вдъхваше сили да стои на това място и да се бори с адските видения. Ето: неговите близки вървят по улиците на града, голи до кръста, в завързаните им ръце са сложени зелените свещи на Инквизицията; нейните служители ги принуждават да участват в това гнусно зрелище само за да ги унижат още повече преди отвратителната смърт.

— Чичо Исаак, ти беше прав, че напусна. За рода Торес в Кастилия няма място! Аз също ще замина оттук, но първо... първо някой ще трябва да плати! Заклевам се в паметта на баща ми... на майка ми... — даже въздухът бе пропит с миризмата на обгоряла плът, когато, задушавайки се, Аарон се изправи.

Камъните сега бяха гладки, изстъргани и измити след последното аутодафе, сякаш засраменото небе се бе опитало да унищожи всякаква следа от безсмислието на онова, което хората бяха извършили в името на Него.

— Магдалена, не бива цял ден да се търкаляш в леглото! Пфу! Ти си бледа и разсеяна. Нима нищо не те интересува? Дори не излизаш да пояздиш. Цветчето дебелее, защото съвсем не се движи, а ти слабееш — Миралда сложи ръце върху широките си хълбоци и яростно изгледа мълчаливото момиче. — Упорито създание, помисли си само какво ще стане с бедната ти стара слугиня, ако се разболееш и умреш! Дон Бернардо ще ме изхвърли на улицата и аз ще умра от глад.

Магдалена лежеше напъряно на кревата по нощница, макар че вече се стъмваше. Целия ден бе прекарала в стаята си с книга в ръка. Пръстите ѝ механично опипаха медальона, който никога не сваляше.

— Може би трябва и двете да се подстрижем за монахини, Миралда. Това ще осигури бъдещето ти — ако ме последваш в манастир.

— Как не! — изсумтя Миралда. — Сигурно баща ти ще даде най-хубавата си дъщеря на Църквата!

— Не ще ме ожени за собствена изгода! — отговори Магдалена през стиснати зъби. — А сега върви да си гледаш работата! Аз ще

стана, когато реша.

Мили боже и вси светии, само как презираше собствения си баща! След гибелта на Бенхамин и неговото семейство три дни лежа неподвижно в градската къща на Валдес.

След това си наложи да прекоси с коня малкото разстояние, което ги делеше от красивия дворец на Торес. В двора му тя завари баща си, агентите на Инквизицията и няколко търговци. Те заедно наглеждаха изнасянето на покъщнината; всичко, придобито в продължение на векове от няколко поколения на рода Торес, сега бе поделено от алчни хора, чиято злоба надминаваше всякакво въображение.

— И сега аз линея тук, заточена в селската ни къща за наказание... а за Аарон нито дума отникъде — промърмори тя. Ами ако е загинал в морето? Този въпрос я измъчваше в кошмарни сънища вече месеци наред. Единствено мисълта за Аарон, любимия син на Бенхамин, я крепеше да не полудее: само тя ѝ помагаше да живее в този свят, лишен от разум, от обич, от състрадание. — Трябва да дочакам Аарон! Той вече ще ме мрази — си каза Магдалена, като си спомни горчивата им раздяла през миналото лято. Но тя бе дала клетва на баща му, а освен това продължаваше да го обича. — Само да се върне в Кастилия! Ще съумея да го убедя в моите чувства.

Стана, свали нощницата си и пипна водата, която Миралда отдавна беше изляла във ваната. Водата още беше топла. Магдалена се потопи, като не преставаше да прехвърля в ума си всяка възможност да напусне долината и да се върне в Севиля. Може би там някой ще знае нещо за генуезеца и неговата флотилия. Със сигурност те вече би трябвало да са тръгнали от далечните Индии и може би дори са се прибрали и сега са извикани при техни величества, чийто двор е в далечна Барселона.

Ако съумее да се помири с баща си, той би склонил да я изпрати при кралицата с надежда, че ще може да уреди един политически изгоден брак за дъщеря си. Магдалена нямаше намерение да приеме такъв съюз, но трябваше по някакъв начин да научи за съдбата на своя любим.

Аарон стоеше на балкона и гледаше през прозореца към слабо осветената стая. Очите му се присвиха. Старата и занемарена селска

къща на Бернардо Валдес бе претърпяла забележителни промени. Той наблюдаваше как дъщерята на този кучи син — носителя на кръста — мие кадифената си кожа в парфюмирана вода и си мислеше колко ли вещи от новата разкошна обстановка са заплатени с парите на баща му. Отначало Аарон бе отишъл в градската къща на Валдес и бе намерил там само няколко слуги, които му обясниха, че господинът и госпожата са заминали в кралския двор в Барселона, без съмнение да присъстват при триумфалното посрещане на адмирала.

Изпита желание да се метне на коня и да препусне през Кастилия и Арагон. Ако настигнеше Кристобал и неговите хора, щеше да получи достъп в кралския дворец като член на неговата свита. И тогава щеше да убие Бернардо Валдес!

Но по този начин щеше зле да се отплати на човека, спасил живота му в Палос. Нали Колон изрично му бе заповядал да се скрие и дори му бе предложил убежище в собствената си къща в Кордова, където живееше неговата любовница Беатрис Арана със синовете му. И той бе обещал на дон Кристобал да стои по-далеч от Светата инквизиция и да изчака завръщането му от аудиенцията в Барселона, а когато се подготви второ пътуване за Индиите, да замине с него. Не бе обаче обещавал да не откъщава на семейството Валдес тук, в Севиля! А хубавата повлекана с махагонови коси щеше да му даде отговор на някои въпроси.

При цялата омраза, която изгаряше сърцето му, той усещаше някакво необяснимо желание, някаква сила, с която го привличаше крехкото момиче; нещо го стегна в слабините и той си повтори, че е един глупак, седем по десет пъти глупак. И все не можеше да откъсне очи от нея. Тя лежеше във ваната, опряла глава върху ръба ѝ. Гъстите мигли морно се спуснаха надолу и скриха зелените като на котка очи. Лицето ѝ в профил изглеждаше по-волево, отколкото той си го спомняше: чертите му бяха по-резки, по-аристократични и не толкова детски. Погледът му се плъзна по стройната извита шия към водата, над която нескромно се показваха две розови зърна. В едната си ръка тя стискаше голям златен медальон, легнал в долчинката между гърдите ѝ. Беше задрямала. Аарон безшумно влезе в стаята и коленичи до ваната.

— Сънищата ви трябва да са хубави, прекрасна госпожо, защото лицето ви е толкова безметежно! Винаги ли се къпете с бижутата си?

— прошепна той и грубо дръпна косата ѝ, която се спускаше до пода като гъсто руно.

— Диего! — тя се опита да се изправи, но той бързо я хвана и сподави учудения ѝ вик. Дългата шия се огъна, а очите ѝ се насълзиха от болка.

Той затисна с коляно косата ѝ на пода така, че да не може да си помръдне главата. Другата му ръка се плъзна по врата ѝ към гърдите. Той силно я ощипа по едното зърно и прошепна:

— Аз се казвам Аарон, чуваш ли, вещице?

— Не трябва да си служиш с еврейското име — каза тя със задавен глас. Той още стискаше главата ѝ.

— Вашата загриженост направо ме трогва! — отвърна ѝ с леден тон и леко погали едната, а после и другата ѝ гърда. Зърната ѝ с готовност откликнаха на ласката му — напрегнаха се и втвърдиха. Сърцето ѝ заби по-силно. Както и неговото. — Кажете ми, винаги ли довереното лице на Светата инквизиция приема по този начин мръсните докосвания на юдействащи грешници?

— Аз нямам нищо общо с нечестивите деяния на баща си! — изхлипа тя.

— А, да, вашият баща! Дон Бернардо, който напоследък е придобил голяма тежест в кралския двор. Този нечестивец, от когото вие се отричате. И кога ще се върне в Севиля? — нежно попита Аарон и пръстите му се плъзнаха към врата ѝ с недвусмислена заплаха.

— Той не споделя с мен плановете си — гласът ѝ се задавяше от болка.

— Но със сигурност ще ви издейства покана за кралския двор. Какъв ли изгоден брак няма да спазари, като ви държи при себе си като примамка!

— Не мога да му се подчиня! Вече съм се вrekла на друг — отговори тя и цялата се сви от студения му, подигравателен смях.

— Обзалагам се, че неведнъж си давала клетва за вяност — както на мен, така и на безброй други, които си имала, след като съм заминал! — Аарон с проклетие отдръпна ръката си от мокрото ѝ крехко тяло, изправи се и вдигна и нея, като я дръпна за косата. Тя падна върху него, ръцете ѝ се вкопчиха в раменете му, мекото ѝ нежно тяло се притисна до него. Краката ѝ се подхлъзнаха във ваната и тя още по-здраво се хвана за него.

— Не е имало никакви други, Аарон! — Магдалена скри лице на гърдите му, усети грубата кожа на елека и чу бясното биене на сърцето му. — Имам да ти казвам много неща. Баща ми не беше сам. Имаше друг човек, който му е помогнал да хване Бенхамин в клопка. Не зная името му...

— Името му ли, прекрасна госпожо? Затова пък аз зная името ѝ — твоето. Ти с преструвки си проправи път към сърцето на баща ми. Ти го шпионираше в собствения му дом. Ти си тази, която го е предала! — гласът му се задави от гняв. Магдалена усети, че той целият се тресе и го прегърна, като отрицателно клатеше глава; от очите ѝ се стичаха горчиви сълзи. — А да си гледала процесията на покаянието, водена от ония хрътки на ада, които наричат себе си слуги на Господа? Да си била при Таблада, докато са ги изгаряли? Баща ми, майка ми, малката Ана... Ана... — гласът му секна.

— Аарон, в нощта преди смъртта му аз ходих при баща ти. В подземията на Сан Пабло. Аз подкупих стражата...

— Не, стига лъжи! Ако си ходила, то е било само да се порадваш!

Тя рязко се дръпна от ръцете му, дигна глава и го погледна право в изпълнените с омраза очи. Лицето ѝ бе обляно в сълзи и изразяваше отчаяние.

— Обичах баща ти така, както презирам собствения си баща! Никога, никога не бих сторила зло на Бенхамин! — гласът ѝ се издигна до истеричен вик. Аарон запуши устата ѝ със собствената си уста. Цялата агония и мъка на този кошмарен ден се изляха в грубата му, отмъстителна целувка. Като хапеше устните ѝ, той я вдигна от ваната и я притисна до себе си. Тя бе толкова малка и крехка, толкова нежна. И се подчиняваше на грубата му страст, без да се противи.

Магдалена чувстваше душевната му болка, подобна на тази, която изпитваше самата тя. Усети в устата си вкуса на кръв, но не обърна внимание на това. Бе го чакала, бе копняла за него толкова време, толкова много безкрайно дълги месеци — и сега го държеше в прегръдките си!

„Обичах баща ти така, както презирам собствения си баща!“ Тези страстни думи ехтяха в главата на Аарон. Как му се искаше да вярва на тази жена, готова да се стопи в обятията му, прегърнала го със слабите си бели ръце, забила пръсти в разрошената му коса.

Зашеметен от болка, почти загубил разсъдък, той отстъпи на чисто физическото желание. Тази жена, олицетворение на вероломството, дъщеря на най-злия му враг, го преследваше в сънищата му от момента, когато я срещна още като измърляна хлапачка, изгубила се сред мочура. Бе я притежавал веднъж, но това не бе утолило глада му, а само го бе подхранило да стане по-силен.

Той вдигна още влажното ѝ тяло и го хвърли на леглото; след това с резки, нетърпеливи движения започна да си сваля елека, туниката, ботушите, панталона. Тя се сгуши в очакване. Когато той застана пред нея, Магдалена протегна ръце и в захлас докосна бронзовото му тяло.

— Колко си почернял под слънцето на Индиите! — прошепна тя; ловките ѝ пръсти минаха през избелелите от слънцето косми на гърдите му и тя запита: — Земята, която сте открили, е Индия, нали?

— Която и да е, но слънцето печеше здравата — измърмори той и бързо се наведе. Устата му се впи в нейната — той усети вкус на кръв и разбра, че ѝ е причинил болка. Искаше му се да я нарани още по-силно, но по някаква необяснима причина не можеше да стори това.

Магдалена усети, че отчаяно жадните му милувки се смекчават, докато обичта в тях не взе връх над желанието за мъст. Нейната душа също се разкъсваше от скръб и самота. И сега тя позна страстния копнеж на плътта, който Аарон бе пробудил в нея, когато я облада за първи път. Тогава тя бе останала незадоволена и лишена от удоволствието, докато той се бе наситил. Магдалена предчувстваше, че този път ще бъде друго. Инстинктивно се изви към него с цялото си тяло и с наслада усети как твърди косъмчета на гърдите му драскат нейните гърди и как мъжкият му орган настойчиво се притиска към корема ѝ.

Аарон прихвана дупето ѝ и го повдигна към себе си. Тя продължи да го целува трескаво и жадно и той ѝ отговаряше по същия начин. Езикът му облиза устните ѝ и когато тя ахна от удоволствие, се плъзна в устата ѝ. Устните и езикът му галеха хубавото ѝ лице, а той самият бавно коленичеше и я слагаше върху леглото, докато двамата легнаха на една страна, обърнати един към друг, сплели ръцете и краката си. Устата му смучеше едната, после другата ѝ малка гърда, а тя се притискаше в него с тихи, сладостни стонове и все по-силно забиваше пръсти в гърба му.

Ръката му се плъзна по меката извивка на ханша ѝ и се гмурна към пухкавото възвишение между бедрата. С прегракнал глас Аарон заповяда:

— Отвори се за мен, Магдалена!

Тя незабавно се подчини. Когато пръстите му докоснаха набъбналите ѝ, влажни срамни устни, тя изстена и започна настойчиво да го притегля след всяко ново докосване.

Пламенната ѝ жажда го разпали още повече, той взе малката ѝ длан и я бутна надолу, помежду им. И когато я накара да обхване в пръстен члена му, пулсиращ от страст, Аарон изкрещя от задоволство, а Магдалена започна ритмично да движи ръката си в унисон с неговите милувки. Топлината, която излъчваха, бе като от огън в толедска ковачница. Той я качи върху себе си и я намести върху изтерзания си от нетърпение член. И докато повдигаше и спускаше нейните нежни бедра, косата ѝ се движеше нагоре-надолу по лицето и гърдите му, сякаш ги лъскаше. Аарон премести ръце върху тънкия ѝ кръст, след това сграбчи с пълни шепи копринени кичури коса, придърпа я към себе си и се впи в устните ѝ.

Магдалена цялата бе потънала в ритъма и топлината, които двамата създаваха. Сега тя бе узнала насладата и инстинктивно чувстваше това, от което се нуждаеше. Плъзгайки се по дъгата на върховно, сякаш златно блаженство, тя стигна кулминацията му и заедно с това усети как една след друга вълните на екстаза разтърсват треперещата ѝ, влажна плът. Почувства как пръстите на Аарон се вплитат и напрегат в косите ѝ, докато най-сетне той се изви и като прииждащ поток, с последен тласък изля смето си в продължително, разтърсващо освобождаване.

Аарон усещаше как мекото ѝ, тясно влагалище потрепва от наслада и с това чувство навлезе във върховния момент. Беше се присъединил към нея в омая от цветове и светлини, където за един кратък миг не съществуваше нито смърт, нито омраза, а само две изпълнени с пламтяща наслада тела, сплели се в свършена хармония.

Но действителността бързо се намеси. Медальонът на Магдалена го одраска по гърдите. Аарон се приповдигна така, че тя се изтърколи от него, и подпрян на лакът, се загледа в блестящото украшение.

— Ще повторя въпроса си, скъпа госпожо. Винаги ли се къпете с бижутата си?

Магдалена бе все още потопена в морето от удивителните нови усещания, които той бе пробудил в нея, и не можеше да мисли ясно. Трябваше ли да рискува всичко и да му даде сега пръстена на Бенхамин? Щеше ли да повярва на обяснението ѝ за това, как се е сдобила с него? Или щеше да си помисли, че е бил част от плякосаното имущество на дома от семейство Торес, поделено от баща ѝ и Светата канцелария? Неспособна да вземе решение, тя реши да отвлече вниманието му. Погали загорялото му тяло и отбеляза:

— Слънцето на Индиите трябва да е наистина безмилостно, след като те е опалило през дрехите.

— Видяхме много удивителни неща, но слънцето и там е само слънце и оцветява кожата на човека само там, където той му я показва — отговори Аарон и сведе поглед към слабините си. Тя проследи погледа му и ахна, а той тъжно се засмя: — Не исках да излагам на слънцето някои части от тялото си.

— Виждам само една такава. Живял си, както живеят хората на Индиите, нали? Толкова ли са примитивни, че са лишени от всякакво благоприличие? — питаше Магдалена, макар добре да съзнаваше, че не би желала да научи отговора. Лицето на Аарон се напрегна от гняв.

— След като се върнах във варварската си родина, не зная кой е примитивен и кой е цивилизован! А ти как мислиш, дъще на носителя на кръста? Дали гнусната клада за хора е белег за благоприличие? — и той така стисна пръстите ѝ, че тя примигна от болка. Аарон пусна ръката ѝ, претърколи се към края на леглото и посегна за дрехите си.

— Колкото и да се отричам от Бернардо Валдес и предателството му, никога няма да ми повярваш, нали? — Магдалена тъжно се засмя. — Изпратиха ме тук на изгнание, в селската ни къща, докато родителите ми се радват на живота в кралския двор, защото съм била някакво изчадие. Аз се опитах да убия баща си с една вила за сено.

При тези думи Аарон, който междувремежно нахлузваше вече втория си ботуш, се обърна към нея. На лицето му се изписа искрено недоверие и леко любопитство. Магдалена преглътна и продължи:

— Казах ти, че бях при баща ти в навечерието... навечерието на смъртта му. Бях подслушала как баща ми и някакъв непознат се уговарят да си поделят богатствата на семейство Торес, след като са вкарали Бенхамин в клопка. Яхнах Цветчето и препуснах към Сан Пабло, но бе твърде късно. Той не ми позволи да подкупя стражите, а

на разсъмване... — Магдалена безнадеждно поклати глава. — На другия ден пристигнах в къщата и видях Бернардо Валдес най-спокойно да мъмри един селянин, че не бил обръщал сеното за сушене както трябва! Грабнах вилата от нещастния глупак и намушках с нея баща си. Още има белези от трите дупки, които направих в десния му хълбок! — отмъстително каза тя и вдигна очи към Аарон. — Но ти не ми вярваш.

— Ако беше на мое място, би ли повярвала? — запита той не без основание. — Значи ти сега си заточена тук и баща ти стои по-далеч от опасната си дъщеря. Аз ще сторя това, което не си успяла ти, Магдалена!

— Аарон, моля те! Той е страшен човек! Не искам да те видя в ръцете на онези чудовища, с които е приятел — тя го хвана за ръката. — Недей да го търсиш в кралския двор!

— Не се бой. Няма да опропастя живота си с една безполезна стъпка, обречена на провал — Аарон замълча и очите му се присвиха. — Но баща ти ще свърши като моя баща, ще видиш! Нерядко става така, че самата Инквизиция изядва онези, които са ѝ служили за маша.

Гласът му беше студен. Леденостуден. Магдалена гледаше красивото му безстрастно лице. С едната си ръка тя държеше чаршафа, с който прикриваше тялото си, с другата стискаше тежкия медальон. Трябваше ли да му каже сега за последното желание на баща му? Тя не успя да вземе решение, защото долу, под прозорците, се разнесе конски тропот и викове. След това по стълбището се чуха тромави стъпки и гласът на Миралда, идваща към стаята:

— Дона Магдалена, побързайте! Пристигна баща ви, а с него и много важни господа от Светата канцелария!

Аарон извади кинжала си и го опря в гърлото на Магдалена. Очите му искряха от омраза.

— Кажй й, че ще слезеш след малко. Накарай я да се махне или ще ви убия и двете!

— Иди да кажеш на готвачката да налее в кани студено вино от избата и да го поднесе на гостите с прясното сирене, дето се изстудява в кладенеца. И побързай! Аз ще сляза след минута.

Стъпките на Миралда се отдалечиха, придружени от неясното ѝ мърморене. Аарон се обърна към Магдалена. Кинжалът му проблесна в здрача.

— Добре го измисли! Да бях останал още малко да послушам приказките ти — и щеше да ме вкараш в клопката.

— Не съм...

— Млъкни! Бях вече готов да повярвам на лъжите ти — тихият му глас я режеше като нож. Сякаш против волята си, Аарон посегна със свободната си ръка и хвана тежката грива от махагонови къдрици, които в угасващия залез изглеждаха почти черни. Огледа отблизо лицето ѝ. — Каква е тази власт, която имаш над мен? Пази се, вещице! Внимавай Светата канцелария да не те изгори за това, че се занимаваш с черна магия!

След тези думи пусна косата ѝ. Юмрукът му със светкавична бързина удари девойката в лицето. Изгубила съзнание, тя падна назад върху леглото.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Край брега на Еспаньола, година 1493, 26 ноември

„Любими татко,

Невероятно, но аз пиша тези редове, след като зная, че никога не ще ги прочетете. При все това усещам присъствието Ви до себе си и ми се струва, че бихте искали да продължа отчета си за чудесата на Индиите. Това е нещо, което ни свързва през времето и разстоянието и пред което дори смъртта е безсилна.“

Аарон спря да пише и се замисли. Дали неговият син някога ще прочете тези редове? Дали ще му пише? „От многото горести съм станал сантиментален — помисли си той. По-добре да се заема с това, което става около мен, и да продължа да описвам случилото се по време на пътуването ни“. Той се наведе и отново хвана перото.

„Адмиралът се завърна от аудиенцията при Фернандо и Исабел обсипан с почести и слава. В Кастилия и Арагон, по целия път до Каталония и обратно към Севиля се стичаха тълпи да приветстват същия онзи генуезец, когото толкова време бяха презирали.

На двадесет и петия ден от септември, след дълъг спор с дон Хуан де Консека, доставчик на кралския двор, отплувахме от Кадис с флотилия от седемнадесет кораба. Редом със златно зелените знамена на Кастилия се вееше личният флаг на адмирала, който, заедно с другите си привилегии, бе получил правото да има собствен герб. Флагманският му кораб «Мария Галанте» е много по-добър

от «Санта Мария», двестатонен е и има просторни помещения за всички офицери.

При всичката слава, която обещава това пътуване, аз се боя за моя приятел и командир. Той заплати скъпо за това начинание, защото по време на тежкото завръщане през Атлантика ледените бури го наказаха с ужасни болки в ставите, които дори топлото андалуско слънце не можа да изцери. Въпреки сковаващата го болест, Кристобал, разкошно облечен, стоеше на палубата на своя флагман и махаше на тълпите, докато не излязохме от пристанището в открито море. В сравнение с неговите мъки морската ми болест е нищо, пък и тя ще мине, щом стъпя на твърда земя.

Нашата флота е наистина велика флота — над хиляда и петстотин души от всякакви съсловия: моряци, търговци, занаятчии, селяни, войници и по особено повеление на кралица Исабел — свещеници, които ще обръщат в правата вяра народите на Индиите. Защо ли тези слуги на истината не оставят невинните тайно да си вярват в своите богове! Повечето от хората, които се надяват да започнат нов живот на Еспаньола, са благородници, непознаващи тегобите на войнишкия живот. А сред тези, които го познават, са Мосен Маргарите, Франсиско Ролдан и Алонсо Охеда — жестоки воини и алчни търсачи на съкровища. Бих желал да нямам достъп до кротките тайно.

Безпокои ме също Диего Колон, по-малкият брат на адмирала, който ни придружава. Той също е висок и слаб, има същата червена коса, но приликата е дотук. Трябвало е да стане служител на Църквата, но се възпротивил и напуснал Генуа, за да търси сполука в живота, като използва славата на Кристобал. Той не притежава нито спокойната разсъдливост на брат си, нито изящното му чувство за хумор. Ако получи власт, ще трябва да се пазя от амбициите му.

На корабите и без това цари хаос. Понеже трюмовете са препълнени с провизии и семена, домашните животни са настанени по палубите. Прасета и кокошки тичат около

изнервени коне и крави. Нямам търпение да видя най-сетне нашето селище. Вече около месец плаваме от един остров към друг и ги обявяваме подред за собственост на Бога и Краля.

Нищо не разбирам от навигация, но съм изумен от гения на дон Кристобал. Вече втори път той води флотилията през безбрежния океан към хилядите острови на Индиите. Остава ни един ден до мястото, откъдето миналия път се отправихме назад. Дори аз мога да позная брега на Еспаньола. Адмиралът твърди, че утре ще стигнем Ла Навидад, селището на нашите корабокрушенци. Как ли са прекарвали това време? На много от островите видяхме карибе и дори се сражавахме с тях; намерихме и доста човешки кости, както и няколко пленени тайняни, които адмиралът освободи.

Тези карибе са с доста по-тъмна кожа от тайно, с по-гъсти коси, а телата им са по-набити и по-къси. Добре стрелят с лъкове — стрелите им са малки, но най-опасна е отровата, с която мажат оръжията си. Тя предизвиква силна болка, което зная добре, тъй като вече бях одраскан от една стрела.“

Аарон сложи настрана перото и си помисли колко интересно би било за Бенхамин да види отровните треви и другите неща, които бе събрал през времето на първото си пътуване. Да беше само доживял да види тези находки! Младият мъж с усилие пропъди тъжната мисъл и затвори дневника. Ще го продължи по-късно, когато настроението му се подобри.

На 26 ноември се оказа, че настроението на маршала на Великия флот няма скоро да се подобри. Грометът бе дал сигнал, че на брега са залегнали двама души, и корабът спусна две лодки. Аарон пръв скочи на брега с извадена сабя, последван от четирима стрелци с готови за стрелба арбалети. Лежащите на брега хора не откликнаха на техните

викове. Аарон разбра защо — бяха удушени с връв — оръжие, което използваша и тайно, и карибе.

Аарон побутна със сабята си тялото на Риго Ескобедо. То бе потъмняло от мръсотия и обезобразено от смъртта, но не носеше следи от болест или осакатяване, както и тялото на громета до него. Освен едно — очите и на двамата бяха извадени. Според вярванията на тайно човек можеше да се смята за мъртъв само ако не вижда.

— Тия диваци! — Маргарите избълва цял куп отбрани ругатни. — Твоите приятелчета са се обърнали срещу нас!

— Засега никого няма да обвинявам, а и тебе не съветвам! Това е работа на адмирала. Тези хора са мъртви отскоро, защото на тукашния пек телата бързо се разлагат. Претърсете брега на изток и на запад за индианци, но не ги нападайте, докато не покажат явно враждебни намерения! — Аарон се обърна към двама млади войници, по-склонни да се подчиняват на заповеди, отколкото Мосен Маргарите, който бе крайно суетен и със сприхав характер, типичен за всички арагонци. — Ти, Педро, си виждал тайно и карибе и знаеш разликата между тях. Тръгвай с войниците!

Аарон коленичи до Ескобедо и още веднъж огледа тялото му. След това изпрати двама моряка да докарат с лодка свещеника. „Нека се поразмърда и прочете едно опело над мъртвите тоя дебелак — брат Буил, който знае само да се оплаква“ — помисли си той, като оглеждаше джунглата. Но какво, по дяволите, се бе случило все пак?

След един час те вече бяха на борда на „Мария Галанте“ и плаваха към Ла Навидад. На кораба цареше суматоха. Пътуването, започнало като увеселителна разходка и велико приключение, изведнъж се изпълни с тайнствена опасност.

— Смяташ ли, че тези хора са убити от тайно? — със съмнение попита Колон.

Аарон сви рамене и погледна брат му Диего, който бе разтревожен и пребледнял.

— Тайно наистина имат практика така да умъртвяват, но съм ги виждал да го правят само за да съкратят мъките на и бездруго умиращи. Освен това Гуачанагари е само един от шестимата касика на острова.

— Това не означава, че негови хора не биха могли да удушат нашите — намеси се Диего с желанието да изкаже мнение като втори

по старшинство след брат си.

Тримата се бяха събрали в каютата на адмирала около дъбовата маса. Аарон стана, отиде при илюминатора, през който се виждаше как навън се смрачава, и каза:

— Не ми харесва, че Ла Навидад не отговаря на оръдейния сигнал, но щом се разсъмне, ще научим за съдбата на селището. Засега можем само да се подготвим за най-лошото. Аз вярвам на моя приятел Гуачанагари, но смятам, че трябва да проявим предпазливост. Не бива да предприемаме прибързани действия срещу тайно, както и да се оставим да станем жертва на небрежност.

Дойде утрото и потвърди най-лошите им опасения — укреплението, старателно издигнато от дървения материал, останал от „Санта Мария“, бе опожарено. В златните лъчи на утринното слънце лежаха трупове, пръснати по целия бряг. Личеше, че Ла Навидад е бил разрушен преди доста време. Девствено чистият някога пясък бе затрупан с отпадъци — сякаш хората тук бяха живели като животни. Очевидно бе, че никой не е пестил храна и не е обработвал ниви. Повечето трупове носеха следи от пробождания със стрели или копия, няколко бяха удушени. Трима, открити до една небрежно построена от тръстика колиба, вероятно бяха починали от някаква болест, доколкото можеше да се съди по труповете им.

— Четиридесет души моряци и войници, много от тях благородници. И всичките мъртви! — тъжно изрече Кристобал. До него стоеше Чаону, когото двама войници току-що бяха докарали от селото на Гуачанагари. Той трепереше: първоначалната му радост от срещата бе изчезнала от лицето му и то бе напрегнато и бледо, а големите му тъмни очи умолително поглеждаха към Аарон.

— Как се случи това, приятелю? — попита го Аарон на езика тайно; той говореше с демонстративно спокойствие, като внушение за Охеда и Маргарите, които не преставаха да заплашват момчето. Диего Колон също бе готов да осъди младежа, макар че стоеше по-надалеч.

Чаону заговори припряно и на Аарон се налагаше често да го прекъсва и да му напомня да говори по-бавно, за да може да следва смисъла на неговия разказ, който разкриваше една история на поквара и предателство.

— Какво дърдори тоя езичник? — рязко се намеси Диего.

— По-кратко, Диего! Маршалът говори езика на тези хора и е живял сред тях няколко месеца. Остави го да свърши работата си — сгълча го Колон. Той винаги бе обичал брат си и дори бе кръстил на него по-големия си син. Но ако Диего искаше да управлява Еспаньола, когато самият адмирал заминеше за по-нататъшни изследвания, той трябваше да се научи на търпение и да знае на кого може да се довери.

Колон прекара дългите си, разкривени от болестта пръсти през оредялата си коса, вече не огнено червена, както в младите му години, а прошарена с блестящи бели нишки. Той прегърна брат си през рамо и го поведе към едно чисто място на пясъка, незамърсено с ужасяващите следи на смъртта.

— Върни се на флагмана и извикай капитаните на „Карера“ и „Примавера“! Предай им заповедта ми да потърсят на изток и на запад място, подходящо за строеж на ново укрепено селище. Но нека да не бъде по-далеч от един ден път от тук.

Диего обмисли заръката и реши, че тя отговаря на ранга му.

— Ще ги изпратя веднага, Кристобал — кимна той.

Аарон прекъсна разговора с Чаону и се обърна към адмирала:

— Трябва да отида в селото и да поговоря с Гуачанагари.

— А това дали е безопасно? — попита Колон със съмнение в гласа, като оглеждаше остатъците от голямото клане.

— Да, надявам се, макар тези цивилизовани хора да са се държали толкова отвратително, че не бих обвинил Гуачанагари, ако ни изколи като тях! — той кимна към труповете, събрани за погребение.

— В името на Светата дева, какво се е случило?

— Хората са се разделили на групички. Благородните сеньори са очаквали, че простите моряци ще им служат, а те не пожелали. Онзи, специалистът по рудите от Севиля, организирай много от тях да търсят злато. И те започнали да го търсят, но не като ровят в потоците, които им показали тайно, а просто принудили хората на Гуачанагари да работят вместо тях — Аарон млъкна и сви рамене. — Останалите — галисийци, кордовци и баски, всяка група поотделно — си взели жени от селото на Гуачанагари, някои от тях със сила, и се пръснали, като изоставили и укреплението. Пили, спали с жени и карали тайно да им слугуват. По-големите авантюристи заставили някои тайняни да ги придружат и нахлули във владенията на Каонабо и Бехечио. Но те и двамата не са толкоз търпеливи като Гуачанагари, а Каонабо е и

наполовина карибе! Убили ги и ми се струва, че са били прави. Тези хора са заслужавали да умрат — мрачно завърши Аарон.

Дон Кристобал Колон — блестящият мореплавател и картограф, мечтателният изследовател — стоеше на брега сред останките от бедствието.

— Страхувам се, че в морето се чувствам по-сигурно, отколкото на сушата. Мислех, че на тези хора може да се има доверие. Поверих командването на Арана и предполагах, че сме натоварили всички размирници да се върнат с нас обратно в Кастилия — той огледа мрачното лице на Аарон и срещна погледа му. — Може би трябва все пак да изпратим един добре въоръжен отряд да ви придружава?

— Не. Бих предпочел да тръгна сам. Касикът и семейството му ви вярват и ще се доверят и на мен като ваш представител. Ако им отвърна с доверие, може би ще поправа онова, което тези глупаци са развалили.

— Върви, млади ми приятелю — кимна адмиралът, — и господ да ти е на помощ!

„Господ, всички християнски светии, боговете на тайно — ще приема помощ от всеки един и от всички заедно!“ — помисли си Аарон, взе си сбогом с адмирала и се отправи към Чаону.

Исабел, Испаньола, година 1494, 2 февруари

Селището гъмжеше от прасета, кокошки, овце и крави. Тук бяха и няколкото коня, оцелели през последните месеци. От края на ноември до началото на новата година Колон и великата му флота си пробиваха с мъка път на изток, срещу вятъра, покрай красивите брегове на Испаньола. Най-сетне адмиралът избра тревисто равно поле, през което течеше малка рекичка. Според него това бе най-удобното място за строеж на ново селище, като имаше предвид, че хората и животните на корабите почваха да се разболяват. Той нарече новия град Исабел — на името на своята покровителка.

Аарон нищо не каза по този повод, но си мислеше, че името на грозната и фанатична кралица бе много подходящо за това отвратително място. Водата в реката не беше чиста, а и самата река течеше твърде далеч от селището. Земята бе мочурлива и с началото на летните месеци щеше да изпуска зловонни изпарения. Но когато

адмиралът избираше място за строеж, Аарон бе зает с миротворческата си мисия, пък и никой не бе се посъветвал с него.

Сега, след като беше обиколил няколко колиби с покриви от листа и построени много по-зле от онези в селото на Гуачанагари, Аарон безнадеждно поклати глава. Много от заселниците безцелно скитаха по така наречения централен площад или седяха и пиеха вино пред мизерните си жилища. Улиците бяха пълни с боклук. Квичаха прасета, писукаха пилета, блееха овце; животните бяха гладни, щураха се насам-натам и хората им обръщаха внимание само тогава, когато гладът подтикваше някой от златотърсачите да хване животно или птица и да го заколи. Храна не се намираше лесно, малко земя бе засята. Слабата почва и още по-слабата обработка обещаваха и слаба реколта. Заселниците бяха вече изпаднали в зависимост от тайно, при които търсеха хляб от тапиока — „касава“ — и сладки картофи — „батати“ — като своя основна храна. Освен всичко това, много хора бяха болни и умираха от треска и други болести.

Бяха изградени и няколко къщи от камък, както и една мрачна резиденция за губернатора, в която живееше дон Кристобал, съсредоточил в ръцете си съгласно кралските пълномощия гражданската и военната власт, и в която се намираше и арсеналът. Въпреки че Колон бе предложил на своя маршал да поеме военното управление на острова, Аарон бе отказал, като смяташе, че ще служи по-добре както на колонистите, така и на тайно, ако живее сред индианците и осъществява връзките им със заселниците. Малко бяха сред колонистите онези, които си бяха направили труд да научат езика на тайно; повечето най-безсрамно унизяваха великодушните индианци, като разменяха евтини дрънкулки срещу жизнено необходимата храна и злато.

Злато! Аарон погледна към пристанището. Една дузина кораби бяха вече подготвени за обратния път. На борда им имаше злато за повече от тридесет хиляди дуката, както и екзотични птици и друга, по-дребна плячка. Даже бяха напълнили няколко коша с перли чрез търговия с тайно, които ги получаваха от по-далечните острови. Повече от триста разочаровани колонисти се канеха да се завърнат, както и много свещеници, също изгубили илюзиите си за покръстване на индианците, и „кабалеро“ — дворяни, не намерили наготово приказните богатства.

И все пак богатства имаше, но за онези, които притежаваха достатъчно мъжество и ум, за да ги спечелят. Аарон бе променил плана си за отмъщение, като заложи на способността си да забогатее. Нямаше обаче намерение да бие и измъчва тайно да му предадат малкото злато, с което разполагат. Студена усмивка се плъзна по лицето му, когато си спомни за разговора с един касик, полукарибе, на югоизток от Хигуей. Мъжете от племето на този вожд бяха открили злато в реките от вътрешността. Няма да е далеч времето, когато Аарон щеше да събере достатъчно злато от тези богати места, и тогава щеше да се завърне в Севиля и да въздаде страшна справедливост на Бернардо Валдес.

Франсиско Ролдан, човек прям и смелчага, се приближи към Аарон, като ритна с ботуша си една кокошка, за да я отстрани от пътя си. Сложил могъщата си ръка на рамото му, той го запита с неприкрито любопитство:

— Кажи ми, как успяваш? Само като се усмихнеш на касиците — и получаваш повече злато, и даже червен махагон, отколкото Маргарите с неговата сабя!

— Би трябвало да се досетиш, приятелю. Ти не по-зле от мен се приспособяваш към живота на тайно — отвърна му с усмивка Аарон.

— Да, ама ти имаш едно безценно предимство — разположението на прелестната сестричка на Гуачанагари.

Подвизите на самия Ролдан с жените от тайно бяха станали легендарни, а склонностите му бяха далеч от християнската въздържаност.

— Да, за разлика от теб — въздъхна Аарон и усмивката изчезна от лицето му, — защото имаш по една „съпруга“ във всяко село от Мариен до Ксарагуа, докато аз поне съм верен на моята Алия.

— Верен, ама не си се оженил за нея нито по техните, нито по нашите закони! Да не би да долавям някакви угризения на съвестта, и то у такъв авантюрист като теб? — подкачи го Ролдан. — И нямаш ли си в Севиля някоя повлекана — или, което е още по-лошо, някоя дама, която е пленила сърцето ти?

— Я се разкарай! Не съм се вързал с никаква жена, нито се каня да правя това. Имам да върша много по-важни неща — изсмя му се Аарон, но в паметта му се появиха две зелени очи, пълни със сълзи.

— И все пак прекрасната Алия си плете мрежата около теб и уговаря брат си да ускори сватбата ви.

— Не си ли станал твърде податлив към индианските клюки? — отрязва го Аарон.

Съобразителният Франсиско усети, че е прекалил, и смени темата:

— Ти домъкна добра плячка за съкровището, което губернаторът е натоварил на корабите. Мислиш ли, че величествата ни ще бъдат доволни?

— Нищо не би могло да задоволи алчността на Фернандо — отговори прямо Аарон, защото бе започнал да харесва Ролдан — груб, но честен войник, който бе справедлив към тайно. — А що се отнася до неговата кралица... Когато нейните свещеници се завърнат, без да са покръстили никого, сигурен съм, че ще бъде дълбоко огорчена. Както е огорчен нашият адмирал. Той се надяваше, че ще има масово покръстване.

— Знам, че много го харесваш — започна Ролдан, наблюдавайки как лодките трескаво товарят корабите, — но дон Кристобал е глупав като администратор. Мястото му е в морето — това е истинската му стихия. На сушата се мята като риба, изхвърлена на брега: дава заповеди и след това ги отменя, а с тайно един ден се отнася като с приятели, а на следващия — като с врагове.

— Избрал е неподходящи хора за ръководители, съгласен съм с теб — въздъхна Аарон. — Маргарите е брутален касапин, а на Охеда му вярвам толкова, колкото на раздразнена змия. Брат му Диего също не блести с административен гений. Но дай по-добре да поговорим за нас, Франсиско! Всички тези хора не са заселници. Те нямат намерение да се приспособят към тукашния живот. Няма да станат нито земеделци, нито скотовъди и са твърде високомерни, за да се интересуват от обичаите на тайно. Те могат само да изнудват вождовете им за храна и злато.

— Скоро обаче ще има бунт — тихо каза Ролдан. — Ти разбираш това, както и аз го разбирам. Въпросът е, на чия страна ще застанеш, след като си верен и на едните, и на другите?

— Не зная! — Аарон се взря в умните кафяви очи на кастилеца. — Дал съм още в Севиля клетва, която трябва да изпълня. Не бих искал хората на Гуачанагари да пострадат. Нито пък бих желал

колонията на адмирала да пропадне и да завлече подир себе си неговите мечти.

— Значи това е била причината да се откажеш от длъжността маршал на Колон? Би могъл да поемеш службата на Маргарите, но това означава да проливаш кръвта на тайно. Той и сега продължава да строи планински крепости във вътрешността, където нашите колонисти ще доят тайно и ще им взимат повече злато и храна.

— А можем да получим и едното, и другото чрез честна размяна, при това с помощта на самите тайно... — Аарон изпитателно погледна Ролдан. — Дочух, че някъде в Ксарагуа, далеч оттук на югоизток, управлява могъщ касик, готов да даде отпор на белите нашественици. Ти би се съюзил с него, нали?

— Да се молим на всичките светии нещата да не стигнат дотам, но ако това се случи, няма да се съюзявам с вожда на Ксарагуа... защото аз ще стана касик на Ксарагуа! — Ролдан отметна назад глава, увенчана с шапка от буйна и къдрава тъмнокестенява коса, и се разсмя.

Алия погали Аарон по гърдите и прокара пръсти нагоре, към покритото му с бодлива четина лице, като се нацупи.

— Няма ли да отрежеш косата от лицето си? Цялата ми кожа е пламнала от нея — каза тя и повдигна с ръце едрите си гърди, за да му покаже зачервените драскотини върху нежната плът.

Аарон се претърколи по кревата, поставен върху възвишението в тяхното бохио, и обгърна с поглед жената, заела привлекателна поза. Откакто се бе завърнал, тя бе станала сприхава и ревнива, въпреки че през неговото отсъствие бе възобновила връзките си с няколко високопоставени тайно от селото на Гуачанагари.

— Ще се обръсна заради теб, Алия — каза той с въздишка. „Изглежда, съм орисан да имам работа с жени, които не могат да пазят вярност!“ — мислеше си той с раздражение, като се питаше какво ли прави сега Магдалена Валдес на другия край на океана.

Валядолид, година 1494, март

— Той не е чак толкова висок, колкото адмиралът, но има същата червена коса. Освен това дон Бартоломео не страда от тежки болести,

той е здрав и силен мъж — припряно говореше Естрея Валдес, като прекосяваше покритата с килими стая, която делеше с дъщеря си.

— Учудена съм, че не взимате под внимание невръстните му племенници като кандидати за нов флирт — промълви Магдалена и с отвращение извъртя очи нагоре.

— Магдалена, дръж се, ако обичаш, с повече уважение към майка си! Те са още деца и дон Бартоломео ги е довел като пажове в двореца. Малкият син на дон Кристобал е шестгодишен, а по-големият — юноша на четиринадесет години — Естрея хвърли преценяващ поглед на дъщеря си и каза замечтано: — Разбира се, след година-две вече би могъл да ти стане съпруг.

— Винаги мислите само за това, как да се отървете от мен, и за нищо друго. Но аз няма да се омъжа за нито един от кандидатите, които ми избирате — те са отвратителни!

— Колко е глупаво да вехнеш по мъжа, който отдавна напусна кралството! Семейството му бе опозорено и дори той да се върне, ще бъде съвършено невъзможно да се омъжиш за него! — Естрея потрепери от ужас и отново се зае да убеждава дъщеря си. — Ако не аз, баща ти ще ти намери съпруг. Гледай само да не се окаже, че неговите кандидати са по-отвратителни от моите — и тя застана пред огледало от полирана стомана, окачено на стената, без да обръща внимание на гневните погледи на дъщеря си. Естрея разглеждаше повяхващото си лице, увисналата кожа под брадичката, ситните бръчки около очите. — Ти си млада и свежа. Каква власт би придобила, глупаво момиче, само да ме послушаш!

— Няма да се омъжа по ваш каприз — лицето на Магдалена се бе превърнало в безизразна маска, — нито ще стана продажна любовница от послушание към вас или към човека, за когото сте омъжена! — студено завърши тя, защото никога вече не наричаше Бернардо Валдес „баща“.

— Казах ти, че си глупачка — криеш се от хората и мечтаеш за онзи евреин, след като самият крал се заглежда в теб!

Магдалена си спомни с какви лъскави очи я бе следил Фернандо миналата вечер на приема в чест на брата на Кристобал. Милостива дева Марийо, с какво бе заслужила това нежелано внимание?

— Не съм като вас, мамо. Не желая да имам нищо общо с благосклонността на краля. А още по-малко — с гнева на кралицата.

Доста вряла и кипяла в интригите на двора, Естрея обмисли думите на дъщеря си и прецени, че те имат някакво основание.

— Исабел не се дразни много, когато Фернандо се забавлява с омъжени жени; но ако се хване с някоя млада и много красива придворна дама... тогава става свирепа в ревността си. И все пак...

— Кралицата се дразни от всяка изневяра на своя господар — прекъсна я Магдалена. — Но не може да прати в манастир една омъжена благородничка, намираща се под покровителството на съпруга си! — престоят ѝ в двореца, макар и кратък, я бе научил на доста неща. Преди красотата на майка ѝ да увехне — а това ѝ отне благосклонността на краля, тя бе негова любовница и си бе навлякла омразата на кралицата, която неведнъж открито я бе демонстрирала. Естрея обаче бе умна и хитра и изкусно бе намирала повод да се завръща в двореца всеки път, след като Исабел я бе пращала в Севиля да се грижи за децата си. Сега, когато вече не се радваше на привилегиите, с които се бе ползвала като кралска избраница, тя искаше да вкара дъщеря си в леглото на Фернандо и да я използва за своите користни цели.

— Ако си поразмърдаш мозъка, няма защо да се страхуваш от манастир — отговори пренебрежително Естрея. — Тази вечер ще трябва да рискуваш пак да разгневиш кралицата. Сигурна съм, че на бала негово величество ще те покани да танцувате. Забрави любовта си към онзи маррано и не бъди глупачка!

„Глупачка ли съм?“ — мислеше си Магдалена същата вечер, докато тантуваше величествената павана^[1]. Разкошната ѝ рокля, изтъкана от златни нишки, бе с ниско изрязано правоъгълно деколте, щедро обшито с перли. Със свободната си ръка държеше дългия шлейф и грациозно го размахваше, докато следваше сложните стъпки на танца. Приятно ѝ бе, че е красиво облечена, че е ухажвана от млади благородници като този, който в момента раболепно държеше ръката ѝ. Още половин дузина стояха покрай стените на залата с полиран мраморен под и изгаряха от нетърпение да си дочакат реда да танцуват с прелестната дъщеря на дон Бернардо.

Магдалена огледа многолюдната зала, пълна с весели хора в елегантно облекло, със скъпи кожи, кадифета, коприни и скъпоценни бижута. Забеляза как към нея се отправил дон Лоренсо Гусман, племенник на херцог Медина-Сидония. Тя го знаеше само по външен

вид, но вниманието му я изпълни с неприятно чувство — почти така, както и вниманието на краля. Гусман бе вдовецът на злочестата Ана Торес. След жестокото ѝ убийство той самият бе избягнал каквито и да било обвинения за юдейство. Могъщите връзки на семейството му имаха тежест дори в Светата канцелария. Тя отмести очи от лицето му, наподобяващо глава на ястреб, като се молеше да я подмине.

„Където и да отида, ме преследват спомените за семейство Торес, даже на дворцовия бал“ — мислеше си тя. Някога би дала всичко, за да бъде центърът на всеобщо възхищение, но това бе отдавна — когато хранеше надежди, че Аарон ще бъде сред тези хора, ще очаква реда си за танц с нея и ще я ухажда. Вместо него, сега този висок, костелив мъж я дебнеше със злите си, оловносиви очи.

— Ще мога ли да разчитам на вашата благосклонност за този танц, красива госпожо? — Гусман разглеждаше с присвити, похотливи очи тялото ѝ и многозначително ги спря на по-разголени бюст.

Той бе племенник на един от най-могъщите благородници при кралския двор. Можеше да си позволи да пререди останалите ѝ кавалери и никой не би се осмелил да протестира. Магдалена не можа да измисли подходящ повод да му откаже, без да предизвика сцена, която щеше да привлече вниманието на краля. Ето защо сковано кимна с глава и му позволи да я хване за ръка.

— Толкова намусена! Не можете ли да се усмихнете и на мен, както на онези жалки палета? — Лоренсо отново я зараглежда, като с удоволствие отбелязваше, че тя изпитва неудобство и се нервира. Дъщерята на Бернардо имаше всички качества за любовница. Винаги бе предпочитал брюнетките, но тази девойка, със зелените си като на котка очи и тъмночервени коси, го заинтригува. Не само това — той бе узнал от глупавата жена на Бернардо, че Магдалена била хлътнала по оня превзет хлапак — по-малкия син на Бенхамин Торес, който изчезна някъде в Индиите. С огромно удоволствие би отнел още нещо от семейство Торес!

Магдалена търпеше двусмислените му подмятания, отговаряше му с лаконичност, граничеща с открита грубост. На края на танца рязко му каза:

— Изглежда, че ви прави удоволствие да се будалкате с мен, дон Лоренсо. Аз съм обикновено момиче от провинцията, отскоро в кралския двор, и не ме бъркайте с майка ми. Нямам нито търпение,

нито склонност към интриги. — „Или желание да ме опипвате“ — добави си наум.

— О-о, но затова пък аз притежавам безкрайно търпение... и умение, драга госпожо! — и с тези многозначителни думи той вдигна ръката ѝ към устните си и я целуна.

При допира на мокрите му устни Магдалена потръпна от ужас. Господи, в каква паяжина се бе оплела?

— Защо сте така смутена, мое светло пламъче? — попита крал Фернандо, махайки с елегантен жест на Лоренсо да се оттегли.

— На вашата воля, ваше величество! — глухо каза Гусман с пламнало лице, при което се поклони на краля, а след това и на нея.

Докато гледаха как Лоренсо се отдалечава, Фернандо Трастамара хвана ръката ѝ и даде знак на музикантите да започнат друга павана.

— За какво си се замислила? — попита я и направи първите сложни фигури на танца.

— Нищо особено, ваше величество. Мечтая си за Севиля — нервно отговори Магдалена, усещайки как воднистосините очи на кралица Исабел пронизват гърба ѝ като парчета остро стъкло.

— Севиля? Какво може да има в Севиля, освен жега и блата? Когато пътувам по Андалусия, гледам да не отивам по-далеч от планините на Гранада.

— Чувам, че мавърският град бил изключително красив — каза тя.

— Вече не е мавърски. Сега е християнски, спечелен след жестока битка. Но нека не говорим за войни! Би ми доставило голямо удоволствие да ви покажа удивителните чудеса на Алхамбра.

— Майка ми, ваше величество, разправяше за неговото великолепие — каза тя, като не можа да се удържи да не спомене за доната Естрея, бившата му любовница. Дано с червената си коса и зелени очи не стане жертва на този мургав арагонски дявол!

— Майка ви бе жена с изключителна красота, но даже в най-хубавата си възраст бе бледо подобие на вас — нежно измърмори той, като я придружаваше от залата за танци към високата врата с формата на арка. Зад нея се откриваше градина с декоративни растения. — Става ми горещо от танците и бих желал да се порадвам на пролетния свеж въздух... и на една очарователна спътница — в думите му обаче нямаше предложение.

Кралица Исабел седеше с присвити очи и зачервено лице на креслото върху подиума в края на претъпканата зала. За да се хареса на съпруга си, бе облякла прекрасна нова бална рокля от кадифе с ярък рубинен цвят, гарнирана с ивици от хермелин; ръкавите ѝ бяха цепнати, с подплата от розова сатенена коприна. Орделите ѝ коси бяха скрити под огромна шапка във вид на тюрбан, украсена с рубини. И въпреки всичките ѝ старания, той я бе изоставил, за да развлича тази Валдес, блудница и дъщеря на блудница!

Никога, и в най-ранната си младост тя, Исабел, не е имала такава червена и толкова блестяща и гъста коса, никога фигурата ѝ не е била стройна и гъвкава, никога краката ѝ не са били дълги. Изруга момичето, но осъзна, че ще трябва да се изповяда за извършения смъртен грях — чувството за ревност. Погледна празния коридор към градината, където Фернандо бе завел онова момиче — млада неомъжена кокетка, чийто баща е носител на кръст. Но такъв религиозен човек сигурно охотно ще предостави необходимата сума, за да влезе дъщеря му във Втория орден на мълчанието на доминиканските калугерки в Мадрид. Там ще прекара живота си под клетвата за мълчание, ще пости и ще се моли за опрощаване на греховете си. Исабел цялата грейна и кимна на дон Педро Гонсалес де Мендоса, кардинал на испанските земи и архиепископ на Толедо. Ето човек, който с удоволствие ще преговаря за необходимите пари с носителя на кръста — кралицата бе сигурна в това.

[1] Ravana (муз.) — Старинен танц с бавен и тържествен характер, разпространен в Европа през XVI и XVII в., изпълняван при дворцови процесии, тържества, маскарadi. Има две версии за произход — от Испания (на исп.: от ravo — паун) и от Италия (от италианския град Падуа). — Б.ф.р. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Не мога да повярвам! — Магдалена се отпусна върху твърдата дървена пейка. Тя още веднъж погледна смразяващото с гнева си лице на Бернардо Валдес и усети как кръвта ѝ се вледенява. — В манастир!

Баща ѝ стоеше на другия край на стаята. Лицето му бе сурово. Великите му планове за тази негова дъщеря, най-подходяща за добро пласиране, бяха опропадени. Той се изпъчи, сключил на шкембето си дебелите си пръсти, окичени с пръстени.

— Не друг, а ти ни навлече тази неприятност. Майка ти поне умееше да бъде дискретна! Кралицата видя как отидохте с краля в градината. Боже господи! Пред очите на стотици свидетели. Нейно величество не обича да я унижават публично.

Очите на Магдалена пламнаха и тя скочи, готова да му издере очите. Студен, безчувствен глупак!

— Какво можех да сторя, когато не друг, а негово величество ме хвана за ръка и ме поведе към вратата! Какво трябваше да направя? Да му ударя шамар или да го блъсна? Той не ми остави никакъв избор! Откакто ти настоя да ме доведеш в двореца, направих всичко възможно да не го насърчавам в намеренията му.

— Ако притежаваше малко ум или поне малко хитрост, присъща на по-оправните от вашия пол, никога не трябваше да го обезсърчаваш. Можеше със сладки приказки да му замаеш главата и да уредиш тайна среща за по-късно вечерта. Тогава нейно величество нямаше да се разгневи.

— Съжалявам само, че не те убих тогава, в конюшната — каза спокойно Магдалена и го погледна така, сякаш Бернардо Валдес бе най-нищожно насекомо.

Бернардо се изчерви от злоба и унижение. Очите му бързо огледаха стаята, да не би да има някакво оръжие. Като не откри нищо, той изкриви устни в жестока гримаса, наподобяваща усмивка:

— След това противоестествено деяние те набих до кръв.

— Искаш да кажеш, че заповяда на конярите си да ме държат, докато ме налагаше с юмруци — с презрение отвърна Магдалена. — Ако говорим за противоестественно държане, то това е да си готов да продадеш собствената си дъщеря, та кралската особа да задоволява низките си инстинкти с нея. Сърцето ми говори, че моят истински баща е Бенхамин Торес. А ти си само един звяр, който може би ме е заченал. Веднъж чух майка ми да казва на братовчедка си Лусия, че не била сигурна кой е баща ми. Имала е млад любовник, някакъв граф, по времето, когато съм била зачената. Тогава се разплаках. Сега всяка нощ се моля това да е вярно!

На Бернардо му се прииска да я зашлеви, но тя бе със свиреп характер и физически силна, макар и дребна на ръст. И като премълча обидните думи, които, както отдавна подозираше, криеха някаква истина, той каза:

— Ти пренебрегна моите наставления и съветите на майка си. Сега ще понесеш последиците от това!

— Кажи поне дали нейно величество ще направи необходимото дарение на монахините, за да се избави от мен, или си принуден лично да понесеш това последно бреме? — знаейки скъперничеството му, тя поиска да си отмъсти поне малко.

Пламналото му лице издаде истината.

— Да те приемат в доминиканския манастир в Мадрид е голяма чест и тя струва скъпо. Ти нищо не си ми донесла, освен ядове. Най-после се отървах от теб! — той се обърна да излезе, но поспря и злобно я изгледа. — И без глупави приумици. Ако ме изкараш от търпение, ще те предам на Светата канцелария. А знаеш добре какво влияние имам върху брат Томас — завърши той с мазен глас, доволен, че е натрил носа на тази червенокоса кучка.

Тежката дъбова врата се затвори с трясък. Магдалена остана на мястото си, скована от ужас. Ще я направят монахиня, осъдена цял живот да пости и шепне молитви! Никога вече няма да препуска на воля с Цветето през полетата на Андалусия, няма да усеща вятъра в косите си, нито сладкия мирис на земята след пролетния дъжд... никога вече няма да усети целувките на Аарон, прекрасното му мускулесто тяло, своето тяло. Никога той няма да узнае колко го обича!

Бе заминала за кралския двор, водена от крехката надежда да срещне там Аарон Торес. Дванадесет кораба на адмирал Колон се бяха завърнали в Кастилия със злато, подправки и екзотични, удивителни хора. Поданиците на техни величества, докарали всичко това от далечните Индии, бяха незабавно извикани при краля и кралицата за доклад. Разбира се, за Аарон би било твърде опасно да рискува да се сблъска със Светата канцелария, но Магдалена се надяваше той да се е върнал, увенчан с великата слава, и така да е заслужил прошката на техни величества. При все това тя разбираше, че той бе постъпил разумно, като бе останал при генуезеца. Но сега... тя вече никога нямаше да го види.

Сълзи опариха очите ѝ, но тя сърдито ги избърса. Трябва да има някакъв изход! Ръцете ѝ несъзнателно хванаха медальона и почнаха да го разтриват, сякаш галеха нейния любим; през последните месеци това ѝ бе станало навик. Внезапно тя погледна медальона и сърцето ѝ, само преди миг свито от тежката мъка, радостно трепна.

— Братът на адмирала! — извика тя на глас в празната стая.

Бартоломео Колон се прибираше, след като бе прекарал вечерта при синовете на брат си, за да се сбогуват. Диего на своите четиринадесет години вече ставаше добър политик, а шестгодишният бузоран Фернандо бе умно и чаровно хлапе. Бе се привързал към тях през седмиците, когато ги придружаваше от Кордова до Валядолид, а след това им помагаше да се оправят в големия и непонятен свят на кралския двор като пажове на принц Хуан. Бартоломео Колон бе прекарал доста години при кралските дворове на Англия и Франция и имаше богат опит. Той направи всичко възможно да научи племенниците си как да оцелеят в това гнездо на политически интриги.

Сърцето го болеше при мисълта, че трябва да остави двете момчета сами в това ужасно място. Добре поне, че малкият принц, който имаше крехко здраве, се славеше с кротък характер, за разлика от баща си и майка си. Диего и Фернандо почти не помнеха баща си, а сега и чичо им ги оставяше. Но той изпълни всичко, което му бе заръчал Кристобал, и сега Индиите го зовяха. Отколешните им мечти започваха да се сбъдват. Утре щеше да потегли за Кадис, а оттам —

към новия град Исабел на Еспаньола, където го чакаше постът на аделантадо, губернатор на острова.

Бартоломео тръгна да прекосява двора. Ръмеше лек пролетен дъждец, студен и неприятен. В писмата си Кристобал описваше ароматния и топъл въздух на Индиите. Бартоломео се загърна поплътно с тежкото си кадифено наметало, ускори крачка, стигна до колонадата, опасваща целия двор, и влезе под портика. От сянката на едната от колоните към него се спусна малка фигура. Бе късна вечер и тази част на двореца бе безлюдна. Бартоломео със светкавична бързина извади кинжала си.

— Кой си ти?

— Моля ви, дон Бартоломео, няма да ви причиня никаква вреда!
— прошепна тих женски глас.

Колон огледа крехката фигурка, облечена в груби дрехи.

— Вие не сте момче — каза той и се огледа дали зад колонадата не се крият други хора.

— Аз съм сама — каза Магдалена. — И трябва да говоря с вас по извънредно важна работа!

Бартоломео прибра кинжала си и я огледа в мъждивата светлина на факлата, поставена отстрани на колоната.

— Облечена сте като селско момче, но говорът ви издава благородна дама! — каза той с учудване.

— Поех голям риск, като си набавих тези дрехи от брата на една слугиня, и още по-голям риск, като се спуснах от онзи прозорец и се покатерих по онази решетка да ви пресрецна — посочи тя каменната стена от другата страна на двора, с няколко етажа по-висока от останалите части на двореца.

— Това са кралските апартаменти — каза той и усети, че в душата му се надига страх. — Можехте да си строшите врата! Коя сте вие, благородна госпожо, и какво желаете от мен?

Магдалена се намръщи.

— В Андалусия съм се катерила по дъбови и палмови дървета — в сравнение с тях това спускане е детска игра! Колкото до това, коя съм и какво желая, нека отидем някъде, където ще можем да говорим в безопасност.

Всички инстинкти на Бартоломео, тренирани при френския кралски двор, му подсказваха да бъде крайно предпазлив.

— Предполагам, че сте една от фрейлините на нейно величество. За тази нощна авантюра могат да ме пратят на ешафода!

— Ние двамата ще свършим много зле, ако продължаваме да стоим тук и да се препираме. А най-малкото — ще хванем простуда от проклетия дъжд — отговори тя. — Дон Бартоломео, ако исках да ви прельстя, щях да се облека по съответен начин. Елате! — и Магдалена хвана за ръка този силен и мускулест мъж и го поведе към тъмната ниша, от която започваше тясна вита стълба.

— Сигурно съм се побъркал — измърмори той, като я следваше надолу по тесните стъпала, слизащи към стара занемарена житница, в която имаше сандъци с плесенясала пшеница и гъмжеше от мишки. Помещението бе оскъдно осветено от малка свещ, предвидливо сложена върху чиния на мръсния под. До една от стените бяха поставени два груби стола, които представляваха цялата мебелировка. Бартоломео хвърли наметалото си върху един сандък със зърно, вдигна свещта и я доближи към лицето на Магдалена.

— Аз ви познавам. Виждал съм ви в залата за аудиенции.

— Имате набито око, щом като познахте едно от стотиците момичета, заобикалящи кралицата, при това преоблечено.

— По косата — уточни той и погледна тежката ѝ плитка, изплъзнала се изпод качулката. — Този тъмен цвят наподобява онова дърво, което донесят от Африка и Индиите, за да добиват от него червена боя. Коя сте вие, благородна госпожо?

— Магдалена Валдес, дъщеря на Бернардо и Естрея Валдес от Севиля — тъжно отговори тя.

— На носещия кръста? На графа, чиято дума важи пред самия Торкемада? — с изумление изговори той.

— Да, за вечен мой срам, но моля ви, не се тревожете, защото аз отчаяно се нуждая от вашата помощ! — каза Магдалена и извади своя медальон изпод грубата вълнена дреха. — Трябва нещо да ви покажа под най-строга тайна. Умолявам ви, седнете. Изнесох бутилка вино, а така също малко хляб и сирене — измъченото ѝ лице за миг се озари от чаровна усмивка. — Аз съм веща в занаята на крадците — добави тя и извади плячката си от кожена торба, скрита в ъгъла на стаята.

Бартоломео Колон седна и се приготви да слуша. Магдалена започна надълго и нашироко да разказва за предателството. Когато тя

свърши, той бе потресен до дъното на душата си. Стана и погледна отгоре измъченото ѝ, бледо лице.

— Живеем в тежки времена. Бих предпочел да се върна в Лисабон и да рисувам морски карти, отколкото да остана в Арагон или Кастилия.

— Но още повече бихте предпочели да отпътувате при брат си — с надежда каза тя.

— Слушал съм за този Диего Торес. Бил е маршал на брат ми, заедно са воювали срещу маврите. Дори му е спасил живота — неохотно забеляза той.

— Тогава ваш дълг е да отведете при Диего годеницата му — бързо каза тя, — докато кралицата с нейната ревност не ме е пратила на доживотно заточение!

— Разбирате ли какво искате от мен? Ако някой някога разбере, че съм ви помогнал да избягате от кралицата, цялото ми семейство ще бъде опозорено, хвърлено в затвора или дори убито!

— Както стана със семейство Торес. Само Диего остана жив и сме сгодени. Той не знае какво ме е постигнало — умоляващо каза тя.

Бартоломео поклати глава.

— Показахте ми скъп пръстен със семеен герб. Но аз не зная дали той наистина е принадлежал на Торес и не мога да бъда сигурен за начина, по който се е озовал у вас — отговори той и внимателно се вгледа в лицето ѝ. Дори сега, облечена в парцаливи дрехи на момче селянче, тя беше хубава. В зелените ѝ очи заблестяха сълзи.

— Известно ли ви е какво представлява Ордена на съзерцаващите доминиканци? Манастирът в околностите на Мадрид е изцяло изолиран; сестрите ги държат зад каменни стени като в затвор, подобно на онези нещастници, които са били наклеветени от баща ми.

— Госпожице, баща ви е човек, с когото никой не бива да се кара. И най-малко един генуезец, чужденец, пребиваващ в тази страна, която не се е прочула с гостоприемство.

Магдалена му обърна гръб и каза:

— Значи баща ми все пак успя да ме погуби! Щом не мога да замина при Диего, няма да отида в манастира!

В гласа ѝ прозвуча стоманена решителност, от която го полазиха тръпки. Това момиче не бе способно да изрича празни заплахи. То щеше да се самоубие, Бартоломео бе сигурен в това.

— Добре, да речем, че не лъжете и че пръстенът наистина ви е даден от Бенхамин Торес — тихо подхвана той. — Кажете, как да откарваме тайно от Валядолид до Кадис една благородна дама, предназначена за монашество? Е?

Магдалена се обърна към него и избърса сълзите си с юмруци. Лицето ѝ бе пак озарено от надежда.

— Аз имам план. Нека всички си мислят, че съм искала да избягам и съм била нападната от разбойници. Ще намерят дрехите, с които яздя, изцапани с кръв — овча кръв. Ще си взема бижутата и ще оставя празната кутия до окървавените дрехи. Тогава баща ми и дори кралят ще си помислят, че съм или мъртва, или обезчестена по най-долен начин, и не ще пожелаят да ме търсят. Щом Фернандо изгуби интереса си, кралицата също ще престане да се занимава с мен. Всичко ще мине добре, дон Бартоломео, ще видите!

Мариен, септември 1494 година

Аарон стоеше по средата на просторната къща, в която Гуачанагари живееше с жените и децата си. Младият вожд беше седнал в кресло, изрязано точно по мерките на тялото му, небрежно облегал върху дървената извивка, инкрустирана със злато. Той гледаше приятеля си спокойно, макар сърцето му да бе свито от тревога.

— В утробата на Алия расте дете. Мислех си, че това ще те радва така, както радва моите хора. Свикнали сме да те смятаме за един от нас.

— Приятелю, споделял съм живота ви много месеци и съм се научил да ви се възхищавам за много неща — Аарон млъкна и прекара пръсти през буйната си коса, като се мъчеше да намери думи, които биха изразили моралните стойности на един европейец, а вероятно и биха оправдали предразсъдъците му. — Сред моя народ, както и при всички народи, живеещи отгатък Голямата вода, се смята за много важно един мъж да знае, че децата, родени от жена му, имат неговата кръв — той млъкна и погледна Гуачанагари, за да види реакцията му.

Младият вожд го погледна с недоумение.

— Нима всяко дете не е дар от вашия бог? Поне така ни казват вашите свети хора. Ние вярваме, че всяко дете трябва да се обича.

Аарон усети, че е попаднал в клопка.

— Разбира се, всички деца трябва да са обичани, но... — той цветисто изруга на кастилски и опита отново: — хубаво е, че твоят народ приема всяко дете, без да гледа кой му е баща.

— Ако жената е плодовита, тя ще бъде добра съпруга. Когато човекът се жени за жена, натежала от дете, той знае, че тя ще му роди голямо потомство — разсъдливо каза Гуачанагари.

Аарон дигна глава и го погледна право в очите.

— Трябва да съм сигурен, че детето е мое. Съжалявам, но така са ме възпитавали.

— Алия ще ти бъде вярна, след като размените брачните клетви — увери го младият вожд и изведнъж се оживи. — Сестра ми твърди, че е лягала с теб често, а с други рядко. Така че детето по всяка вероятност е твое. Всеки път, когато мъже от твоята раса дават дете на жени от моя народ, е много лесно да се види, че кръвта е смесена. Ще изчакаме бебето да се роди и ще видим. Ще те задоволи ли това, приятелю?

— Да — въздъхна Аарон с чувство за безизходица, което се мъчеше да скрие. — Прав си. Децата на жените тайно от бели хора наистина се различават от другите. Ще поема отговорност за моето дете! Давам ти дума!

„Детето по всяка вероятност е твое“ — повтаряше си Аарон думите на младия вожд същата вечер. Беше седнал под една палма пред къщата си и гледаше как Алия слага белени фъстъци във врящото на огъня гърне. В големия бакърен съд къкреше ароматна гозба от месото на дива патица, риба, ямс, фасул и горчивия сок от корена на касава. Алия разбърка яденето с дървена лъжица. Тялото и движенията ѝ бяха грациозни, макар че бе напълняла в кръста, а гърдите ѝ, винаги едри, бяха натежали още повече.

Той знаеше, че ако детето се роди с европейски черти, ще се ожени за нея, но сега, директно изправен пред тази вероятност, усещаше в душата си съпротива. Почти цяла година беше прекарал сред народа тайно. Животът му беше хубав, хората бяха честни, простодушни и добри. Те не познаваха жестокостта, алчността и фанатизма, които бяха погубили близките му в Севиля. Той споделяше страстта на Алия, но не я обичаше по начина, по който баща му бе

обичал майка му. „Старият свят е мъртъв за мен. Ще се върна там само да отмъстя, но не и да градя живота си“ — помисли си той.

Бе сигурен, че много от хората, дошли тук с корабите на адмирала, никога няма да се върнат в Кастилия. Някои, като Ролдан например, се ожениха за туземки, станаха пълноправни вождове и свикнаха с този примитивен свят, с безгрижния и спокоен живот в топлата и буйна джунгла. Но този живот бе обречен. Напоследък на острова започнаха често да пристигат чиновници от Исабел, изграждаха укрепления, заробваха тайно и карибе. Определяха норми за набавяне на злато и ако наплашените тайняни не съумяваха да ги изпълнят, им режеха ушите или носовете. Когато тези жестокости за първи път бяха извършени в селото на Гуачанагари, Аарон тръгна за Исабел, готов да убие Маргарите, но не го завари в града, защото бе заминал за джунглата да строи укрепления. Кристобал бе тръгнал на експедиция и управлението бе поверено на най-малкия му брат Диего. Високомерният младеж с негодувание му заяви, че тази политика на администрацията била необходима, защото, ако техни величества не получат своето злато, ще лишат новата колония от своята поддръжка, включително и от жизненоважните доставки на жито, вино, дрехи и оръжие, та дори и лекарства. Аарон напусна Исабел, след като за малко не попадна в затвора, защото бе изказал възмущение от начина, по който войниците изтръгваха плячка от местното население.

Франсиско Ролдан постигна по-голям успех. Вдигна бунт в Ксарагуа и изгони от Исабел всички нашественици. По-предпазливият Гуачанагари, като касик на Мариен, предпочете да изчака адмирала — справедливия началник, който да спре безчинствата на войниците. Аарон не бе настроен толкова мирно и уби неколцина златотърсачи, опитали се да превърнат тайно в роби на златните рудници. Не беше сигурен, че старият му приятел Кристобал ще премахне това несправедливо отношение, възприето в негово отсъствие.

Междувременно Аарон Торес се бе научил да борави безшумно и бързо със смъртоносното въже. Също така си правеше запаси от стрели с пера за своите арбалети, като се молеше в душата си да не се окаже подтикнат към открит бунт срещу Короната и нейния представител Кристобал Колон. Държеше на това приятелство и не искаше да прекъсва взаимоотношенията между народа на Гуачанагари и кралските чиновници в Исабел. А освен това, ако искаше да осъществи

плана си за отмъщение на Бернардо Валдес, трябваше да остане верен поданик не техни величества. Един поставен извън закона бунтовник не би могъл да се върне в Севиля.

Коленичила пред огъня, Алия наблюдаваше как лицето на Аарон все повече помръква. Откакто се бе завърнал от пътуването зад Голямата вода, бе станал някак си далечен. Тя се изправи, отиде при него и се излегна върху влажната мека трева. Макар бременността ѝ да бе напреднала, в тяло тя бе останала гъвкава и грациозна като котка.

— Какво те тревожи? Моля, говори за тези неща, за да мога да разделя с теб товара, който ти тежи!

Аарон протегна ръка и я погали по бузата, отново поразен колко бързо се променяше настроението ѝ — тя ту се сърдеше, ту ставаше нежна и внимателна.

— Мисля си за всички тези войници и другите, които идват от моята страна тук, за да заробват и убиват тайняните. Тези хора стават все повече. Твоят народ има нужда от защита и покровителство. Брат ти се надява на адмирала. Мога само да желая да се върне колкото се може по-скоро.

— Заради нас си се сражавал с твоите съплеменници. Тогава защо не станеш един от нас и да си отвърнеш лицето от белите хора, ако адмиралът не ни помогне? — попита тя, явно ободрена от тази мисъл. Аарон смутено поклати глава.

— Не зная дали ще мога, Малко птиче. Аз трябва пак да замина зад Голямата вода.

— Да убиеш него, който е разрушил твоето семейство! — убедено каза Алия, на която бе разказал за трагедията, постигнала семейството му. — Но след това ще се върнеш пак. Там нищо не остана за теб. Тук можеш да станеш велик касик. Аз съм от кралско потекло. Като мой съпруг би могъл да ни поведеш против белите хора, които ни карат да им изравяме злато от земята — и тя високомерно се изправи, сякаш беше принцеса от Кастилия.

Като понаучи езика на тайно, Аарон разбра, че с думата „алия“ те наричат една малка птичка с ярки пера, която обича да се перчи по високите върхове на дърветата.

— Това е голяма чест за мен, Малко птиче — заяви той, — но вече ти казах, че трябва да изчакам.

— Ти пак ще се върнеш при нас! — повтори тя, сложи ръка върху гърдите му и почна да го гали. — Нали все още ме намираш хубава? Много благородни хора са предлагали голяма зестра да ме вземат за жена: каейки от Магуа, от Чигуайо и даже от далечната Ксарагуа. Сега, след като съм доказала, че не съм неплодна, мога да избирам между много мъже — гласът ѝ, от началото гальовен, ставаше все по-напрегнат, защото Аарон с нищо не реагираше на нейните ласки и не откъсваше поглед от огъня.

— Ще правя това, което съм длъжен да направя, Малко птиче. Пък ти прави каквото намериш за добре — каза той накрая, леко скочи на крака и тръгна през площада.

Луис Торес лежеше в своя хамак, посръбваше от куха тиква ферментирал сок от папая и четеше арабски трактат за Аристотел — скъпоценна книга, която бе донесъл от Кастилия.

Страниците ѝ бяха мухлясали, както на повечето от книгите му, но четенето бе любимото му занимание. Дочул глъчка на брега, той внимателно сложи книгата на глинения под и провеси крака.

Анакама, жена му от племето тайно, тичаше към къщата, размахвайки ръце.

— Дойде кораб от далечна земя и докара брата на адмирала!

— Най-сетне блудният син си дойде чак от далечна Франция! — широко се усмихна Луис, който бе чул, че Бартоломео бил по-умен и по-твърд по характер от малкия си брат Диего. Той бързо се отпрати към голямата тълпа, насъбрала се на пясъчната ивица.

Лодката бързо приближаваше брега. Свита на кълбо, Магдалена умираше от страх, жегата и притеснение; цялото тяло я сърбеше. „Какво ще правя; ако той ме отблъсне?“ — си повтаряше тя. При вида на тълпата от изцапани и развлечени мъже, насъбрали се, за да ги посрещнат, тя се възмути и ужаси.

— Но това е само едно малко селце със сламени колиби и мизерна каменна крепост по средата! — каза тя с негодувание. — Сред най-неплодородните мочурища на Андалусия съм виждала много по-представителни градове!

— Големият ми брат винаги е имал склонността да преувеличава — отбеляза Бартоломео. — Тя като че ли е присъща на всички изследователи. Бях се надявал селището да се окаже по-солидно, но подозирах, че ще намерим нещо подобно. Както португалските ни събратя, ние, генуезците, се интересуваме от търговия и занаяти. Кастилците пък са войнствен народ и не си цапат ръцете със земеделие или зидарство. Във всяко свое писмо Кристобал се оплаква от липсата на дисциплина сред благородните авантюристи, които е наел за тази експедиция.

Задуши я миризма на гниеца риба и други отпадъци. Хората, които се бяха втурнали към лодките, не откъсваха очи от нея. От тях се носеше не по-приятна миризма.

— Защо всички така ме гледат? Те самите приличат на диваци!

— Доколкото можах да разбера, мнозина от тях не са виждали благородна дама, откакто са отплавали от Кадис през 1493-а. По-късно тук са били изпратени и бели жени с корабите, каращи продоволствие; вече видяхте какво представляват, пътувахме с някои от тях. Струва ми се, че мога да си обясня защо тези хора ви гледат така! — каза ѝ Бартоломео с мека ирония.

През дългите монотонни дни, прекарани на борда на тежко натоварения кораб, Магдалена се държеше настрана от матросите и от грубите жени, които ги придружаваха. Някои от тях бяха съпруги на войници, други — обикновени проститутки. Всички те с любопитство разглеждаха благородната дама, качила се на борда малко преди разсъмване, загърната в дълго наметало и с гъст воал, скриващ косата ѝ. Магдалена нарочно се бе облякла така, че да не остави някаква следа, по която баща ѝ би могъл да я открие.

Сега се бе приготвила за срещата с Аарон и бе облечена в най-хубавия си тоалет от зелена коприна и бледозелен газ, бродиран със златна нишка. Тя нервно оправи тесните ръкави и вдигна ръце, за да приглади косата си. Бартоломео се разсмя:

— Вие изглеждате великолепно. Диего Торес ще реши, че вижда пред себе си нежна нимфа.

— След като седмици наред съм се къпала в солена вода, имам чувството, че кожата ми лепне от мръсотия. Смятате ли, че някой може да пише на близките си, че сте закарали до Исабел жена с червена коса? — тревожно попита тя.

— Не вярвам някой от тази паплач да умее да пише! — с презрение отговори Бартоломео. — А дори и да умее, баща ви е далече. Мога да ви представя като моя сестра — весело добави червенокосият ѝ спътник.

Магдалена се помъчи да отговори също с шега:

— Добре, ще говоря с генуезки акцент.

Бартоломео ѝ помогна да слезе от лодката и огледа пъстрата тълпа колонисти с надеждата да зърне познато лице. Смяташе, че губернаторът би могъл да си даде труд да дойде за посрещането на три големи кораба, натоварени с провизии, от които колонията така остро се нуждае.

— Носите ли лекарства и вино? — попита го човек в дрехи, изцапани с кръв, очевидно хирург. — Ние тука мрем като мухи. Ако диваците не те удушат, докато спиш, умираш от треска или от кървава диария.

— Докарахте ли хляб? Или зърно за брашно? Кълна се в божите кости, повръща ми се вече от касава — обади се друг.

Бартоломео разгледа хората и се обърна към един мъж с поинтелигентна физиономия, който си проправяше път през навалищата.

— Аз съм дон Бартоломео Колон, брат на губернатора. Къде е дон Кристобал?

— Много съм слушал за вас от брат ви, дон Бартоломео — отговори непознатият. — Казвам се Луис Торес. Аз съм учен, бях преводач на флотата. Добре дошли в Исабел, макар че селището не представлява кой знае какво. За съжаление, дон Кристобал замина да открива нови земи за техни величества, като възложи управлението на малкия ви брат Диего. Сигурен съм, че той ще се появи всеки момент.

Луис вече бе забелязал красивата дама, която скришом го разглеждаше, докато останалите пътници слизаха от лодката сред силни викове, приветствия и обща суматоха.

— Извинете ме, дон Луис, забравих да ви представя дона Магдалена Валдес, годеница на Диего Торес. Надявам се, че маршалът на брат ми е тук да я посрещне.

Луис галантно се наведе към ръката на Магдалена. Това бе смешен жест от страна на човек, облечен в мръсна долна риза, увиснала до коленете му, закърпени панталони и кални ботуши; черната му коса отдавна не бе виждала бръснар.

— Годеница на Диего Торес! — каза той със странна интонация.

— Роднина ли сте му, господине? — недоумяващо попита Магдалена. — Не познавам никого в семейството му с името Луис.

Луис сви рамене, доволен, че разговорът ще продължи в друга насока. Нека оня хлапак Колон се оправя с проблема за престижа на братята си!

— Не, скъпа госпожо. Плавал съм заедно с Диего, но не сме от една кръв, макар че се радваме на известна близост в качеството си на новопокръстени християни. Моят корен е от Кордова. Аха, ето и действащият губернатор!

Диего Колон, облечен в разкошно тъмносиньо наметало, се появи на брега да приветства корабите с провизии. Сега имаше най-малко желание да вижда по-големия си брат, когото Кристобал със сигурност щеше да оставя като свой заместник при следващите пътувания. Диего насила се усмихна и прегърна Бартоломео.

— Защо така бързо си напуснал кралския двор? Не трябваше ли да се погрижиш за децата на брат ни?

— Те са добре настанени като пажове на принц Хуан. Крал Фернандо ме прати тук с тези провизии, които брат ни е искал от него — отговори Бартоломео и като покани Магдалена да се приближи, представи я на брат си. Тя учтиво кимна, усещайки, че Диего Колон се държи напрегнато. Нещо имаше между братята!

Бартоломео огледа грубите колиби, незавършените каменни сгради по площада.

— Изглежда, тук има голяма нужда от провизии и лекарства.

— Да, в този зловреден климат върлуват много болести — припряно отговори Диего и бързо ги поведе по брега към каменните постройки на площада.

— Тук се работи забележително малко! Толкова хора седяха, без да правят нищо, а докато плавахме покрай брега, видях обширни, с нищо незасяти полета — подхвърли Бартоломео.

Диего се изпъна с цялото си тънко тяло и погледна някак отгоре по-големия си брат.

— Тези хора нищо не могат да правят. Онези, които са здрави, или са заминали с военния комендант да строят укрепления във вътрешността, или са тръгнали с Кристобал да търсят нови земи — той се обърна към Магдалена, придружавана от Луис Торес. — По

какъв повод сте решили да почетете Исабел с присъствието си, драга госпожо?

Бартоломео му обясни причината, като окуражително стисна ръка на Магдалена.

— Годеница на Диего Торес? — изписка малкият брат.

Магдалена се обърна към Луис и студено го запитва:

— Къде е Диего? Надявам се, че е в добро здраве?

Сърцето ѝ се сви. Тук толкова много хора са загинали от болести! Диего Колон побърза да ѝ отговори:

— Не, не, не се притеснявайте, маршалът на брат ми, макар вече да не заема този пост, е в цветущо здраве. Той живее в едно селище с туземци — индианци, както ги наричат нашите колонисти.

— Той живее сред диваци, подобни на онези, които дон Кристобал показва в кралския двор? — Магдалена не вярваше на ушите си.

— Е-е, да. Ще изпратя куриер да го извика — разсеяно отговори Диего. — Но, преди всичко, позволете да ви предложи своето гостоприемство!

Бяха приближили голямата, зидана от камък резиденция на губернатора. На прага търпеливо ги чакаше индианец, отворил врата пред действащия губернатор и гостите му. Сърцето на Магдалена се сви в предчувствие на някакво нещастие. Бартоломео я хвана за ръка и я въведе в тъмна, прохладна къща.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Аарон, целият изпотен и уморен, бе силно разтревожен от заплашителното послание на Диего Колон веднага да се яви при него. Питаше се какви ли нови нещастия ще се струпат на главите на тайняните. Успя да вземе един от конете, които бе докарал от Кадис, и сега го яздеше доволен, че няма цял ден да бие тоя път пеша. Големият дорест кон, макар и не така чистокръвен като Андалус, бе як и стъпваше уверено по трудния терен от криволичещи пътеки през джунглата и по хлъзгавата кал.

Той спря пред каменната грамада на губернаторския дворец и скочи от жребеца. „Възнагради ни Бог и с подходящ архитект за града, кръстен на Исабел, няма що!“ — мислеше си той с кисела усмивка, като бършеше потта по челото си и наблюдаваше пристанището. Няколко нови каравели се поклащаха на вълните, недалеч от брега. Дали Колон нямаше да иска отново да посредничи за уреждането на някоя разправия между новопристигналите и индианците? Той се насочи към главния вход, като сипеше през зъби ругатни, и почука на вратата. Отвори му една от туземките прислужнички на Диего Колон. Бе навлякла широка памучна туника, защото новите управници бяха заповядали всички индианки да ходят облечени в града. Тя го заведе в голямата приемна в дясната част на сградата, която служеше и за съдебна зала, и за зала за общите събрания.

— Диего, в посланието ти пише, че имало срочен проблем. Какво, за бога... — Аарон замръзна на вратата и забрави за самодоволната физиономия на заместник-губернатора, гледайки като хипнотизиран Магдалена Валдес.

Облечена в красива копринена рокля и прозрачна къса наметка, дребна и крехка, тя бе съвсем чужда на тази хладна и груба обстановка. Зелените ѝ очи тъмнееха на бледото лице. Стори ли му се, че тя се разтрепери, когато го видя, и стисна някакъв медальон в пазвата си?

— Вие! В името на всички ангели от рая, какво търсите тук, госпожо?

Магдалена гледаше втрещена стоящия в рамката на вратата дивак. Света дева Марийо, какво бе сторила! Този непознат мъж беше фактически съвсем гол, само едно парче плат обвиваше бедрата му, а на хълбока му заплашително стърчеше кама, привързана с връв. Тъмнобронзовата му кожа бе като на всички тайнiani, които бе видяла в града, а косата му — дълга и чорлава. Върху изненаданото му и свирепо лице стърчеше изрусяла брада. Студените му сини очи, очакващи отговора ѝ, я пронизваха.

— Здравейте, Диего — каза тя, след като си пое дълбоко дъх, за да преодолее спазмите, стиснали гърлото ѝ. Но преди да продължи и помоли братята Колон да я оставят насаме с нейния „годеник“, Бартоломео се намеси:

— Извънредно странен начин за един мъж да поздрави дамата, която заради него е прекосила целия океан и за която ще се жени! — едрият червенокос мъжага се изправи, сякаш да я защити. До него тя изглеждаше като някаква мъничка кукла.

— Дамата, за която ще се женя? — повтори като гръмнат Аарон.

— Да, ние бяхме осведомени, че вашият баща е извършил сватосването — обади се и Диего Колон, като оглеждаше с отвращение и загорялото тяло на Аарон, и парцала около бедрата му. Той самият дълбоко се съмняваше, че дона Магдалена, тази красива жена, е с всичкия си, след като е решила да се омъжи за тоя полудивак.

— Баща ми може и да е бил подлъган да се сприятели с тази вещица, но ви уверявам, че не е уреждал никакъв годеж! — процеди през зъби Аарон, обърна се и измери със свиреп поглед Магдалена.

— Докладваха ми — Бартоломео застава помежду им, — че вие, както и много други мъже тук, сте си взели туземка за жена, но това сега не е от значение. Вие трябва да спазите задължението към тази благородна дама!

— Нямам никакво задължение към нея! — почти изкрещя Аарон, като измери с поглед непознатия, който му се струваше странно познат. — А вие кой сте, брат ѝ?

— Не, аз съм Бартоломео Колон, брат на адмирала. И съм на вашите услуги, господин маршал на флота! — отговорът бе изпълнен със сарказъм.

Сега бе ред на Магдалена да застане между двамата мъже, които се гледаха наежени като два огромни песа.

— Моля ви — каза тя, като хвана за ръка Бартоломео, — може ли да поговоря за момент насаме с Диего?

— Аз нямам какво да ти кажа, Магдалена! Каквото е имало помежду ни в Севиля, отдавна е свършено. И ти най-добре от всички знаеш защо! — каза Аарон с леден глас.

— Да, зная, че ти отне честта ми в Севиля и след това ме заряза! — първоначалното й стъписване и страх от това, че ще се наложи да го сблъска с желанието на баща му, оставено като завет, се изпариха, когато видя ледените му очи. Той я бе използвал и я напусна, сякаш беше някаква развратна туземка и слугиня!

— Драга ми госпожо, аз взех тогава само това, което вие доброволно ми дадохте! — отговори й с презрение в гласа.

— Бенхамин те обвърза с обещание, Аарон — спокойно каза Магдалена, сподавила порива да се хвърли върху него и да го издере.

— Баща ми е бил подведен от теб, но не чак дотолкоз, че да ни обяви за годеници! — това, че тя го бе назовала с истинското му име, го накара да бъде нащрек.

— Той ми предаде ето това, като един знак за теб! — гневът й премина в горчива обида от бездушната му реакция. Издърпа медальона от пазвата си, отвори го, извади амулета и разкри скъпоценното му съдържание.

— Как се е оказал той у теб? — запита я със задавен глас, като грабна пръстена от ръката й.

— Значи вие не отричате, че това е пръстен с герба на баща ви? — попита със сериозен тон Бартоломео.

Аарон не откъсваше очи от пръстена в дланта си. Блестящият сапфир светеше със син огън, като очите на Торес.

— Да, това е личният пръстен на моя баща — тихо отговори той. — Но съществуват различни начини, за да се сдобие тя с него — надяна го на пръста си и след това внимателно изгледа пребледнялата жена пред себе си. — Нейният баща, Бернардо Валдес, е виновен за унищожаването на моето семейство. Той ги е предал на Инквизицията, за да получи своя дял от богатствата на Торес. Когато се завърнах миналата година у дома, всичките ми близки бяха мъртви, а цялата ни

собственост — конфискувана. Най-вероятното е тя да е отмъкнала пръстена от своя баща.

— Това е чудовищна лъжа! — Магдалена не можеше повече да се сдържа, зашлеви го, а от очите ѝ бликнаха сълзи. — Бенхамин ми даде този пръстен същия ден, когато бях с теб във вашата къща — за миг тя се поколеба да продължи. Той стоеше мълчалив като камък, свил заплашително юмруци. Бузите ѝ горяха, когато прошепна: — Той бе намерил гребените ми до твоето легло, след като ти вече бе заминал за Палос. Искаше да те застави да се омъжиш за мен, преди да отплаваш, но аз го помолих да не върши това.

— Хм, и какво — след толкова много време — предизвика такава промяна в чувствата ти, та реши именно в дадения момент да прекосиш океана и се омъжиш за мен? — едната му вежда иронично се повдигна. — Дали не си донесла в корема си копеле от Трастамара и имаш нужда да хванеш някой наивник да му стане баща? От друга страна, аз гарантирам, че кралят ни Фернандо разполага с достатъчно архиепископи, които да прикрият по законен ред всичките му извънбрачни деца.

— Вие оскърбявате не само една благородничка, но също така и негово величество! Изглежда, че твърде дълго сте живели сред тези диваци и сте станали примитивен като тях — каза възмутено Диего Колон, но по-големият брат бе този, който пристъпи към Аарон с ръка върху дръжката на сабята.

— Сега вие, дон Диего, ще се извините на доната Магдалена или аз ще ви прережа гърлото — нищо, че сте спасили живота на Кристобал! — заяви с нисък и свиреп глас Бартоломео.

Аарон погледна вкамененото му лице и си помисли, че и този човек бе омагьосан от Магдалена, както по-рано Бенхамин. Как ли все го постига тази вещица? Той се обърна към нея, направи подигравателен поклон и каза:

— Моите извинения, доната Магдалена! Няма да ви обиждам занапред, но и няма да се ожения за вас... никога! — след това се обърна отново към Бартоломео. — Готов съм и за най-лошото. Защото нямам задължения към тази жена и не мога да бъда накаран насила да се женя за нея.

— Изобщо не мисля да те насилвам! — гневно се обади Магдалена. Тя вече се бе окопитила, след като откритата враждебност

на думите му за известно време я бе накарала да изгуби и ума, и дума. — Сбогом, Диего Торес! Желая ти приятно прекарване с твоята индианка.

Аарон мълчаливо се отправи към вратата и чувстваше пулса си в гърлото.

— Един момент! — спря го гласът на Бартоломео. — Пръстенът е свидетелството на тази дама за годеежа. Щом не желаете да изпълните задължението си, няма да остава у вас — Аарон се извърна рязко, но усети на врата си върха на сабя. — И така, върнете пръстена на дамата или, кълна се в Светата дева, жив няма да излезете от тука!

— Задръжте го... засега — като мърмореше проклетия, Аарон свали пръстена и го подаде на Бартоломео, тъй като Магдалена остана неподвижна.

След това отново тръгна към вратата.

— Когато се върне адмиралът, пак ще поговорим по този въпрос — сподириха го думите на Бартоломео Колон.

Аарон излезе, без да се обръща.

— Моля ви, повече не се занимавайте с него! — с тези думи, гордо вдигнала глава, Магдалена прие пръстена от ръката на своя покровител. — Но ми разрешете да остана да живея тук, в Исабел. Сред вашите хора има много болни, а мен ме считат за добра медицинска сестра.

— Този град е пълен с безскрупулни скитници и авантюристи. И въпреки че има индианки и няколко бели жени от Кастилия... но — лицето на Диего Колон се изчерви — вие сте единствената благородничка в Исабел. И няма да сте в безопасност, ако останете тук без защитата на съпруг.

— Много ви моля! — тя стисна ръката на Бартоломео, която не бе изпускала, и настойчиво продължи: — Вие добре знаете какво ме очаква, ако се завърна в Кастилия. Оставете ме тук и аз повече за нищо няма да ви безпокоя.

— Ще изчакаме завръщането на Кристобал — въздъхна Бартоломео, като гледаше бледото ѝ, но гордо лице и наум ругаеше Диего Торес, който беше според него най-големият глупак на света. — Нека адмиралът вземе решението. Той добре познава Торес. А междуременно... — Бартоломео забеляза как по лицето на брат му пробягна колебание и продължи с по-твърд глас: — Дамата остава тук.

И без това още никой кораб не е подготвен да отпътува. Поне можем да ѝ предложим прочутото гостоприемство на Колон.

Магдалена влезе в предоставената ѝ в каменната сграда стая и я огледа. Тя бе просторна, но скромно обзаведена — грубо сковано легло, покрито с матраци от палмови влакна, също така грубо изработен стол и една масичка.

Хвърли се на матрака и цялата ѝ дълго сдържана мъка от сблъсъка с Аарон се изля на свобода. Вълни от унижение и срам я заливаха една след друга не по-малко мъчително от онези в океана. Бе очаквала Аарон да не повярва на мотивите за пристигането ѝ, да се ядоса, че го преследва и тук. Той бе и горд, и упорит. Такъв мъж не можеше да бъде заставен да върши каквото и да било със сабя на гърлото, камо ли да се жени.

Би му простила даже и обвинението, че се е сдобила с пръстена на Бенхамин чрез Бернардо. Но да ѝ каже, че е дошла при него от леглото на Фернандо Трастамара! Ужасни ридания разтърсиха тялото ѝ. Ето това не можеше да понесе! А най-лошото бе, че той предпочита пред нея кого? — една тайнянка, една дивачка като другите. Все още виждаше очите му — подигравателни и леденосини. Все още усещаше яростта му и изгарящото я презрение. „Нека гния в манастир! По-добре там, отколкото с такова чудовище за съпруг!“ Тя плю през стиснатите си зъби и отново зариде.

До вечерта Магдалена се справи с кризата, избърса сълзите си, изми се и облече един красив тоалет — да си възвърне самочувствието!

Ако наистина бе единствената благородничка на Еспаньола, ще съумее да покаже, че действително е такава!

Когато влезе в широката трапезария, Бартоломео, Диего Колон и още шестима мъже станаха и възторжено я посрещнаха.

В кралския двор тя не се бе държала кокетно, напротив — винаги ставаше нервна, когато лицемерни и развратни благородници проявяваха внимание към нея. Но тук проявената към нея галантност от страна на тези войници и авантюристи дойде като мехлем за

нараненото ѝ самочувствие. Отначало се почувства поласкана от това, че Диего Колон и приятелите му я ухажват. Но по-късно, когато свършиха с яденето, започна да разбира проблемите, които едно съперничество между тях можеше да породи. Не бе изключено скоро да извадят сабите. Дали нямаше да ѝ се наложи да се омъжи насила за един от тях, а, откровено казано, никой не я привличаше?

Мургавият арагонец Мосен Маргарите с жестоките си черни очи ѝ напомняше краля. Но за разлика от Фернандо Трастамара той имаше грубо, сякаш издялано от камък лице, което очевидно отговаряше на характера му на груб авантюрист. Той не бе деликатен царедворец и носеше белезите от раните си като някакви почетни знаци. Алчността и отношението му към туземците от вътрешността вече караха хората в Исабел да произнасят името му шепнешком и всячески да го отбягват.

Алонсо Охеда бе наперен дребосък от Севиля, разиграващ ролята на фронт и самохвалко, но дантелените ръкави на жакета и контешки подрязаната му брада прикриваха алчен, жесток и амбициозен характер — присъщ за един обеднял хидалго^[1].

А Диего Колон, още когато го видя за първи път, не ѝ хареса с прекалената си самоувереност. Тя горещо се надяваше, че адмиралът ще прилича по характер не на него, а на Бартоломео.

— Моля, дона Магдалена, още малко вино? — попита Диего и преди тя да успее да откаже, махна с ръка на туземеца прислужник да ѝ налее още. Стаята вече ѝ се струваше неприятно гореща, вече усещаше превързаната си с панделка коса като някаква тежка вълнена наметка, залепнала за потния ѝ гръб.

Магдалена отпи малка глътка от червената и горчива течност и кимна към своя капризен домакин в знак на благодарност. Неочакваното пристигане на по-стария брат, встъпил веднага в длъжността на аделантадо и започнал да издава заповеди и да взема решения в отсъствието на Кристобал, явно бе изкарало Диего Колон от равновесие.

— Разбрах, че баща ви се ползва с височайшето благоволение на кралския двор? — обърна се към нея Алонсо Охеда.

Черните му и кръгли като копчета очи лакомо я оглеждаха, сякаш тя бе някаква сочна яребица.

— Сега дон Бернардо прекарва повечето време в Севиля, отколкото в двореца, господине — отговори му тя равнодушно, но ѝ

стана гадно от самото споменаване на това име.

— О, да! Той е носител на кръста при брат Томас де Торкемада, нали? — запита с груб глас Мосен Маргарите, въпреки че отлично знаеше отговора.

Чули името на Великия инквизитор, някои от седящите мъже се умълчаха и тревожно я погледнаха. Но, както обикновено, на помощ ѝ се притече Бартоломео:

— Самата дона Магдалена се е ползвала с благоволението на нашите властелини, и то преди да тръгне за насам. Освен това тя не е в течение на дейността на баща си.

— И все пак семейство Валдес става могъщо — отново се намеси дон Алонсо, опипвайки по-нататък почвата, с цел да отпъди по-страхливите от ухажорите на Магдалена.

— А как върви строежът на арсенала и на напоителния канал? — внезапно попита Бартоломео, като се обърна към Диего, желаейки да изоставят неприятната тема за Бернардо Валдес.

— Достатъчно добре! — Диего отначало се намръщи, но бързо изписа една усмивка на лицето си. — Сред обикновените работници от туземното население, които копаят канала откъм реката, има доста болни и ни се наложи да доведем и по-високопоставени персони от тайно. Общо взето, работата върви.

— Тук, в това селище, има доста лентяи. Тези господа не се захващат с никаква работа, която не могат да свършат, ако не са на кон — отбеляза презрително Бартоломео и впи очи в Охеда и Маргарите.

— За тежката работа ни трябва повече туземци. В този климат белите хора, заставени да копаят или режат дърва, бързо се разболяват и предават богу дух — хладно отвърна дон Мосен. Той разполагаше с известна власт, тъй като бе комендант на укрепените лагери във вътрешността. Доскоро за него не представляваше трудност да се оправя с Диего Колон, но вече предугаждаше, че ще има проблеми с Бартоломео. — Бих могъл с един отряд още веднъж да обиколим вътрешните райони и да се разправим с водачите на бунтовниците. Така ще си набавим и нужните за доизграждането на града работници — индианци роби.

— Дон Диего по-рано разправяше, че вълненията сред местните жители от вътрешността са започнали, откакто златотърсачите са

нахлули там — обърна се Магдалена към Мосен Маргарите. — Може би трябва да поведете своя отряд срещу тези пришълци?

— Говорите като онзи маррано Диего Торес — усмихна се снизходително Маргарите — или като Ролдан, неговия приятел в Ксарагуа, който пък открито се е обявил против кралската власт. Искате ми се да вярвам, че не това е намерението на една благородна дама като вас.

— Може би благородна — настръхна Магдалена, но запази самообладание, — обаче не и глупава, дон Мосен — добави тя и сладко му се усмихна.

— Аз бих се въздържал от оценки за Ролдан и Торес, но трябва да си призная, че Торес ме интересува — намеси се Бартоломео и хвърли успокояващ поглед към Магдалена. — Той е научил езика на тайно и не е изгубил доверието на един от най-силните им — мисля, че ги наричат касици — в цяла Испаньола. Този вожд — Гуачанагари се ползва с пълното доверие на адмирала. Досега ни е бил лоялен съюзник и аз не смятам, че трябва да го губим. Мисля да го посетим с мир и да помолим Диего Торес да ни помогне да обуздаем хората от Кастилия и Арагон, които са си разпасали пояса.

— Изключено! Торес е станал дивак като индианците — обърна се Диего към брат си.

Маргарите се намръщи, но нищо не каза. Ще дойде и неговото време, когато братята Колон ще изгубят напълно контрола върху Испаньола! Бартоломео и Кристобал, като съюзници на диваците на Торес, ще му предоставят една чудесна възможност да осъществи намисленото — когато отплава за вкъщи, да ги наклевети на крал Фернандо. Падането на генуезците ще означава неговото издигане.

— Моля да ме извините, господа, но много ме боли главата и ще трябва да се лиша от компанията ви. В сравнение с горещината тук Андалусия изглежда студена като Бургос — каза Магдалена, решила повече да не слуша за Аарон.

— Простете, че ви измъчихме, драга госпожо, с нашите приказки за диваци и политика — каза Диего, подал ръка, за да ѝ помогне да стане от тежкото кресло, но Бартоломео бе по-бърз от него и я изправи на крака. Той отдавна бе поел ролята на нещо като неин чичо или по-голям брат и постоянно се грижеше за нея.

— Ще ви придружа до вашата стая, дона Магдалена — каза той с покровителствен тон.

Когато останаха сами в слабо осветения коридор, Магдалена се обърна към него:

— Вие наистина ли смятате да поискате от Диего Торес да ви помогне да успокоите туземците от вътрешните райони?

— От това, което узнах — започна Бартоломео, като сви рамене, — той е близък приятел на Гуачанагари — съюзника на Кристобал. А ние, Магдалена, имаме нужда от помощта на този индиански вожд — той млъкна за секунда и върху строгото му лице се появи тъжна и добра усмивка. — Въпреки грубите думи на Диего Торес, ти все още го обичаш, нали?

— Сега моите чувства не са главното, Бартоломео — отговори тя, срещайки лукавия поглед на бледосините му очи, и сподави яростните думи, които напиреха в устата ѝ. Бе разбрала, че в дадения момент е безсмислено да отрича. — Диего, или Аарон, както предпочита да го наричат, изрази достатъчно ясно отношението си по въпроса за нашия годеж.

— След всичките ти мъки и риска, който пое да избегнеш съда и манастира, аз се убедих, че си решителна и твърде храбра, Магдалена — той присви очи, забелязал гневната ѝ реакция. — А сега се успокой! Нямам намерение да ти го вода с вързани ръце! Просто му дай време.

— Охо, време! Точно то бързо изтича. Аз не съм расла в саксия, Бартоломео. Животът ми нанесе достатъчно много удари. Зная и че заради мен между мъжете ще възникнат разправии. Може би по-добре ще е, ако се завърна в Севиля с надеждата, че нейно величество ще ми прости и ще забрави за манастира, ако престана да се появявам в двореца.

— Не можеш да се скриеш в провинцията, Магдалена — а кралицата е прословута със своята злопаметност. Както баща ти — с амбициите си. Ще те отдадат или на Христос, или на някой простосмъртен мъж, при това — доста бързо, ако сама си го избереш.

Магдалена кимна в знак на съгласие. „Бартоломео е прав“, помисли си тя, като му пожела лека нощ пред вратата на стаята си. Но още щом влезе, една желязна ръка я обхвана през ръцете и кръста, а друга запуши устата ѝ. Нямахше нужда да чува глас, за да разбере, че това е Аарон.

— А сега, пърхаща красива птичке, върни пръстена на баща ми и аз ще те оставя още много ноци да прекараш с онова ято от ухажващи те пуяци долу. Я виж каква кокетка си се извъдила! А може винаги да си била, но си го криела от мен.

Тя се опита да освободи главата си, но железните му пръсти не ѝ позволиха да се помръдне.

— Ще те пусна само ако не викаш. Иначе ще ти се случи същото като в Севиля. Помисли и как ще се компрометиращ, ако твоите ухажори те открият просната тук. Ще мълчиш ли?

Той поразхлаби хватката си и когато Магдалена кимна с глава, махна ръка от устата ѝ, но без да изпуска с другата кръста ѝ. Останала без дъх, тя и не мислеше да вика. Усети как свободната му ръка се плъзна по рамото и разголените ѝ гърди, едва прикрити от широкото деколте. По тялото ѝ преминаха предателски тръпки на възбуда. Той тихо се изсмя и тя разбра, че е усетил през тънката коприна втвърдилите ѝ се зърна. Но срамът ѝ тутакси се изпари, когато усети онова явно доказателство за собственото му желание, което, също втвърдено, я подпря в гърба.

— А сега ми позволи да измъкна пръстена от грозната дрънкулка, в която си го скрила, и ще те оставя да нанкаш спокойно — гласът му бе мек като кадифе. Пръстите му отвориха медальона и измъкнаха амулета.

— Нямах право! — яростно изсъска тя.

— Това е пръстенът на моя баща. Аз съм син на Бенхамин Торес и единственият останал жив, така че кой друг има правото да го притежава? Може би едно коварно момиче, което го е откраднало от този мъж след подлото си предателство?

— Това е чудовищна лъжа! Аз обичах Бенхамин и никога не бих му причинила зло! — Магдалена се опита да сподави изтръгналите се от гърдите ѝ ридания.

Аарон усещаше как тя се мъчи да се овладее. Мили боже, нима казва истината? Той имаше всички основания да се съмнява, камо ли да ѝ вярва, само да не беше онова необяснимо чувство, което се бе загнездило в душата му и го измъчваше от момента, когато за първи път я докосна. Но този момент сега изглежда бе изчезнал някъде в безкрайно, далечно минало. И все пак несъзнателно поразхлаби хватката си и я обърна с лице към себе си.

Под лунните лъчи светлата ѝ кожа бе като сребристо сияние, сякаш обсипана с перли, нежна и прозрачна до тъмнокафявото му тяло. По бузите ѝ бавно се стичаха сълзи, тя стоеше безмълвна и отбягваше погледа му.

— Кажи какво да правя с теб, Магдалена? — прошепна ѝ озадачено.

— Очевидно — да не се жениш за мен — с широко отворени, блестящи от сълзите очи, тя вдигна глава и смело го погледна. — Оказа се, че Бенхамин не е бил прав. Вземи пръстена и изчезвай, Аарон!

— Ти го казваш. Мъже като Маргарите и даже онзи мухльо Диего Колон ще забогатеят и ще се върнат в Кастилия, покрити със слава. С новите си ухажори ти нямаш повече нужда от мен.

— Аз не си търся съпруг, Аарон — изскърца тя със зъби и се опита да го отблъсне, но без успех. Голите му гърди бяха твърди като толедска стомана. — По-добре да отида в манастира!

— Твърде страстна и жизнена си, за да живееш сред студените манастирски стени! — пръстът му допря слепоочието ѝ, прокара пътечка надолу по красивите скули и спря на шията, където се усещаше как силно бие сърцето ѝ. — Как ти хрумна тази идея?

— Кралицата ми я подсказа — отвърна Магдалена, внезапно изпълнена с желание да му върне обидата. — Когато привлякох вниманието на крал Фернандо, тя бе точно толкова възхитена, колкото и аз. Трябваше да ме изпратят при доминиканските монахини. Успях да си осигуря помощта на Бартоломео и да избягам за Индиите. Дори брак с човек като теб беше за предпочитане пред студените каменни стени в Мадрид! Но сега промених решението си. Все пак манастирът явно е по-привлекателен!

— Ах, мадам? — за нейно огорчение, вместо да се ядоса, той се разсмя. — Ти непрекъснато скачаш от един огън в друг. Гледай да не опърлиш това красиво малко дупе — притегли я към себе си, като я повдигна с шепи, обгърнали двете ѝ задни половинки.

— Пусни ме, иначе ще викам! — тя се извиваше, като се мъчеше да се освободи от възбуждащия му допир. — Хич не ме интересува и проклетият ти врат, и моята репутация.

— Общуването ти с Фернандо Трастамара вече ти е създало съответна репутация в испанските земи. Пази се да не я погубиш и тук, на Еспаньола — вдигна я на ръце и започна жадно да целува устните ѝ.

Езикът му ги натисна, докато не се разтвори, след това влезе и бързо излезе. После устните му свирепо се впиха в нейните. Като дишаше тежко, забравила за всичко на света, тя се извиваше във водовъртежа на страстта. Тялото ѝ сякаш се бе превърнало в гореща течност, която се вливаше в неговото тяло, ръцете ѝ стискаха голите му гърди, а ноктите се впиваха в мускулите му.

Както бързо бе започнало всичко, така бързо свърши. Аарон със сподавена ругатня се освободи от прегръдките на замаяната жена и я блъсна към вратата; тя приличаше на подплашен заек, бягащ под погледа на хищна птица, която си играе с него, а после се спуска да го сграбчи. И преди Магдалена да се окопити, Аарон изчезна през отворения прозорец и се стопи в плътните черни сенки покрай стените. След миг се дочу тропот на копита и тя разбра, че наистина си е отишъл с пръстена на баща си.

Мълчаливо се отпусна на леглото, без да заплаче, със сухи очи.

— Негов е, да го взима. Нищо повече не мога да сторя, Бенхамин! — гласът ѝ прозвуча тихо в безмълвната тъмнина.

Останала без пръстена, Магдалена повече не можеше да понася неприятната тежест на медальона. Само се молеше Бартоломео да не разбере, че Аарон си е взел пръстена.

На следващата сутрин, като се закле да си намери някакво място в новосъздадената колония, Магдалена облече възможно най-прохладната дреха — стараше се да подражава на жените от селището, които ходеха облечени, но без наметки и фусти, а просто с широки рокли от лен или памук. Горещината в Еспаньола я освободи от всякаква суета. Сплете дългата си гъста коса на дебела плитка и я превърза с една панделка — единственото ѝ украшение. Излезе от резиденцията и се отправи към болницата да поговори с управителя. Доктор Диего Алварес Чанса бе саможив човек, но притежаваше определени познания в професията си.

Болницата бе просто една голяма плетена колиба, малко по-прилична от къщата на средно заможен андалуски селянин. Тя я гледаше от центъра на обширния площад, пълен с хора. Един рибар от Галисия продаваше пресни раци и омари, хванати, както той твърдеше, рано сутринта. Но Магдалена силно се усъмни в това, когато усети

тежката им миризма. Двама тайно, с лъснала от пот кожа, се пазаряха на езика на знаците с един търговец от Хуелва, като му предлагаха гривна от мед срещу няколко гердана от мъниста.

Търговец на евтин червен памук с пръсти показваше на една тайнянка колко ѝ предлага за стоката, която тя носеше на главата си. Рошава проститутка от Барселона предлагаше прелестите си, като ходеше от една група моряци към друга. Няколко индианки седяха безучастно зад купчини от батати и папая, които заменяха срещу евтини дрънкулки. Квичаха прасета, кудкудякаха кокошки, като тичаха насам-натам по площада, увеличаваха шума и разнасяха тежката смрад от изпращания, примесена с различни аромати.

Магдалена долови миризмата на хляб от тапиока — твърди тънки питки, приготвени от настъргани корени. Киселият мирис и зърнистата му структура не ѝ харесваха, но все пак донякъде той заместваше белия хляб. Забеляза две хрътки да гонят стръвно няколко пилета. След това се приближи да гледа как се прави хлябът от тапиока — една жена стържеше корените, след което с груба дървена лопата мяташе готовите питки върху жарта.

Двама войника, в груби ленени туники и кожени панталони, тръгнаха към Магдалена. Единият, с мръсна тъмна коса с неопределен цвят, грубо я хвана за плитката и я притегли в прегръдките си. Едва не припадна от смрадливия дъх на устата му. Приятелят му се ухили, като разкри прогнили кафяви зъби между тънките устни на сипаничавото си лице.

— Я гледай, Янес, новопристигнала от Кастилия. Виж ѝ само косата! Разправят, че и на кралицата била червена като на тази — каза войникът, който я беше сграбчил.

Янес залитна наляво и отпи от кожения мех с вино, който държеше в мръсната си лапа.

— Питай я колко ще ни вземе, ако обслужи и двама ни, но гледай много да не си въобразява. Все пак не е кралица.

— Но аз съм от нейния двор, вонящо псе такова! Пусни ме или братът на адмирала ще отреже мръсните ти лапи! Не виждаш ли, че не можеш да се държиш на краката си.

Янес отстъпи крачка назад, помътнелият му от виното мозък смътно долови съскащия говор на образована благородничка, но на

онзи, дето я държеше, не му се искаше така лесно да изпусне плячката си.

— И тя е същата курва като всички, които пристигат от Кадис и Палос — успокои той приятеля си и грубо я прегърна през гърдите.

Магдалена реагира с инстинктивно отвращение, като го ритна по глезена с островърхата си пантофка. Когато той изпъшка и с вик разхлаби хватката си, тя го блъсна и трескаво посегна да извади камата.

[1] Испански благородник от по-нисша степен. — Б.ф.р. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Магдалена стоеше пред залата за аудиенции. Нервите ѝ бяха напрегнати до крайност. Беше се изкъпала, при което си изми косата и я разресва с четка, докато изсъхне. На главата си бе сложила фина плетена мрежичка от низани перли и бе облякла красив тоалет от кафява коприна, наистина с малко старомодна кройка и доста затворен, по врата с тясна бяла якичка от ленен рюш. Надяваше се Бартоломео да остане с впечатлението, че медальонът с пръстена е още у нея и е скрит под роклята.

Бе измислила и как най-добре да изкаже на адмирала молбата си да ѝ разреши да остане на Еспаньола. Магдалена нямаше намерение дори да споменава името на Аарон, макар и да се опасяваше, че Бартоломео вече е изразил възмущението си пред стария му боен другар. И ако Кристобал Колон се окажеше верен приятел на своя маршал, на бърза ръка щеше да я пропъди от владенията си и да я върне обратно в Севиля, в манастира. Тя дълбоко си пое дъх и почука на вратата. Силен и ясен глас ѝ подвигна да влезе.

За разлика от тежкия и набит Бартоломео по-големият му брат беше висок и слаб и щеше да изглежда болнав, ако не беше острият поглед на бледосините му очи и волевият израз на голямата уста. Неизлечима болест бе изкривила ръцете му и леко прегърбваше стройната му снага, но при все това той бе един от най-представителните мъже, които Магдалена бе срещала. Той се усмихна и с жест я покани да влезе.

— Добър ден, господин адмирал — каза тя. Кристобал си отбеляза как очите ѝ огледаха голямата стая и за секунда се спряха върху лицето на нейния покровител дон Бартоломео.

— Добър ден, дона Магдалена. Изглеждате много по-добре, отколкото при първата ни среща тази сутрин. Надявам се, че сте се оправили след онова... ммм... произшествие?

Лицето ѝ пламна. „Хубава първа среща с човека, който държи съдбата ми в своите ръце!“ — помисли си тя и отговори:

— Благодаря ви, адмирал Колон, аз съм добре.

— Ще видиш, Кристобал: дона Магдалена е твърде находчива и оправна млада дама — сухо отбеляза Бартоломео.

— Все пак бих предпочел тя да не рискува живота си сред груби и необуздани войници и други, още по-опасни жители на Исабел — каза адмиралът, като отпрати към Магдалена леко укоряващ поглед.

— Искях да отида в болницата на доктор Чанса на другия край на площада. Доколкото разбирам, тук върлуват много болести, а аз имам известен опит в гледане на недъгави хора.

Кристобал я погледна с открито недоумение. Лицето му придоби загрижен израз.

— Но вие сте придворна дама, дона Магдалена, и сигурно не бихте пожелали да се захванете с тъй груба и опасна работа? Вече почти цял час Бартоломео увърта и избягва да отговори на въпроса ми защо всъщност сте пристигнали. Все пак тук не е Севиля.

— Но все пак тук е по-добре, отколкото в манастира на Доминиканския орден в Мадрид — директно му отговори Магдалена. — Твърде много съм задължена на брат ви за добрината му, а сега идвам да ви моля за снизхождение.

След това тя му разказа за злополучното си пребиваване в кралския двор, като накрая допълни, че баща ѝ е дал съгласието си завинаги да я затворят в ужасния манастир; обаче нито дума не спомена за годежа си с приятеля на адмирала.

— Докато съм жива, не желая да се връщам в Кастилия и да виждам баща си! — завърши Магдалена.

Докато говореше, тя се разхождаше покрай високите отворени прозорци на залата, гледащи към площада. Когато млъкна, Бартоломео ѝ подаде чаша вино и придърпа едно тежко кресло, за да може тя да седне. Магдалена с благодарност прие и едното, и другото, след което очите ѝ пак се устремиха към високия слаб мъж, който не откъсваше поглед от нея; лицето му беше загрижено.

— Разбирам защо бихте пожелали да напуснете Валядолид и даже Испанските кралства, но нима не бихте могли да потърсите друго убежище, вместо да се впускате в това немислимо приключение? Нямате ли някой сродник, който да уреди за вас един подходящ брак?

Магдалена сведе очи. Мислите ѝ препускаха като в галоп. „Моля те, Бартоломео, не му казвай нищо!“ — произнесе тя наум, дигна глава

и погледна адмирала право в очите.

— Нямам други роднини, поне такива, които биха се изправили срещу Бернардо Валдес. Баща ми е носител на кръст към Светата канцелария в Севиля.

Колон забарабани с пръсти по грубата дървена маса.

— Човек, с когото е твърде опасно да кръстосаш шпага — забеляза той и многозначително погледна брат си; Бартоломео се изчерви от неудобство и предпазливо подхвана:

— Съществува един добър начин да решим всички тези проблеми наведнъж...

— Да, такъв начин има — бързо подхвана Магдалена. Очите ѝ умоляващо гледаха адмирала. — Обещавам, че няма да ви създавам главоболия. Израснала съм в чифлиците на моите родители извън Севиля. Не се страхувам от тежка работа. Мога да гледам болни хора, да се грижа за болни животни. Ще бъда добра заселница, полезна за град Исабел.

— Вие сте млада и хубава жена от благородно потекло. Самото ви присъствие в този град вече е главоболие, донна Магдалена — меко ѝ натякна Колон. — Тази сутрин получихте първия горчив урок, а това е само трети ден от престоя ви в Исабел. Доколкото разбирам от най-малкия ми брат, всеки мъж, присъствал снощи на трапезата, е бил дълбоко поразен от вашата красота, включително и самият Диего. Няма да мине много време и сред моите хора ще започнат дуели. Не мога да допусна това! Трябва да изберете един от тях за съпруг или ще бъда принуден да ви върна обратно в Севиля, колкото и тежко да е това решение за мен — спокойно завърши адмиралът.

Магдалена погледна неговото изтощено и сурово лице и разбра, че този човек щеше да изпълни обещанието си.

— Но аз не обичам... това не е... о, моля да ми простите, защото съм твърде поласкана от вниманието на благородните господа, които бяха твърде добри към мен, но нито един от тях не желая за съпруг, дори вашия брат Диего!

— Може би ще е най-добре да послушате гласа на сърцето си — вметна Бартоломео. — При целия му магарешки инат, вие все още го обичате, нали?

Очите на Магдалена потъмняха от болка, в гърлото ѝ сякаш заседна буца и без да може да каже нито дума, тя само поклати глава.

Кристорбал откъсна очи от нещастната млада жена, седнала в креслото пред него, и погледна Бартоломео.

— Кой е мъжът, за когото би искала да се омъжи благородната дама? — попита той, а гласът му ясно показваше, че няма да търпи нови увъртания.

— Магдалена е била сгодена за вашия маршал Диего Торес. Тя носи пръстен с фамилния герб на баща му. Аз я доведох тук да се омъжи за него, но когато го извиках в Исабел, този глупак отказа — за миг Бартоломео поспря. Не искаше да доставя нови огорчения на Магдалена, но знаеше, че не бива да мълчи. — Торес живее сред племето тайно.

— Зная. Бях го пратил при тях, когато за пръв път акостирахме на Сан Салвадор преди две години — разсеяно се отзова адмиралът. След това сякаш се сети за нещо и погледна брат си. — Но той в никакъв случай не може заради една туземка да се отрече от дълга си пред благородна дама от Кастилия след всичко, което е рискувала...

— След всичко, което тя е рискувала, той се отрича дори от годежа! — избухна Бартоломео. — И се държи така, сякаш тези негови индианци са му направили лоша магия!

Кристорбал потърка с пръсти слепоочията си.

— Не съм очаквал това от Диего Торес — той погледна Магдалена с колебание. — Доста време прекарахме заедно на кораба и той нито веднъж не ми е споменавал за годежа.

— Вричането беше направено от баща му Бенхамин няколко дни преди Диего да отплава с вас за първи път — тихо каза Магдалена. Тя си спомни болезнения разговор с Бенхамин и още по-ужасната сцена, която синът му направи пред Бартоломео и Диего Колон, и се изчерви от дълбоко унижение.

— Младият непрокопсаник я е прелъстил в дома на баща си. Когато Бенхамин Торес научил за това, решил да замине заедно с Магдалена за Палос и да ги венчае, преди Диего да тръгне за Индиите, но младата дама не е пожелала да го принуждава. Тогава старият Торес е извършил вричането. Магдалена — меко каза Бартоломео, — покажете пръстена на адмирала.

Магдалена се изправи на крака, погледна Бартоломео, след това Кристорбал и сдържано отговори:

— Не мога да направя това. Когато снощи се върнах в стаята си, той ме чакаше там. Пръстенът е у него.

Бартоломео стисна дръжката на сабята си и изруга.

— Пръстенът е негов — Магдалена се извърна с лице към прозореца. Стоеше неподвижно, с високо вдигната глава. — Той отказа да повярва, че Бенхамин е направил вричане от негово име. Аз няма да го принуждавам на брак против волята му!

— А пък аз няма да му позволя да постъпва безчестно спрямо вас! — възмутено заяви Бартоломео. — Как е посмял да се промъкне в резиденцията на губернатора и да влезе във вашата стая!

— Убеден ли си, че този пръстен принадлежи на дома на Торесови? — попита Кристобал.

— Да. Разгледах го много добре. Инак щеше ли Диего да се подложи на такъв риск, за да си го върне обратно! Искеше да го вземе още при първата среща с тази млада дама, но аз със сила го накарах да ѝ го върне!

Кристобал си представи как младият му маршал е бил заставен със сила да върне пръстена и ъгълчетата на устата му помръднаха в лека усмивка — Диего Торес не обичаше да върши против волята си каквото и да е било. След това лицето му стана сериозно.

— Казвате, че баща ви е носител на кръста в Севиля...

Магдалена се обърна и братята Колон застинаха от изумление — такава ледена студенина излъчваше погледът ѝ.

— Да. Бернардо Валдес предаде Бенхамин Торес на Инквизицията. Той продаде душата си за богатство и власт. Бих предпочела той да е мъртъв!

— И Диего ви обвинява в греховете на баща ви. Започвам да разбирам — бавно кимна адмиралът; лицето му беше съсредоточено, сякаш той обмисляше нещо.

Три дни по-късно Аарон прекоси същата стая, като на всяка крачка се чувстваше притеснен от неудобните дрехи, облечени за срещата с адмирала. Сложи ръка върху дръжката на сабята си и бегло погледна сапфирения пръстен, след което сините му очи срещнаха сините очи на адмирала.

— Няма да се венчая с нея! — категорично заяви той.

— Нито аз — с него! — Магдалена скочи от креслото с такава бързина, че полите ѝ бясно се метнаха около краката ѝ.

Колон откъсна поглед от Аарон и се обърна към нея.

— Тогава, доня Магдалена, изберете си друг. Някой от жителите на Исабел с благородно потекло и добро възпитание. Зная, че за много мъже ще бъде чест да се венчаят с вас. Изберете един от тях и аз ще се погрижа за останалото — той млъкна, усетил напрежението между двамата млади, изправени срещу него. Каквото и да мисли за Магдалена Валдес, Диего Торес я желаше, а и тя го желаше. Обаче — нека Светата дева му е свидетел — между тях хвърчат искри, както хвърчат искри по такелажа на кораб, преди да удари гръм!

Магдалена усещаше, че адмиралът изпитателно я гледа. Той ѝ съчувстваше, но щеше да изпълни решението си. Очите на Аарон бяха потъмнели от омраза, безмилостният му поглед я изпепеляваше. Какво да направи? Да се омъжи за жалкия, безхарактерен Диего Колон? Или за Мосен Маргарите? Или — Алонсо Охеда? По-добре да се примири и да се остави да я затворят в студена, влажна килия! Ръцете ѝ, скрити в гънките на роклята, се свиха в юмруци. Тя рязко се обърна и застана с лице към адмирала и неговия маршал.

— Аз реших. Избирам... Диего Торес! Ще положа клетва, каквато пожелаете, по ваш избор, че Бенхамин ми даде този пръстен в знак на това, че съм сгодена за сина му — заяви Магдалена и посочи сапфирения герб на пръста на Аарон. Тя спокойно, без да трепне, срещна стоманения му поглед, пълен с презрение.

— Ти си омагьосала баща ми — каза Аарон, процеждайки всяка дума през зъби, — но аз те предупреждавам, Магдалена, че не съм мекушав като него!

По молба на адмирала Магдалена излезе от залата. Аарон започна да се разхожда като лъв в клетка. Кристобал и Бартоломео го гледаха.

— Това, което искате от мен, плюс заповедта да го изпълня, е прекалено.

— Какво тежко бреме наистина — да се венчаеш с красива и богата благородна дама, която те обожава! От вас се изисква прекалено много, Торес! — гневно каза Бартоломео. Кристобал с жест помоли брат си да седне и охлади яростта си.

— Разбирам загрижеността ви за касика, сестра му и детето — каза той, — но вие сам сте ми казвали, че за тези хора не е безчестие, ако една жена роди, без да има съпруг. Гуачанагари не ще ви осъди за това, че се жените за своя сънародница. Ако ви е грижа за народа тайно, тогава най-добре ще му послужите, като поемете поста, току-що освободен от Маргарите.

— Който е отплавал за Кастилия заедно с брат Буил и куп други размирници — подхвана Бартоломео. — Те ще носят лоши вести на техни величества за това, колко зле семейството Колон управлява Испаньола.

— Мосен Маргарите има достъп до краля, а брат Буил без съмнение ще осведоми кралицата, че тайно не желаят да се покръстват и са войнствено настроени — уморено каза Кристобал.

— Това е нелепост. Ще сме много по-добре без Маргарите и Буил. Брат Пане искрено се интересува от живота на тайно и ще свърши много по-голяма работа без този благочестив мръсник Буил.

— Обаче този благочестив мръсник, както го нарече съвсем точно, има могъщи приятели в двореца. Както той, така и Маргарите са мои врагове. Вече получих будещи тревога послания от техни величества, изразяващи съмнения във връзка с това, как поддържам реда на Испаньола. Кралят се интересува защо сме изпратили малко злато — адмиралът погледна Аарон с откровена молба. — Винаги съм виждал във вас най-добрия кандидат за комендант!

Бартоломео се изправи и насочи към Аарон поглед, пълен с най-тежка заплаха:

— Имаме всички основания да очакваме, че всеки момент от Кадис може да отплава кралски инспектор!

— Към деня, когато пристигнат следващите каравели, бих желал тук да цари мир, задоволство и търговия с тайно. Онези касици, които не признават властта на краля, трябва да бъдат принудени към покорство, а племето на Гуачанагари да получи закрила. И тайно, и колонисти твърде много те уважават, Аарон. Моля те, стани комендант и се ожени за дона Магдалена!

Адмиралът замлъкна в очакване на отговора. Бледосините му очи пронизваха Аарон, който се обърна към него; лицето му беше намръщено.

— Както винаги, не ми оставяш никакъв избор. Предполагам, че аз и съпругата ми трябва да живеем тук, в Исабел. Кога ще се състои сватбата?

— Ще се нанесете в моята резиденция. Това е малка къща със здрав каркас от махагон и тръстикови стени, в която ще се чувствате добре през топлия сезон. Ако имаме достатъчно колонисти, които да си вършат работата, към дъждовния сезон всеки от нас би трябвало да получи каменна къща — в гласа на Бартоломео имаше предизвикателство. — Междуременно аз мога да се преместя тук, при моите братя.

— Колкото до брачната церемония — меко добави Кристобал, — ще е най-добре да извикаме сега брат Пане и да я извършим бързо, за да избегнем възможните конфликти с други претенденти за ръката на дамата.

Аарон разтегна устните си в ледена усмивка.

— Всичко си предвидил! Преди да свърши денят, бракът ще е сключен и консумиран, след което ще съм свързан с Магдалена до края на живота си. Но при все това трябва да се видя с Гуачанагари и Алия. Ако ще съм комендант, трябва да ми имаш доверие и да ме пускаш извън града, Кристобал.

— Вярвам на думата ти, Аарон. Но сигурно разбираш, че по същите причини, по които този брак стана необходим, ти трябва да се покажеш пред жителите на града със съпругата си, преди отново да посетиш предишния си дом при тайно — строго отвърна адмиралът.

Устните на Аарон се разтегнаха по-широко, но в очите му нямаше усмивка.

— Само за една седмица Магдалена е съумяла да предизвика смут сред мъжете на Исабел, както е хвърлила в смут мъжете на Севиля.

— Тя е упорита, хубава и... да, предразположена към злополуки — неохотно потвърди Колон.

— Като например?

— Пожелала да помага на доктор Чанса в болницата и когато пресичала площада, била нападната от двама пияни войници — му отговори Бартоломео. — За което нямаше никаква вина.

Аарон дигна глава и високо се разсмя.

— Когато я срещнах за първи път, бяха я нападнали двама никакъвци от блатата на Гуадалкивир. Бях принуден да ги убия — каза той мрачно. — Може би трябваше да ги оставя да я изнасят!

— Доколкото разбрах, показала е, че добре борави с кинжала, преди Бартоломео да ѝ се притече на помощ — забеляза Кристобал, като си спомни раздърпаното, но побесняло от гняв момиче и треперещите от страх окървавени мъже, които и досега пъшкаха в градския затвор. По лицето му се плъзна неволна лека усмивка. Когато кръстосваше морета, интуицията му винаги работеше добре. Сега, на сушата, тя също нещо му подсказваше. Двамата млади щяха да бъдат чудесна двойка!

Брат Рамон Пане, монах от Йеронимитския орден, бе човек простосърдечен и склонен към науки, запленил от индианската култура и живо интересуващ се от живота на тайно, поради което все не успяваше да ги отврати от техните богове „земи“ и да ги покръсти в християнската вяра. За щастие на адмирала, тъкмо той се оказа подръка да извърши брачния обред между Аарон и Магдалена, което отговаряше на желанието на Колон, но не и на участниците в обряда, за което дребничкият притеснителен монах веднага се досети. Церемонията беше съвсем кратка и на нея присъстваха само Кристобал и Бартоломео. Преди още да е изсъхнало мастилото върху брачния договор, светият отец получи разрешение да си върви. Изпълнен с недоумение, той се прибра в резиденцията на губернатора да продължи изследването на примитивни религиозни и обществени обичаи сред племената тайно.

Адмиралът бащински целуна по челото пребледнялата младоженка и я помоли да отиде в стаята си, докато той поговори насаме с навъсенения ѝ съпруг.

Магдалена погледна Аарон. Той бе станал така чужд и далечен, сякаш непознат човек се бе заселил в тялото на чаровния и весел златокос мъж, когото от толкова отдавна обичаше. „Той ме мрази, и все пак аз го обичам“ — помисли си тя, насила се усмихна на адмирала и Бартоломео и тръгна към самотната си стая да очаква благоволенieto на своя съпруг.

Влезе в стаята и премаляла се облегна върху тежката дървена врата, като се мъчеше да не се разплаче. „Сама си избрала тази участ — прошепна си тя, — сега трябва да търпиш!“ А Аарон? Ще живее ли той с нея? Или ще ѝ обърне гръб и ще избяга във вътрешността на острова, както са направили мнозина други, Франсиско Ролдан например? Магдалена прехвърляше в ума си всички нещастия, които биха могли да я сполетят. Сърцето ѝ се разкъсваше, защото тя хем не желаше да изживява пародия на брак с мъжа, който я презира, хем отчаяно искаше да го задържи. „Ако не бях станала негова съпруга, баща ми пак щеше да намери начин да ме зазида в манастир“ — повтаряше си Магдалена, докато сърцето ѝ крещеше: „Накарай го наистина да те обикне! Всичко друго е без значение!“

Тя прекоси стаята и се насочи към един доста очукан кожен сандък, който бе прекосил Атлантика заедно с нея. Като коленичи върху грубите каменни плочи, без да пази прелестната си златиста рокля, тя отвори сандъка и взе да преравя скромните съкровища, които бе съумяла да изнесе от Кастилия. Задържа в ръцете си томче латински стихове — любимия подарък от Бенхамин, разрови купчината рокли и наметки от коприна и брокат, ленени блузи, дантелени шалове за глава. Стигна до дъното и извади акуратно навит на руло и запечатан пергамент. Написан собственоръчно от Бенхамин, той удостоверяваше нейната невинност — същата невинност, която тя така безразсъдно и разточително бе дарила на сина му. Този документ би могъл да докаже на Аарон, че тя не прилича на майка си. Той от самото начало бе сигурен, че тя е евтино и опетнено момиче. Това бе доказателството за заблудата му.

Магдалена въртеше документа в ръце и се чудеше какво да прави. Аарон не искаше да повярва, че лично е получила пръстена от баща му; дори я обвиняваше в измама и магьосничество. Един мъж, горд и упорит като Аарон Торес, би могъл да ѝ обърне гръб и пак да я обвини, че с измама е накарала Бенхамин да напише този документ. Но тя с всички сили на душата си искаше да завоюва обичта и доверието му и трябваше да го убеди, че е принадлежала само на него и на никой друг. Пък и наистина не можеше да си представи, че би позволила на друг мъж да я докосне така, както това правеше Аарон.

Магдалена потрепери, като си спомни гнусните ръце на крал Фернандо, грубо опипващи тялото ѝ, гласа му и кисканията, когато я

придумваше, а тя го умоляваше да я пусне. Дори кавалери със сериозни намерения, благородници, предлагащи ѝ брак, представляваха немислима за нея алтернатива. „Аз ще имам Аарон или никой друг, проклет да бъде!“ — си каза тя и отиде при малката масичка до прозореца да очаква съпруга си.

Дръжката на вратата леко проскърца от влажния въздух. Аарон влезе в стаята, без да почука или поздрави. Измери с поглед жената, която преди час му стана съпруга. Видя прелестната златиста рокля и косата ѝ, това буйно червеникавочерно руно с цвят на сладки вишни, зреещи в Андалусия — другия свят, който завинаги бе останал в миналото. Но пред него стоеше самото възплъщение на този свят с цялата му мека, омайваща съблазън, с цялата му подлост. Той се мъчеше да мисли за омразата си към баща ѝ, към името ѝ, към всичко, което се бе закълел да разруши. И все пак я желаше. И я проклинаше за това!

— Съберете каквото намерите за добре, за да могат слугите да го преместят в новия ни дом! Бартоломео, заместникът на адмирала, е така добър да ни отстъпи къщата си и да даде малка вечеря за отпразнуване на нашата сватба. Изглежда, благоприличието стои над всичко! Трябва да усмирим вашите враждуващи кавалери, като утре се престорим на влюбена съпругеска двойка. Смятате ли, че ще се справим с това?

Магдалена погледна Аарон, който бе останал до вратата.

— Това няма да помогне, след като се страхуваш да се доближиш до мен — прошепна тя в стремежа си да счупи невидимите бариери, които ги деляха. Говореше тихо, но всичко в нея трепереше от напрежение.

— Умееш да постигаш целта си, Магдалена, за което ти се възхищавам. Преследваш ме от деня на онази среща сред блатата — не, по-отдавна, още в кралския двор, макар да бяхме само деца. Защо? Защо мен? — той прекоси стаята, застана пред нея и усети лекия аромат на парфюма ѝ. — Някога моето семейство бе богато и имаше власт, но сега... — Аарон млъкна.

— Може би всичко е много просто, Аарон — започна Магдалена; гласът ѝ изневери, тя сложи малката си длан върху кожения му дублет, събирайки кураж да проговори. Но думите замряха на устата ѝ, след като той каза:

— Ти ме гониш съвсем открито, без да се притесняваш, както и Алия. Това е противоестественно. Но за нея поне има извинение, защото такъв е обичаят на нейния народ.

— Както твоята любовница, която е толкова хубава, че заради нея си се превърнал в дивак и ходиш гол? — попита тя, дълбоко наранена. Всеки моряк в далечните страни си имаше туземка за жена и не би трябвало да очаква Аарон да се различава от останалите мъже. Някакво непреодолимо желание да страда още по-силно я накара да продължи: — Ти казваш, че подобно на нея се държа противоестественно. Тогава какви качества тя притежава, щом така очевидно я предпочиташ пред мен? Красива ли е?

Той усети, че тя го ревнува, но още разгневен, задето с интриги и манипулации се бе намесила в живота му, студено се усмихна и каза:

— По свой начин Алия е красива колкото теб, макар че сега не е така грациозна, понеже носи в себе си дете.

Кръвта се смрази в жилите на Магдалена.

— Тя носи твое дете?

— Не зная със сигурност дали е мое — Аарон сви рамене с престолено безразличие. — Докато бях на път, е имала двама любовника от своето племе.

Гневът стопи леда в нейните жили, кръвта ѝ пламна.

— И ти продължаваш да живееш с жена, която ти е изневерила в твое отсъствие и е бременна с дете, което може и да не е твое? — бясно извика тя.

— Магдалена, не си ти тази, която ще презира Алия. Народът ѝ не цени целомъдрието у жената, за разлика от нас — Аарон видя, че ръцете ѝ се свиват в юмруци, и хвана тънките китки, преди тя да е посегнала към лицето му. — Май не обичаш да ти напомнят на какви хора си семката, нали?

Тя се задърпа да изтръгне ръцете си от неговите и го обсипа с ругатни, каквито бе чула от коняри и мулетари по улиците на Севиля. Аарон изви ръцете ѝ зад гърба и като ги хвана с едната ръка, с другата я притегли и здраво я притисна до себе си.

— Дали тъкмо това не е отговор на моята загадка? Трябва да си се опозорила при кралския двор като последна курва, така че не се е намерил мъж да те вземе за съпруга. За това ли си излъгала

Бартоломео — да се отървеш от някой стар, прояден от болести сладострастник?

— Все едно какъв — болен, стар, грозен като жаба, смрадлив като пръч, — всеки щеше да е по-добър от теб! — изкрещя Магдалена, като започна да го ритя с меките си брокатени пантофки. Трябваше да употреби цялата сила на волята си, за да не се заплаче. Как не! Той не заслужава една-единствена сълза! — Ще те убия и ще остана вдовица. Това ще зарадва адмирала с неговите благоприличия, проклети да са!

— О, не, не съм съгласен. Още ми се живее, макар че през изминалата година започнах да се питам защо ли.

— Тогава ме прати обратно в Севиля! Ще отида в манастир, и то с радост!

— А, пак тези фантасмагории! — подигра ѝ се той. — Недей ми разправя колко си нещастна. Не съм Бартоломео, нито самовлюбеният младок Диего.

Магдалена замря на място.

— Ти не вярваш, че кралицата ме изгони? — изговори тя с безкрайно изумление. — Наистина безкрайна е тъпотата на мъжа, принуден да постъпи против волята си. Пък аз винаги съм те смятала за умен. Нямам причини да лъжа, Аарон. Прати ме обратно в двореца! Оттам нататък кралица Исабел ще се погрижи да те избави от нежеланото бреме.

— Най-сетне разбра, че не ще ме командваш нито с лукавство, нито със сълзи. Късно е да се откажеш от думата си, Магдалена! Адмиралът няма да ти позволи да отплаваш, а другите си кандидати изтърва, докато изчакваше тук да ме вкараш в клопката докрай. Е, щом са ми натресли жена — процеди през зъби, — ще действам като съпруг!

С тези думи той се наведе, като я стисна така, сякаш искаше да ѝ строши костите, и с яростна целувка ухапа устните ѝ.

Марсей, Франция, година 1494, лятото

Исаак Торес бе седнал пред дебел плот от полирано орехово дърво, който му служеше и за писалище, и за маса. Той не забелязваше нито просторната стая, нито разкошното ѝ обзавеждане. Торес смачка писмото, което току-що бе прочел, и строши въсъчния печат на прах.

Върху печата имаше герб на Лос Рейес Католикос — техни католически величества, както те се именуваха сега. С бясна ругатня той запрати топката хартия към далечната стена, облепена с плътни тъкани тапети, скочи и почна да снове из стаята.

В този момент влезе Руф. Тя държеше на ръце Оливия, малката дъщеря на Ана; Исаак бе платил цяло състояние, за да я измъкне тайно от Севиля, докато баща ѝ Лоренсо пребиваваше в кралския двор. Златните къдрици на детето бяха разрошени, то с широко отворени очи гледаше любимия си дядо Исаак и не разбираше защо е толкова сърдит. Руф успокои детето с нежна целувка и обещание да му даде по-късно сладкиши, предаде го на бавачката и затвори вратата. След това се обърна към съпруга си:

— Какво те е разстроило толкова? Имаме ли известия за сина на Матео? — загрижено попита тя. — Нашият агент в Барселона не пише вече от много седмици.

Исаак седна на един от двата стола, сложени до малка пиринчена масичка в единия ъгъл на стаята, и с жест я покани да дойде при него. Тя седна на срещния стол.

— Нямаме нито добри, нито лоши известия за внука на брат ми, освен тази... тази гнусотия! — той яростно изгледа смачканото писмо, захвърлено на пода; в сините му очи светеше ярост и пресметливост. — Трябва да намеря начин как най-изгодно да използвам лакомията на това копеле Трастамара!

— Кралят на Арагон? — лицето на Руф стана въсързнобледо. — Може ли той да ни навреди тук? Мислех си, че сме в безопасност.

Исаак я потупа по ръка.

— Така е, доколкото евреите могат да бъдат в безопасност. Не се бой: докато сме богати, никой няма да ни притеснява в размирните земи на крал Шарл. Те с бившия ни суверен отдавна са се хванали гуша за гуша.

— Защо тогава крал Фернандо ти пише? — в гласа ѝ още се долавяше страх.

Исаак стана и отново почна да се разхожда, като удряше с юмрук по другата си ръка.

— Иска дела си от имотите на моя брат, какъвто по закон му се полага! Изглежда, Светата канцелария и нейните лакеи са го измамили

при подялбата. Крал Фернандо желае честност в сметките! — саркастично добави той.

Руф имаше чувството, че сърцето ѝ се качи в гърлото, и се хвана за врата.

— Как може! Та това е чудовищно!

— Ха! Подочух нещо от наши приятели, които също избягаха — кой в Неапол, кой тук, във Франция. Трастамара е обезпокоен. Оръдието на смъртта, измислено от Торкемада, му отнема голяма част от плячката. И това — каза Исаак и прокара късите си, силни пръсти през косата си — може да се обърне в наша полза. Бих могъл с точност до един мараведи да му съобщя къде е отишло богатството на Бенхамин. Срещу заплащане обаче! — той погледна Руф. — Ти толкова се тревожеше за Аарон, след като замина за далечните Индии с онзи генуезец. Не ти казах, че миналия месец получих от него писмо чрез наши агенти. Не исках да се притесняваш. Той е добре — побърза да добави Исаак, видял, че тя пак пребледня, — но крои планове да забогатее в онези земи, за да се върне и убие Бернардо Валдес.

— Не! — ахна Руф. — Ще го убият!

— Писах му, че аз ще се оправя с Валдес — Исаак Торес седна срещу жена си. На лицето му се появи студена усмивка. — И сега хитрият арагонец ще ми помогне да изпълня това обещание!

Торес взе перо и хартия и започна бързо да пише. Жена му го наблюдаваше. На лицето ѝ беше изписана тревога.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Исабел, Еспаньола, година 1494, лятото

Магдалена втренчено гледаше голямата, високо издигната платформа, която служеше като легло в новото им жилище. Матракът, напълнен с мек памук, беше дебел и достатъчно широк, за да побере без затруднения двама души. Премести поглед към мъжа си. След бруталната му целувка в двореца на губернатора той й бе дал само няколко минути, за да събере разхвърляния си багаж. Тя бързо бе мушнала скрепения с печата на Бенхамин документ в една своя пелерина и я бе хвърлила в сандъка си. По-късно щеше да го скрие на по-сигурно място. „Може би ще трябва да го унищожа?“ — помисли си тя. Но някакъв инстинкт — плаха искрица надежда — я накара да го запази, въпреки че нищо не каза на този сляп за всичко, груб и отчужден човек, за когото се бе омъжила.

Наоколо сновяха прислужници тайняни, които по заповед на Аарон внасяха и слагаха вещите й в малкото жилище, което Бартоломео в началото бе обявил за свое. Дървената къща с няколко прозорци се намираще сред палмови дървета и избуяли храсти от червен жасмин, което й придаваше атмосфера на уединение, въпреки че бе разположена в Исабел. Една самотна свещ блещукаше вътре на фона на залязващото слънце. Бръмчаха насекоми и от далечната джунгла долитаха тихи, ласкави трели на някаква пойна птица.

— Засега стига, Аналу, благодаря ти — каза Аарон на тайнянски и освободи слугите. Те се ухилиха на двамата младоженци и бързо излязоха.

— Харесва ли ти обстановката? — обърна се той към нея. — Е, не е Алхамбра, нито Алкасар.

— Къщата е подходяща. Само дето ще ми липсва компания! — отговори тя язвително и се приближи към малката масичка, върху която ги чакаше скромно пиршество — студена печена патица, хляб от тапиока и сочни плодове. Взе си резен сладък пъпеш и отхапа, но не усети вкуса му.

— Нямах апетит? — попита Аарон и застана така близко зад нея, че тя усещаше дъха му върху врата си. Той поемаше нейното ухание и чувстваше напрежението помежду им — такова, каквото не бе изпитвал с никоя друга жена, дори с Алия.

Магдалена трепна, когато усети как пръстите му пробягаха нагоре по ръката ѝ.

— Ти ме доведе тук и удържа думата си пред адмирала. Не бива да отиваме по-далеч в нашите отношения! — умолително каза тя, макар да съзнаваше, че това е безполезно.

— Така е, но аз мисля, че правим точно това. Щом като ми се налага да се сдобия със съпруга по заповед, нека тя да ми стане истинска жена! — нежно отговори той и я обърна към себе си. — Кого от двамата ни лъжеш, Магдалена, като твърдиш, че не ме желаяш?

— Не, Аарон! — гъстите, медночервени мигли покриха тъмнозелените очи. — Не казвам, че не те желая, но не искам да бъде по този начин.

— Не аз, а ти измисли тази игра, драга ми госпожо. И сега трябва да я играеш! — каза той, като повдигна кичурите коса ѝ от гладката бяла шия и нежно я целуна. Топлите му, влажни устни настойчиво тръгнаха нагоре към ухото ѝ. Лизнаха го, ухапаха го лекичко, след това го оставиха, за да докоснат за миг клепачите и накрая намериха нейните устни. Той не я държеше, не — по време на тази нежна експедиция не правеше нищо друго, освен да гали разсипалите се по гърба ѝ къдрици.

Бавно, против волята ѝ, нейните ръце се плъзнаха нагоре към раменете му. Когато езикът му се вмъкна между устните ѝ, тя се прилепи към него. Тя ли издаде този стон, или това бе той? Не можа да разбере, тъй като устните им се впиха с жадна, необузdana страст, носеща и болка, и наслада. Вплели безумно ръце един в друг и изгубили всякаква представа за време и място, те се люлееха като две растящи една до друга палми, поклащани от нежен океански бриз. Накрая той отлепи устни от нейните, грабна я в обятията си и тихо изруга. Тя се отпусна в ръцете му, когато той се насочи уверено към леглото, но после я постави върху треперещите ѝ крака.

— Свали си роклята! В бързината мога да я скъсам, а нямам възможност скоро да ти намеря друга — говореше ѝ с дрезгав глас, докато развързваше с нетърпеливи и резки движения жакета си.

Магдалена известно време стоеше нерешително, като вцепенена, и гледаше как той разголва прекрасното си бронзово тяло с примамващи тъмnozлатисти косми по гърдите. Видя играещите мускули по якия му, жилест гръб, докато събуваше ботушите и разпасваше панталоните. Тогава усети как натрупващата се в нея коварна топлина на растящо желание премина като огън през тялото ѝ. Задиша дълбоко, дъхът ѝ спираше. С треперещи ръце, припряно и непохватно развърза връзките на роклята и започна да я смъква от раменете си.

Аарон се бе съблякъл и я наблюдаваше. На дървения под, в краката ѝ, бе израснала блестяща купчина дрехи. Магдалена я прекрачи и се изправи, останала само по тънката си ленена долна риза. Свали малките пантофки и за миг остана неподвижна, усетила как пламтящият му поглед обгръща тялото ѝ. После вдигна очи към него. На лицето ѝ Аарон отново видя онзи израз на уязвима беззащитност, който винаги бе тревожил сънищата му. Очите ѝ имаха цвета на мъх от дълбините на джунглата.

Мълчаливо посегна към ризата и я изхлузи през главата ѝ, а тя като послушно дете вдигна ръце, за да му помогне. Бялата ѝ плът го накара да загуби дъх.

— Значи вече си се приспособила към жегата на Еспаньола и не носиш нищо друго отдолу. Скоро ще ходиш гола като тайняните. Внимавай да не станеш и ти кафява!

— И тогава ще си по-доволен, така ли? — скритият във въпроса отговор ѝ дойде от само себе си. „Няма да те ревнувам от индианската ти любовница!“ — помисли тя.

— От малко неща в живота ми съм бил доволен през последните няколко години — уклончиво отговори Аарон и протегна ръце. Едва се сдържа да не изреве като животно от дълбоката наслада, която изпитваше, когато ръцете му тръгнаха по извивките на нейните гърди, спуснаха се да обхванат тънката талия и да продължат по нежната линия на стройните бедра и закръгленото ѝ дупе.

— Ти си съвършена, дяволите да те вземат! — гневно възкликна той и я взе в обятията си.

Магдалена се отпусна в ръцете му безропотно. Той се бе издал, че я желае, и това я накара да почувства малка победа. Той също бе заложник на тази необикновена и мощна сила, която продължаваше да

ги привлича, въпреки религиозните препятствия и бушуващите морета. „Така е решила съдбата!“ — примирено си каза тя и откряхна устни, за да срещне целувката му. Езикът му нахълта с гореща и непоколебима устремност, която не оставяше съмнения какво щеше да последва. Магдалена знаеше вече какво я очаква и се потопи в безумната забрава на страстта.

Двамата паднаха на колене на пода, после се прехвърлиха на широкия матрак, застлан с богато извезана копринена покривка, лъхаща прохлада. Аарон се претърколи върху нея, без да спира да я целува; ръцете му с влудяваща сръчност се плъзнаха към гърдите ѝ. Обхващаше ги, галеше ги нежно, стискаше и пощипваше зърната им, докато тя не се огъна към него, жадувайки за удоволствието от леките му пощипвания. А когато се надигна от нея и започна да стрелка език и да смуче ту едната, ту другата ѝ гърда, устните му с изгаряща топлина я накараха да крещи, без да се срамува.

Аарон я гледаше как мята глава — стиснала клепки, с широко отворена, жадуваща, търсеца уста. Магдалена се изви като дъга и разтвори крака, започна да търка с хълмчето си втвърдения му член. Той усети как ноктите ѝ драскат гърба му; почувства отчаяното желание, което я изпълва така, както и него. Обърна се по гръб, хвана това малко и деликатно тяло и го положи върху себе си. Разкошните коси покриха и двамата като буйни пламъци на махагонов огън. Обгърна бедрата ѝ и дрезгаво прошепна:

— Изправи се, Магдалена!

Тя се подчини и устните му отново намериха малките изваяни гърди, които се провесиха като два зрели, гладки и сладки пъпеша, чакащи да ги вкуси. Главата му се местеше от едната към другата гърда, а тя издаваше тихи, скимтящи стенания. Тогава той обхвана с дългите си пръсти талията на младата жена и леко я повдигна нагоре и назад, за да я намести върху щръкналия си член. Краката ѝ инстинктивно жадно се разтвориха и тя бавно потъна надолу в изгарящо блаженство.

Когато проникна в нея, усещайки невероятно стегнатата ѝ, влажна плът, той извика от удоволствие и викът му се сля с нейния. Той я усещаше все така девствено тясна, както преди година в Севиля, сякаш не бе имала друг мъж, освен него. Тази мимолетна мисъл го възбуди още повече. Отначало нежно я насочваше, прониквайки в

горещите и хлъзгави дълбини на тялото ѝ, но постепенно ускоряваше ритъма.

Магдалена цялата трепереше от неописуем полов глад и следваше движенията му, като го яздеше все по-силно и по-бързо, сякаш да погълне с тяло цялото удоволствие и да задоволи желанието си. Тогава той я обърна под себе си, без да прекъсва бързото и равномерно движение на възторженото им съвкупление. Магдалена почувства ръцете му да обхващат главата ѝ, отвори уста и езикът му жадно проникна, а тя го преплете със своя. Устните им се сляха в дива и страстна продължителна целувка. Ръцете му потънаха в косите ѝ, а пръстите му трескаво потриваха главата ѝ.

Продължиха любовната игра, потънали в забравата на яростно желание. Плувнали в пот, телата им се плъзгаха едно в друго, а къдравите, но бодливи косъмчета по брадата на Аарон стържеха нежната ѝ кожа. Магдалена се потапяше в бушуващия океан от чувства, от който бе лишена толкова дълго, а сега отново я заливаше с такава щедра красота.

Моят съпруг! Дали не извика това на глас, когато я разтърси върховният момент на последните спазми? Заровил устни в шията ѝ, Аарон неистово я блъскаше в своя кипящ, заслепяващ оргазъм, като доведе и нея до пълната наслада, след което и двамата се отпуснаха останали без дъх, изчерпани, удовлетворени.

Магдалена посрещна със задоволство приятната тежест на тялото му. Прегърнала го бе здраво и искаше тези прекрасни мигове, когато двамата представляваха една такава идеална цялост, никога да не свършват, макар да знаеше, че е неизбежно. Постепенно дишането му се нормализира, той се търколи настрана и тя почувства как се оттегли. Знаеше, че не го губи само физически. Думите му потвърдиха жестоките ѝ предчувствия.

— Направихме го! Ти си вече моя съпруга. Нито баща ти, нашият преследвач, нито Църквата могат да отменят това, което извършихме — говореше тихо и припряно, сякаш някаква дълго репетирана реч, която трябваше да произнесе, за да прочисти кръвта си от треската, чийто огън Магдалена бе запалила в него. Бе втренчил невиждащ поглед в гредите от махагон и тръстиките, покриващи тавана, и не смееше да срещне изпълнените ѝ с болка очи. „Няма да стана жертва на нейното магьосничество!“ Тази мисъл като чук биеше в главата му.

Видя как тя мълчаливо се отдръпна и се сви на кълбо, като наранено коте, и се почувствува мерзавец.

В гърдите му се бореха вина и раздражение, когато се пресегна към пода, вдигна завивките и ги хвърли върху двама им. После, кой знае защо, изпита неудържимо желание да обгърне с тялото си нейното, сякаш да я вземе под закрила, да притисне гърба ѝ към гърдите си и да зарови лице в пухкавия, ароматен облак на нейните коси.

И така лежаха неподвижно, затаили дъх, докато се унесоха в сън.

Когато първите лъчи на зората проблеснаха през гъстия листак на дърветата край прозореца, Аарон се събуди. Освободи се от нежната топлина на тялото на спящата Магдалена и я погледна. „Колко крехка и уязвима е!“ — горчиво помисли той. Чувстваше се виновен, като си спомни с какъв неутолим глад прекараха брачната си нощ. Ето, че не устоя на изкусно престорената ѝ невинност, смекчи отношението си към нея, даде любовта на врага си. Та тя е дъщеря на Бернардо Валдес и с хитрост успя да влезе под кожата на баща му! Когато адмиралът го застави да се ожени за нея, той се закле да ѝ отмъсти, задето го бе последвала на Еспаньола. Вместо това отново бе омагьосан от нейния чар. Предстоят му години на терзания. Представи си адския кошмар на положението си — да е женен и да не може да се сдържа да не спи с нея и всеки път, когато го направи, да изпитва мъчителни угризения.

Освободи ръката си от тъмно махагоновите ѝ коси и се измъкна от леглото. Тя беше Валдес и той се бе заклел да разруши дома ѝ, както нейното семейство унищожи неговото.

— Бракосъчетание, родило се в ада — тихо промърмори.

Отвори малката ракла, тапицирана с кожа, и си извади една тайнянска препаска и кожени сандали. Трябва да се измъкне оттук, да обмисли тази бъркотия и да намери някакво решение. Едно пътуване при Гуачанагари, за да обясни защо се е оженил, би го отдалечило от нея, а именно от това сега силно се нуждаеше.

Усетила, че обгръщащата я топлина на тялото на Аарон е изчезнала, Магдалена се размърда. Чу го да става от леглото и да процежда нещо през зъби. Бавно се обърна и крадешком погледна: видя го да крачи из стаята. Стройното му, мускулесто тяло беше

прекрасно. Движеше се гъвкаво и изящно, забравил, че е гол. Въпреки че кожата му с цвят на тъмен бронз отначало я бе шокирала, сега Магдалена я намираще далеч по-привлекателна от бледата кожа, която европейските мъже така грижливо пазеха от слънцето, тъй като мислеха, че лъчите са опасни. Когато той се наведе, за да вземе от пода някаква дреха, чувството на особен покой след удоволствието през любовната нощ за момент я накара просто да съзерцава захласнато неговия профил, дългите му разпилени къдрици с цвят на злато. После той започна да намотава скандализиращата я тайнянска препаска и илюзията се разруши.

— Къде отиваш? — изтърси тя, преди да осъзнае, че гласът ѝ звучи укорително.

Той се обърна и я погледна — объркана и прелестна. Седеше сред завивките на леглото, косите бяха разпилени върху гърдите ѝ като тъмен огън, а очите ѝ — пълни с болка.

— Къде мислиш, че отивам? Приятелят ми Гуачанагари трябва да знае, че Кристобал се е завърнал. Достатъчно вече Диего Колон е изпълнявал длъжността губернатор!

— И да обясниш на приятеля си и сестра му, че си се оженил за жена отвъд океана — каза тя полусърдито, полу с надежда.

Застанал в средата на стаята, с широко разкрасени крака, Аарон твърдо издържа погледа ѝ. Дългите му коси и голото тяло го правеха да изглежда див и застрашителен, по-могъщ от живота. Гледаше я решително ѝ сурово.

— Обмислих какво да направим с тази женитба. Вече сме обвързани и ти си под нейната закрила. Баща ти не може да я отмени. Призракът на женския манастир, ако това въобще е щяло да ти се случи, повече не те заплашва. Защитена от моето име, ако искаш, можеш да се върнеш в Севиля.

— Не! — прекъсна го тя. После млъкна, преди да се унижи докрай и да му каже, че наистина го обича и не иска да го остави. — Ти просто гледаш да се отървеш от мен и да се върнеш при твоята дивачка. Както сам каза — а ти си мой съпруг — и двамата сме обвързани с тази женитба. Няма смирено да те оставя, за да си правиш удоволствието.

— Ти ще бъдеш свободна да си намериш свои удоволствия. — Веждите му язвително се повдигнаха. — Може би кралят ще те вземе

отново?

От това, как тя потрепери след неговата жестокост, той разбра, че ударът му е попаднал в целта. Независимо от чувствата си към нея, той добре познаваше репутацията на Фернандо Трастамара като брутален и безмилостен любовник. Въздъхна, отиде до леглото и седна до нея.

— Извинявай. Види се, аз правя само едно — или, заслепен от злоба, търся начин да те нараня, или гледам да те тръшна в леглото. В тази женитба нямаме среден път. Най-добре е да живеем разделени.

— Това е невъзможно, освен ако аз, за твое удобство, се върна вкъщи, или ти нарушиш думата си пред адмирала и се върнеш да живееш при тайняните. Не аз, Аарон, а тя е чаровницата, която има такава власт над теб. Отиваш при нея, за да видиш не ти ли е родила дете. Не отричай!

— Наред с другите неща, и това ме тревожи, но сватбата ни пропадна, макар че детето ще носи моето име.

— Значи я обичаш и искаш детето ѝ, дори ако не е твое. Тя има власт над теб и нито адмиралът, нито Кралят — никой не може да те освободи от нея! — горчиво промълви Магдалена.

Аарон поклати глава. Явно, тя не искаше да го разбере.

— Не се подценявай, жено! — меко каза той. После стана и тръгна към вратата.

— Аарон! Върни се! Как смееш да ме оставиш, да ме унижиш в утрото след нашата сватба!

— Поплачи на рамото на Бартоломео! Той е майстор да те утешава като разплакано, разглезено дете — каза и излезе.

Както и предишния път, тя почувства сълзите на обида да напират в очите ѝ. Стисна клепки, за да не заплаче, и тихо изруга.

После устните ѝ бавно се разтеглиха в усмивка с котешко задоволство.

— Е, добре, съпруже! Ще се оплача на Бартоломео.

Алия лежеше изтощена и напълно отпусната, а жените около нея я къпеха и мажеха тялото ѝ с благоуханни масла. Тя чуваше рева на сина си — едро и здраво бебе. Синът на Аарон!

— Прекрасен е! Твоята гордост! — каза братовчед ѝ, като гледаше как Махия, по-голямата сестра на Алия, къпе новороденото.

Махия подаде детето на родилката и добави:

— Взел е магическите очи на баща си.

Алия се усмихна на хвалебствията на сестра си и подаде гърда на бебето.

— Гладник е като баща си!

Усети приятното, настървено подръпване на зърното и си помисли за Аарон. Как ще се гордее! Загледа се в изваяните черти на бебето. Косата му бе съвсем черна, но нямаше съмнение, че е дете на Аарон Торес.

— Добре понесе раждането — каза Махия. — Това винаги е добър знак. Ще можеш да износиш много прекрасни и здрави деца. Сега Гуачанагари може да те омъжи изгодно за някой голям воин. Сигурно за Бехечио?

— Не! — погледна я Ахия и очите ѝ предизвикателно блеснаха. — Ще се омъжа само за Аарон! Той ще стане военният вожд на нашия народ. Със страшните оръжия, които донесе от отвъд морето, той може да победи всички наши врагове.

След думите на капризната си по-малка сестра Махия сви рамене.

— Гуачанагари винаги се е водил по ума ти, но не може да накара Златния да се ожени за теб.

— Няма да се наложи да насилва Аарон — каза раздразнена Алия, но бе прекалено доволна от себе си, за да се сърди на глупавата си сестра. — Научих много неща за начина, по който мислят мъжете отвъд океана. Аарон, както и другите, високо ще оцени, че първата му рожба е момче. И веднага ще разбере, че това е негов син — тя докосна детето по лицето, сякаш искаше с това да потвърди думите си. — Мъжете отвъд океана много странно разсъждават. Те също така ценят девствеността на булката.

Лицето на Махия се изпълни с презрение пред такова безумно схващане:

— Как може един мъж да разбере безплодна ли ще бъде жена му или не, ако тя не е раждала деца, преди да се ожени за нея? Не разбирам защо искаш Златния. Колчето му за засаждане трябва да е съвсем като на другите, независимо от цвета на кожата.

Устните на Алия се разтегнаха в мечтателна усмивка.

— Е, да, но ти никога не си виждала неговото колче за засаждане... а аз съм го виждала!

Махия изсумтя от погнуса, но нищо не каза. Алия ѝ подаде заспалото дете, което дълбоко дишаше.

— Вземи и да го покажеш на нашия брат, а аз ще си почина.

— Ще му дадеш ли име сега?

— Народът на Аарон има свой обичай. Ще го чакам да се върне.

Махия се отдалечи и Алия се излегна на огромното високо легло. Беше разранена и уморена. Набъбналите от мляко гърди я боляха, но тя ликуваше. Раждането не беше трудно, но на Аарон ще каже друго. Той беше показал, че е сериозно загрижен за нейната бременност и предстоящите мъчения при раждането. Тя се усмихна. Ако е мислил, че раждането е много опасно — още по-добре! Ще го убеди, че идвайки на бял свят, неговият син едва не я убил. „Да, така е, Аарон. Ще се ожениш за мен и ще станеш велик пълководец. Ще победиш всички други вождове от Мариен до Ксарагуа и аз ще бъда до теб като твоя кралица.“

Късно вечерта, когато няколко роби сервираха на Алия богата вечеря, в нейното бохио пристигна Гуачанагари. Веднага разбра, че носи лоши новини. Освободи робите, обърна се към него и го попита:

— Какво се е случило?

През деня той беше много весел и сериозният му вид сега я изплаши.

— Аарон е добре, нали?

— Добре е. Той е тук. Показах му сина и той е много доволен заради детето.

Сдържаният му тон я обърка.

— Щом се е върнал, защо не дойде при мен?

Гуачанагари изпита силна жалост към сестра си. Тя така се надяваше да се омъжи за Аарон! Той също искаше това, което съдбата сега бе отредила да не се сбъдне.

— Той сметна, че ще е по-добре най-напред аз да говоря с теб. Адмиралът се е върнал и наредил на Аарон да се ожени за една бяла жена от неговата страна. Тя го чака в селото край морето.

Лицето на Алия изгуби цвета си. Не можеше да повярва на брат си.

— Как е посмял така да постъпи с мен! Коя е тази жена, че той с презрение отхвърля една принцеса, за да се ожени за нея?

— Каза ми, че не е искал женитбата, но адмиралът заповядал да се ожени, точно както аз мога да заповядам на моите придворни да се оженят за която на мен ми хареса. Според техните закони той може да има само една жена.

— Той е щастлив, че се роди детето, и знае, че то е негово — каза, едва сдържайки гнева си, Алия.

— Той желае да вземе детето.

— Ще помисля върху това, но засега детето е мое. Ще му дам името Наваро.

Гуачанагари се замисли.

— Наваро е бил свиреп вожд и е победил враговете ни преди много поколения. Момчето трябва да стане велик воин, достоен да носи това име. Ние сега не воюваме. Научили сме се да живеем в мир. Може би.

— Мир! — Алия забеляза как се изненада брат ѝ и преглътна останалите думи, които искаше да каже. „Мирът е за слабаци като теб“ — помисли тя.

— Аз имам право да дам име на моето дете! Не е ли така, Гуачанагари?

— Ще кажа на Аарон за името — кимна той. — Искаш ли да говориш с него сега?

— Много се уморих тази вечер. Покани го да дойде при мен сутринта.

След като брат ѝ си тръгна, Алия изчака ядът ѝ да премине и главата ѝ да се избистри, за да обмисли трезво плана си. И така! Той не харесва бялата си съпруга, за която е бил принуден да се ожени. Искане прекрасния си син.

Плесна с ръце и извика една от робините, чакащи пред къщата.

— Донеси детето! Млякото ми дойде, ще го кърмя.

Докато го хранеше, тихо напяваше заклинания в малкото му ушенце:

— Ти ще станеш велик войн и ще ми бъдеш средството, с което ще се отърва от бледоликата му жена и ще го получа за себе си!

— Това е лудост! Ние дори не говорим езика им и не знаем нищо за техните обичаи! Някой от предните им постове ще ме убие с отровна стрела и ще те отведе като своя робиня. Трябваше да останеш в Исабел! — недоволно мърмореше Бартоломео, навеждайки се, за да се предпази от една ниско надвиснала лиана.

Пътеката, по която вървяха през хълмовете, спускащи се към брега, беше тясна, криволичеща и хлъзгава от падналия дъжд след внезапната буря, преминала към вътрешността. Високо над тях, в джунглата, върховете на дърветата хвърляха неясни очертания. Високите палми се преплитаха с гъсто растящите махагонови, памукови и абаносови дървета. Ярко оцветени папагали пронизително крещяха, обезпокоени от малката група ездаци, а гласът на някаква птица, която всеки би взел за обикновен испански славей, нежно се носеше в далечината.

— Глупости — смъмри го кротко Магдалена. — Луис е с нас и той свободно говори езика им. По-вероятно е да намерим гибелта си от отровна змия — потрепери тя, като гледаше към гъстата разкошна джунгла.

— Тайняните не използват като карибите отрова — дочул разговора, се обади Луис. — Не бих се страхувал прекалено много от змиите, но от това трябва да се пазите — и той им показва едно малко, много красиво дърво със зелени, като че ли направени от восък листа, които блестяха от влагата на неотдавна падналия дъжд.

— Даже дъждовната вода, измила листата му, предизвиква болезнен обрив. Туземците го наричат манхинеел.

— При цялата си красота, това място е коварно — изсумтя от отвращение Бартоломео.

— Погледни само цветята, Бартоломео! — възкликна Магдалена. — Цъфтят по дърветата — стигнали са догоре, пълзейки по дебелиите като въжета лиани. Те са най-различни по цвят, големина и аромат. Това наистина е рай!

— Моли се тогава ангелът да ни прегради с огнения си меч пътя, за да не навлизаме навътре в тоя джунглов рай — отговори с престорена набожност Колон.

— Скоро ще стигнем в селото — каза Луис, като гледаше прехласнатата Магдалена.

Лицето ѝ изведнъж загуби възторжения си израз и стана сериозно.

— Като изкачим този хълм, селото от другата страна ли е? — попита предпазливо тя. Гърлото ѝ се сви и яростният гняв и наранената гордост, които я бяха накарали да последва Аарон, започнаха да я напускат. Как ли ще реагира на това, че не се бе подчинила на волята му?

— От върха се виждат селото и полята — кимна Луис Торес. — Гледката е вълшебна.

Като съзря наредените в редици големи бамбукови къщи, с широките чисти улици между тях и огромния централен площад в средата на селото, Магдалена възкликна изумена:

— Това е истински град! Сигурно хиляди хора живеят тук.

— Погледни полята отгатак! — възхитено каза Бартоломео. — Нашите посеви биха ли се развивали така добре, както тези? Колкото тук почвата е черна и богата, толкова камениста и бедна е тя около Исабел.

— Каквото и да е селището на колонистите, важно е преди всичко желанието за работа! — напомни Луис на заместника на адмирала.

— Въпреки това мислех да помоля брат си да потърси ново място за нашето главно селище — в район с по-удобен залив и по-плодородна земя.

Докато мъжете обсъждаха евентуалното преместване на колонията, Магдалена репетираше как ще се срещне с Аарон и любовницата му. Вчера бе нахълтала в дома на Бартоломео да го моли за помощ. Каза му, че Аарон е заминал да обясни на Гуачанагари и Алия за женитбата си и да се помири с тях, но тя се страхува, че Алия му е направила някаква магия. Дватамата предложиха на недоверчивия адмирал такъв план: да последват Аарон и да поднесат подаръци и уверения, че женитбата на Магдалена с осиновения от племето техен приятел не заплаша приятелството между Колон и Гуачанагари.

— Ако не тръгна с нея, тя като нищо може да се измъкне и да хукне през джунглата сама — с въздишка каза Бартоломео на адмирала, който накрая се съгласи, въпреки възраженията си.

Докато яздеха в наситения с изпарения от джунглата пек, слънцето прежуряше и насекомите ги изпохапаха, но Магдалена беше

доволна, че бе изпълнила решението си. Сега обаче, когато малката група от дузина ездаци навлезе в плодородната долина и приближи това поразително село, я обхванаха съмнения. „Наистина ли искам да видя дали тя е толкова красива, колкото съм чувала?“ — мислеше си тя.

За момент се обърка, като видя как тайнните неспокойно се събират на групички и наблюдават тяхното приближаване. Индианците никога не бяха виждали коне, преди колонистите да ги докарат с втората експедиция, и ужасно се страхуваха от тези животни. От своя страна Магдалена бе толкова шокирана от вида на туземците, колкото те от това, че тя беше възседнала големия си сив кон. За разлика от туземците, живеещи и работещи в Исабел, тези от вътрешността ходеха голи, както майка ги е родила.

Адмиралът твърдо бе настоял жените в Исабел да ходят в прости ленени туники. Даже мъжете носеха поне скандализиращите препаски, ако ли не някоя друга прилична дреха. Но тук тези хора със загоряла кожа — мъже, жени, а също и децата — ходеха съвсем голи. Някои от тях бяха изрисували с ярки червени и черни бои странни знаци по телата си. Много от жените, изглежда, предпочитаха бялата боя. Всички имаха ярки пера от папагал, пъхнати в косите, а на гърдите им бяха окичени най-различни огърлици — от рибена кост, мидени черупки и различни метали, а сега бяха добавили нанизы с мъниста и малките звънчета, донесени за размяна от Кастилия.

Смутена, Магдалена ги гледаше стеснително как си говореха и я сочеха с пръст, за да покажат, че тя се различава от другите. Макар и любопитни, те изглежда бяха прекалено уплашени от конете, за да се осмелят да приближат. Луис слезе от коня, даде юздата на Бартоломео и заговори няколко момченца, които след малко хукнаха към селото.

— Ще ни приемат или не? — нервно попита Магдалена.

— Този народ винаги е бил приятелски настроен и честен — Луис се усмихна окуражаващо. — Те ще ни бъдат най-верните съюзници срещу всички индианци, които откажат да засвидетелствуват предаността си към краля и кралицата. Само трябва да им вярваме и да не ги тормозим.

— Имаш предвид — да не им режем носовете и ушите, когато не носят достатъчно злато? — попита Бартоломео, който знаеше за

опитите на Охеда и Маргарите да въведат норма на туземците за снабдяване със злато.

— Това ли са правила? — изохка ужасена Магдалена.

— Да, и всеки ден така си спечелваме повече врагове.

— Досега Аарон успя да опази народа на Гуачанагари и тях не ги засегна толедската стомана, но аз знам колко ще трае мирът, ако не си променим отношението към туземците.

— Ето защо той отново трябва да започне да служи при брат ми. Опитен войник е и може да държи изкъсо алчните „благородници“, търсачи на злато.

— Да слезем сега от конете. Ако влезем на тях в селото и изплашим жителите до смърт, ще покажем лошо отношение към гостоприемството им. Виждаш ли оградата, дето е издигнал Аарон? Ще ги оставим там, при неговите коне, докато решим да си тръгнем. Боя се, че ще се наложи ние да си бъдем коняри — унило добави Луис, щом спряха до ограденото място край селото.

Там няколко коня, включително и кафявият, който Аарон яздеше, кротко пасяха. Оправиха се с конете и влязоха в селото, съпроводени от десетина тайняни. Пешком Магдалена се чувстваше много по-уязвима. Туземците учудено зяпаха косата и дрехите ѝ. Колко странно бе, че макар и облечена, тя изпитваше неудобство от тези голи хора, които миролюбиво я гледаха с простиодушно любопитство.

— Каква страхотна жегга! Върви по-бавно, Магдалена, ще се умориш! — предупреди я Бартоломео, като видя зачервеното ѝ лице и как учестено дишаше.

— Тя не е премаляла от горещината, а се бои от предстоящата среща с мъжа си, чиято воля не изпълни! — обади се Аарон и им препречи пътя.

Беше се появил неочаквано откъм една голяма къща. Препасан бе само с едно малко парче памучно платно, каквото носеха някои от въоръжените мъже. Погледна я навъсено.

— Какво, за бога, правиш тук?

— Наместникът и аз дойдохме да донесем подаръци от адмирала за твоя приятел — с престорена нежност каза тя и се направи, че не забелязва потъмнелия му поглед. — Ще ме представиш ли като своя съпруга, или не си му казал за нашата женитба?

— О! Казах на Гуачанагари за теб, госпожо. Остана мъничко разочарован. Смята, че съм избързал, защото по време на краткото ми отсъствие сестра му ме е дарила със син.

Магдалена помисли, че ще се задуши. Само сковаващата болка в гърдите я въздържаше да не хукне през джунглата обратно към Исабел.

— Кой е пристигнал от името на адмирала? — запита един млад мъж и се приближи към Аарон.

По начина, по който хората се отдръпнаха, за да му направят път, Магдалена разбра, че това е Гуачанагари — вождът.

Луис представи Бартоломео — брата на адмирала — и Магдалена — жената на Аарон.

С ехидна гримаса на лицето, Аарон започна да ѝ превежда:

— Гуачанагари е един изключително изискан човек — той каза, че ти си много красива и си подходяща съпруга за мен! — каза той с дълбоко ироничен тон.

Луис, Бартоломео и Гуачанагари се отдръпнаха и завързаха разговор, деликатно оставяйки Аарон и Магдалена сами да си изглаждат противоречията.

— Ти си луда! Алия току-що се освободи от бременността с първото си дете и аз не желая да устройвам парад пред нея и Гуачанагари с хубавата си женичка.

— Да! Жалко, че „хубавата ти женичка“ не предпочете просто да седи и да се вайка в Исабел, докато ти се перчиш тук и приемаш поздравления от тези диваци за своята мъжественост. А се осмеляваш да наричаш Фернандо Трастамара развратник! — яростно избухна тя, изливайки цялото си унижение и потисканата болка.

Изкривеното му от яд лице сега стана строго.

— Ще ти дам възможност да вкусиш от живота на диваците. Ти си ме последвала и сега ще живееш с мен. Аз избирам да живея тук.

— Адмиралът ти заповяда да живееш в Исабел! — каза тя и яростно тропна с крак.

— Адмиралът ми нареди да укрепвам връзките между него и народа на Гуачанагари. Ще го правя, както аз знам! А сега, нека да те придружа до новото ти жилище.

Хвана я за китката ѝ с желязната си ръка и дърпайки след себе си младата жена, се отправи към центъра на голямото село.

Магдалена се запрепъва след него. Добре, че поне бе обути в ботушите за езда. Въпреки че с тях беше ужасно топло и причиняваха сърбеж, те я предпазваха от каменистата земя повече, отколкото ако бе обула платнените си пантофки.

Аарон спря пред покрита със слама неголяма бамбукова къща, разположена в ниската част на центъра на селото.

— Не е просторна като бохиото, което заемахме с Алия, но пък отговаря на статута ми на твой съпруг — сви рамене той. — Ще свърши работа — и я бутна вътре.

След блясъка на слънцето навън, Магдалена примига, за да свикне с оскъдната светлина. Всъщност тази къща много приличаше на бамбуковата къща, която обитаваха в Исабел. Конструкцията ѝ бе малко по-солидна, но тя никога не би го признала пред този арогантен грубиян.

Обзавеждането беше скромно. В единия ъгъл имаше стол със странна форма, извита облегалка и крака с формата на животински лапи. В средата на стаята бе опънат на стойки хамак, а в другия ъгъл бяха наредени няколко глинени съда. Само оръжието на Аарон и чантата с вещите му, която той закачаше на седлото, потвърждаваха, че той живее тук.

— Страхувам се, че тук удобствата са по-малко, отколкото ни предлагаше Исабел. Ще ти се стори много интересно да спиш в хамак — каза с ледена усмивка той.

Само при вида на отвратителната мрежа от коноп изпохапаната ѝ от насекомите кожа сякаш изплака за милост, но тя не каза нищо. Мъжете и жените сигурно не правят любов в тези ужасни мрежи. По-добре да си отреже езика, отколкото да попита. И за да промени темата, запита:

— Къде остана прехваленото тайнско гостоприемство? Ще получим ли храна, или ти си ме наказал да не участвам в празника в чест на аделантадо, на губернатора.

— Ще има много храна... тогава, когато се научиш да помагаш в приготвянето ѝ.

— Аз не съм някоя от индианските ти жени! — ядосана, тя цялата се наежи. — Родена съм в семейство на благородници.

— Алия е сестра на великия касик — принцеса по нашите стандарти. Даже тя ми е готвила. Боя се, че ме принудиха да сключа

лоша сделка, като се ожених за теб, моя госпожо!

— В този момент никой повече от мен не би желал да се ожениш за твоята любовница дивачка.

— Продължаваш да смяташ тези хора за диваци. Може да са примитивни, в смисъл на тяхното оръжие и откровената им жестокост, така присъща и на бялата раса, но те имат прекрасен начин на живот. Ясно ли ти е?

Две стоманеносини очи се впиха в две зелени, искрящи от ярост.

— Отмъщаваш си! Готов си да ме превърнеш в селянка, защото те принудих да се ожениш за мен. Стори ми най-голямото зло, на което си способен! — презрително каза тя. — За това, че имах нещастieto да яздя кон в едно мизерно, западащо имение сред блатата на Гвадалкивир. Но аз мога да върша всичко, което твоята хубава тайнянска принцеса може!

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Магдалена скоро трябваше да преглътне думите си, а и някои други неща, още по-трудни за преглъщане. Тържеството в чест на новия аделантадо на адмирала тази вечер наистина бе голямо. Целият елит на голямото селище се бе събрал в дългото, с високо издигнат покрив бохио на вожда Гуачанагари.

Магдалена, която си бе донесла малко дрехи, бе доста разстроена, докато се обличаха за празненството. Гледаше как Аарон се „издокарва“ с къса препаска, която едва прикрива тънките му бедра, и си слага някакъв странен, богато украсен пояс. Макар и неохотно, трябваше да признае, че изработката бе много красива. В памучните конци бяха вплетени разноцветни раковини, мъниста и златни дрънкулки.

Той вдигна очи и като улови погледа ѝ, се изчерви, което пролича даже под загорялата кожа на лицето му. След това каза с извинителен тон:

— Алия го е изработила като подарък за мен. Длъжен съм да го нося на официалните тържества — след това с небрежен жест избра няколко блестящи пера от папагал и красиво ги забодде в косата си.

— Имаш вид на жълтокос тайнянин — забеляза тя осъдително. — Наистина ли си решил да обърнеш гръб на цивилизацията и да останеш с твоите туземци тук?

— Обърнах гръб на цивилизацията тогава, когато тя стори това спрямо мен — леденосините му очи се впиха в нейните. — Целият ми род е или погубен, или в изгнание. И затова съм длъжен да обичам благородните идеи на европейската „цивилизация“, така ли?

Магдалена, горчиво уязвена от думите му, се опита да запази спокойствие, когато му отговори:

— Но нямаш нищо против децата да плащат за греховете на бащите си. И винаги ще виждаш в мен само една дъщеря на някой си носител на кръст и ще ме мразиш за онова, което е сторил Бернардо Валдес!

— Хайде, обличай се! — Аарон не отговори на обвинението. — Ще закъснеем. Ето, барабаните вече подканят почетните гости.

— За съжаление нямам нищо, освен една долна туника от лен и тази широка рокля от кадифе.

— Дай ми, Боже, търпение! — той гръмко изпръхтя. — Кадифе в тоя задух! Ти си по-тъпа и от войниците, дето сега стоят на пост в оградения двор и се потят в кожените си доспехи. Сложи си само туниката. И тя ти стига.

— В Севиля — започна Магдалена, като се изчерви, защото си спомни унижението, което бе изпитала, когато за първи път я бяха представили на адмирала в скандално раздърпаните ѝ дрехи, — ако се облека така, биха ме взели за уличница.

— Ако си беше останала там, нямаше да имаш и тези проблеми — отвърна ѝ без никакво съчувствие.

Когато приближиха бохиото на Гуачанагари, Магдалена усети как сърцето ѝ бие като чук в гърдите. И влизайки след Аарон в просторната, пълна с хора стая, тя с отчаяние си помисли: „Дано стане чудо и никой не забележи как тупти под това подобие на дреха!“

Гуачанагари се бе разположил на нисък дървен миндер с изящна резба и отрупан с меки памучни възглавници. Няколко мъже и жени, явно с високо положение, също седяха по подобен начин. Като главен гост, Бартоломео бе поставен от дясната страна на касика, а непосредствено зад него седеше преводачът Луис Торес.

Докато Аарон я водеше към определеното отстрани място за тях, Магдалена видя две пламтящи от омраза черни очи, които присвити я наблюдаваха. Тя инстинктивно разбра, че това е Алия. Сърцето ѝ примря, когато незабелязано огледа съперницата си — разкошната ѝ смолиста коса, която обвиваше като черна коприна тялото ѝ, блестящите жълти пера, които бяха вплетени в нея, тежката огърлица от мъниста на шията. Единствената ѝ дан на благоприличието бе дългата ѝ, изкусно изплетена поличка от трева, стигаща до прасците на краката. Тъмнорозовата ѝ кожа не бе по-тъмна от кожата на Аарон. Гърдите ѝ бяха едри и напрацели от млякото, но иначе цялата ѝ фигура като по чудо се бе възстановила след раждането на детето преди три дни. Формите на тялото ѝ бяха пищни, но коремът — плосък като на девственица. Тази жена бе родила и кърмеше детето на Аарон!

Прималяла, Магдалена положи всички усилия да остане спокойна, само прилегна назад на миндера, сякаш нищо особено не се е случило.

Вдигна очи и смело срещна свирепия поглед на Алия. „Няма да ме уплашиш. Аз съм неговата съпруга!“ — повтаряше си наум. Лицето на Алия бе кръгло и с правилни черти, но не бе красиво. Широк и леко сплескан, но малък нос, пълни и обещаващи устни. Най-интересното в нея бяха очите — с толкова тъмен цвят, че изглеждаха черни като тропическа нощ. Зелените като на котка очи се впиха не по-малко свирепо в Алия.

Магдалена се насили да поглади тънката си туника, все едно я оправяше, а след това с жест на собственичка интимно прегърна Аарон през рамото и предизвикателно му прошепна:

— Нищо чудно, че е влюбена в теб! Явно, че е омаяна от жълтата ти коса. А с перата, които си е сложила, е оставила голи половината от папагалите на Еспаньола.

— Това да не те тревожи — тъжно се усмихна той. — Няма съмнение, че скоро ще ги видим като част от менюто ни тази вечер.

— Папагали? Те ядат папагали? — едва не изкрещя тя.

— Не ме излагай — каза ѝ той, като се наведе към нея. — Храната, която ще ти поднасят, е специален жест на благосклонност от страна на Гуачанагари. Тя се предлага само на най-високите по ранг гости и то едва след като той лично я е опитал. Ще има гозби от кучешко, гуцери игуана, печени костенурки хутия... и някои други неща. Трябва от всичко да опиташ — все едно си на банкет при кралицата — и предизвикателно продължи, сякаш ѝ отмъщаваше за нещо: — Нали ти ми каза да ти сторя най-голямото зло. Това пиршество е приятната част. Наслаждавай ѝ се, Магдалена, ако ти стигне кураж — самодоволната му снизходителност явно показваше, че тя няма да има такъв кураж.

„Ще те разочаровам, съпруге!“ Но — кучешко? Влечуги? Тя потисна отвращението си и вирна брадичка, когато Гуачанагари плесна с ръце и всички пристъпиха към пиршеството.

Под строгия контрол на специални слуги робите започнаха да носят в безкрайно много съдинки приготвените ястия. Всяко едно от тях се поднасяше първо на Гуачанагари и когато той кимваше одобрително, се сервираше и на останалите. За своя изненада, Магдалена установи, че бялото месо от игуана е много вкусно. Даже

тъмната сладникава хутия бе поносима, както и традиционните плодове, хлябът от тапиока и бататите. Даже когато бяха поднесени сивите едри късове от задушено месо, Магдалена си наложи да хапне няколко хапки под строгия поглед на Аарон. Те явно бяха от малките, типични за Еспаньола кучета, които не можеха да лаят.

— Нямаше да е толкова страшно, ако не знаех какво ям — пошушна му тя с достойно за възхищение спокойствие.

След това явно дойде ред на най-важната гозба, тъй като всички присъстващи започнаха да ахкат и охкат от възторг. Пред Гуачанагари бе поставен голям опушен съд, подобен на супник. Прислужващите роби бръкнаха в него с черпак от кратуна и го извадиха пълен с някаква странна белезникава маса, която той изяде с огромна наслада. Веднага бе поднесена и голяма тава с високи купчини омари и речни риби, изпечени цели.

— Морската храна тук се счита за най-големия деликатес! — обясни Аарон.

Когато един роб, след като им се поклони, поднесе пълния черпак с белезникавата маса, Магдалена за малко не си запуши носа. Отблизо миризмата бе ужасна — миришеше силно на риба, и то сурова! Тя подозрително огледа малките, сиво-зеленикави топчета, отдръпна се рязко и затисна с ръка устата си, за да не извика. Очи на риби, сурови очи на риби я гледаха втренчено от чудноватата лепкава каша! Видя как Аарон си сипа голяма порция. Но ако не беше толкова потресена, Магдалена щеше да забележи с каква бързина той изгълта деликатеса.

Докато робът милостиво ѝ сипваше много по-малка порция, Магдалена бегло погледна през стаята към Бартоломео и видя как мъжествено гълта гозбата. Гуачанагари със сияещи очи го наблюдаваше. Алия злобно се усмихна на червенокосата си съперница. „Ах ти, дива вещице!“ С тази мисъл Магдалена дълбоко си пое дъх, вдигна лъжицата към устата си, спря за миг и след това погълна лигавата маса с бързината на гущер, хванал с двойния си език муха.

Бързо грабна чашата с вода и отпи няколко големи глътки, преди да се осмели отново да си поеме дъх.

— Пресвета Дево, какво ли не бих дала за чаша хубаво червено вино — прошепна под носа си и се вгледа във враждебните очи на Алия с тържествуваща усмивка.

— Тайняните не използват спиртни напитки, а само тобако, леко стимулиращо растение, което горят. Когато димът му се вдишва през носа, въздействието е подобно на силно вино — обясни Аарон, който неволно ѝ се възхищаваше. Самият той, когато за първи път си наложи да опита от този деликатес, набързо се извини и отиде в гората да дойде на себе си.

— Вече успях да усетя отвратителния му мирис. Доброто вино е за предпочитане пред киселия му аромат, от който сигурно и мозъкът се разваля — тя продължи темата, като се опитваше по този начин да забрави за надигащата се буца в стомаха ѝ.

— Затова пък вие с Бартоломео ще оцените следващия номер от програмата — ядки в мед.

Тя погледна към приличното на вид ястие и най-последно въздъхна от облекчение.

Магдалена се бе надявала, че пиршеството е един изпит и когато го издържи, ще бъде приета в обществото на тайно и оставена на спокойствие. Но на другия ден сутринта още призори тя трябваше да се раздели с това заблуждение. Аарон я събуди, като дръпна тънката завивка против насекоми, с която се бе обвила.

— Аз отивам на риболов с Чаону — заяви той, протегна ръка и взе едно дълго копие, на върха на което бяха набити остри зъбци от рибешка кост. — А ти ще се учиш на изкуството на туземните благороднички.

— Мога добре да си го представя... — тя се обърна със стон в постелята — Да избождат очите на невинните риби — тялото ѝ отново потръпна от погнуса.

— Не говоря за това. Те изкусно плетат много красиви кошници и украсяват с удивителни рисунки глинените си съдове. Бързо се обличай, ще те заведе в бохиото на Гуачанагари.

Магдалена не го запита дали и Алия ще бъде там, но когато вече приближаваха резиденцията на касика, тя се страхуваше от една нова среща. „Ами ако държи детето на Аарон и започне да го кърми пред мен?“ — помисли си в безмълвно терзание. Погледна грубия профил на мъжа си, сякаш отпечатан върху фона на светлеещото небе. „И аз бих ти родила син, Аарон! Но дали ще му се зарадваш или ще го отхвърлиш, щом като във вените му тече кръвта на Валдес?“ Ако продължаваха да се любят така, както вечерта след сватбата, не след

дълго щеше да разбере отговора. И с образа на едно русокосо бебе до гърдите си тя решително влезе, готова за срещата с Алия.

И Аарон скришом се безпокоеше как ще я карат двете жени заедно. По-разумно би било да изпрати на следващия ден жена си с Бартоломео и Луис в Исабел. Хвърли бегъл поглед към лицето ѝ — то бе надменно и красиво и цялата ѝ вътрешна гордост, която я движеше крачка след крачка към бохиото на вожда, бе изписана върху него. Не, първо ще ѝ даде няколко полезни урока тук, във вътрешността, преди да я пусне да се върне към удобствата на кастилската цивилизация.

От борда на каравелата, която се движеше с прилива, Лоренсо Гусман наблюдаваше как приближават селището Исабел. Какво мизерно място, милостиви Боже! В сравнение с тази гадна боклукчийска яма една кръчма в Палос би изглеждала като двореца Алхамбра. И само като си помисли, че ще остане тук може би до края на живота си! Че едва ли някога ще види отново бляскавите дворци в Кастилия и Арагон! Той се надигна от перилата, над които се бе привел. Трябва, както подобава на племенника на един херцог, да се държи гордо при срещата с онзи нахалник — сина на презрян търговец на вълна от Генуа.

С горчивина си спомни за последния си разговор с Медина-Сидония. Херцогът се тресеше целият от страх и с посивяло като пергамент лице разправяше как Торкемада и Светата му канцелария са измъкнали пълни признания от Бернардо Валдес и са решили да бъде изгорен при следващото аутодафе в Севиля.

— И всичко това — разкрещя се на вуйчо си Лоренсо — е резултат на някакво си писмо, написано от един осъден евреин! Кой може да вярва на Исаак Торес, един беглец в изгнание, един предател на владетелите на Кастилия и Арагон?

— Очевидно — крал Фернандо! — отговори Медина-Сидония със задавен глас. — Изглежда, че неговият бивш министър му е изпратил точна сметка за това, как имуществото на Бенхамин Торес е било иззето до последния петак. Явно, че частта, определена за кралското семейство и за Църквата, е била доста ощипана. И когато обискирали имението на Валдес в провинцията, открили няколко

твърде компрометиращи скъпоценности, а така също документи, свързани с прехвърлянето на злато.

— А да не би и моето име случайно да е... — започна тогава да пелтечи и задава въпроси Лоренсо.

— Да, и то в документите на този идиот Валдес! — просъска херцогът. — И за да спасим честта... и положението... на семейство Медина-Сидония... успях да ги унищожа, преди до тях да са се докопали инквизиторите. Само Валдес е обвинен... засега. Рискувах всичко, когато те защитавах пред краля. Но постигнахме съгласие. Искаме да се махнеш от кралския двор. Собствената ти жена бе обвинена от Светата канцелария, а дъщеря ти мистериозно изчезна след смъртта на Ана. Нашият род не може да си позволи да бъде повече опозоряван. Ти трябва да заминеш за Индия!

— Не бе моя грешката, че ти и този коварен конверсо — еврейният Бенхамин Торес, уредихте да се ожения за дъщеря му! — каза Лоренсо със стиснати юмруци.

— А твоята алчност нямаше граници. Искаше не само богатството на тъста си, но и на по-големия му син в Барселона. Това, драги, си е лично твоя заслуга. А и не зная до кога ще мога да отклонявам от твоите дири чиновниците в Каталония. Ето защо за всички нас е по-добре да отплаваш веднага! — и в гласа на стареца се появиха стоманени нотки, недопускащи възражение.

Ето така Лоренсо бе осъден на позорно изгнание. А всичкото богатство, което бе натрупал от собствеността на Торес, бе поискано или от алчния крал Трастамара, започнал цялото проклето разследване, или от самата Инквизиция. Очакваше го немотия и с парите, дадени от вуйчо му, успя само да си плати за кораба и да замине като истински благородник за новата колония.

Магдалена оглеждаше ръцете си: нежните длани и връхчетата на пръстите бяха разкъравени и порязани на много места в резултат на безплодните ѝ и непохватни опити да преплете стегнато остриите като бръснач ивици от тръстика и да се получи кошница. И в кошничарството бе постигнала същия успех, както в украсата на глинени съдове. След като няколко добре изпечени грънци паднаха на парчета в краката ѝ, Махия, по-голямата сестра на Гуачанагари, вдигна

ръце. Поне така се стори на самата Магдалена. За двете седмици, прекарани с тайно, бе научила малко неща от езика им, но възмуцението на индианката бе повече от очевидно.

— И с иглите вкъщи постоянно си бода пръстите — насила изобрази тя сладка усмивка, след което се поклони и остави местните благороднички да се занимават с изкуството си. Отметна дългата си плитка и усети как потта се стича по гърба ѝ. „Колко чудесно би било, ако може сега малко да пояздя“ — помисли си с несигурна усмивка, тъй като тайнянските благородници и техните жени все още се страхуваха от конете.

— Глупави диваци — измърмори тя и нарочно тръгна по най-оживените улици към края на града, където бе ограденият лагер на Аарон.

Той естествено ще се ядоса, когато я види. Но какво от това, след като винаги е недоволен от нея? Само на брачното им ложе, под прикритието на нощта, се протягаше с нежност към нея. „Но това не е любов, а страст!“ — напомни си тя, докато разтваряше тежката, изплетена от пръти порта и оглеждаше конете. Бързо съгледа познатия ѝ вече кон, който бе нападнат от мухи, яхна го и препусна през равнината. Ветрецьт охлаждаше потното ѝ тяло, но тя не се радваше на откраднатата свобода. Мислите ѝ бяха заети с отношенията между нея и съпруга ѝ.

Аарон вече напълно си бе възвърнал самообладанието след раждането на Наваро. Но всеки път, когато Магдалена виждаше красивото чернокосо бебе с безспорно европейско лице и яркосините му, като на Аарон, очи, ѝ се доплакваше. Когато индианските благороднички се събираха, Алия донасяше и детето и използваше всяка възможност да го кърми пред бялата жена.

— Тя става все по-стройна и съблазнителна. Ако аз забременея и надебелея, Аарон сигурно пак ще се върне при нея — мърмореше си Магдалена.

Влажният, възсолен въздух сякаш поглъщаше гневните ѝ думи, докато тя препускаше, без да забелязва добре обработените ниви с тапиока, батати и фъстъци. Златистокафявите тела на работещите по тях жени, които забиваха в рохкавата черна пръст закалените на огън върхове на колчетата за засаждане, блестяха от пот. Не носеха никакви

дрехи в жегата, но бяха заплели с тънки тръстики косите си на кок с особена форма.

Магдалена отлепи от мокрото си тяло дългата туника, като проклинаше и джунглата, и Еспаньола, и съпруга си.

И сякаш дочул я, като с магическа пръчка до нея изникна с коня си Аарон, грабна от ръцете ѝ юздите на стария сив кон и го спря.

— И защо, в името на архангел Михаил и всичките му ангели, препускаш в тая жега, и то сама? — изръмжа ѝ със стиснати зъби. — Искаш животното да получи топлинен удар или да си строшиш врата?

— За последното ще ми бъдеш благодарен. Ако се случи, веднага ще се ожениш за твоята Алия и ще вземеш сина си!

— Чак такава крайност като твоята смърт не ми е нужна, за да взема Наваро.

— Искаш да кажеш — в очите ѝ блеснаха сълзи, преди да я успяла да се овладее, — че ти ги посещаваш всеки ден? Нали и вчера те видях да играеш с момчето в бохиото на Гуачанагари!

— Та той ми е син, Магдалена! Искам да го взема и го отгледам като такъв. В това няма нищо осъдително. И адмиралът има в Кордова син от любовницата си — малкият Фернандо е възпитаван в двореца заедно с Диего, законния син на Колон. Мисля, че е мое задължение да осигуря бъдещето на Наваро — в гласа му се долавяха нотки и на смущение, и на вина.

— А нямаш ли задължения и към Алия? — тя прехапа устни, като вече съжеляваше за казаното. Нали точно това не биваше да чуе от нея!

— Алия сега не се среща с мен! — студените му сини очи се взираха в детски малкото ѝ загоряло лице. — И това е твоя заслуга. Гуачанагари обеща да ѝ уреди подходящ брак с един касик от висок ранг. Вече търси такъв, когото и тя да се хареса. Така че сега ти си моето задължение, Магдалена, а не Алия.

— Дребнави са ви отношенията тук, на Еспаньола, Аарон. Сигурна съм, че вече и Алия, и всички други тайнянки са успели да те осведомят колко несръчна съм в домашното изкуство, каквато си бях и в Севиля — тя отметна глава и предизвикателно го изгледа. Бе дълбоко огорчена от думите му за нейните интриги и за това, че бил по задължение привързан към нея.

Аарон я гледаше и сякаш изучаваше гордите черти на красивото ѝ кастилско лице.

— В Севиля те глезеха и коткаха. Но в Еспаньола е другояче — той хвърли поглед към широката плодородна равнина, пресечена от искрящата река. По нивите жените засаждаха разсада. — Адмиралът се оплакваше, че нашите хидалго не могат да свършат работа, ако не се върши от седлото на кон. Изглежда, че ти си едно доказателство за думите му.

— Аз просто се качих на коня да се махна от... — млъкна, когато усети как се издаде, че е избягала от селото, защото се измъчва да гледа любовницата и детето му. — Искях да се пораздвижа — направи нескопосан опит да се измъкне.

— Точно това ще ти осигуря, мила ми разглежена госпожо — по устните му пробягна лека усмивка. — Ела да те запозная с Танеи! — и дръпна юздите на сивия ѝ кон.

Двамата яздеха през голяма нива, където работеха десетина жени под надзора на по-стара индианка, която от време на време ги поучаваше с груб глас и даже показва на едно младо момиче как да копае правилно с колчето за садене.

— Това е нива, засадена с царевица — едно чудодейно растение, което го няма в Европа — обясни Аарон, като скочи от коня.

С интерес, но предпазливо, Магдалена го последва. Старата жена посрещна Аарон с широка усмивка. Пълното ѝ тяло бе обвито с изплетена от трева пола, която стигаше до коленете ѝ — знак за това, че е омъжена и е от по-високо потекло. Индианката леко се поклони на Аарон и двамата започнаха бързо да си разменят фрази на тайно, които Магдалена не разбираше. Аарон ѝ махна с ръка да се приближи и я представи на Танеи. Усмивката на лицето на старата жена се смени с безпокойство, а може би с неприязън, която се опита да прикрие. След като двамата си поговориха още малко, Аарон се обърна и каза на жена си:

— Тя отговаря за засаждането на цялата долина. След като не си могла да се включиш сред специалистките в домашната работа, пък и желаш да се поразкършиш, Танеи ще те научи как се седи царевица и други неща. Тайно са много изобретателни в земеделието и вършат много неща, които например маврите са правили някога в Гранада, като наторяване и напояване на почвата.

— Искаш да кажеш — зяпна от изненада Магдалена, — че аз трябва да се въргаям в тази кал и да работя с тези груби сечива?

— Когато за първи път те срещнах — ухили се той, — ти се въргалияше в едно блато и беше, между впрочем, цялата оплескана с кал. Така че сега, когато не си вече дете, вместо да си играеш в калта, ще се учиш да работиш.

— Хич няма да се занимавам с такива неща! — главата ѝ яростно се поклати, а плитката отзад се разлюля и я плесна по рамото. Очите ѝ с погнуса огледаха подредените наблизко гърнета с някаква противна сивкава каша, от която се носеше нетърпима смрад.

— Точно с това обогатяват почвата. Съдържа урина и дървесна пепел. Добавят и оборски тор. Но прави чудеса с добива — говореше ѝ с такъв тон, сякаш обсъждаше последната мода на дантелените ръкави с някой специалист от Арагон.

Магдалена усети как цялата се разтреперва от гняв, но след миг отново погледна лицето му, а после и смутената надзирателка. Значи той очаква да отстъпи — или да го умолява и да плаче!

— Както вече казах, дон Аарон — стори ми най-голямото зло! — обърна се към Танеи, поклони ѝ се и се отправи към купчината добре заострени колчета. Взе едно и на развален тайно запита: — Ще ми покажете ли, моля, как те правят това? — и посочи с инструмента към другите работнички.

Свила с недоумение рамене, явно изумена от странните обноски на хората от небето, Танеи я заведе между дългите и прави редове от засаден разсад до мястото, където работеха две тайнянки.

Магдалена се захвана за работа, без да удостои даже с поглед любимия си съпруг. Чу го само как препуска, гадният му негодник, и то повел и нейния сив кон!

Докато се стъмни, тя вече бе изгоряла от слънцето, прогизнала от пот и цялата изпохапана от насекомите. Струваше ѝ се, че само ако още веднъж се наведе, гръбнакът ѝ ще се пречупи. От главата до петите бе покрита с кал и воняща тор. До пладне така се измъчи от дългата и запарваща долна риза, че най-безсрамно я запретна и привърза краищата ѝ на кръста си. След това нави и дългите ѝ ръкави над лактите. Комарите се впиха в нея, слънцето я печеше, но Магдалена търпеше всичко като псе и даже разливаше в тесните бразди гнусната течност от гърнето на тънка струя, която пръскаше

голите ѝ крака и калта жвакаше между пръстите. Опитваше се да диша само през устата, както бе сторила с ястието от рибешки очи на първия банкет. Когато бе малка, често я караха да пие насила гадните отвари на Миралда и си бе измислила начин да ги поглъща бързо, без да ѝ се повдига. Но дори онези гадни лекарства не смърдяха така непоносимо, както размесените с оборски тор „обогатители на почвата“. Сега даже се гордееше, че сутрешната ѝ закуска остана в стомаха ѝ!

Аарон яздеше към селото и обмисляше грубото си държание с Магдалена. „Винаги успява така да ме ядоса, че да върша неща, за които после съжалявам“ — кисело си мърмореше под носа, пришпорвайки своя Рубио. Същевременно беше абсолютно сигурен, че много преди да се здрачи, тя ще се върне в бохиото им капнала от умора, измърляна и победена. Да я остави тук е цяло нещастие. По-добре е просто да изпълни обещанието, което даде на адмирала, и да се завърнат в Исабел. Колкото и да не му се нравеше възможността да стане командир на разюзданата и пъстра тълпа авантюристи, даваше си сметка, че това ще бъде възможно най-доброто решение за народа на Гуачанагари.

Какво да направи за сина си? Този въпрос го измъчваше непрекъснато. Вече бе говорил с приятеля си Гуачанагари и касикът се бе съгласил да опита да склони Алия да даде детето на Арон, след като го отбие. С това обаче не се решаваше следващият проблем — как ще се отнесе Магдалена към доведеничето, когато то дойде при тях? Аарон мислеше, че е по-добре да вземе една тайнянка за бавачка.

Всичко това разрушаваше напълно или поне отлагаше за дълго плановете му да отплава за Севиля и отмъсти на Бернардо Валдес. Просто се разкъсваше на две — между дъщерята на своя враг и Еспаньола, където бе синът му. И проклинаше съдбата, която го бе оплела в този ужасен възел.

Алия видя как Аарон слиза от коня и разтрива червеникавия, а след това и сивия звяр, който тя знаеше, че язди жена му. Тайнянката го чакаше повече от час пред яхъра с Наваро на ръце. Най-после да го срещне сам! Но за да говори с него, трябваше да събере смелост да се приближи към тези големи и страшни пръхтящи животни. Реши все

пак да изчака вътре и за всеки случай затвори вратата на оградата. И когато той се отпрати към селото, тя се показа от цъфналите храсти.

— Аарон, нещо много си умислен. Онази, дете язди това голямо животно ли те безпокои?

Мъркащият глас на Алия го откъсна от тежките мисли и Аарон ѝ се усмихна. Усмивката му стана още по-широка, когато видя детето в ръцете ѝ. Красивите ѝ кафяви очи бяха гримирани специално за случая и тя тръгна към него с ленива, открито предизвикателна походка, като съблазнително люлееше едрите си, напращели от млякото гърди.

— Казал съм ти да не говориш за Магдалена — отвърна ѝ той, но не му се искаше да споделя мислите си с нея. — И защо си донесла детето толкова надалеч?

— Синът ти — тя рязко се изправи пред него на пътеката — не е в опасност. Виж само колко е доволен. Искаш ли да го подържиш?

Аарон с радост пое спящото дете. Вече бе свикнал да държи на ръце това крехко създание. Всеки път, когато се взираше в сина си, не преставаше да се чуди колко съвършена е всяка черта на това мъничко мургаво лице. И преливаше от искрена бащинска гордост, че Наваро е негово произведение! Аарон се усмихна и докосна с пръсти деликатното носле, красиво оформените устнички; наведе се и ги целуна. А когато разроши с устни пухкавите черни миглички, Наваро ококори очи. Торесовата синева блесна и те се втренчиха със свойственото за бебетата напрегнато възхищение в лицето на бащата.

— Добра работа свърших с това дете, нали, Аарон? — попита с гордост Алия, която насърчаваше засилващата се с всеки изминал ден привързаност на бащата към сина.

— Да, така е, Алия — той добре помнеше какъв шок изпита, когато Гуачанагари му съобщи вестта за раждането, и как на следващата утрин бе наблюдавал малката като розова пъпка устица да смуче гърдата на Алия. Но какво да прави сега? Аарон потупа лекичко главата на бебето с гъста и мека черна коса.

— Знаеш ли, Гуачанагари е получил много висока цена за мен от Бехечио, великия касик на Ксарагуа — прекъсна Алия играта между бащата и сина. А когато продължиха пътя си, тя внимателно се вглеждаше в лицето му изпод спуснатите си ресници.

— Ще се съгласиш ли на брака? — спря се Аарон след няколко крачки, изминати в мълчание.

— А ти няма ли да ревнуваш, ако отида при него? — лукаво го попита тя на свой ред, като продължаваше скрито да го наблюдава.

— Преди, когато бях по-млад и глупав — започна с въздишка Аарон, — те ревнувах от другите ти любовници. Но сега... вече не. Желая само да бъдеш щастлива. — „И си искам сина!“, допълни наум. След това млъкна в очакване да му каже защо все пак е дошла да го види.

Високо над тях, сред копринените листа на дърветата, чуруликаше птица, а от влажния полъх на обедния прибой още по-силно се усещаше наситеният аромат на различните цветя.

— Не желая да отивам в Ксарагуа. Твърде далеч е оттук, на няколко дни път — тя искаше да прочете реакцията в очите му, но те отново бяха сведени към спящия Наваро. — Ама Бехечио е много красив и богат.

— В такъв случай, може би ще приемеш предложението му? — той спря, когато видя как тя заби поглед в земята. — Алия, разбери, аз вече съм женен. Не мога да ти правя предложение. Според обичаите на моя народ мъжът не може да има повече от една жена — след това допълни примирително: — Пък и ти, която си сестра на велик касик, трябва да бъдеш не втора, а първа жена на мъжа си.

Тя кимна в знак на съгласие.

— Но ако отида в Ксарагуа, как ще играеш със сина си? И на него ще му липсваш. Или няма да те е грижа, ако бялата ти роди други деца?

— Вече ти казах какво мисля, а помолих и Гуачанагари да ни посредничат, Алия. Знаеш, че искам да взема детето. Обичам Наваро и не мога да се разделя с него. Позволи да остане при мен! Като жена на един голям касик, ти ще му родиш негови синове и Наваро няма да заеме там такова почетно място, каквото ще има тук.

— Червенокосата — каза тя със злоба, — твоята жена, ще се отнася към сина ми по-зле, отколкото новият ми съпруг. Вече забелязах с каква омраза го гледа.

— Ти не си я разбрала, Алия — горчиво се усмихна Аарон. — Тя гледа така, защото те ревнува, а не защото мрази момчето — но той въобще не бе сигурен за последното. — Не е важно какво чувства Магдалена! Ще намеря някоя добра тайнянка да го гледа. Той ще расте тук, обичан и закрилян от неговия вуйчо и от целия му тайнянски род,

както и от мен — той я погледна настойчиво. — Моля те, зная, че искам трудно нещо, но нали сред твоя народ понякога се прави и така. Ще ми дадеш ли да отгледам Наваро?

— Първо ще трябва да го кърмя още няколко месеца — отрони тя, като впери в него изпитателен поглед. Видяла, че горещата му молба е съвсем искрена, Алия се приближи до него и поемайки бебето от ръцете му, потърка гърдите си в неговите. После добави: — Ще обмисля това.

Аарон се почувствува опустошен. Кой знае защо, но цялата страст, която някога бе изпитвал към тази жена, родила му син, се бе изпарила. Той не искаше да ѝ причинява болка — добре знаеше, че е суетна и капризна като дете, че се подчинява на всеки изблик на емоциите си. Ето защо трябваше да бъде внимателен — от една страна, да не я настройва срещу себе си, а от друга, да не поощрява сексуалното ѝ влечение към него. Аарон нежно обхвана с ръце раменете ѝ, леко я целуна по челото и направи крачка назад, като се мъчеше да не поглежда към Наваро.

— Трябва да се връщам в селото. Разбрах се с Чаону този следобед да ходим на лов за хутии.

— Не ти е до никакъв лов! Страх те е само от онази с грозната червена коса — нацупи се тя.

— Най-малко ме е страх от Магдалена. Сега сигурно седи в нашето бохио с потопени в студена вода натъртени ходила — разсмя се той и ѝ разказа как е запознал Магдалена с Таней и я накарал да сади царевица. Двамата вече влизаха по пътеката в селото и смехът ѝ огласяше околността. Това бе добре. Алия вече не му се сърдеше. И Аарон се помоли безмълвно за успеха на брака ѝ с Бехечео, защото тогава тя може би щеше да склони да му остави Наваро.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Аарон се прибра малко преди залез-слънце. Ловът бе излязъл сполучлив. Двамата с Чаону бяха убили дузина хутии. Момчето все по-добре стреляше с арбалета, а Аарон ставаше по-изкусен в издебването на дивеча. Той беше уморен, но затова пък ловът се оказа прекрасно средство да се отърси от напрежението, което му създаваха жените. Сега му оставаше да поплува и да се освежи и после щеше да се почувства безкрайно по-добре.

Бе сигурен, че вкъщи ще завари Магдалена сърдита, но все пак укротена, ала за своя изненада намери голямата стая празна. Не къкреше гозба в гърнетата, не беше запален огън пред къщата за печене на ямс или месо. Той изруга под носа, проклинайки капризите на всички разглезени кастилски дами:

— Къде ли пък се е дянала тази... — думите замряха в устата му. В селото влизаше дълга върволица жени, които се връщаха от полето и се разотиваха по домовете си. Заедно с тях вървеше Магдалена. Или поне му се стори, че тази жена е Магдалена. Косата ѝ бе прибрана на кок, а тя самата беше направо гола! Вместо да прикрива тялото ѝ от шията до петите, скромната долна риза бе префасонирана: ръкавите бяха откъснати до раменете, а фустата, запретната до кръста и прихваната между бедрата, съблазнително откриваше дългите ѝ стройни крака.

Аарон излезе навън и като се стараеше да не го забележат, отиде при жените, които бяха спрели насред широката улица и водеха оживен разговор посредством жестове и отделни думи на езика тайно, които бе успяла да научи Магдалена. Преди той да отвори уста и да каже нещо, Таней се обърна към него с широка усмивка на набразденото си с бръчки лице.

— Твоя жена добре работи! Бяла дреха глупост, по-добре не носи дрехи. Днес тя научила на много неща. Мине време, тя ще заякне и кожа потъмнее като твой кожа. Тя добра тайнянка!

След тази възторжена ода Таней му се поклони и с достойнство си тръгна. Магдалена се обърна към Аарон. Лицето му бе мрачно и предвещаваше буря, наричана от туземците хуракан^[1], описанието на която веднъж бе чула от дон Кристобал. Макар и капнала от умора — всичко я болеше и сърбеше, Магдалена събра последните трохи от гордостта си и като се изпъна с целия си ръст, подпря омазаните си с кал и тор ръце на хълбоците, позакрити с ризата, която не бе по-чиста от тях.

— Защо си се нацупил?

— Приличаш на проститутка, изпъзляла от някоя помийна яма на пристанището в Малага! — изсъска той.

— Ти добре знаеше на каква работа ме пращаш. Знаеше си и съставките на кашата, с която се тори земята. Не ти ли харесва да я усещаш отблизо? Виж как мирише, когато я втриеш в кожата си — каза тя, при което старателно и енергично размаза калта по голите му ръце, а после го прегърна. Ризата ѝ беше прогизнала от пот и торна кал. Преди да се опомни, Аарон бе изцапан със смрадливата каша.

— Кълна се в двайсет и четирите топки на дванайсетте апостола! Ти ме изцапа с лайна!

Очите на Магдалена широко се отвориха от изумление.

— Къде си научил тая клетва? — ахна тя. Аарон се ухили.

— И тази, и много други, още по-лоши, съм научил от матросите на техни високо католически величества на „Санта Мария“ и „Ниня“ — каза той и я отблъсна, като се стараеше да диша по-леко, за да не се задуши от вонята.

— Със сигурност не от адмирала — строго каза Магдалена и с достойнство тръгна към къщата. Без да обръща внимание на съпруга си, тя влезе и започна да мие ръцете си във водата, оставена в един леген. Преди да докосне каквото и да е било, трябваше да махне смрадливата кал от пръстите си!

Застанал на прага, Аарон я гледаше със смесени чувства: в гърдите му се бореха крайно раздражение и необяснимо плътско желание... пък и възхищение. Тази сутрин тялото на Алия, лъхащо на ароматни треви и тъй интимно допряно до неговото тяло, не бе пробудило у него желание. Но тази изцапана с тор, дръзка кавгаджийка караше сърцето му да бие лудо.

— Права си, адмиралът няма пороци, така присъщи за матроси и войници. А аз понаучих доста проникновени ругатни и от маврите по време на войната. Пък вие, благородна госпожо, пробуждате у мен склонността да богохулствувам срещу светините на най-малко две религии!

— Все пак внимавайте, и ако не се страхувате за душата си, пазете поне положението си. Сигурна съм, че адмиралът би ви направил забележка за такива думи — отвърна тя, като енергично търкаше ръцете си.

— Аз обаче съм още по-сигурен, че би направил забележка по-скоро на вас, задето се явявате на публично място с голи ръце и крака. Нали сте от кастилско благородническо семейство, за което самата вие неуморно ме подсещате, високоблагородна госпожо!

Както беше коленичила пред легена, Магдалена го хвана, обърна се и плисна мръсната вода в лицето му.

— След като цялото ти облекло в селото на голи хора е този... тази превръзка и почернялата кожа, ти смееш да искаш от мен да се обличам, за да върша робска работа в някаква мръсотия! — развика се тя. Той тръгна към нея. Магдалена запрати легена по него. Аарон бързо се наведе и глиненият съд с трясък се разби във вратата. Тогава той разклати глава, за да изтръска от косата си мръсната вода, сграбчи Магдалена и я метна на рамото си.

— Сега и двамата така смърдим, че е трудно да кажеш къде свършва единият и започва другият. Само недей да въртиш хубавото си дупе, инак ще го нашляпам и то ще стане по-червено от косата ти.

Със свободната ръка Аарон взе една голяма кърпа и кожените си торби и тръгна към вратата. Магдалена го драскаше с нокти и бясно крещеше като ядосан папагал. Аарон рязко и силно я плесна по задника и тя почна да мърмори проклетия.

— Жена ми, както гледам, ти също знаеш някоя и друга ругатня, неприлична за такава благородна дама! — мрачно каза Аарон и закрачи към реката.

Магдалена усети, че прави доста забавно зрелище за жителите на селото, а и от всяко нейно движение мускулите на безкрайно умореното ѝ тяло се късаха от болка. Тя утихна. Аарон прекоси селото и излезе при реката на мястото, където тукашните жители се къпеха и перяха, но не спря, а продължи нагоре по течението, като следваше

всеки завой на потока. Скоро джунглата ги прие под изумрудения си покрив. Меките сенки на здрача вече гасяха ярките багри — разкошните алени и златисти цветя избледняваха до пастелно розови и жълти.

Най-сетне Аарон сви от пътеката към нисък храсталак, мина между едрите ветрилообразни клони и сложи Магдалена на земята. Дочула шум на водопад, тя съгледа един скалист праг, издаден високо над чаровно малко езерце. Красотата на сребристите пръски, падащи в синьото водно огледало, заобиколено от шепнещи палми и цъфнали храсти, я накара да затаи дъх от възхищение.

— Това е един малък приток на реката. Подхранва се от подземен ручей, който извира в подножието на планината — обясни Аарон и хвърли торбите и кърпата върху обраслата с мъх земя.

— Ти ли го откри или и други знаят това приказно място? — благоговейно попита тя.

Той се усмихна, трогнат от радостта ѝ при гледката на тази девствена красота, на която толкова малко съответстваха те двамата, мръсни и кални.

— Доведоха ме тук още първия ден, когато пристигнах в селото. Не можех да се къпя заедно с всичките му жители и се чувствах неудобно, когато жените и... м-м-м... момичета ме разглеждаха. Тогава Гуачанагари и брат му ми показаха това място.

— Жените и момичетата! Ти си просто един надут лицемер! — каза тя и възмутено погледна набедрената му превръзка.

Бавна усмивка озари лицето му.

— Жена ми, думата „надут“ е много подходяща, но не те желая миризлива, каквато си сега. Съблечи се и се изкъпи. Само се моля дано с цялата тази мръсотия не развалиш питейната вода чак до селото.

Тя се обърна и го огледа. Главата му от лявата страна, там, където се бе търкала в нейната риза, докато я носеше на рамо, бе изцапана с кал, заседнала между къдравите му коси и по брадичката му. Сега бе неин ред да се посмее.

— Не си по-чист от мен — каза тя.

— Тогава Господ да им е на помощ на рибите — отвърна той, бързо свали колана с оръжията и препаската и с нетърпение погледна Магдалена.

Тя се мъчеше да развърже възела, с който бе стегнала фустата си. Той прекоси полянката, извади кинжала от ножницата и рязко каза:

— Остави. Дрехата и без друго е похабена, дори не си струва да я переш.

Обаче Магдалена продължаваше да върти възела и той дръпна ръцете ѝ. Тя неволно изпъшка от болка.

— Та ти си в кръв! — възкликна той, хвана малките ръце и ги дигна към очите си. Свети мъченици! Върховете на пръстите ѝ целите бяха изпорязани, а дланите — покрити със спукани мехури! Киселият торен разтвор сигурно ги бе парил като огън, но тя бе работила в полето цял ден!

— Ако втриваш мръсотии в тези рани, ще получиш лоша болест на кръвта — сърдито каза той и след това по-меко добави: — Магдалена, нека да разрежа възела.

Тя бавно отпусна ръце надолу и Аарон с бързи движения нарязва вмирисаната дреха на парчета и я хвърли в храстите.

— Останах с една риза по-малко. Скоро ще работя гола като тайнянка — каза Магдалена, обърна се и почна да развързва връзките, които крепяха плитката ѝ навита на кок. Той я гледаше и виждаше, че при всяко движение тя примигва от болка. Краката ѝ също бяха в рани и мехури. Сигурно и всяко мускулче по тялото я болеше от преумора така, както той не можеше дори да си представи. От малък възпитаван за войнишкия занаят, Аарон отдавна бе свикнал на физическа преумора, но тази нежна жена надали си е представяла, че съществува такъв адски тежък труд.

Свършила да разплита косата си, Магдалена усети погледа му и вдигна глава. Вместо очакваното презрение и високомерна подигравка тя видя в сините очи съчувствие — или може би разкаяние? Едва ли съжалява! Тя рязко се обърна и се гмурна във водата. Като изплува на повърхността чак в средата на езерцето, тя усети, че миризмата бе почти изчезнала. Тръсна глава. Благословена да е дева Мария!

— Изплаши ме — чу се до нея гласът на Аарон. Едната му дълга, мощна ръка я сграбчи през тънкото кръстче, докато с другата той гребеше. — Малко са придворните дами, които могат да плуват.

— Толкова по-зле за теб, че съм израснала сред блата и от малка съм плувала със селските момичета. Досега щеше да се избавиш от

нежеланата съпруга! — отвърна му тя, ритна с крака и заплува през езерото със силни и плавни движения.

Аарон се засмя и се насочи към брега, където беше оставил торбите си. Звучният му смях вършеше странни неща със сърцето ѝ и сега то подскочи и започна безпорядъчно да бие в гърдите ѝ. Той излезе на брега. По тялото му се стичаше на малки струи вода. Тя гледаше как той с непринудена грация коленичи до нисък храст; горещината от пламналите ѝ бузи започна да слиза надолу и потече по жилите ѝ. Аарон набра от храста шепа заострени зелени листа и се върна с тях към водата.

— Това ще отмие миризмата — каза той и я помами към себе си с ароматен лист. — Моряците го наричат „плодов сапун“. Не мога да произнеса туземското му название, но на езика тайно то означава „сладка миризма“.

Тя протегна ръка към листото. Той силно, но нежно я хвана за китката и я поведе към плиткото място до самия водопад.

— Застани тук да ти покажа как да го използваш! — нареди той и също се изправи. Сребристосинкавата вода му бе до колене. Магдалена послушно застана на място и той започна да мачка дебелите листа, докато те пуснаха гъст бял сок. С този сок Аарон намаза ръцете ѝ, след това врата и лицето.

— Затвори очи да не те щипе.

Тя послушно затвори очи, олюля се и инстинктивно се хвана за рамото му с ръка. Той продължаваше да я сапунисва, стигна до гърдите ѝ и грижливо и нежно ги изми. Очите ѝ широко се отвориха. Сякаш тласнати от внезапна и груба вълна на наслада, зърната ѝ се втвърдиха силно, до болка. Аарон с мъка потисна напирания дълбоко в гърлото му стон и дрезгаво каза:

— Вземи това парче и ме намажи така, както аз те мажа. Ръцете му се придвижиха по-надолу и се плъзнаха към стройния ѝ ханш, след това обхванаха дупето и започнаха да го разтриват. Магдалена намаза с гъстата белезникава течност раменете и гърдите му. Когато започна да плакне златистите му коси, той я обърна с гръб към себе си и изми гъстото руно на тъмночервената ѝ коса, стройния гръб, краката и дори стъпалата, като ги вдигаше над водата едно след друго. После откъсна още няколко листа от храста, подаде ги на нея и се обърна с гръб. Изпълнявайки безмълвното му нареждане, тя намаза и изми широкия

му гръб. Пръстите ѝ галеха белезите от стари рани, изпъстрили силното му тяло. Той се обърна с лице към нея и тя се изчерви — жезълът му бе се втвърдил и сега меко я блъскаше в корема.

— Измий го, Магдалена — прошепна Аарон, като сапунисваше корема ѝ, а след това и къдравите косми между бедрата. Тя се разтрепери, от устата ѝ се отрони полувъздишка — полустон и Аарон усети топлината и свежестта на дъха ѝ върху лицето си.

Стори ѝ се, че земята започва да се върти около нея, а тялото ѝ се понася нанякъде и не ѝ се подчинява; така бе всеки път, когато Аарон я докосваше. Поиска ѝ се да предизвика у него същото чувство на безпомощност и бързо хвана в шепи члена му и почна да втрива в него пенестата бяла маса; месестият жезъл пулсираше в ръцете ѝ, Аарон ахна и измърмори нещо като проклятие на тайнянски.

Няколко минути двамата останаха неподвижни, като само се галеха един друг. Внезапно сапунисан кичур коса се свлече от главата ѝ и се удари в гърдите му. Магията се разсея. Аарон спря да гали меките ѝ срамни устни, взе я на ръце и я понесе към водопада.

— Хайде да се изплакнем. Измили сме се добре — по-чисти сме и от еврейски равин на празника Йом Кипур — каза той и я сложи под сребристите струи.

Водата се стичаше и пръскаше наоколо, мека като коприна, и същевременно ги боцкаше с хиляди прохладни иглички, а те се търкаха един друг с ръце, за да отмият пияната, а най-вече да усетят топлата плът на другия. Смехът им се сливаше с нежния ромон на водопада. Те се прегръщаха и се целуваха под девствено чистата благословия на потока.

Забелязала, че Аарон и Магдалена отминаха мястото за публично къпане, Алия ги последвала към райското кътче. Сега наблюдаваше как двамата се къпят, смеят се и играят във водата и си спомняше отдалечения атол, където този мъж вършеше същото с нея, и че той винаги подреждаше нещата така, че никой да не види как се съвкупява с жена. Когато Аарон заведе своята бяла кльоцава чужденка оттатък водната завеса и бавно се отпусна с нея върху тревата, в гърдите на Алия се надигна бясна ревност. Тя се обърна и избяга от омразната гледка. Не искаше да гледа как Магдалена завладява този златен мъж. А днес колко лесно устоя пред изкушението, когато тя му се

предлагаше с разкошното си тяло, и защо? Защото бързаше да е с тази безформена и грозна жена с червени коси!

Аарон нежно положи Магдалена върху мекия мъх на площадката зад водопада. Галеше кожата ѝ, вече отмита от гъстата сапунена течност, и усещаше всяка рана и всяка подутина от ужилване на насекоми; лицето, ръцете и краката ѝ бяха болезнено зачервени от слънцето. Той се наведе, целуна я по клепките и измърмори:

— Ти полежи тук, а аз ей сега ще дойда. Имам в чантата лекарства, които ще успокоят болката на възпалените места.

Той леко, като с перце, докосна бузата ѝ с пръст, изправи се и мина през водопада, а след това заобиколи езерцето да вземе кърпата и торбите си. Слисана, Магдалена лежеше неподвижно, цялата ѝ кожа пламтеше, но още по-силен огън я изгаряше отвътре. Много скоро той се върна, коленичи до нея и внимателно я избърса с кърпата. Тя започна да бърше косата си, а той отвори малко шише с ароматно масло и намаза с него носа, бузите, ръцете и краката ѝ, като с особено внимание обработваше подутините от ужилвания. Накрая намаза с лекарство дланите ѝ и ги покри с целувки.

— Не ми се сърди, Магдалена! Не исках цял ден да прекараш на полето и да вършиш тази тежка и мръсна работа. Все ми се иска да пречупя тази твоя високомерна кастилска гордост, но много добре зная, че ако някога успея, дълбоко ще съжалявам за това — каза той и я погледна в очите. Те бяха пълни с почуда и меко светеха в падащия здрач. Лека усмивка се появи на устните ѝ.

— Тогава е много хубаво, че съм упорита и притежавам големи резерви от гордост, нали? — отговори тя, протегна ръце и го притегли към себе си.

Аарон я целуна бавно, сякаш искаше да изпие всичката сладка жар на устата ѝ; целувката му стана по-дълбока, пръстите му се заровиха в разкошната ѝ грива. След това устата му тръгна надолу, като обсипа тялото ѝ с влажни и нежни милувки и специално спря да подразни и смуче розовите зърна на стегнатата ѝ гърд. Тя се изви да пресрещне устата му и той усети някакво първично, дивашко тържество. Когато бе с нея — или поне когато я любеше, винаги се чувстваше сигурен, че никой друг мъж не е докосвал тази жена. Неуморно търсещите му ръце тръгнаха надолу, последвани от горещата му влажна уста, минаха по корема и легнаха върху къдраво

окосменото венерино хълмче. Той раздалечи бедрата ѝ и се зарови в нежната плът. Магдалена се разтрепери цялата, но не му се подчини. Без да обръща внимание на горещите ѝ протести, хванал здраво бедрата ѝ, той я галеше, ближеше и целуваше, докато тя, останала без сили и разум от наслада, се покори с въздишка на екстаз.

Цялата сякаш обхваната от пламъци, тя се гърчеше, но вече не защото му се противеше, а защото се бе отдала на удоволствието да изпитва тази ужасна, невероятна и толкова нова за нея наслада. Би трябвало да го спре. Това бе противоестествено! Това бе възхитително! Ръцете ѝ вече не отблъскваха раменете му — те се заровиха в златистите му къдрици и го караха да побърза. Най-сетне я заля вълната на най-силно и най-остро наслаждение, каквото някога бе изживявала. Бедрата ѝ се извиха към звездното небе и се спуснаха обратно на земята, подобно на нежно ромолящите до тях води, които меко падаха в езерото.

Аарон вдигна глава и видя как сгърченото от екстаз лице на жена му постепенно се успокоява. Магдалена е познавала други мъже, но той бе сигурен, че никой не е правил с нея любов по този начин. Дори тя не би могла да се преструва толкова добре! Той изчака, докато зелените ѝ ясни очи се отвориха и тя го погледна в захлас. Нежно докосна лицето му с все още трепереща ръка и обърна глава настрана; тежките ѝ клепки се спуснаха и скриха от него израза на очите ѝ. След миг тя се надигна и седна. По тялото ѝ заиграха сребристи отблясъци от лунните лъчи, пречупени през завесата на водопада. Нощният въздух, наситен със сладостни аромати, разнасяше наоколо миризмата на секс.

Магдалена гледаше Аарон в лицето, задоволена от нечуваната наслада, която ѝ бе подарил, като в същото време бе смутена и изплашена от начина, по който го бе направил. Най-сетне намери сили да проговори:

— Къде... къде си се научил на това? — попита тя и тутакси се изплаши от вероятния отговор: нали туземките били много изобретателни в изкуството на любовта! Той тихо и весело се разсмя, което не я успокои.

— В Гранада. Винаги съм бил добър ученик за арабските обичаи. Преди обсадата на няколко пъти влизах в града, казвайки, че съм еврейски студент, верен на тяхната кауза. Като шпионин на съпрузите

Трастамара посещавах двореца на Боабдил и увеселителните заведения на този покварен и прекрасен град — обясни Аарон и леко прокара ръка от бедрото към гърдата ѝ. — Маврите добре разбират нуждите и удоволствията на човешкото тяло.

Тя бе готова да попита дали е правил същото с Алия, но спря навреме — защо да научава неща, за които не иска да знае! Прекрасното му тяло лежеше до нея, все още пълно със сексуално напрежение — фалосът му бе още прав и твърд. Магдалена дълбоко пое дъх за кураж и протегна ръка. Крайчетата на пръстите ѝ пробягнаха по лицето му, спуснаха се към златистите къдрави косми на гърдите и спряха върху корема. Тя спря сякаш на шега и прошепна:

— Този мавритански начин за любов... може ли жената да направи на мъжа... — и млъкна в нерешителност. Аарон взе ръката ѝ и обви пръстите ѝ около своя жезъл, пулсиращ от болка.

— Да, може — отговори той с усилие, защото докосването ѝ го разтърси от наслада, сякаш бе улучен от светкавица. — Този начин е много, много стар. Не само маврите знаят тайната му.

— Научи ме! — тихо каза или по-скоро помоли Магдалена и се наведе към него. Аарон започна бавно и внимателно да я насочва. Тя вкуси от него и се почувствува по-сигурна, когато той ахна и се изви при едно леко докосване на устата и езика ѝ. След това се опита нещо да ѝ обясни с поривист, задъхан глас, но тя вече не се нуждаеше от наставления, както и той вече не беше в състояние да ѝ ги дава. Тя сложи разгорещената му кадифено гладка плът в устата си и усети, че силите го напускат и той ѝ се покорява изцяло, както тя бе в робско подчинение от ласките му. Магдалена бавно се наслаждаваше на вкуса му, щастлива, че сега тя го дарява с екстаз, както бе я дарил той. Членът му набъбна и се втвърди още повече. Аарон извика нещо несвързано и тя затрепери от радост, защото почувствува, че той е изцяло в нейна власт. Младият мъж потръпна и се взриви в устата ѝ, разтърсен от зашеметяваща наслада, каквато бе изпитала и тя.

Аарон лежеше омаломощен. Той изживяваше този кратък миг на дълбоко умиротворение всеки път, след като правеше любов с тази жена — само с тази жена, негова жена, съпруга. Притегли я към себе си и я прегърна. Не му се искаше да мисли защо става така, само я държеше здраво и галеше косите ѝ. Тя се сгуши до него и прошепна на гърдите му:

— В това няма нищо протиеостественено. Отначало си мислех, че има... но е толкова хубаво! — тя нерешително млькна, след това дигна лицето си към него. — Дали сега миришем един на друг?

В тези думи Аарон отгатна молба за целувка.

— Дай да видим! — отвърна той и властно и продължително я целуна — не със страст, а с дълбока нежност.

— Да — протичко отговори Магдалена на собствения си въпрос и с усмивка на уста се сгуши в прегръдките му. След малко заспа.

Върнаха се в селото с първите лъчи на слънцето. Тя се бе увила в голямата кърпа, с която предишната вечер се бяха бърсали, а той си бе сложил набедрената превръзка. Хората вече се бяха събудили и сновяха по широките улици. Това бе един особен ден, ден на голям религиозен празник. Любопитно й беше да види какво ще става в селото. От рождение бе надарена с жив ум и любознателност, която се бе изострила през месеците на твърде краткото й приятелство с Бенхамин Торес. Освен че искаше да изгради истинско приятелство със съпруга си и да му угоди, тя се стремеше и по-отблизо да опознае и разбере тайно, които го бяха приели като свой.

Магдалена вече не ги смяташе за примитивни и голи диваци, макар и да се възмуцаваше от двойния стандарт, наложен й от Аарон. Жените тук не познаваха сексуални задръжки и докато не се омъжат, се разхождаха голи по улиците. Но на нея той постоянно й се караше, при това несправедливо, че се държи разпуснато, и побесняваше, когато тя разголваше дори само ръцете и краката си.

Сега, докато срещаха и се разминаваха с хората, тя се усмихна за нещо и кимна на себе си. Разбира се! Аарон я ревнува! Никой друг, освен него не бива да я вижда разголена. Това я зарадва, особено след като беше толкова нежен миналата нощ. И се разкая за това, че я прати да работи в полето. Значи гневът му е бил породен донякъде от угризения на съвестта и донякъде от накърнено чувство за собственост. Но това показва, че той започва да отвръща на чувствата й. „Може би ще ми трябва много време, съпруже мой, но аз се заклев да те накарам да ме обикнеш — и това ще стане!“

Около пладне започнаха да бият барабани — бавно и настойчиво. Всеки жител на селото се бе изкъпал и пременил с най-

хубавото, което си слагаше в тържествени случаи, с пера в косите и множество бакърени и златни украшения, а така също с изумително красиви гердани и пояси.

— Какво ще правим? — нервно попита Магдалена, като гледаше улицата, изпълнена с народ; строги и сериозни тайно един след друг вървяха към храма.

— Вече ти казах, че за теб е по-добре да останеш вкъщи — предпазливо отвърна Аарон. — Това е празник, когато те честват своите богове и той може да накърни религиозното ти чувство.

Тя го погледна недоверчиво.

— Да не би пак да сервират рибешки очи или друг подобен деликатес?

— Не, нищо подобно няма да има — усмихна се Аарон. — Само хляб от касава, получил специална благословия.

— Тогава ще дойда. Омръзна ми да слушам как свещениците в Исабел хленчат и проклинат езическите вярвания на тайно, пък дори не желаят да отидат и да разберат в какво наистина вярват тези хора. Как ще ги научим на нашата вяра, като не познаваме тяхната?

— Брат Рамон изучава техния език и обичаи. След време може би нещо ще постигне, ако дотогава те не го покръстят в своята вяра — с усмивка отвърна Аарон.

— Брат Рамон е добър човек, макар да се е заровил в книгите си, но не вярвам, че той ще постигне нещо само със собствени усилия. Адмиралът постоянно иска да му пратят свещеници, но нито един още не е пристигнал. Засега не е зле аз да се запозная с религията на тези хора — отбеляза Магдалена и погледна Аарон.

— Не вярвам да станеш идолопоклонничка, това не те заплашва! — усмивката изчезна от лицето на Аарон, той отиде при Магдалена и погали дългите ѝ махагонови коси. — Искам да те предупредя, че ако отидеш, ще се подложиш на неприятно нещо. Не рибешки очи, но... — той млъкна и извади от сложеното в ъгъла гърне две малки лъжици, изрязани от катуна. — Те имат обичай преди церемонията да пречистват телата си пред вратите на храма.

Магдалена с недоумение пое от него едната лъжица.

— Струва ми се, че те се къпят всеки ден, защото по този начин отдават почит на храма на човешкото тяло. Какво още им е нужно — да постят?

— Нещо подобно — отвърна Аарон. Той разбра колко му е трудно да обясни този обичай на страничен човек, а това показваше, че бе асимилирал културата на туземците. Не, той не се кланяше на боговете им, но приемаше техните възгледи и не виждаше нужда да се покръстват. Магдалена го гледаше в очакване. — Тази лъжица се използва пред вратата на храма ето по този начин — обясни той и вкара лъжицата дълбоко в гърлото си. — Пречистваш тялото си, като повръщаш.

Магдалена пребледня.

— Готова съм да постя, но това... — тя сви рамене и философски каза: — Така даже е по-интересно. Гуачанагари е не само вожд, но и жрец, нали?

— Да. Той ще води процесията.

„И Алия ще върви до него“ — помисли си Магдалена.

— Ще дойда с теб и обещавам, че няма да изложа нито теб, нито себе си. В сравнение с рибешките очи това не е трудно — все едно да изядеш зелена ябълка през ранна пролет — лукаво каза тя.

В минути като тази Аарон усещаше, че все повече изпада във властта на нейната магия. Забравяше, че баща ще Бернардо Валдес, че тя може да е имала пръст в трагедията на семейството му. Виждаше я като своя съпруга, а не като враг.

— Да вървим. Ще правиш това, което ще правя аз! — строго каза той.

Процесията бе дълга. Близко хиляда души — всички свободни граждани, от занаятчии до кралското семейство — бавно крачеха към храма под ударите на барабани. Отпред вървяха Гуачанагари, брат му, жените и сестрите му. На главите си жените от кралската фамилия носеха големи кошове с хляб. Алия вървеше с достойнство и грация, прегърнала с една ръка Наваро. Магдалена погледна Аарон и видя, че очите му не се откъсват от бебето. „Той иска това дете — помисли си тя. — Трябва да се примиря с това.“ Но знаеше, че ако мъжът ѝ продължи връзката си с Алия, с такова нещо никога няма да се примири.

Като приближиха широките врати на храма, тя събра кураж и направи, каквото ѝ бе показал Аарон, след което с благодарност прие глътка вода от един служител на храма. Тръстикова сграда със сламен покрив бе огромна, близо петдесет ярда на дължина и двадесет

ярда на широчина. Вътре клечаха жителите на селото, от малки свикнали да прекарват часове в тази неудобна поза. Магдалена също клекна по-близо до Аарон, като се молеше церемонията да се окаже кратка.

Тълпата утихна. Жените, които носеха хляб, излязоха в средата на храма и наредиха кошовите в кръг около големия „земи“ на Гуачанагари и други, по-малки идоли.

Сякаш по предварително даден сигнал всички започнаха да пеят бавно и звучно. Множеството гласове се молеха в унисон. Аарон почтително бе свел глава. Той мълчеше. Тя направи същото, като дори не разбираше добре думите на молитвата, и изведнъж си представи чувствата на едно петнадесетгодишно момче, насила приело нова религия и доведено в голямата катедрала на Севиля. Аарон бе роден в юдейска вяра, в Кастилия е бил чужденец, след това е станал новопокръстен и в това объркване следваше правилата на нова религия. За него тази служба в туземски храм не бе непознато изживяване. Но Магдалена за първи път бе свидетелка на чуждо богослужение. Тя също почтително сведе глава и запази мълчание.

Сякаш доловил любопитството ѝ, Аарон ѝ прошепна, че химнът е молба за добро здраве и обилна реколта за всички поданици на Гуачанагари. Когато пеенето свърши, вождът стана и започна да произнася молитви над хляба, сложен пред идолите.

— Той го благославя, преди всички хора да се почерпят с него. Това ще им даде сили през идната година — обясни Аарон.

Вождът свърши молитвите си. Жените от неговото семейство започнаха да раздават хляба, като внимателно го разчупваха на малки парчета. Всеки мъж — глава на семейство — излизаше напред и взимаше едно парче да го занесе къщи, където щеше да го раздели между близките си. Дори селските ратаи и робите имаха право да вкусят от осветения хляб.

Това много напомняше на Светото причастие и Магдалена въпросително погледна Аарон.

— Благословията на хляба е обичай, древен както самата цивилизация, и се практикува по целия свят — от християни и юдеи, маври и дори народите на жълтия континент, описани от Марко Поло. Нали те предупредих, че като си с праволинейни убеждения, религиозното ти чувство може да пострада.

Туземците пак подхванаха химна благословия и почнаха да се разотиват. Всеки от тях носеше парче благословен хляб.

Магдалена от сърце се усмихна и погледна Аарон.

— Не съм пострадала ни най-малко — спокойно каза тя и добави наум: „Бенхамин, скъпи приятелю, вие бяхте прав, много прав за много неща...“

[1] В митологията на майте Хуракан е еднокрак бог, който владее силата на бурята и вятъра. Оттук произлизат и думите ураган и оркан — съвременни названия на видове бури. — Б.ф.р. ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Гуачанагари има нужда от мен като представител на Крестобал. Приел е пратеник на Каонабо, стар негов враг, който пожелал да обсъдят важни неща — каза Аарон, когато влезе в тяхното бохио и откачи от куките на стената арбалета си и няколко колчана със стрели.

— „Важни неща“ — като една война, например? — попита Магдалена, премалаяла от страх, и изпусна лопатката в гърнето, което вреше на огнището.

— И това не е за изключване — вдигна рамене Аарон. — Каонабо е вождът, наредил да бъдат убити златотърсачите в Навидад, тоест онези, които взаимно не са се изпотрепали от алчност преди това.

— Но нали Гуачанагари няма да се съюзи с него в една война срещу адмирала и колонистите? — Магдалена изведнъж се почувства уязвима и толкова беззащитна тук, далеч от цивилизацията на белите хора.

— Гуачанагари винаги ни е бил лоялен приятел, но хора като Маргарите и Охеда със своите жестокости твърде много подлагат на изпитание неговото търпение. А братята Колон не са в състояние да ги контролират. Гуачанагари няма доверие в Каонабо. Така че, трябва да узная какво цели тази стара и хитра лисица и да докладвам на Крестобал.

Когато минаваше покрай нея, Магдалена го хвана за ръката и попита:

— А какво да правя аз?

— Тук си безопасност — спря се Аарон и се усмихна. — Просто трябва да чакаш. Ще се върнем, преди да се стъмни. Каонабо е благоволил да измине целия път от Вега до тук само и само за да се опита да обработи Гуачанагари — с тези думи мъжът ѝ излезе. Магдалена коленичи притеснена до гърнето.

През няколкото седмици, прекарани с тайно, тя се бе понаучила да готви, но с плетенето на кошници и бродирането не ѝ вървеше. „Браво! Цяла нощ гърнето вря, а той едва ли ще се върне, докато всичко не загори“ — мислеше си тя. Тревожеше я, че единствената, която говореше малко езика ѝ, след като и Гуачанагари, и съветниците му бяха заминали, е Алия. „По-добре да си отхапя езика, отколкото да разговарям с нея.“ Мислите ѝ бяха мрачни.

Отново си представи красивото мургаво личице на Наваро, който от ден на ден все повече заприличваше на баща си. Изумителните му сини очи бяха „марката“ на Торес, независимо че косата му бе черна като въглен, а кожата — мургава. Да можеше и тя да роди един син на Аарон! Но и това едва ли щеше да премахне чувството за отговорност и любовта у мъжа ѝ към първата му рожба. Двойкото ѝ чувство към това дете с всеки изминат ден все повече я измъчваше. Би ли могла да обикне като свое детето на Аарон от неговата любовница? Нали без това не би могла да превърне крехкия съюз с мъжа си в истински брак.

— Но и като седя със скръстени ръце и се самосъжалявам, нищо няма да постигна! — мрачно въздъхна тя. Сега ѝ предстоеше да стрие последните корени тапиока, да направи от брашното плоски питки, да ги запече и остави да изсъхнат. Взе типитите — остри миди — и се зае с изнурителната работа да стърже корените и изстискава сока им в гърнето.

Когато и последните тъмнокафяви хрускави питки от тапиока бяха оставени да изстиват, Магдалена реши, че този ден е свършила добра работа — гърбът вече я болеше, а бе едва пладне. Докато се потъркваше по гръбнака, тя погледна към купчината мръсно бельо и реши, че все пак трябва да го изпере. За първи път препаските на Аарон ѝ се сториха симпатични — сега, когато прането бе нейно задължение, гледаше на тях с друго око — отваряха ѝ много по-малко работа. Ако някога някой бе предсказал в Севиля, че Магдалена Валдес ще живее сред първобитно племе, ще готви и пере като обикновена селянка, тя би се разсмяла на такава идиотска шега. И като сипеше проклетия по адрес на отсъстващия си съпруг, тя събра купчината пране и пъшкайки, се отправи към реката.

На южния край на селото, в една плитчина на реката, се подаваха плоски и гладки скали, върху които тайнянките търкаха и изпираха грубите си памучни дрехи и платната, които, макар и рядко, използваша

за пешкири или чаршафи. Магдалена спря в края на джунглата и накъса от сапунената трева. Всеки път, когато вършеше това, си спомняше как Аарон ѝ бе показал първия път това чудесно растение. Това бе станало в деня, когато се бяха любили при водопада. Споменът зачерви бузите ѝ много повече от жаркото следобедно слънце.

„Вече съм загоряла почти колкото някоя тайно“ — помисли си с отчаяние, като се питаше как Аарон възприема златистокафявата ѝ, но цялата обсипана с лунички кожа. Тя самата безспорно предпочиташе бронзовото му и жилаво тяло пред безличните лица на нейните ухажори, които се запарваха и потяха в дебелиите си жакети, панталони и ботуши, макар да се криеха на сянка в къщи. Омотани в няколко слоя дрехи, повечето от тях смърдяха, защото не се къпеха редовно. На устните ѝ се появи усмивка при спомена как я хокеше Миралда, че се била миела твърде често. Интересно дали щеше да обвини и езичниците тайно в юдаизъм, ако можеше да ги види?

Плувнала в пот даже в тънката си долна туника, Магдалена разби обилна пяна и започна да търка и плакне бельото, след което го простираше да съхне върху една голяма кръгла скала, която се издигаше над водата. Няколко тайнянки, заети със същата работа, я гледаха и ѝ се усмихваха — явно си приказваха за нея. Тя им отговори с дружелюбна усмивка и приятелски им махна с ръка за поздрав. Съжаляваше, че не знае по-добре езика им. В нарастващата сянка на късния следобед на брега на реката седяха две тайнянки и невъзмутимо кърмеха бебетата си.

С крайчеца на окоето Магдалена забеляза Алия, която се приближаваше с Наваро на ръце. Когато приседна при другите кърмачки, сред индианките настъпи мълчание. Тъмните им очи само шареха от надменната сестра на касика към бялата жена. Магдалена реши, че най-доброто в случая бе да не обръща внимание на любовницата на Аарон. Обърна ѝ изцяло гръб и продължи да търка дрехите.

Алия наблюдаваше как слабите златисти ръце на жената с тъмночервените коси изстискват глупавите ѝ дрехи. Подаде Наваро на братовчедката си, изправи се на крака и бавно нагази в плитката вода.

Магдалена забеляза пред себе си сянката на своята съперница, но се направи, че това не я интересува.

— Жалко, че трябва да работиш като някоя робиня, за да изпереш толкова много неща. Но ако и аз имах такова слабо тяло и бях бяла като рибешки корем, може би също щях да го крия в такива дълги и грозни дрехи! — забеляза Алия на неправилен, но достатъчно разбираем кастилски.

— Но ако и аз бях наказана с дебели бедра и увиснали като торби гърди, не бих ги показвала, та всички да ги гледат! — върна ѝ го Магдалена, като опипваше с презрителен поглед пищните форми на тайнянката.

— Моето тяло е тяло на жена — очите на Алия потъмняха и се присвиха, но тя запази достойнство и предизвикателно изпъчи едрите си гърди, — на жена, която доставя удоволствие на един мъж... и кърми детето му! А ти си плоска като мършаво дете на роб.

— Моят мъж остави твоето легло, Алия! А мършавото ми тяло му доставя достатъчно удоволствие, щом всяка вечер ме люби — Магдалена се изправи, обърна се с лице към едрата си съперница и я изгледа с победоносен поглед на зелените си очи.

— Няма да остане задълго с теб. — Алия не можеше да забрави как Аарон и тази омразна чужденка лежаха, вплетени в страстна прегръдка на пясъка край водопада. — На Аарон скоро ще му омръзне детското ти, несъблазнително тяло. Аз го дарих с хубав и силен син. Ти, дете казваш, че спял с теб всяка вечер, си безплодна. Не можеш да го дариш с дете. Аз мога!

И тогава цялата мъка от живота ѝ с Аарон — от момента, когато я отблъсна, насилствената му женитба с нея и досега — когато той ужасно се разкъсваше между син и съпруга, а тя не знаеше какво да прави — се изля в необузdana ярост. Озъбена и изригваща проклетия, тя грабна с две ръце дрехата, която изстискваше, и с всички си сили удари с нея като с тояга по-високата Алия през лицето. Гордата тайнянка изкрещя и падна назад, като силно шляпна с едрия си задник в плитката до колене вода. Но тутакси отново скочи на крака и със свити като ноктите на граблива птица пръсти се хвърли към бялата жена.

Червенокосата сграбчи кичур развяваща се черна коса и го дръпна с всички сили, а когато Алия политна, отново я блъсна, този път с лице към водата. И когато съперницата ѝ падна и се обърна да стане, като кашляше и ругаеше, Магдалена се хвърли отгоре ѝ, като я

удряше и дереше с нокти. Тайнянката бе по-висока, с по-едри кости и по-масивна фигура, но бялата бе по-ловка и по-бърза. А и яростта удвояваше силите ѝ. Сграбчили се безмилостно за косите, двете жени се търкаляха и ожесточено се ритяха в плитката вода. Алия разкъса туниката на Магдалена, при което едната гърда на младата жена изскочи. След това уви мократа дреха около ръката си и силно я дръпна. Но полите на туниката се лепнаха за нея и Магдалена, използвава момента, започна да я рита и блъска, докато накрая я възседна.

Сковани от ужас, жените наоколо с изумление наблюдаваха как Алия и Магдалена се бият и си разменят думи на странния език на техния мъж и как след това съпругата сяда върху любовницата. Едната бе сестра на вожда Гуачанагари, другата — съпруга на почетния гост на касика. Какво можеха да сторят нещастните тайнянки?

Магдалена натискаше главата на Алия във водата и се мъчеше да удави махащата с ръце и крака жена. Внезапно жените зад тях се раздвижиха, при което се чу гневен мъжки глас. Яки ръце сграбчиха отзад Магдалена и Аарон я откъсна от потопеното във водата тяло на Алия. Тайнянката се изправи, като кашляше и пръхтеше, но продължаваше да протяга ръце, за да издере съперницата си. Появи се и Гуачанагари и хвана сестра си. Двете жени продължаваха да крещат и сипят заплахи, като се мъчеха да се изтръгнат и продължат битката.

Касикът утешаваше Алия на съскация език на тайно, като внимателно държеше побеснялата жена, чиито тъмни очи искряха от злоба. Със задъхан глас тя обясняваше нещо първо на брат си, а след това и на Аарон, без да обръща повече внимание на Магдалена. Накрая силно изкрещя нещо към Аарон, от което той замръзна на място. След това безмълвно преметна през рамо жена си и се отправи към тяхното бохио. Една от присъстващите събра незабелязано прането на бялата. Ще ѝ го занесе на другия ден сутринта, когато никой няма да забележи. Нещо явно ѝ подсказваше, че сега не е най-подходящият момент да ги последва в къщата им.

Когато стигнаха до вратата, Аарон грубо постави жена си на земята.

— Дано ключовете на свети Петър са ти на помощ — защо си позволяваш да се нахвърляш върху жена от кралско семейство? Тук това е престъпление, което се наказва със смърт!

— Ето ти удобен случай да се отървеш завинаги от мен! Тя нарочно дойде при мен, за да ми се подиграва, предизвика ме да се сбием, като си мислеше, че голямото и тлъсто тяло лесно ще ме надвие, понеже съм била бледа и кльощава. Сега поне разбра, че тлъстината не замества мускулите! Щях да я удавя, без да ме е грижа за последиците!

Той хвърли поглед върху мократа ѝ, прилепнала коса и полуголото тяло.

— Най-сетне обаче Алия успя да те съблече — отбеляза, като гледаше как цялата трепери в хладния въздух.

— Хич не ме интересува. Нейният врат е одран, не моят!

— Значи тя те е обидила с няколко детински приказки за малките ти гърди и бледа кожа и заради това ти си била готова да я удушиш и удавиш? Интересно къде се дяна прословутото ти християнско милосърдие? — в гласа му се долавяше горчивина. — Защо не подаде и другата си буза, драга ми госпожо? Нали така се постига много повече?

— Охо, как пък трябвало да се оставя да ме преследва и унижава! Но ти не би понесъл никога толкова оскърбление от някой мъж, нали? Някои жени също притежават гордост, любезни ми господинчо, ако не си го знаел досега! — отрязва го тя.

— Кастилските куртизанки обаче я имат в излишък — очите му придобиха леден оттенък, — поне така изглежда.

— Ето, че стигнахме до същината на въпроса — Магдалена кипеше от ревност и обида. — Значи любовницата ти може да се перчи с мъжете, с които е спала, и ти не намираш нищо лошо в това. Но мен ме смяташ за проститутка, въпреки че никой друг мъж не ме е докосвал. Господинът не желае да се жени за някаква си опетнена Валдес! Между нас никога няма да има нормални отношения, Аарон! Бернардо — дано душата му в пъкъла да иде! — вечно ще ни разделя.

— Баща ти... и синът ми! — отговори Аарон с не по-малко развълнуван от нейния глас. — Когато одеде яздехме насам Гуачанагари, той ми каза, че Алия се била съгласила да ми даде Наваро. Но сега си промени решението. Момчето отива с нея в Ксарагуа! — той се обърна и излезе в сгъстяващия се мрак.

На Магдалена ѝ се стори, че и силите, и животът я напускат. Ето какво са означавали последните думи на Алия, отправени към Аарон!

И той, както винаги, счита нея за виновна.

Тази вечер Аарон не дойде при нея в леглото. Отиде в оградения двор с конете, оседла Рубио и препусна под лунната светлина покрай реката. Магдалена дълги часове лежа с впити в звездите очи и стана още щом се зазори. Ако можеше с един компромис спрямо прословутата си кастилска гордост да спечели за съпруга си неговия син, тя ще стори това! Бе готова всичко да забрави.

Облече последната си чиста долна риза и дори си сложи медната огърлица — подарък от Гуачанагари. Трябва да занесе и нещо от себе си, нещо още по-ценно! Очите ѝ се спряха на смешната кадифена рокля, която бе донесла. Дългата, тежка дреха сега ѝ се стори комична, но все пак... Взе малкия си кинжал и седна да отпаря дългия, вече ненужен шлейф. Когато приключи, роклята придоби вид на дълъг, елегантен, макар и грубо съшит сюртук, от който не би се отказал и един крал.

Сгъна внимателно дрехата от красиво кафяво кадифе и се отправи към бохиото на Гуачанагари. Когато на вратата се появи една от жените му и колебливо ѝ се усмихна, Магдалена събра целия си кураж и протегна ръка с подаръка, като произнесе името на касика.

Жената я разбра веднага и ѝ се поклони, предложи ѝ да седне до бълбукащото гърне и се скри в голямата къща. Само след миг се появи и Гуачанагари и изгледа изненадано младата жена, свила се с нещастен вид на малкото столче и стиснала здраво скъпоценния си дар. Тя скочи и протегна тежкото кадифе към касика, като го разгръщаше с церемониален жест. А когато той я приближи, смело му показва как ще изглежда на тялото му: едва ли не така, както на неговия приятел — адмирала.

— Това е голяма чест, жена на Аарон — каза на завален кастилски Гуачанагари. — Какво мога да ти дам в замяна?

— Много по-скъпо съкровище — отговори му тя, като преглътна, — сина на моя мъж.

— Алия — по лицето му се изписа тревога и той въздъхна — много огорчена. Надявала да се омъжи за Аарон, когато родила Наваро със сини очи.

— И тогава пристигнала аз и ѝ развалила плановете. Съжалявам, но аз обичам Аарон от много, много години. И ще обичам Наваро като собствен син. Той няма от нищо да изпитва нужда. Заклевам се за това!

— пред очите ѝ отново изникна образът на малкото мургаво дете с лице като на мъжа ѝ. И когато произнесе тези думи, тя самата бе повярвала в тях. Наваро бе детето на Аарон! И тя го обичаше просто заради това.

— Ако може накарам Алия да даде момче, аз ще го направя, но има закони между мой народ — жена може да пази свои деца, родени преди неин брак. Друг мъж или друга жена не може вземе тези деца, защото те само нейни! Минала нощ аз опитал да говори на моя сестра по тази мила за сърце на моя приятел работа. Тя не желала да слуша мен — той сгъна дрехата и я подаде на Магдалена.

— Моля ви, запазете го! — тя преглътна сълзите си и поклати глава. — Той е много подходящ за такъв добър и мъдър касик като вас. Бих желала да го носите и да ме помните с обич, а не като човек, донесъл толкова нещастия на селото ви.

— Ти обича добре Аарон — отвърна ѝ той с мек глас, като изучаваше с поглед дребната и нежна жена, пристигнала от другия край на Голямата вода.

— Само се моля и той някой ден да стане умен и мъдър като вас! — простичко сподели тя. — Мога ли само да ви помоля да не казвате за моето искане на никого?

— И най-малко — на ваш съпруг! — поклати глава и ѝ се поклони.

Магдалена отговори на поклона му и се оттегли в прохладното златно утро.

По време на тяхното отсъствие епидемиите в Исабел бяха се разпространили още повече. Когато приближиха селището, ги лъхна миризмата на смърт. Равните ливади около залива бяха покрити със стотици пресни гробове. За тях бе обърната повече земя, отколкото за засаждане на нивите.

— Белите умират главно от треска и кървава диария, а тайно — от нашата едра и дребна шарка. Как добре сме си паснали! — промърмори Аарон с отвращение. — Индианците мрат масово от болести, които в Кастилия най-много да обезобразят болните. Ако беше жив баща ми, сигурно щеше да се посъветва с някой добър лекар, евреин или мавър, защо става така — каза тъжно Аарон и добави с

презрение: — Но и аз зная добре защо им е толкова трудно на колонистите тук. Те просто не желаят да се приспособят — ходят облечени от глава до пети в дебели дрехи, отказват да ядат местна храна, тъпчат се със свинско в тази горещина и се наливат с червено вино. Нищо чудно, че вътрешностите им се разлагат. Човек, и без да е лекар, може да разбере това!

Магдалена прехапа устни — дразнеше я неговото безсърдечно отношение. Не беше ли той, който изпадна в ярост, когато видя, че тя ходи с оголени ръце и крака! Но сега се въздържа да му изкаже мнението си, защото съзнаваше, че горчивата преграда отново бе израснала помежду им. И за да смени темата, го запита:

— Как мина срещата ти с Каонабо? Никога нищо не ми разправяш.

— Бог ми е свидетел, да можеше само да видиш този коварен стар дявол! — очите му светнаха от нескрито възхищение. — Лицето му изглежда старо като тези острови, а в тялото е гъвкав като млад боец. Може със сладките си приказки да очарова цяло бохио, пълно с вождове. А пламтящите му черни очи сякаш проникват до дъното на душата ти. Шпионите му бяха го предупредили, че свободно говоря езика им и когато се появи на събранието, той не включи Гуачанагари в списъка на евентуалните противници на Колон.

— И как обясни свикването на съвещанието?

— Ами връчиха подаръци на Гуачанагари в чест на сватбата на Алия за Бехечио. Нещо като рафиниран подкуп, поне на мен така ми се струва, въпреки че знаеш колко щедри са винаги тайно. Размениха си и разни дребни любезности и Каонабо си замина със свитата за Вега.

— И какво, ще създава ли ядове? — запита с разбиране Магдалена, без да откъсва поглед от болните, налягали по смърдящите и оживени улички на Исабел. — Та той и неговите съюзници са далеч по-многобройни от нас.

— Един изстрел от главното оръдие на адмирала от борда на „Ниня“ — и всичките ще се изпокрият в джунглите! — пръхна Аарон. — Точността на далекобойния ми арбалет ги хвърля в ужас, а с другото ни въоръжение и доспехите, да не говорим за конете, бихме могли да избием всичките тайно на Испаньола, и то за броени месеци. Но точно това не искам да допусна. Даже с такива бунтари като полукарибеца

Каонабо бихме живели в мир, ако колонистите се отнасяха човешки с тях.

— Но Гуачанагари ще остане приятел на адмирала, нали? — загрижено запита Магдалена.

— Да, но страшното е в друго — да не би да се окаже прекалено лоялен съюзник — мрачно отговори Аарон. — Ако братя Колон не могат да обуздаят тези проклети благородници, които само гледат как да заробят тайно, първо ще пострада именно племето на Гуачанагари, и то най-жестоко. Защото алчността на хора като Охеда, тази натруфена малка невестулка, е безгранична.

Аарон и Магдалена вкараха конете в яхъра, измиха се и се преоблякоха — трябваше да поздравят братя Колон и да им докладват за положението във вътрешността на острова. Младата туземка, прислужница на Магдалена, бе вече извадила и проветрила дрехите ѝ. В сандъка те непрекъснато се спарваха от влажния и топъл климат. Магдалена ѝ поблагодари и си избра една красива рокля от брокат в светлосин цвят. Бялата ѝ долна риза блестеше в ослепителен контраст със златистата ѝ от загара кожа. Даже синята рокля, която по-рано не ѝ харесваше, я караше да изглежда прашяща от здраве.

Настъпил бе дъждовният сезон и бледосинкавото доскоро небе бе покрито с плътни облаци, от които неспирно валеше дъжд. Косите ѝ, обикновено твърди, сега бяха бухнали и пускаха искри, сякаш светкавиците от небето се бяха скрили в тъмночервените им кичури. С труд ги заплете и превърза с наниз от перли, дори си сложи на главата един воал. И въпреки това по шията и около лицето ѝ щръкнаха немирни къдрици.

Аарон наблюдаваше как жена му се бори с косата си и усети познатата стара болка в слабините. Изруга тесните си панталони, които, за разлика от широката препаска, го издаваха твърде много. Нямахше какво да се прави — нали трябваше да застане пред губернатора в пълна военна униформа!

— Пригответи ли се? Кристобал чака мен, но Бартоломео сигурно вече крачи като бесен и няма да се успокои, докато сам не види как се чувстваш.

— Тогава да тръгваме, за да успокоим и двамата — сладко му отвърна и посегна да вземе тъмната пелерина от кадифе, та поне малко да се защити от дъжда.

— А къде е онази глупава кадифена рокля, която бе донесла в селото? — небрежно попита Аарон, докато оправяше наметалото върху раменете ѝ. — Нещо не я виждам да виси с другите на стената.

— Покри се цялата с плесен от влагата и се наложи да я изхвърля — бързо му отговори, като се молеше Гуачанагари да не я облече някъде, където Аарон може да я види.

Докато стигнаха резиденцията на губернатора, бурята утихна. Времето в Индиите така се различаваше от времето в Андалусия, както андалуското — от времето в Пиренеите. Макар и цялата измокрена, Магдалена гореше от нетърпение да се срещне със стария си приятел Бартоломео, а и със строгия му по-голям брат. Дано не ги отблъсне голямата промяна в нея! Макар и все още далеч по-светла от Аарон, кожата ѝ нямаше нищо общо с толкова почитаната от дворцовите дами предишна белота.

Аарон любезно ѝ помогна да слезе от малката плетена носилка, носена от четирима туземни слуги. Отнесе я до каменната настилка пред широкото стълбище и двамата почистиха полепналата по изящните ѝ пантофки кал.

При вида на влизащата двойка както адмиралът, така и неговият аделантадо се втурнаха да ги посрещнат.

— Мила госпожо, по всичко личи, че животът сред тайно ти се е отразил добре — на лицето на Бартоломео бе изписана приятна изненада. Той усмихнат ѝ целуна ръка и се обърна към брат си. — Кристобал, нали изглежда прекрасно?

— Напълно съгласен съм, доня Магдалена! — с топла усмивка губернаторът разглеждаше цъфтящото ѝ от здраве, красиво лице. — Явно съпружеският живот и прекараното сред тайно време са ви повлияли добре — след това се обърна към Аарон и видя скритите в очите му противоречиви чувства. — Надявам се, че има какво да докладваш за нашия приятел Гуачанагари.

— И за Каонабо — добави Аарон. От него не убягна внезапно появилата се след думите му загриженост в погледа на Кристобал.

— Явно, че имаме да обсъдим много неща, но преди това поговори с един благородник — той пита за теб от момента, в който пристигна преди два дни и разбра, че си тук. Някакъв твой роднина — очите на Колон, сякаш като предупреждение, проблеснаха. — Лоренсо Гусман — мисля, че ти е зет.

— Да, бе женен за сестра ми Ана — лицето на Аарон се превърна в каменна маска, посивя и се изпъна от ненавист. — Когато Инквизицията я е прибрала, не си е мръднал пръста да ѝ помогне!

— Малко са хората, които биха могли да се изправят срещу Светата канцелария на брат Томас, драги ми Диего — разнесе се гласът на влезлия Лоренсо, който с безизразния си тон се опитваше сякаш да балансира вътрешното си напрежение. И си помисли: „Как е успял този Торес да остане жив?“

Върху лицето на Аарон, сякаш отгатнал мислите му, се появи студена гримаса, наподобяваща усмивка на акула:

— Виждам, че си изненадан да ме намериш жив и здрав, драги ми Лоренсо. И аз бях изненадан по същия начин, когато те видях в Севиля миналата година. Жена ти, моите родители, брат ми и неговата Рафаела — всички са били изгорени на кладата от Торкемада и неговите служители. И как само ти си успял да се отървеш? — изпълнените му с отвращение очи буквално пронизваха бившия му зет. Аарон бе дълбоко убеден, че херцог Медина-Сидония е спасил своя племенник.

— Аз съм от род на старо християни. И никой в нищо не ме е обвинявал — отговори със скръбен глас Лоренсо.

— Но нали и Рафаела бе като теб? Тя бе толкова всеотдайна християнка. Но и тя загина заедно с Матео — язвително подхвърли Аарон.

— Може би просто моето семейство е било по-влиятелно — лицето на Лоренсо помръкна. Той явно се опитваше да запази пред губернатора фасадата на дълбоко огорчен човек. — Аз не зная нищо за брат ти и снаха ти. Те бяха надалеч, в Арагон.

— Щом семейството ти е било толкова влиятелно, значи е могло да спаси и Ана. А какво стана с дъщеря ти Оливия? — Аарон го запита, макар да знаеше, че детето е в безопасност при чичо му Исаак.

— Преди аз да се намеся, Ана е направила признания — Лоренсо скромно погледна към губернатора, сякаш очакваше от него подкрепа. — Но, моля те, всичко това е толкова мъчителна история. Оливия е била похитена от твоите еврейски роднини и вероятно знаеш, че те са я отвели със себе си във Франция. А аз просто се побърках, когато не успях да я върна от там. Ето защо заминах за Индиите да започна нов живот.

— Виждам, че ужасно тежко си преживял загубата ѝ — каза Аарон с горчива ирония.

Едва сега очите на Лоренсо се преместиха от страшния Диего Торес, за да огледат жена му, която всички в Исабел бе дочул да възхваляват за красотата ѝ. Тъкмо се навеждаше за изискан поклон, но едва не падна, когато тя пристъпи напред и отметна обсипания с дъждовни капки воал от тъмночервената си коса.

— Ма... Магдалена Валдес, госпожо, нима това сте вие? Ние мислехме, че сте загинали още през пролетта — нападната и погубена от разбойници.

— Както правилно сте забелязали, аз съм си жива и здрава — при този отговор Магдалена студено гледеше мъжа, към когото изпитваше инстинктивно отвращение още от мига, когато го бе срещнала в кралския двор. — И освен това съм омъжена за дон А-а... Диего Торес. Именно заради нашия годеж напуснах двореца при такива, ь-ь... мистериозни обстоятелства.

— Вие сте били сгодена за Диего Торес? — Лоренсо подозрително присви очи. — Много странно, родителите ви никога не са споменавали за такова нещо. Но и какво би могло да се очаква... след онази жестока трагедия! — той замълча и огледа присъстващите с израз на дълбоко вълнение. — Разбира се, че не знаете. Боя се, дона Магдалена, че ви се явявам като носител на най-ужасна вест! — и той се извърна към Кристобал. — Губернаторе, не може ли да се оттеглим във вашата приемна и да предложим на дамата да седне? — и посегна да я хване за ръката.

Но Аарон го изпревари, придърпа я с бърз жест на собственик и я придружи до голямата стая, където за първи път бе срещнал като кандидатка за негова съпруга. Пред тях вървеше губернаторът, след него аделантадо с Лоренсо. Стисни с топлата си ръка китката ѝ, Аарон прошепна на Магдалена.

— От тази гадина можеш да очакваш всичко!

— Знам. Но в Севиля нищо не мога да загубя, както и ти Диего — отговори му, като предпазливо го нарече с християнското му име. Откакто брат Буил и неговата свита бяха отплавали за Кастилия, само благочестивият брат Пане бе останал да спасява душите на тайнниците, така че бе изчезнала и опасността от доноси до Инквизицията. Но сега Магдалена бе изплашена. Родът Гусман се ползваше с личното доверие

на кралското семейство. Не бе изключено Лоренсо да има някаква връзка с Торкемада, след като единствен от близките на Торес бе успял да се изплъзне от лапите на Светата канцелария. Нещо в мазните му маниери, с които я ухажваше, както и студенията му сиви очи я караха да бъде нащрек. Какво бе това в него, заради което винаги ѝ се искаше да го отбегне?

Аарон чувстваше безпокойството ѝ и знаеше, че тя се страхува заради него. „Лоренсо Гусман е този, който трябва повече да се страхува от Аарон Торес, а не обратното!“ — мрачно си помисли той, когато всички насядаха. Сините му, студени като парчета лед очи се впиха във високия издокаран царедворец, но онзи отбягваше погледа му и демонстративно се занимаваше с Магдалена.

— Страхувам се — започна Лоренсо с дълбока загриженост, — че нося възможно най-лошата вест, даже не зная как да ви я кажа.

— Ами опитай направо! — грубо му предложи Аарон, без да сваля ръка от рамото на жена си.

— Вашият баща, дон Бернардо — Лоренсо се прокашля, — е мъртъв — и когато видя, че не последва никаква реакция, а само погледите, отправени към него, станаха по-напрегнати, продължи предпазливо: — Откриха, че дължи пари както на Короната, така и на Светата канцелария. Изглежда, кралят е разбрал... нали знаете, че баща ви бе носител на кръста в Севиля... — очите му неспокойно пробягаха по студеното, безразлично лице на Аарон.

— Да, аз зная какво представляваше Бернардо Валдес — обади се с леден глас Магдалена. — Моля, продължавайте!

Лоренсо като вцепенен търсеше с поглед губернатора и аделантадо, сякаш очакваше да му подсказат как да продължи.

— Може би искате да кажете, че бащата на тази дама е нарушил кралските закони? — намеси се Кристобал, но видът му с нищо не издаваше, че е изненадан. За него Валдес, макар и неглупав човек, бе просто един блюдолизец.

— Кралят получил сведения от един свой бивш министър — продължи Лоренсо, този път, без да поглежда към Аарон. — Исаак Торес, който е в изгнание във Франция, го уведоми, че вашият баща не бил извършил честно оценката на конфискуваните имения на Бенхамин Торес. И кралската хазна, и касиерите на Инквизицията

останали измамени. Дон Бернардо бе обвинен за това и подложен на разпит в Светата канцелария...

— ... и, естествено, е бил обявен за виновен — допълни Магдалена и гласът ѝ се прекъсна. „О, Бенхамин, колко усърдно силите на мрака сами изяждат себе си, точно както вие предсказахте!“

Аарон усети, че Магдалена е много напрегната, но същевременно посреща новината с ужасяващо равнодушие. Сякаш се радваше на смъртта на баща си! „Аз съм дъщеря, престъпила законите на природата. Опитах се да убия баща си с вилата“ — като ехо изплуваха в паметта му нейните думи и той почти им повярва.

— Кажете ми, дон Лоренсо, дали кралското правосъдие — тя леко наблегна върху последните думи, за да подчертае иронията им — взе други жертви от моето семейство?

Аарон разбра, че вероятно тя се страхува не за майка си, а по-скоро за сестрите си.

— Не. Само баща ви бе настигнат от смъртта. Разбира се, майка ви бе принудена да напусне кралския двор и отиде да живее при сестра ви Мария и съпруга ѝ.

— Горката жена, сполетяна е от участ, по-злочеста и от смъртта! — кисело забеляза Магдалена. — А дали дон Бернардо бе изгорен на клада?

Лоренсо усети как му става горещо и тутакси след тоя го побиха ледени тръпки. Погледна тази жена, толкова хладнокръвна, толкова спокойна, после премести поглед към мъжа ѝ. В каква клопка е попаднал, идвайки на това проклето място на заточение? Не само жалката издънка на Торесовия род, но и родната дъщеря на Бернардо Валдес се радват на смъртта му!

— Да, за съжаление, той загина на Таблада.

„Исаак, не зная дали да те проклинам или да те благославям, велик манипулаторе, извършил божие дело. Ти ме изпревари с отмъщението си, но направи това, което щях да направя и аз“.

Магдалена погледна мъжа си. Сега вече бе прочела мислите му.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

— Ако искаме да запазим Гуачанагари като съюзник и да не допуснем всеобщ бунт, трябва да спрем това безобразие! — бясно извика Аарон. Бе излязъл на каменното стълбище пред губернаторския дворец и гледаше към площада. След това се обърна към Алонсо Охеда, който се бе надул като пуяк; в краката му лежаха двама мъже тайно, пребити до кръв. Охеда стоеше на пръсти, небрежно сложил ръка върху дръжката на сабята; той отмести поглед от застаналия в нерешителност губернатор към командващия армията му Торес.

— Те са обрели моите хора. Трябва да им се даде урок, инак всички тези диваци езичници ще почнат да вършат същото! — каза той и предизвикателно погледна Торес, който живееше сред тези езичници и бе един от тях.

— Тайно не крадат! — отговори му Аарон и слезе с едно стъпало надолу; ръката му също легна върху сабята, а от стойката му лъхаше заплаха.

— Когато „Санта Мария“ се разби, хората на Гуачанагари пренесоха всичките ѝ припаси на брега и даже една карфица не бе изгубена — хладнокръвно отбеляза Кристобал и сложи ръка върху рамото на Аарон. — Защо сте решили, че тези хора са взели дрехите на вашите войници?

— Прекосявахме реката...

— ... и, разбира се, тайно са носили на раменете си вашите войници, които не знаят да плуват — прекъсна го Аарон, изпълнен с презрение към мързеливите и тъпи колонисти, последвали такъв суетен ловец на славата, какъвто бе Алонсо Охеда.

— Тайно не са нищо друго, освен товарни животни — високомерно му отговори Охеда. — Твърдя, че наказанието е справедливо. Отсечи ръката, която краде! Те избягаха и отмъкнаха два коша фини ленени долни ризи.

— Да осакатиш хора за два коша бельо е твърде висока цена! — с отвращение каза губернаторът. — Възможно е да сте изпаднали в

някакво недоразумение. Тези хора биха могли да крадат къде по-ценни неща, но не са го сторили. Разпитайте ги — обърна се той към Аарон — и вижте какво ще кажат те за случилото се.

Аарон мина покрай Алонсо, без да му обръща внимание, коленичи в калта и помоли една жена от събралата се тълпа да донесе вода. След като даде да пие на по-възрастния тайнянин, той го разпита; същото направи и с по-младия. Когато се изправи, лицето му бе потъмняло от гняв.

— Тези хора, заедно с дузина други тайно и жените им, били със сила принудени да придружат златотърсачите на Охеда и да промиват злато за тях. Когато един се опитал да избяга от робските си задължения, носът му бил отрязан. На другия са отсекли ухото. Войниците са теглили жребий за жените на тайно — без да ги питат, естествено. Тези двамата са носили товара с бельото. В долното течение на реката те изостават от другите, хвърлят безполезния си товар в джунглата и се опитват да избягат в родното си село, за да предупредят вожда си за пристигането на тези тъй достойни представители на испанската корона!

— Това е лъжа! — предизвикателно заяви Охеда. — В Севиля за подобни оскърбления съм убивал хора!

— Тук не е Севиля. Тук аз съм губернатор и твърдя, че е необходимо да проявим снизходителност. Нужна ни е помощта на тайно, за да оцелеем на тези земи, за да може нашата колония да благоденства. Но нищо няма да постигнем, ако ги превръщаме в товарни животни и изнасилваме жените им. Предупреждавам ви, дон Алонсо, както бях предупредил дон Маргарите, преди да се завърне в Кадис, че няма да търпя по-нататъшно насилие над тези хора. Те охотно стават слуги, ако им плащате справедливо и се държите с тях човешки, като истински християни, но ние не можем да ги превръщаме в роби. Моля, освободете тези хора, главнокомандващ Торес!

— Един евреин и един генуезец — колко добре сте се сработили двамата! — Охеда се изплю в калта пред краката на Аарон, обърна се и тръгна през тълпата, която му правеше път, сякаш разсичана с кинжал.

— Превърнахме този човек в свой злобен и непримирим враг — забеляза Аарон.

Кристобал уморено се усмихна:

— Не е първият, а се опасявам, че няма да бъде и последният. Погрижете се за тези приятели тук и след това елате в кабинета ми. Трябва да обсъдим новините, получени от вашите индиански шпиони в лагера на Каонабо.

„Любими татко,

Откакто сме се върнали в Исабел, ми става все по-трудно да търпя много неща. Тъмносините очи на Наваро показват, че той е Торес, но не мога публично да го призная за син. Сърцето ме боли от раздялата с моето дете, което бях принуден да оставя в селото. Сега разбирам колко трудно Ви е било да изпратите Матео в далечна Барселона! Току-що получих писмо от чичо Исаак и се моля за Алехандро, сина на Матео, като се надявам, че той скоро ще се съедини с роднините ни във Франция. Ако можех да прибера Наваро при себе си, тогава поне синовете на нашия род щяха да са в безопасност.

Господ е избрал брат Ви като свое оръдие, за да въздаде на Бернардо Валдес заслуженото. Мисля, че не се радвате на възмездието, за разлика от мен, и моля да ми простите, че се радвам за неговото изгаряне. Странно, но изглежда, че и Магдалена споделя убеждението ми, че баща ѝ е пострадал справедливо. Тя наистина го мразеше, но дали не ме излъга за приятелството си с вас? Струва ми се, че наистина Ви е обичала — Вас и майка ми, но се страхувам да ѝ приписвам твърде много достойнства, тъй като още ѝ нямам доверие. Тя ме оплита в мрежите на магията си, което ме плаши. Да можех само да намеря някакво доказателство, да получа някакъв знак от вас, че наистина сте пожелали да се оженя за нея!“

Аарон сложи перото настрана и прекара пръсти през косата си. Вече цяла година продължаваше редовно да пише дневника си във вид на писма до Бенхамин, сякаш нещо го караше да постъпва така —

някаква необяснима причина, поради която трябва да запази на хартия историята на своя живот. „Може би един ден ще поумнея и ще разбера тази причина“ — сънливо промърмори той. Бе вече късно и той пишеше под колебливата светлина на лоена свещ, седнал в единия ъгъл на къщата, докато Магдалена спеше върху високо легло в другия край на стаята.

Магдалена. Неговата жена. Той не можеше даже да я погледне, без да му се поиска да я събуди с пламенни и страстни целувки. И твърде често постъпваше точно така и я любеше, сякаш обладан от зли духове. Питаше се дали неговите родители някога са споделяли такова непреодолимо физическо привличане. Него и Магдалена почти нищо друго не ги свързва. Дори Бенхамин да ѝ бе простил омразната кръв на Валдес и аморалното минало, Аарон не можеше.

„Колко мъже, Магдалена? Колко любовници си имала в двореца? Колко — в Севиля?“ — Тази мисъл го измъчваше все по-силно, дори след като бе принуден да признае, че тя не би могла да бъде съучастница в погубването на неговото семейство. И в същото време Аарон съзнаваше, че докато ласкателствата на Алия го оставят равнодушен, той нямаше сили да се раздели с жена си.

— Дали само затова, че ми е съпруга? — прошепна той на влажния нощен въздух. Навън валеше. Дъждовните капки меко и ритмично барабаняха по покрива. Но нощта не отговаряше на тревожещите го въпроси. Той внимателно затвори дневника, прибра го в торбата, изгаси свещта и в тъмното тръгна към леглото.

Бартоломео Колон нервно се разхождаше из личната библиотека на брат си — малка стая, претъпкана с латински и кастилски книги, а така също с множество свитъци от географски карти и навигационни прибори. Кристобал невъзмутимо се занимаваше с иглата и тежестта на един морски квадрант, оставил брат си да изразходва нервната си енергия.

— Много ме тревожат новините, които Торес е получил от Гуачанагари. Ако Каонабо придума и други вождове да се присъединят към него, това не предвещава нищо добро за нашата колония. Но ако той се съюзи с безскрупулните лъжци Охеда или Ролдан, положението

ни ще стане още по-тежко. Те имат същото оръжие и същите умения като нас!

Вече взел решение за изследване на континента, отвратен с цялото си сърце от дрязгите с кастилските благородници, губернаторът, който бе много по-склонен да е само адмирал, въздъхна и отмести прибора:

— Нито един вожд на тайно няма да стане съюзник на такова злобно същество като Алонсо Охеда. Той само ще ги подбуди на бунт срещу белите хора, друго няма да постигне.

— Тогава трябва да го спрем! Охеда открито те пренебрегва като губернатор на Еспаньола и представител на техни величества в Индиите. Той говори като предател, Кристобал!

— Да, предател, но на евреи и генуезци — с тъга в очите отговори по-старият Колон. — Колко години съм прекарам Севиля и Кордова? Не съм ли следвал указанията на кралския двор? Аз съм верен поданик на Короната, подкрепила начинанието ми, както Диего Торес бе верен неин поданик, когато се сражаваше в Гранада с изконните ѝ врагове — маврите...

— Да, и виж как му се отплатиха! Целият му род бе избит или принуден да отиде в изгнание от същата кралска двойка! Новохристияни, евреи, генуезци — всички ние сме чужденци за тези кастилски пауни, за всеки испанец. Но дали си генуезец или не, кралят и кралицата повериха на теб властта в тази колония. Ако искаш семейство Колон да управлява Индиите, трябва да потушиш бунта, и то като започнеш от Охеда. А разбойникът Ролдан...

— Нека по-добре Бехечио, вождът на Ксарагуа, се пази от Франсиско — каза Аарон, като влезе в стаята. — Един хубав ден Ролдан ще управлява целия този далечен полуостров. Ще постъпим неразумно, ако тръгнем далеч на юг и запад да дразним лъва Ролдан в собствената му бърлога. Не бива да разпиляваме силите си. Твърде много гнили неща има тук, по-наблизо.

— Познавате ли този хубостник? — скептично запита Бартоломео.

— Доста добре — усмихна се Аарон. — С Ролдан можеш да преговаряш, дори с подкуп да го склониш да признае властта на краля, но при условие, че не посягаш към неговата — добави той и седна до голямата маса срещу губернатора. Заинтригуваният Бартоломео

направи същото. — По-опасен за нас е един възможен съюз на Каонабо с вождове от вътрешните провинции. Чигуайо, Магуа, Магуана са къде по-близо до Исабел, отколкото Ксарагуа. Ако Охеда продължи това, което бе започнал Маргарите, всички тези вождове ще тръгнат с Каонабо. Дори без модерни оръжия те могат да нанесат големи поражения, ако нападнат внезапно и подпалят града. А най-напред те ще атакуват единствения ни верен съюзник.

— Гуачанагари — тихо каза Кристобал. — Да, той е верен на техни величества. Без негова помощ щяхме да загинем до един при крушението на „Санта Мария“.

— Мислили ли сте какво да правим с Каонабо, преди да е обединил вождовете във вътрешността? — обърна се Бартоломео към Аарон.

— Да. Трябва да попречим на Охеда и други като него да вилнеят на воля и да грабят и изнасилват тайняните. След като осигурим мира и спокойствието във вътрешните територии, ще се съюзим с Гуачанагари и ще се опълчим срещу Каонабо. Той ще получи много по-малка подкрепа в случай, че отнемем на всеки пощурял за злато кастилски благородник правото безнаказано да обикаля, където му скимне, готов да избива индианците с меч и арбалет — Аарон млъкна и сурово се усмихна, спомнил си урока по тежка и мръсна полска работа, който бе получила Магдалена. — И като начало ще пратим всеки здрав мъж в Исабел да работи.

— Но има толкова болни! — въздъхна Колон.

Аарон се намръщи:

— Ще обясня на доктор Чанса откъде идват болестите. Нека хората се научат да ядат хляб от тапиока, прясна риба и батати и да пият чиста вода. Стига са се наливали с вино и са се тъпкали с гранясало свинско! Тези земи са нови за нас. Трябва да се приспособим — или ще загинем. Ако ме упълномощите да действам, здравите, способни за работа мъже ще се окажат в действителност повече, отколкото мислим, че има.

— Струва ми се — Бартоломео иронично вдигна вежди, — че ако не си здрав, не можеш да вършиш черна работа.

— Ще ми дадете ли власт да действам официално от името на Короната? — обърна се Аарон отново към двамата братя.

Бартоломео кимна и сложи ръка върху сабята си. По лицето на Кристобал се изписа безпокойство. Винаги решителен и хладнокръвен в морето сега той изглеждаше уморени отпаднал. „Иска му се да е на борда на кораба — Аарон го разбра и се натъжи, — да открива и нанася върху картата нови земи, а не да води дребни политически битки“.

Кристобал с въздишка се изправи. Болките в ставите му, започнали още през 1493 година, го измъчваха непрестанно. С голямо усилие на волята той си наложи да отиде до прозореца. После се обърна и каза:

— Длъжни сме да вършим каквото е необходимо, Диего! Вие сте главнокомандващ и се подчинявате само на Бартоломео. Какво смятате да правите?

— Охеда е още в града и си набира компания от празноглави привърженици. Благородните господа се канят да търсят злато във вътрешните провинции. Искам първо да се справя с него.

— Той има връзки в двореца. Покровителят му е херцог Медина-Чели. Внимавайте къде стъпвате, Диего! — предупреди го Кристобал, който се опасяваше както за младия си приятел, така и за себе си.

Докато мъжете спореха и крояха планове, Магдалена бе успяла да осъществи най-последно свое старо намерение — да отиде в болницата на доктор Чанса. След като се пребори със своя чисто мъжки предрасъдък, според който една жена, при това благородна дама, няма работа при болни, старият опитен лекар бе приятно изненадан от нейните познания в медицината и твърдостта на духа ѝ. Цял ден тя приготвяше отвара от дървесна кора, която даваше по лъжичка на болните от треска, и приготвяше лапи за изтегляне на гнойта от раните.

— Имате лека ръка, госпожо — отбеляза докторът. — Аз също съм забелязал, че тайно използват някои растения и билки, и като че ли успешно, но, за жалост, езиковата бариера ми пречи да се поуча от тях.

Магдалена, която промиваше с гъба раната на един болен, порязал крака си в остър камък по време на риболов, отговори с усмивка:

— Живях със съпруга си сред тайно близо месец. Почти не говоря езика им, но той го владее добре. Аарон ме научи на някои неща, а туземните лечители ми показаха още повече. Усвояват нашия език къде по-успешно, отколкото ние техния.

— От което губим само ние — измърмори докторът и мина към следващия сламеник, където се гърчеше в спазми човек, болен от кървава диария. — Бих желал да изпробвам онази отвара, която варяхте в двора — добави той и я погледна въпросително.

Тя кимна и побърза да му я донесе.

Денят завърши и Магдалена излезе пред голямата тръстикова хижа. Беше изморена не по-малко, отколкото в деня, когато бе садила царица с Танеи. Разликата бе, че днешната ѝ работа имаше цел и смисъл. Искаше ѝ се по-бързо да се завърне вкъщи, за да прегледа някои латински учебници по медицина — същински съкровища, получени от Бенхамин, а така също да прелисти някои от арабските книги на Аарон. Той би могъл да ѝ преведе нужните места, стига да не ѝ се скара пак за това, че е била в болницата.

След като той бе наел една млада туземка да пере и да готви, Магдалена нямаше какво да прави вкъщи. Дори в двореца, където имаше немалко весели забавления за благородните дами, тя мразеше безделието и скуката. „Трябва да ми разреши да продължа работата си тук. Светата дева ми е свидетел, че той едвам търпи присъствието ми!“ — горчиво си мислеше тя, докато си слагаше наметката.

Магдалена си проправяше път по оживените улици на Исабел, следвана по петите от Аналу, приятеля на Луис Торес, който ѝ служеше за охрана. Вече приближаваше бохиото си, когато пред нея изникна Алонсо Охеда. Наконтен, както винаги, от глава до пети. Кадифеният жакет с алена подплата на ръкавите и тежката сабя изглеждаха несъразмерно големи върху дребната му хилава фигура. Но в очите му блестеше остър и хищен ум, а пръстите му, с които той я сграбчи за ръката, бяха изненадващо силни.

— Добър вечер, дона Магдалена — поклони се той любезно, макар постъпката му да бе просташка.

— Добър вечер, дон Алонсо — студено му отвърна тя и се опита да издърпа ръката си. Аналу направи крачка напред към нахалника, но Магдалена го спря с жест. Колкото и силен да бе тайнянинът,

нисичкият испански благородник притежаваше оръжие, много по-опасно от простото индианско копие.

— Заклевам ви във всичко, що е свято — огледа я със злобно задоволство дон Алонсо, — кажете ми: как може една благородна дама, приета в двореца, да се омъжи за Аарон Торес?

— Нима познавате съпруга ми? — спокойно попита тя, като преценяваше как да постъпи. Охеда явно не бе се отказал от намерението си да я ухажда.

Лицето му стана сериозно.

— Новият ни главнокомандващ — изговори той, като с подигравателен тон подчерта титлата — и аз наистина се познаваме добре. Той е човекът, който би желал да хване един благородник от Андалусия и да го накара да рови в калта заедно с плебеи, да копае иригационни канали и да сади жито като последен зидар или селянин!

Тя си спомни как Аарон бе я пратил при Таней и по устните ѝ се плъзна усмивка:

— Аз също работих на полето. За съжаление, в Исабел има твърде много благородници и твърде малко работна ръка.

— Ние сме тук, за да завоюваме съкровища! Да получим златото, перлите, подправките, всичките богатства на Индиите, а не да ставаме колонисти в този ад — Господ да ме опази и върне в Кастилия!

— Предпочитам да живея и да се трудя тук, макар че в тези земи няма злато. Ако това не ви е по вкуса, качете се на някой кораб — посочи тя към залива, където няколко каравели се люшкаха по вълните с издути платна — и тръгнете за Кастилия още сега!

Магдалена понечи да си тръгне, но Охеда пак я хвана за ръката и изръмжа:

— Първо ще получа златото си!

— А какво общо имам аз с това? — попита тя. Разговорът все по-малко ѝ харесваше; другата ѝ ръка се плъзна под наметалото към кинжала, но нито тя, нито събеседникът ѝ успяха да направят нещо. Разговорът им се прекъсна от нов глас:

— Охеда, нищожен червей, излязъл от задника на прогнила свиня! Пусни жена ми и се отбранявай!

От сянката между близките къщи излезе Аарон. Кастилецът изруга, отблъсна Магдалена и като измъкна сабята, се обърна към високия си противник. Ако по-рано бе го смятала за дребен или слаб,

сега Магдалена се убеди, че външността понякога мами, защото Алонсо Охеда се оказа светкавично бърз, коварен и владеещ отлично сабята. Двата мъже се сблъскаха свирепо и нощният въздух закънтя от звънящата стомана.

Около тях се събра тълпа от хора: повечето съчувстваха на Охеда, но имаше и неколцина привърженици на губернатора и неговия главнокомандващ. Стиснала силно кинжала, Магдалена, заедно с Аналу, стоеше до малката група изплашени тайняни — мъже и жени. Бе готова да се хвърли върху всеки, който застраши живота на Аарон.

— Ти твърде добре владееш сабята. Само пропиляваш таланта си, като изнудваш беззащитните тайно за злато, което те не притежават — подхвърли Аарон, като парира удара на Алонсо и премина в атака, разсичайки ръкава на красивия му жакет.

— А ти си губиш времето да ухажваш тези диваци, за да узнаеш нещо за златото — отвърна Охеда и отново се хвърли напред, без да обръща внимание на кръвта, която се стичаше от раните по ръката и гърдите му.

— Във вътрешността няма златни съкровища, има само смърт — извика Аарон и със силен удар преряза почти целия ръкав на Охеда и дълбоко разреза лявата му ръка. — Смърт, която ще намериш сега, загдето посегна на жена ми.

— Щеше да ме караш да се ровя в земята като някой селяк! Исках само да помоля благородната дама от кралския двор да те възпре от това безумие — отговори дребният кастилец, който вече дишаше тежко и усещаше, че губи не само сили, но и двубоя. Тоя проклет маррано с дългите му ръце!

Аарон му нанесе цяла серия удари и без малко не изби сабята от ръката му; той удряше и сечеше и Охеда разбра, че противникът му силно го превъзхожда и сега само си играе с него, преди да нанесе последния удар.

„На малкия перко не му липсва кураж“ — призна си Аарон с нежелание, макар и да бе побеснял от наглостта на Охеда, посмял да задява жена му. В този момент кръгът от хората, които викаха и се обзалагаха, се разкъса и в него се появи величествената фигура на губернатора.

— Струва ми се, че вие губите, Алонсо. Бих ви препоръчал да се откажете от двубоя. И вие, Диего, трябва да направите същото — в

гласа на Кристобал звучеше стоманена твърдост. Зад него бяха застанали Бартоломео и стражи от охраната на двореца. Двамата участници в двубоя бавно свалиха сабите си надолу. Аарон бе облян в пот, Алонсо — в кръв, но очите му святкаха с безмерна гордост. Той се обърна към губернатора:

— Аз не съм селянин и няма да копая канавки!

— Тогава мога да ви предложа друго занимание, което ще е повече по вкуса ви — каза Бартоломео. — Да разпуснете своя отряд златотърсачи и да ни последвате. Между нашата армия и силите на Каонабо ще има истинска битка. Гуачанагари и войниците му ще тръгнат с нас. А вие?

Ръката на Аарон легна върху сабята му.

— Дотам ли се стигна? — попита той с равен глас.

— Да. Пратеник на Гуачанагари пристигна днес следобед — отговори Кристобал. — Вашето предсказание се сбъдна.

— И ние се нуждаем от всеки, годен да носи оръжие — добави Бартоломео, като строго погледна Охеда. Очите кастилеца пламнаха от възторг в предвкушване на голяма битка, в която той щеше да има голям късмет.

— Ще ви помогна да се биете с тайно! — каза той и отмести погледа си от братята Колон към Торес, за да види неговата реакция.

— Ще се биете заедно с тайно на Гуачанагари. Срещу армията на Каонабо — в гласа на Аарон имаше студена заплаха. — Натъпчете това в арогантната си главичка!

Алонсо Охеда се поклони на губернатора, след това на Магдалена и си тръгна с твърда стъпка и високо вдигната глава, макар че великолепият му костюм бе станал на парцали, а тялото му бе покрито с рани.

— Не бих искал да се озова с гръб към него при някое сражение — измърмори Аарон на Бартоломео.

— И с право. Ще му определим почетно място до мен, по-далеч от севилските му приятели — отвърна Бартоломео с мрачна усмивка.

Тълпата се бе разпръснала. След като размениха любезности с Магдалена и се разбраха с Аарон да се видят рано сутринта, братята Колон също си тръгнаха, придружени от охраната. Аарон се обърна към жена си. Очите му бяха ледени.

— Искаше да намушкаш дон Алонсо като онези двама простаци, така ли? — попита той и погледна кинжала, който тя още стискаше в едната си ръка. Тя се изчерви и прибра оръжието в ножницата, скрита под наметката ѝ.

— Само в случай, че бе застрашил живота ти — отвърна тя и тръгна към тяхната къща.

— По-добре гледай да не застрашиш себе си, глупачка такава! Казах ти да не скиташ из града без мен! Пак си ходила в тази болница без мое разрешение, нали?

— След като доктор Чанса приема моята помощ, защо трябва да забраняваш да му помагам? — каза тя с умоляващи нотки в гласа, от което усети омраза към себе си.

„Защото можеш да пострадаш или да се разболееш!“ — искаше да ѝ викне той, но да покаже, че се страхува за нея, означаваше да признае слабостта си и той рязко каза:

— Няма да излизаш от къщата ни и тогава няма да се забъркваш в нови истории. Бартоломео и аз напускаме Исабел. Като тръгнем за вътрешните провинции, кой ще спасява тази хубава кожа?

— Какво да правя? Да седя на място и да крея? За мен в Исабел няма друго полезно занимание, освен да помагам на болните. Бенхамин ми даваше уроци, дори книги. Ти знаеш, че аз ги чета. Той казваше, че съм добра ученичка.

Цялата мъка, насъбрала се от неясностите помежду им и от загубата на баща му, се надигна в душата на Аарон. Той я хвана за китката, жестоко я стисна и прошепна през зъби:

— Ти не си студент в севилски университет, който се учи за лекар. Ти по своя воля ме последва тук. Сега ще стоиш вкъщи и ще крееш! Нали това искаше! Може би носиш дете! Това е най-подходящото занимание за една жена да не скучае!

Тя трепна сякаш от удар, но не ускори крачка, макар че той буквално я завлече в къщата.

— Ако не съм с дете и вината не е твоя, признавам! Ти неуморно изпълняваш съпружеския си дълг. Както във всичко друго, аз и тук съм същество от по-долна класа. Можеш да запишеш сред другите ми грехове и греха на неплодието, Аарон! Ти си имаш син. По-добре да се върна в Севиля и тогава Алия ще ти даде Наваро, пък и ще се избавиш от съпругата, която ти създава толкова грижи! — Магдалена

се обърна и тръгна към прозореца, като с всички сили се мъчеше да не се поддаде на слабостта и да се разплаче.

— Не бива да се връщаш в Севиля — сухо каза той. — Властите са конфискували целия имот на баща ти. Светата канцелария може да се поинтересува дали не си му помагала. Могат да те пратят на кладата.

— Тогава ще станеш свободен! — отбеляза тя със задавен глас.

— Не говори глупости! — извика Аарон. Проклинаше се, задето толкова дълбоко бе попаднал под властта на магията ѝ. Тя бе разглезена и опърничава, а на всичкото отгоре упорито претендираше да е нещо повече от една притурка към съпруга си. Разбира се, той и за минута не се замисляше, че някога я презираше тъкмо защото я смяташе за една от жените, които представляват просто безполезна украса в дома си. Но цялата му логика и разум бяха забравени, когато я прегърна; тя се обърна към него и го изгледа с яркозелени, блеснали от сълзи очи.

Като си измърмори особено мръсна ругатня, Аарон хвана с длани лицето ѝ и го притегли за жадна, ненаситна целувка. Ръцете ѝ се впиха в раменете му и тя отвърна на неговата целувка. Когато двамата паднаха върху леглото, поставено до прозореца, усещаха върху устните си солените ѝ сълзи.

В джунглата бе тихо, както винаги на развиделяване. Изведнъж закряхаха папагали, а след това се чу леко шумолене. Дълга непрекъснатата верига от голи хора се виеше като змия по дебелия мек килим от влажни листа и мъх. Изкачваха се безспирно нагоре по тясната стръмна пътека. Мъжете и жените упорито и равномерно крачеха един след друг, устремени към своята цел.

Вождът им стигна края на спасителната джунгла. Отпред се простираше морава, надвиснала като заострен нос над голямо езеро, дълбоко и безмълвно като смъртта. В черните му води се оглеждаха стръмни планини, които пазеха езерото от очите на белите нашественици.

Каонабо застана на самия край на пропастта и изчака, докато всичките му хора се строиха върху голата скалиста издатина високо над водата. Още една стъпка — и той щеше да полети на стотици

футове надолу, към тъмните ледени води, където щеше да намери смъртта си. Магьосникът на племето твърдеше, че в бездънните дълбочини спят духове, притежаващи огромна сила, и простосмъртните хора не бива да ги тревожат. Но сега... сега всичко се бе променило. Никакъв дух не би могъл да им причини по-големи злини от тези, които вече им бяха нанесли белите хора. „Нека Великите древни се събудят“ — помисли си вождът; черни очи остро блестяха на съсухреното му лице, по-старо от самото време, но тялото му бе удивително мускулесто и силно, макар че отдавна бе минал средната възраст.

Каонабо изчака, докато всички се строиха около него в полукръг на ръба на скалата. След това взе тежката си огърлица, украсена с тежък овален медальон, символ на властта му, свали я и я дигна високо над главата си. Първите лъчи на слънцето паднаха върху бляскавия метал и се отразиха върху лицата на хората, събрали се около вождя си. Всички очи бяха вперени в него.

— Това е богът на нашите врагове! — възкликна Каонабо. — Златото! — той замълча и огледа своите приближени, жените им и децата им. Всички те носеха най-хубавите си украшения. — Където и да отидат, те търсят този велик бог на златото. И където го намират, там остават. Ако той се крие в скалите или под земята, те го изравят. Ако ние го глътнем, те ще разпорят червата ни и ще го извадят.

Сред тълпата се надигна тихо бучене като в центъра на хуракан, когато ветровете се засилват. Хората чакаха Каонабо да продължи своята реч, очите му сякаш хипнотизираха множеството.

— Да хвърлим златото в тези дълбоки води! Нека остане при боговете като техен пленник! Когато се разделим с него, белите хора ще ни оставят на мира.

С изкривено от омраза лице Каонабо хвърли безценния символ на своята власт в мастиленочерните води. На лицето му заигра ледена усмивка.

— Разтревожим ли боговете, те няма да забравят белите хора. Събудете ги от сън!

С тези думи той започна да сваля гривните от ръцете си, извади халката от носа си, а след това свали и колана и ги хвърли в езерото. Всички жени и мъже последваха неговия пример; те съсредоточено сваляха всяко златно украшение и го хвърляха в черната вода, която

сякаш се събуди: тя се развълнува, по повърхността ѝ се разбягаха кръгове, все по-широки и по-широки. В тази минута слънцето се показва над отсрещната планина и обагри хората с яркочервени лъчи.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Магдалена стоеше сред обширния площад и наблюдаваше как дългите редици на губернаторската армия се мъчеха да се подредят.

Когато на разсъмване започнаха да се стичат хора, коне и кучета, настъпи истински хаос. Благородниците, поставени под командата на Колон, яздеха в съответствие с техните титли и бяха се издокарали в кожени елечи, наколенки и високи ботуши — едно чудесно средство против острите дълги и къси стрели и копията на тайняните. Носеха и оръжията си — много по-съвършени и смъртоносни от оръжията на местните жители: стоманени саби, които с един удар изкормваха врага; дълги здрави пики, с които бързо препускащ боец можеше да прониже изцяло неприятеля.

Най-страшни от всичко обаче бяха кучетата — едри чернокафяви зверове, почти наполовина на конете, с железни челюсти и дълги жълти зъби.

До малките топове, привързани върху дървени колички, теглени от по-силни коне, се бяха разположили пехотинци. Други от тях държаха на здрави синджири свирепите хрътки, а останалите бяха въоръжени с арбалети, които стреляха на седемдесет стъпки разстояние с къси остри стрели. Имаха и мускети — ужасно неточни пушки, чиято роля бе повече да плашат, отколкото да убиват индианците. Най-отпред стояха млади барабанчици, готови по даден сигнал да тръгнат напред.

Конете цвилеха, мъжете ругаеха, а кучетата лаеха, когато губернаторът, неговият аделантадо и комендантът стъпиха в стрепената. Магдалена се опита безуспешно да привлече вниманието на Аарон, който бе зает да раздава команди и въведе ред сред множеството от неопитни млади благородници и навъсени войници. Една хрътка се спусна да заръфа ботуша му и той силно я плесна; след това скъси хлабавата ѝ верижка.

Магдалена предполагаше, че се бяха сбогували достатъчно с Аарон, когато миналата нощ се любиха дълго и ненаситно. „Всъщност

това е всичко, което ни свързва“ — съкрушено си помисли тя. На излизане, вече облечен и въоръжен, той ѝ рече да не става. Тя тутакси усети как изстива лишеното ѝ от неговата топлина тяло и продължи да лежи, без да знае какво да му каже за сбогом. Ако му признае колко го обича, имаше вероятност той да не ѝ отвърне със същото. Едновременно я измъчваше мисълта, че може да бъде ранен или даже убит в боя, без да са се разделили в мир и съгласие.

Ето защо, след като той излезе, тя набързо се облече с непохватни, треперещи пръсти и изскочи в утринната дрезгавина.

Дъждът най-последно бе престанал и скоро под златното слънце, по тесните и изпълнени с глъч улички, се проточиха дълги нежни сенки, под които тя си проправяше път към площада, като газеше калта и боклуците. Но бе закъсняла — Аарон вече се разпореждаше сред голяма група от недодялани войници, които дрънкаха с оръжията си и държаха свирепи лигави кучета. „О, моля те, Господи, теб — благословена Богородице — и всички Светии: върнете ми го жив и здрав!“ — бе мълчаливата ѝ молба.

Когато адмиралът даде знак с ръка, цялата тази кавалкада се задвижи и отправи за среща с Гуачанагари и неговите бойци. Но докато наблюдаваше как потъваха в далечината, Магдалена забеляза, че Лоренсо Гусман я опипва със студените си сиви очи. Усетила отново неприятните тръпки по гърба си, тя се извърна и посрещна погледа му.

Той бе облечен в смехотворните си дрехи на царедворец, с подобни на които и Охеда я бе шашнал предишния ден. В задушавашата влага, която идваше откъм тропическия лес, Лоренсо имаше смачкан и отблъскващ вид, но вероятно смяташе, че изглежда изискан и жизнерадостен. Магдалена би се разсмяла пред комичната му външност, но нещо в този мъж, още от момента, когато за първи път я бе поканил да танцуват в двореца Валядолид, я възпираше. Той бе една опасна пиявица, която ѝ внушаваше страх.

Имаше и нещо друго у този арогантен фронт, който се навърташе около нея още от пристигането си в Исабел. Тя не можеше да разбере този човек: скръбта му за гибелта на Бернардо бе явно лицемерна, но кой от политиците не бе лицемерен? Гледаше я с похот, но той не бе единственият — сред такива погледи тя бе израснала. Не, Лоренсо Гусман просто бе опасен и тя съзнаваше това! Само не можеше да проумее с какво по-точно.

Отново усети как я побиха тръпки, обърна се и заедно с Аналу, верния ѝ придружител, се отпрати към болницата на доктор Чанса. Сега, когато Аарон и двамата братя Колон бяха далеч, тя можеше да си позволи да постъпва така, както ѝ подсказва съвестта. Докато вървяха, Магдалена обмисляше защо се мразят Аарон и Лоренсо. Макар и свързани чрез Ана, двамата никога не бяха се погаждали. Аарон се бе опълчил против брака между нежната му сестра и салонния лъв — племенник на херцог. А когато Лоренсо бе доказал, че е неверен съпруг и грубиянин, Аарон се бе зарекъл да го накаже. Тя се опасяваше, че той не се е отказал от това си намерение, а просто изчаква удобен случай. Още повече сега — когато планираното му отмъщение срещу Бернардо Валдес е било осъществено от чичо му Исаак. След завръщането си от похода не бе изключено Аарон да насочи цялото си внимание върху Гусман.

Лоренсо Гусман видя как червенокосата красавица на Торес отиде в болницата. Каква ли страстна жена прикрива тънката ѝ долна риза? С какво удоволствие би оголил криещата се под нея съблазнителна плът! Дали кожата ѝ навсякъде е загоряла от целувките на слънцето така, както лицето и нозете ѝ? В нея гори огън, за разлика от сдържаната малка дойна крава, за която навремето го вързаха. Все едно буен арабски жребец — за впрегатна кранта!

А да я отнеме от Аарон ще бъде сладко отмъщение — след като се провали планът му да унищожи семейство Торес и да прибере част от богатствата му и след като бе прогонен фактически без грош тук, в тази гадна джунгла. И то — управлявана от един генуезец в съюз с проклетия Торес! Нали той самият, Лоренсо, едва не загуби живота и здравето си в битката с цяла орда диваци, въоръжени с отровни стрели. А и конят му окуця: не е ли достатъчен само този факт, за да страда от това, че прекоси океана?

Тази вечер е поканен на гощавка от наместника на губернатора и членовете на съвета на селището. Младият Диего Колон е един глупак, по-годен за манастир, отколкото за сегашния си пост, даже в такова затънтено място. Но така е по-добре — Диего лесно се поддава на чуждо влияние и ще му бъде полезен. Ето — глуповатият младеж, влюбен в жената на Торес, вече го послуша да покани красивата дона Магдалена да вечеря с тях. Тревожното обаче е, че тя е мразила баща си. Явно, не е истинска дъщеря на Бернардо Валдес, щом е зарязала

живота при кралския двор, за да последва един маррано в този ад тук. При това Аарон няма пукната пара. И все пак интересно е да се узнае нещо повече за нея. Сигурен е, че с опита си да предразполага жените и да измъква тайните им ще спечели и нея. Дано само има повече време и мъжът ѝ да се забави!

Той се усмихна и излезе да се поразходи поне един път на спокойствие — сега всичките му врагове бяха въвн от Исабел. Дано не забрави да каже преди това на личния си слуга Енрике да извади най-красивия му костюм за банкета тази вечер.

След този труден ден, през който бе хранила и помагала на болни мъже и жени, Магдалена нямаше никакво желание да се занимава със себе си заради глупавата вечеря при Диего Колон. Но нали сега управляваше вместо брат си, а и Кристобал и Бартоломео бяха толкова привързани към него! Освен това явно Диего Колон бе влюбен в нея. Тя въздъхна, влезе в дървеното корито и прилегна в него. След това отми от себе си със затоплената вода миризмата на дизентерия и смърт.

Този ден в болницата имаше много индианци. За разлика от белите, те умираха от най-елементарни болести. Ако това проклетие за местните жители, комбинирано с войната срещу тях, продължи, не след дълго време, по нейна преценка, на Еспаньола няма да остане жив дори един тайнянин. Така, както в испанските земи не останаха евреи...

Тя стана и започна бързо да се бърше, почувствала внезапно хлад.

Дългата маса в банкетната зала в двореца на губернатора бе подготвена по най-добрия възможен за Еспаньола начин — застлана с обикновена ленена покривка и подредена с различни съдове от олово. Самата зала се осветяваше от дебели свещи, а около масата се бяха разположили членовете на управителния съвет, все благородници, които приятелски разговаряха с чаша вино в ръка. Местната прислуга сновеше насам-натам с подноси, на които имаше печено свинско и овче месо, обилно наръсено с подправки, пресни пъпеша и разни екзотични плодове, както и вечните батати. Бяха сервирани и големи

самуни от истински бял хляб. Действително това бе богато угощение за Исабел!

Магдалена пристъпи навътре и веднага бе посрещната от Диего Колон, който играеше ролята на любезен домакин на единствената дама. Галантно я прихвана с ръка и с широко ухилено лице я придружи през залата към мястото, където седяха Лоренсо Гусман и някакъв непознат.

— Разрешете да ви представя дон Пералонсо Гуера, който по-рано служеше в кралския дворец! Близък приятел на дон Лоренсо и на неговия вуйчо — херцога.

Магдалена се усмихна и подаде ръка, която двамата мъже целунаха. Пералонсо бе по-нисък от приятеля си, набит и с пооредяла жълтеникава коса — явно, по-стар хрантутник от антуража на херцога, изпратен също в Индиите, за да държи под око племенника на Медина-Сидония. При целувката на двамата Магдалена едва се сдържа да не отдръпне ръката си или да я избърше в дрехите си.

— Не мога да си обясня как не съм забелязал такава красавица във Валядолид, след като и аз бях там с Лоренсо? — възкликна с мазна любезност Пералонсо.

— Там имаше толкова народ! Аз въобще рядко посещавам кралските тържества. Такива празни забавления малко ме интересуват — отвърна Магдалена.

— Страхувам се — ухили се пренебрежително Диего, — че прелестната ни дама се интересува повече от болните колонисти и даже — от индианците, отколкото от танците по балове.

— Предполагам, че всъщност вашият съпруг, който вече толкова време живее сред диваците, ви кара да им помагате с медицинските си умения. Нали семейството му бе известно точно с това? — обади се Лоренсо.

— Малко преди смъртта си Бенхамин Торес действително ме обучаваше, макар и за кратко време. Искам да използвам скромните си познания да помогна и на хората на Гуачанагари. Нали те са наши съюзници срещу другите от вътрешността! — парира го Магдалена с невинен глас.

— А на мен ми се струва, че дон Диего Торес не ви е давал съгласието си за такава дейност — подпита Диего, който бе идеално информиран за кавгите ѝ с Аарон по този въпрос.

— Когато един съпруг заминава надалеч — спокойно се усмихна Магдалена, — той обикновено е наясно, че в негово отсъствие жена му ще прави това, което ѝ се иска. — И си помисли: „Нека само този мухльо да се опита да ме спре!“

Към разговора им скоро се присъединиха и другите гости, като се надпреварваха кой пръв да ѝ налее вино или да ѝ направи подходящ комплимент — за тоалета, косите и даже за цвета на очите ѝ.

Когато започнаха да заемат местата си на масата, за свое огорчение Магдалена установи, че е настанена до Лоренсо Гусман. Сред всички присъстващи тя можеше да понася само двама — стария Гаспаро Моралес и шишкавия веселяк Николас де Палмас, но те седяха на другия край на дългата трапеза.

Разговорът се въртеше около предприятия поход срещу Каонабо и неговите съюзници. Магдалена все повече се убеждаваше в това, че мъжете на масата въобще не считат индианците за хора, а за някакви същества, които трябва да поробват или убиват. И когато си спомни, че тя самата беше възприемала хората на Гуачанагари за диваци, усети как бузите ѝ пламват от срам.

— Ние се смятаме за хора, носещи в сърцата си християнската вяра и изпратени от Короната не само да завземат нови земи, но и да спасяват души. Но, както изглежда, вие — тя изразително погледна Лоренсо и надутия Бернал — мислите, че тайно са някакви нисши същества, без душа, и ние можем да ги използваме като работни добичета. Това не противоречи ли на учението на нашата Църква?

Неколцина съветници се размърдаха смутено. От името на всички ѝ отговори с пренебрежителен тон, сякаш разговаряше с глупаво дете, Диего Колон:

— Църквата изисква да ги покръстваме, това е вярно. Но само ако се държат прилично. А повечето от онези във вътрешността са канибали и като такива могат да бъдат взимани за роби с пълната подкрепа на Ватикана. Впрочем това е една неприятна тема за разговор... и е неподходяща за нашата деликатна дама — добави, като я потупа по ръката.

— Точно така, нека да говорим за по-разбираеми неща — обади се и Лоренсо с груба усмивка, но леденосивите му очи останаха безжизнени.

Докато бяха заети с яденето, обсъждаха новините от кралския дворец: плановете на Фернандо и Исабел да обвържат децата си в бракове с династии на други държави; продължаващото надлъгване между френския Карл VIII и техния хитър арагонски крал; даже решаването на пограничния спор между испанските владетели и Жоао II от Португалия. Съгласно един договор, изготвен със съдействието на римския папа, Атлантическият океан бил разделен на две части — северна и южна; по същия начин всички земи на Индиите били поделени между испанското и португалското кралство.

— Изглежда, че португалците ще останат излъгани. Адмиралът на нашия крал и кралица вече е обявил за тяхна собственост всичките земи на Индиите на север. А какво, освен вода, може да се намери в южната част на Атлантическия океан? — изкиска се дон Гаспаро.

— Нали адмирал Колон е предложил първо на крал Жоао да даде средства за експедицията на начинанието? Но кралят глупаво е отказал. Неведоми са пътищата Господни, нали? — подхвърли Магдалена с усмивка. — Изглежда, че Бог закриля генуезците.

Харесваше ѝ да хапе високомерните кастилци дон Гонсало и дон Бернал, които не обичаха братята Колон. Тя подозираше, че и Лоренсо споделя чувствата им. Само един поглед към него ѝ бе достатъчен да се увери, че е права, когато видя как бе втренчил очи в разсейващия се и самодоволен Диего Колон. И отново усети познатите студени тръпки, които я полазиха по гърба, въпреки топлия и влажен въздух.

Магдалена реши да се поразходи на свеж въздух и обяви, че има главоболие, което не бе съвсем далеч от истината. Придружи я Николас де Палмас. Двамата прекосиха вътрешната градина и излязоха на двора. Едва тук настроението ѝ се подобри, сякаш, след като се бе освободила от студения поглед на Лоренсо Гусман, най-последно можеше вече да диша с пълни гърди. Твърде пълният и доста по-възрастен от нея мъж пъшкаше и с мъка я следваше в лепкавия от влагата въздух. Като повечето кастилци, и той не се отказваше от дебелиите си дрехи, въпреки задуха. Тя със съжаление виждаше как се измъчва от високата, набрана яка на сатенената си риза, която носеше под кадифен елек.

— Моля ви, върнете се! Виждам, че мислите ви хвърчат към разговорите за политика. А аз ще се кача горе да си оправя косата, че съвсем се е сплъстила, и после отново ще сляза при вас.

Де Палмас с благодарност тръгна да се връща, крачейки с патешката си походка, спокоен вече, че главоболието ѝ е минало. Придружена от една млада прислужница, Магдалена отиде в стаята, където бе живяла, когато за първи път пристигна в Исабел. И докато се занимаваше с косата си и бършеше със студена мокра кърпа лицето, шията и ръцете си, съзнанието ѝ бе заето с всичко онова, което бе преживяла през последните няколко месеца. Никога нямаше да се завърне в Севиля, но това вече не я безпокоеше.

— Цял живот бих живяла в тайннско бохио, стига само Аарон да ме обича! — тъжно прошепна тя. Само ако можеше да го дари със син и да запълни по този начин мястото на Наваро, когото Аарон загуби поради злобата на Алия!

Потънала в мислите си, Магдалена се разхождаше по алеята в далечния край на вътрешната градина, тъй като не бързаше да се завръща при странната и отегчителна компания в трапезарията. Поспря се под група червени дървета и в същия миг дочу тихи мъжки гласове, които се чуваха необикновено ясно в царящата наоколо тишина. Внезапно предчувствие я накара да се взре напрегнато и ако може, да види кои все пак са двамата мъже.

— Съгласен съм с това, което каза за жената на Торес. Красива е, но с такъв остър език, че хич не бих я взел в леглото си. Мога да купя цялата благосклонна женска плът, когато се върна в Севиля. И кога най-после вуйчо ти ще ти изпрати обещаните средства? Кълна се в топките на бога, че съм заседнал тук без никаква вина. Ти си този, когото са изпъдили и който иска да забогатява тук. Аз си тръгвам за вкъщи, стига да дадеш онова, което ми обеща.

— Ще си получиш възнаграждението. Само имай търпение! Херцогът е поохладил гнева си и скоро ще ми изпрати пари.

Магдалена усети как дъхът ѝ спира. Опита се да запази самообладание — да не ѝ се замая главата така, както се случи под прозореца на кабинета на Бернардо Валдес в деня, когато същият този глас произнесе с твърдия си, съскащ кастилски говор същите тези думи: „Ще получиш възнаграждението си. Само имай търпение!“ Лоренсо Гусман бе човекът, който тогава заговорничеше с баща ѝ!

Като дишаше безшумно и внимаваше къде стъпва, за да не вдигне случайно шум, Магдалена тихо се отдалечи в тъмнината.

Лицето на Диего Колон бе пребледняло от изненада, но той скоро възвърна покровителствения си любезен тон, който толкова я бе раздразнил. Погледна през кръглата маса към Магдалена и сподави желанието да се изправи. Стаята бе малка и доста тъмна, подходяща за тяхната среща, тъй като никой не можеше да ги подслуша. Много хора, разбира се, биха се запитали с интерес какво бе накарало дон Магдалена Валдес Торес да посети наместника в такъв късен час?

— Не можете да очаквате от мен, че ще повярвам на такава чудовищно обвинение, мила госпожо! Вие тук ми говорите за предателство — престъпление, заради каквото вашият, баща, бог да го прости, бе екзекутиран.

Магдалена изгледа слабохарактерния, вечно колебаещ се мъж отсреща ѝ. В него нямаше нищо от изследователския устрем на Кристобал или от желязната решителност на Бартоломео, камо ли нещо от тяхното тънко чувство за хумор или тяхната сдържаност. За Диего Колон, тя явно бе една истеричка, прекалено възбудена и уплашена, тъй като мъжът ѝ бе заминал надалеч. Ето защо грижливо бе подготвила онова, което щеше да му каже — знаеше, че трудно ще ѝ повярва, а още по-трудно би се решил да предприеме нещо, след като я изслуша.

— Дон Диего, моят баща е откраднал от полагащото се на Короната и Светата канцелария. Присвоил е повече, отколкото е имал право като носител на кръст, и то от богатството на семейството на моя съпруг. Но той не бе единствен в Севиля, който искаше да вкара в клопката Бенхамин Торес. Като зет на Бенхамин, само Лоренсо Гусман бе човекът, който имаше възможност да наеме някои от слугите си да следят Ана, и само той разполагаше с връзки в Барселона, които да наблюдават и издадат Матео и Рафаела. Всичкото имущество на брата на Аарон — една цяла флота — бе също конфискувано, когато двамата с жена му са били арестувани. И аз с ушите си чух как Лоренсо Гусман заговорничи с моя баща. Щом като баща ми е обвинен в предателство, същото се отнася и за дон Лоренсо! Той трябва да бъде задържан и предаден на кралския съд.

Диего се разкъсваше, от една страна, от желанието да успокои тази пребледняла, отчаяна жена, а от друга — да я разтърси така, че да престане да стиска красивите си бели зъбчета. Как, свети Петър да му

е на помощ, би могъл да я накара да си затвори устата с истеричните си обвинения?

— Драга моя, казвате, че сте дочули разговора им в Севиля преди повече от две години. Но никога не сте виждали Лоренсо с баща ви. Срещали сте го в двореца, а след това и тук, в Исабел, но не сте могли да го познаете. И сега, само поради онзи разговор в градината, идвате при мен и настоявате да арестувам не друг, а племенника на Медина-Сидония! — той вдигна безпомощно рамене, пресегна се през масата и успокояващо я потупа по свитите ѝ в юмруци ръце. — Зная, че страдате без съпруга си, но може би... тъъ... — лицето му се изчерви, за момент той се поколеба, но накрая събра кураж и продължи — може би сте бременна! В такова положение жените често започват да си въобразяват какви ли не неща...

— Нито съм бременна, нито си въобразявам! — Магдалена стана и усети как кръвта яростно кипи в жилите ѝ. — Зная добре чий роднина е високопоставеният дон Лоренсо, както и силата на херцогското семейство. В тази сила се крие разгадката, че той бе изпратен в изгнание, вместо да го екзекутират край манастира „Свети Павел“, както постъпиха с Бенхамин Торес и семейството му — а и с Бернардо Валдес. Но този човек е виновен и аз ще се погрижа за справедливостта да възтържествува!

Обърна се и тръгна към вратата. Зачервеното лице на Диего Колон, въпреки обичайната му бледност, стана мораво. Той също се изправи и извика след нея с глас, изпълнен със страх и ярост:

— Значи се надявате, че когато се завърнат великите и могъщи братя, всепобеждаващите герои, те ще повярват на абсурдните ви приказки! Но лично аз смятам, че ще бъдат доста предпазливи и няма да арестуват племенника на един херцог заради думите на жена, чийто собствен баща, както и семейството на мъжа ѝ, са изгорени за престъпления против Църквата и Короната!

Магдалена даже не спря да си вземе довиждане с ревнивия идиот. Как е била толкова наивна да дойде при този глупак и всичко да му разкаже! Той бе човек, опиянен от собственото си величие до такава степен, че бе сляп за всичко друго, а освен това — невероятно завистлив спрямо собствените си братя. „Налага се да изчакам, докато Аарон, Кристобал и Бартоломео се завърнат“ — помисли си тя. Побиха я тръпки, когато си представи колко трудно би могла да избегне дори

случайна среща с Лоренсо Гусман. Сигурна бе, че щом срещне студентите сиви очи, гледащи от хлътналите орбити на жестокото му и надменно лице, ще издаде своето презрение и ужас. Нищо чудно, че не ѝ хареса още първия път, когато го видя!

Дон Лоренсо кимна на войника, който стоеше отпуснат на пост пред двореца на губернатора. Самият той несъзнателно се стегна, без да помисли за собствения си ранг. Мръсна колониална сган! И човек като него е принуден да живее сред такава паплач!

Тази сутрин пристигна една каравела. Може би носи вест от вуйчо му, че може да се завърне в Кастилия, или поне малко пари. Тогава ще може да успокои Пералонсо. Тръгна със самоуверена походка по дългия прохладен коридор, сякаш се намираше вкъщи, и влезе в залата за аудиенции. В момента Диего Колон изслушваше един по един изправените пред него фермери и търговци, дошли да се оплакват; имаше даже и няколко индианци. Видял благородника, наместникът на губернатора веднага стана и махна на посетителите да седнат. След това отиде към племенника на херцога; по лицето му играеше неспокойна усмивка.

— Добър ден, дон Лоренсо! Но тук не е място за благородници! Тези хорица могат и да почакаат, додето пийнем глътка вино. Току-що получих пощата — имате писмо от вуйчо си.

— Надявах се, че ще стори това! — каза доволно Гусман. Двамата прекосиха хола и влязоха в личните покои на братята Колон. Диего извика един туземен слуга и му нареди да донесе в библиотеката плодове и вино. — Извини ме за безпорядъка тук, но никой не смее да докосне тези карти и мореплавателски инструменти, тъй като те са сърцето и душата на най-големия ми брат. А слугите го боготворят — Диего махна към Лоренсо и той седна на едно грубо, но солидно кресло от махагон с висока облегалка.

— О, да! — Лоренсо се подсмихна. — Не го ли наричаха „човека, слязъл от небето“?

— Точно така! — лицето на Диего пламна.

Докато слугата сервираше внесената храна и виното, Лоренсо забеляза очевидната нервност на Колон. Нещо явно не бе в ред. Но какво ли? Отпи от противното топло вино и погледна странно

оцветения тропически плод, нарязан на равни резенчета в чинията. Ето — не познава дори и половината от плодовете, които яде на Еспаньола!

— Струва ми се, споменахте, че имам послание от вуйчо си — напомни той.

Колон започна да рови в голямата кожена пощенска чанта, поставена в единия ъгъл на стаята. След малко извади свитък, скрепен с восъчния печат на семейство Медина-Сидония. Подавайки го на Гусман, той се прокашля и каза:

— Има нещо, дон Лоренсо, което се боя, че трябва сам да прецените... — той се оплете и млъкна.

Гусман тъкмо се готвеше да вземе примамливата пратка от Кастилия и да се разкара, но чул тези думи, тревожно впери очи в нервния наместник. Вдигна обезпокоено вежди и запитва:

— И какво е то?

— Дона Магдалена ме посети рано тази сутрин с едно абсурдно твърдение. Вие разбирате — млада жена с благородническа кръв, все още не стабилизирана след дългото пътуване към непознати земи, а и потресена от семейното опозоряване и смъртта на баща си — смятам, че ще проявите благосклонност към нейната необмислена постъпка.

Лицето на Гусман отдавна бе придобило пепеляв цвят и пръстите му нервно трошаха печата върху писмото.

— И какво ви разказа тя? — попита той със студен, равен, но изпълнен с ужас глас.

— Ами — Колон, също обезпокоен от реакцията на Гусман, ровеше сред книгата по масата на Кристобал, — тя мисли, че вие сте човекът, който е помогнал на баща ѝ в действията му срещу вашия тъст Бенхамин Торес и семейството му. Знам, че това е невероятно. Тя самата каза, че никога не ви била виждала, преди да се срещнете в двореца във Валядолид тази пролет.

— Тогава защо ме обвинява в такова гнусно престъпление? — гласът на Лоренсо бе изпълнен със страх и ярост.

— Изглежда, че е дочула, когато баща ѝ се е уговарял с някакъв друг човек как да предадат семейство Торес на Инквизицията; това се било случило преди повече от две години в имението им в провинцията — добави Диего с извинителни нотки в гласа си.

— Ха-ха! Както вие прекрасно разбирате, това обвинение е абсурдно! — Лоренсо се застави да се размее. — Аз съм срещал дон Бернардо и жена му в двореца, както и много години преди това в Севиля, когато бях още малко момче. Но да съм посещавал имението им в провинцията...? — той озадачено вдигна рамене. След това се наведе към Диего и като го изгледа с леден поглед, добави: — Искрено се надявам, че ще направите всичко, което е във ваша власт, да не позволите този ужасяващ слух да се разнесе по Исабел!

— Разбира се, дон Лоренсо. Аз я отпратих да си ходи с най-строга заръка да не приказва за това. Убеден съм, че веднага щом се завърнат нейният съпруг и покровителят ѝ Бартоломео, ще се заемат с нея и ще успокоят развинтената ѝ фантазия. Аз самият ще проверявам дали е добре всеки ден, когато се връща от болницата. Хубаво ще е, ако бъде заета с повече работа там — да се грижи за болните колонисти и индианците, които не разбират нито дума по кастилски — не съм ли прав?

Лоренсо кимна в знак на съгласие, стана и запита сякаш между другото:

— Дали някоя от каравелите няма да отплава тези дни за Кастилия? Моят стар приятел дон Пералонсо желае да се върне при своя покровител — херцога.

— До една седмица би трябвало да замине „Галиенте“, след като я подготвят, но знаете, че понякога възникват затруднения, например да се балансира корпусът, да се презареди с продоволствие, въобще обикновени неща. Това — от една страна. А от друга е необходимо да се намерят и достатъчно здрави моряци да обслужват кораба. Толкова народ се изпоразболя в този убийствен климат.

Лоренсо кимна, като се опитваше да запази маската на спокойствие пред генуезкия глупак:

— Ще изпратя някой да попита капитана кога „Галиенте“ ще бъде готова.

Без да бърза, Гусман излезе от каменната сграда и тръгна към мястото, където един слуга държеше коня му. Възседна го и се отправи към жалката колиба от тръстика, която минаваше за негова резиденция в Исабел. Щом влезе, разгъна свитъка с треперещи пръсти и го прочете; после изруга, смачка го и го хвърли на покрития с груби дъски под.

— Предполагам, че това означава да имам търпение още известно време — обади се от вратата Пералонсо, презрително повдигнал едната си вежда. — Чух, че последният кораб от Кадис е пристигнал тази сутрин.

— Ние, Пералонсо, сме в голяма опасност. Вуйчо не ми е изпратил и един мараведи. Налага се да останем тук и сами да изкарваме пари. Това явно е неговият начин да бъде сигурен, че никога няма да се завърнем.

— „Ние“? Говориш, сякаш аз имам нещо общо с твоето изгнание — сухо възрази Гуера. — Аз съм просто един авантюрист, дошъл за злато в тази страна, смятана за извор на неизчерпаеми богатства. Какъв само хитро замаскиран гаднярски номер скроиха драгите ни Колон на алчния стар Фернандо!

— Забрави за краля и за твоята предполагаема невинност! Ако ме изправят да отговарям за убийството на баща му, Аарон Торес ще ти пререже гърлото не по-бавно от моето.

— Я по-добре обясни какво се е случило! — Гуера седна на едно малко столче и огледа потния и тресящ се по-млад мъж.

Когато привърши разказа за разкритието на Магдалена, Гусман вдигна очи към пребледнелия Пералонсо Гуера.

— Торес е опасен и се ползва с благоволението на губернатора. Когато се завърнат, с теб ще нахранят хрътките — ако имаш късмет да не те предадат в нежните ръце на милостивия Торкемада — каза Гуера с хрипкав глас.

— И теб заедно с мен. Като човек от свитата на вуйчо ми и мой приятел, нима мислиш, че ще избегнеш от същата участ? Двамата с теб сме в един кюп, Пералонсо!

— Тук сме като в капан. Какво можем да предприемем? Момичето — ако го убием, преди да се е върнал Торес...! — очите на Гуера проблеснаха и той погледна Гусман.

— Ако просто я премахнем, нищо няма да постигнем. Тя е издрънкала всичко на онзи млад глупак Колон. Ако бъде убита, рано или късно той ще разкаже историята ѝ на братята си.

— Какво можем да предприемем? Да избягаме в джунглата и да живеем като диваците?

Гусман започна да потупва с пръсти козята си брадичка, като крачеше из стаята; след това на лицето му се появи жестока усмивка.

— През последните седмици тук, в Исабел, срещнах отново един приятел от детинство — Алонсо Охеда. Той е от Севиля.

— Знам го, ама той отиде с братята Колон да се бие с диваците. Както подочух, това било любимият му спорт — презрително каза Гуера.

— Тук грешиш. Любимият му спорт е забогатяването. Той ще остане с адмирала само докато не научи къде има злато, сребро, перли — всичко, което Индиите крият. След това ще оборудва свои кораби с помощта на Медина-Чели. Тук бе принуден да воюва, за да запази достойнството си, но истинското му занятие винаги е било да подуши откъде духа вятърът на късмета. Той ме свърза с един друг войник и търсач на злато — Франсиско Ролдан.

— Този, който управлява на юг, независимо от братята Колон? — този път бе ред на Гуера да присвие очи.

— Същият. Той е и човекът, превзел две каравели покрай брега на Ксарагуа. Може би при него ще открием средството за нашето бягство от Испаньола, а може би и как да станем богати. Разправят, че живее много по-добре там, на юг, отколкото тези нещастници тук, в Исабел.

— Чух слухове, че там някъде имало злато в изобилие... — отговори Пералонсо и добави: — Но все пак си мисля, че е по-добре да убием жената на Торес, та един ден да не ни клевети пред някое съдилище.

— Не! — отчетливо каза Лоренсо с очи, студени като северните води на Атлантика по време на буря. — Няма да убием тази кучка! Поне засега. Откакто я видях в двореца, я харесвам. Ти ще отидеш при един — човек на име Хесус Мария, който служи при Охеда. Той говори езика на тайно и ще ни осигури туземни водачи да ни отведат в Ксарагуа, при Ролдан. А аз ще се погрижа за доната Магдалена!

След като пожела на доктор Чанса лека нощ и се отправи към къщи, Магдалена усети, че едва си движи краката от умора. След една седмица работа в болницата се чувстваше още по-потисната. И този ден бяха умрели трима колонисти и едно индианско бебе: мъжете — от кървава диария, а бебето — от обикновена шарка. Майката и цялото семейство на детето бяха също болни. Някои от безнадеждно болните бяха напуснали Исабел, за да опитат да се приберат в селото на Гуачанагари. В случай, че успеят, това означаваше още смърт, тъй като

болните, изглежда, предаваха някак болестта на други. Тя изтръпна при мисълта с какъв мор би могло да свърши всичко това. Болните тайно трябваше да бъдат спрени, но знаеше добре, че е безсмислено да се обръща към Диего Колон. Въпреки че извън Ксарагуа имаше също немалко здрави мъже, той никога не благоволи да изпрати даже един в помощ на съюзниците на своя брат. Не можеше да се очаква от него и сега да изпрати човек и да ги предупреди за опасността от епидемия.

— Вероятно би трябвало сама да отида. Струва ми се, че ще намеря пътя. Дано само успея да убедя Аналу да ме придружи — измърмори си тя и се отправи към дома. Верният слуга вече бе казал на прислужницата да приготви вечерята. Откакто всеки ден ходеше на работа в болницата, колонистите бяха започнали да се отнасят с искрено уважение към нея. А в интерес на истината, при толкова много болни едва ли бе останал здрав човек да я закача.

Здрачът се сгъстяваше. Тя вървеше между две изоставени къщи, стопаните на които бяха тръгнали с войската към вътрешните провинции. Изведнъж нечии силни ръце я сграбчиха отзад и облечени в ръкавица пръсти грубо запушиха устата ѝ.

— А сега, малка червенокоса кучко, да видим какви ще ми ги разказваш!

Мъркащият глас на Лоренсо Гусман бе последното, което тя чу. След това върху главата ѝ се стовари зашеметяващ удар и всичко потъна в мрак.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Мястото за среща с Гуачанагари и неговите воители е на хребета, който се издига над вътрешната долина — обясни Аарон, изправен на коня си зад Кристобал и Бартоломео. Току-що бе пристигнал от срещата си с Чаону.

— Не е ли твърде близо до враждебните ни касици? — попита Бартоломео и на лицето му се изписа тревожна гримаса.

Аарон поклати отрицателно глава и отхвърли падналия на челото му кичур мокра златиста коса. Целият плуваше в пот с горещата си ризница от дебела кожа. „Проклет да съм, ако до края на живота си облека нещо друго, освен тънка риза. Веднъж само да свърши този конфликт!“ — обеща си той наум.

— Каонабо събира силите си в южния край на долината — съгледвачите на Гуачанагари докладваха за това. А останалите касици ще пристигнат минимум след едно денонощие.

— В такъв случай, ако успеем дотогава да се разправим с Каонабо, още по-добре — каза Кристобал, като се опитваше да седне по-устойчиво на препускащия кон. — Горя от нетърпение битката да приключи колкото е възможно по-бързо.

— Гориш от нетърпение — разсмя се Бартоломео — да стъпиш на палубата на кораба и да зарежеш всякакви изследователски походи по суша.

— И все пак губернаторът е прав — продължи Аарон. — Ако победим набързо Каонабо, това ще поохлади неговите съюзници. Защото даже Бехечо от Ксарагуа е склонен да се присъедини към разбунтуваните касици срещу Гуачанагари и нас.

— Добре де, но онзи нехранимайко Ролдан няма ли достатъчно привърженици в Ксарагуа? — запитва Бартоломео.

Аарон в този миг се наведе, за да не го удари един клон над стесняващата се пътека, след това вдигна глава и каза:

— Ролдан се ползва с подкрепата на няколко села от полуостров Ксарагуа. И след като разбунтувалите се екипажи на онези две

каравели се присъединиха към него, той наистина разполага с достатъчно сили да се опре на касика.

— Може би ще вземат да се избият един друг и да ни спестят толкоз главоболия! — подхвърли мрачно Бартоломео.

Аарон си помисли за Алия и Наваро, които в момента бяха на път към Ксарагуа за сватбата ѝ с Бехечио, и го обхвана дълбока тревога, но запази тези мисли за себе си. Засега поне имаше вероятност битката да се разгърне в обширната плодородна долина, не толкова близо до тях. Само се молеше Бехечио да не излезе такъв глупак, че да се включи във война срещу новия си шурей Гуачанагари. След като изпълни дълга си към губернатора, Аарон смяташе да реши какво да прави с Наваро.

— След колко време очакваш да дойдат хората на Гуачанагари? — попита Кристобал.

— Те вече са на мястото — отговори Аарон, като обгърна с поглед обраслата с гъсти гори планина, която обграждаше северната част на равнината. — Когато нашите хора стигнат с конете и кучетата в дъното на долината, ще се покажат и нашите съюзници тайно, но от разстояние. Знаете как се плашат от големите зверове.

— Страхливи палета, и те не са по-добри от нашите псета! — разнесе се гласът на Алонсо Охеда, който изравни коня си с конете на братята и Аарон.

— Гуачанагари е наш приятел — прониза го с прозрачните си синкави очи губернаторът. — Без него и хората му нямаше да оцелеем след корабокрушението. Той е храбър и силен мъж. Не искам да слушам клевети срещу него!

— Случвало ли ви се е някога да ви застигне буря, която да ви хване като в капан, а вие да не разполагате с нищо, освен с едно каноа и едно весло? — запита Аарон, като гледаше с нескрито презрение арогантния дребен кастилец. — Тайняните прекосяват хиляди мили между тези острови и попадат в такива неописуеми бури, от които даже португалците бягат в паника и търсят да се скрият в някой залив.

— Никога не бих застанал с гръб към тези диваци, които претендират, че са наши съюзници, както не бих го сторил с онези, които са ни открити врагове! — отвърна му не по-малко враждебно Охеда.

— Щом е така, застанете с лице срещу воините на Каонабо! — приключи спора Кристобал с хладен глас. — А сега да поведем войската си към дъното на долината. Там ще дочакаме и хората на Гуачанагари — той вдигна ръка и Бартоломео извика на войниците да ги последват.

През втората част на този ден Аарон сновеше между двата военни лагера на съюзниците, които бяха изпълнени с подозрение един към друг. Трябваше да се уточни къде да бъдат разположени придвижващите се пеш бойци на Гуачанагари, въоръжени с дълги и къси копия, както и дислокацията на тежковъоръжените с топове, арбалети и саби кастилци. Най-много го тревожеха кучетата. Той би могъл някак да насочва вниманието на недисциплинираните войници да стрелят само по хората на Каонабо, но как можеше да се справи с проклетите песове — да не се нахвърлят по хората на Гуачанагари? Кучетата бяха дресирани да убиват индианци, но всякакви индианци, при това по най-свиреп и жесток начин. Най-добре, изглежда, бе да постави съюзниците от тайно на позиция в края на джунглата, откъдето да му докладват за придвижването на войската на Каонабо. Както и за придвижването на съюзниците му от вътрешността, сред които не бе изключено да бъде и Бехечио. Но в такъв случай щеше да засегне воинската гордост на Гуачанагари. Най-после Аарон измисли плана.

Той се отправи към Гуачанагари и хората му, които бяха спрели на малка поляна, недалеч от стръмния склон към долината, и помоли касика и брат му Чаону да останат тримата насаме. Започнаха да разговарят на тайно, като чертаеха схеми с остри пръчки върху мократа черна пръст и обсъждаха движението на войските.

— Трябва да изпратите двадесет от най-добрите си бойци на юг, за да наблюдават подстъпите към долината. Ето тук... и тук... — Аарон отбеляза всички възможни места, откъдето би могъл да се появи Бехечио.

— Сърцето ме боли, когато си мисля, че съпругът на моята сестра би пролял кръвта на собственото си семейство — започна с печален израз на лицето Гаучанагари. — Но ти си прав. Трябва преди всичко да бъдем готови, в случай че се опита да ни изненада и се присъедини към другите.

— Ксарагуа е много далеч. Може би той няма да дойде — каза с надежда Аарон.

— Каквото е речено да бъде, ще бъде — определи вождът, примирен със съдбата. — Ролдан, един от войниците на адмирала, започва война срещу Бехечио. Ако Каонабо спечели решителна победа тук, Бехечио се надява да получи от него помощ в Ксарагуа.

Аарон поклати глава, като си представи всички тези безсмислени битки. Преди пристигането на белите хора вождовете на тайно почти не бяха воювали помежду си. От време на време се спречкваха заради разни семейни отношения, но обикновено се обединявали за борба против нападателите карибе. Сега предстоеше кървава баня, в която тези мили хорица щяха да се избиват един друг. „И каквото лъковете и кучетата ни не унищожат, ще го довършат нашите болести“ — тъжно си помисли той.

— А къде ще застанат да се бият другите ми бойци? — попита Гуачанагари с проникателност, неотговаряща на младото му лице.

Като остави временно опасенията си настрана, Аарон изложи своята идея:

— Адмиралът е на мнение, че когато нападне Каонабо, твоите войници трябва да се измъкнат от полесражението.

Той начерта върху калната земя нова схема, като показва една проста обходна маневра от източна посока. Аарон вече бе решил да постави всички войници с кучета на отсрещния, западния фланг.

— И ще нападнем отстрани, когато ни дадеш сигнал, нали? — доволно кимна с глава касикът.

Аарон се молеше боят да свърши колкото е възможно по-бързо, за да не се превърне в касапница, в която хората на Гуачанагари нямаше да пострадат по-малко от тези на Каонабо.

Вечерта, когато всички часови бяха поставени, Аарон, Кристобал, Бартоломео и още неколцина от офицерите седнаха около тлеещия лагерен огън. Влагата бе потискаща и висеше като покрив над плодородното поле на областта Вега. Добре обработените ниви на юг, изток и запад от тях се бяха прострели като красив, изтъкан в сложни рисунки мавърски килим. От планините се спускаха напоителни

каналы, по които течеше вода за богатия чернозем, в който растяха тапиока, боб, батати и царевица.

— Грехота е тези ниви да бъдат унищожени от битка! — обади се Кристобал.

— Реколтата им би ни дошла добре в Исабел — съгласи се с него Бартоломео.

— Както и на онези тайно, които са го засели — меко каза Аарон. — За благото на нашите шкембета не би било зле, ако сведем до минимум плякосването — очите му многозначително се приковаха върху Алонсо Охеда.

— Искам само да хвана тази стара лисица Каонабо. Какъв трофей ще представлява за величествата, ако го изправя пред тях! — храбро заяви дребосъкът.

— Ако можеш да го заловиш жив — усмихна се безрадостно Бартоломео, — отсега имаш моето позволение да преплаваш Атлантика с него и... щастливо посрещане там! Добър ти път!

Кристобал и Аарон се спогледаха напрегнато. И двамата знаеха колко лошо бе мнението на Двореца, след като Маргарите и Буил бяха клеветили управлението на братята Колон в Еспаньола. А какво щеше да добави Охеда по адрес на генуезеца в случай, че пристигне в кралския двор с окования във вериги водач на разбунтуваните тайно?

— Не мисли, че е толкоз проста работа да заловиш Каонабо! Той не е по-малък майстор от теб, Алонсо, когато става въпрос да оцелее — каза Аарон със заблуждаваща сърдечност.

— Тогава — добра ни среща! — отговори Охеда.

— Гледайте само да не се убиете един друг — намеси се Бартоломео без сянка на огорчение в гласа.

— Трябва да си отпочинем добре за утре — каза Кристобал и със спокойния си, авторитетен тон успокои възбудените страсти. — Хайде в постелята, господа!

Лагерът бе вече утихнал, но Аарон лежеше буден, с очи, впити в изгряващата луна, увиснала ниско на небесния свод и леко прикрита от червеникав облак. Кървавата луна бе лошо предзнаменование, особено в навечерието на битка. Накрая сънят го пребори.

Ролдан оглеждаше раздърпаните мъже и техния пленник, учуден, че бяха успели да прекосят благополучно цялата Еспаньола и да открият укрепления му лагер в планините на Ксарагуа, даже с помощта на съпровождащия ги индиански роб на Охеда.

— Вземете жената и я отведете при моите! — обърна се той на тайно към двамата индианци, които стояха до него.

Когато те тръгнаха към Магдалена, Гусман започна да протестира:

— Дон Франсиско, тази жена е моя!

— Ако говорим истината — поклати глава с подигравателно одобрение Ролдан, — тя принадлежи на Диего Торес, но него нещо не го виждам тъдява. Аз нямам претенции за дамата. Жените ми ще ѝ приготвят да се изкъпе и нахрани. Изглежда ужасно оскърбена и изтощена.

Магдалена се мъчеше да стои изправена, като гледаше твърдо в тъмнокафявите му очи. На лицето му не бе изписано нищо, но нали едно време са били приятели с Аарон! Може би ще ѝ помогне срещу Гусман. Тя не успя да овладее недоволството си от това, че разговарят за нея, сякаш е дете или малоумна, и разгорещено каза:

— Аз съм ви дълбоко признателна за гостоприемството, дон Франсиско. След като едноседмичното пътуване в калта привърши, много ще ви бъда признателна, ако сложите край на обидите, с които ме обсипват тези гадове — тя преметна сплъстената си, мръсна плитка през рамо и погледна с презрение Лоренсо и Пералонсо.

— Явно хубаво подаръче е получил Торес в твоето лице — разсмя се Ролдан, като отметна назад голямата си рошава глава. — Може би тия „гадове“ са му направили добро, като са го отървали от такава многознайница!

— Моят съпруг ще ги преследва дотук и живи ще ги одере, както маврите са постъпвали със своите пленници по време на войните! — „Ако го е грижа за мен!“ — помисли си тя.

Когато Лоренсо се приближи към нея и вдигна ръка да я удари, едрият разбойник слезе от дървената платформа, на която стоеше. На ръст той бе колкото Гусман, но много по-тежък.

— На твоето място не бих вършил това! — спокойно каза той. След това махна с ръка на двамата тайняни и те отведоха Магдалена в неговото бохио. Тя дочу как Ролдан казва:

— Охеда разправя добри работи за теб, дон Лоренсо, но на мен не ми харесва, че сте отвлекли жената на Торес. Ще ни докара неприятности. И защо го направихте?

Тя не чу края на разговора, тъй като бе въведена в голямата къща, построена от тръстика. Окаляна, изпохапана от комарите и изтощена, тя бе готова да се строполи, но гордостта я поддържаше права, докато любопитните тайнянки разглеждаха пленницата. Най-възрастната от тях размени няколко приказки с двамата мъже, след това ги отпрати, плесна с ръце и даде някакво нареждане. Магдалена подразбра, че ще има къпане. Значи Ролдан държеше на думата си поне по този въпрос.

Когато се потопа в прохладния поток, две тайнянки започнаха да сапунисват косата и тялото ѝ с прочутото си растение, като приказваха оживено — явно коментираха цвета им. Магдалена притвори очи и отново си припомни преживените ужаси по време на главоломното препускане през джунглите. Бяха я завързали за коня, докато яздеха, а вечерта я омотаваха с въжета като гъска, приготвена за фурната. Двата спокойно хъркаха до нея. Слава богу, че не я изнасиха! Още първата вечер Лоренсо и Пералонсо бяха се разправяли по този въпрос, но накрая Лоренсо бе решил никой да не я притежава, докато не стигнат укреплението на Ролдан. И всеки от тях, като се страхуваше да не би другият да го убие, ако я изнасили, спазваха това решение.

„Какво ще стане с мен в това затънтено място?“ — мислеше си тя, като съдържаше сълзите си. Даваше си сметка, че само с тактично и разумно държание може да спаси живота си. Но когато премине опасността от страна на Каонабо, дали все пак Аарон ще я потърси? Нали няма представа къде я е завел Лоренсо! Единственият изход бе да склони Ролдан да му прати известие. Сега тя зависеше от благоволението на един войник, опълчил се срещу самия губернатор, и на един царедворец, обвинен в предателство срещу Короната — а тя не знаеше дали съпругът ѝ въобще би рискувал да я освободи от единия или другия.

Двете млади жени, които я къпеха, ѝ помогнаха да навлече дълга тънка риза, боядисана в бледооранжево, която контрастираше добре на тъмночервената ѝ коса. Магдалена я попридърпа насам-натам, докато най-последно горе-долу поприкри тялото си, но едното ѝ рамо все пак остана разголено. Слугините ѝ направиха прическа с гребен от риба и ѝ помогнаха да закрепят тук-там подобие на рокля с костени игли.

След това ѝ предложиха красиво изработена огърлица от морски раковини и ѝ сложиха два великолепни златни обръча на ръцете.

С поразголеното си тяло и с разпуснатата коса тя имаше вид на някоя екзотична индианска принцеса. Щеше да вечеря със своя „домакин“ Франсиско Ролдан и с отвратителните си похитители. Докато минаваше през селото, придружена от двете туземки, тя прецени, че в него живеят около хиляда души. Къщите бяха построени от здрави стъбла на тропическа тръстика, преплетени с клонки. Вечер ги поливаха обилно с вода, да не би някой нападател да ги подпали. Повечето жители бяха тайняни, също като хората от селото на Гуачанагари, но имаше и непокорни моряци, вдигнали бунт и предпочели да отведат корабите си във владението на Ролдан, вместо да се подчинят на властта на братя Колон в Исабел.

„Дори да успея да се измъкна от този затвор, няма да мога да се оправя без кон. Но ако открия къде са конете и открадна един, как ли ще намеря пътя за Исабел?“ — мислеше си Магдалена. Туземките ѝ посочиха с ръка да влезе в бохиото на Ролдан.

Когато очите ѝ привикнаха към слабата светлина на димящата факла, сърцето ѝ се качи в гърлото. Изтегна се като котка на ниската пейка до масата за ядене, лежеше Алия! Красавицата с гарвановите коси наблюдаваше съперницата си с искрящи от омраза очи.

Клането бе по-ужасно от шума и главата го болеше така, сякаш щеше да се пръсне. Навсякъде около Аарон топовете бълваха огън, гюлетата вдигаха фонтани пръст от черната кална земя. Стоновете на ранените и умиращите се примесваха със свирепите викове на сражаващите се и гръмкия, писклив лай на кучетата, които преследваха бягащите безпомощни тайно. Той направи опит да спре убиването на онези индианци, които се предаваха, но ако успяваше да спаси един, другите бяха умъртвявани от свирепите дяволски хрътки. Те поваляха туземците на земята и разкъсваха голите им тела в локви от кръв.

Кастилските кавалеристи буквално разсичаха пътя си сред живата стена от индианци. Когато тайняниците падаха, едрите коне ги превръщаха на каша с копитата си. В началото, след като бе вкарал в боя кавалерията, пехотата и артилерията, Аарон се надяваше, че

Каонабо ще заповяда отстъпление. Но се излъга. Начело на верига от най-дисциплинираните си войници, под град от отровни стрели и копия, Аарон също успя да издигне жива стена между бойците на Гуачанагари и кастилските песове.

Това не бе сражение, а клане, каквото никога не бе виждал през двете години на война по равнините на Андалусия. Маврите по нищо не отстъпваха на кастилците в бойното изкуство. Но атакуващите сега тайняни нямаха нищо общо с тях. Верига след верига те се хвърляха в прегръдката на смъртта. Само неколцина успяха да се приблизят на необходимото разстояние, за да метнат с някакъв успех копията си.

В източния край на долината се биеха хората на Гуачанагари с по-многобройни противници от войската на Каонабо. Битката, макар и свирепа, но водена с еднакви оръжия, бе поне равностойна. Аарон се взираше да види високия си млад приятел. Много му се искаше да отиде при него, но не смееше да остави поста си, защото войниците му щяха да пуснат хрътките по всеки индианец, без да избират дали е съюзник или враг. От мястото, където стоеше, се опита да привлече вниманието на Бартоломео, който се биеше в центъра на най-разгорещеното сражение.

Скованият от болестта си губернатор, който едва се държеше на седлото, наблюдаваше от едно възвишение отзад и със спокоен глас даваше команди — много по-редки обаче, отколкото на кораба. „Ако това бе ураган, Кристобал, ти щеше да бъдеш в стихията си, без да обръщаш внимание на опасностите!“ — помисли си Аарон.

Отразен лъч от проблеснала стомана привлече вниманието на Аарон и той видя Охеда да отсича главата на един бягащ индианец. След това дребосъкът насочи коня си на изток, към двете туземски войски. Аарон го последва и отряза с коня си пътя му точно когато застигаше отстъпващите бойци на Каонабо.

— Връщай се при твоите войници! — извика Аарон, когато едрият му жребец притисна дребното кафяво скопено конче на Охеда. — Ти не си в състояние да различиш бойците на Гуачанагари от тези на Каонабо.

— Но добре различавам стария копелдак — ето го там! — извика Охеда, като посочи към един по-възрастен индианец, който извикваше команди. — Ние неведнъж сме се срещали! — и като отдръпна коня си от коня на Аарон, заби ужасно острите си шпори в хълбоците на

бедното животно и препусна към Каонабо, който най-после се бе отказал от битката и бягаше, заобиколен от личните си телохранители. Като се убеди, че Охеда наистина преследва подходяща цел, Аарон се обърна към онова, което бе останало от армиите на стария индианец. Грохотът на топовете бе спрял, както и съскането на изстрелваните от арбалетите стрели. Чуваха се само гръмките победни викове на кастилците, доубиващи лежащите на земята тайно, ожесточеният лай на кучетата и мъченическите стонове на ранените.

Аарон, заедно с малка група от лично избрани от него войници, остана да пази на границата между бойците на Гуачанагари и колониалната войска. И когато една хрътка, повлякла окървавената си верижка, се втурна покрай него, за да нападне приятелите тайно, той с един мощен удар ѝ отсече главата.

Когато погледна към ужасната сцена долу, Кристобал Колон — Адмиралът на всички морета и губернатор на Испаньола — изведнъж се почувства много стар и изтощен.

— Това не е Китай, но и тази страна тук е била място на мир и красота, един рай, населен с невинни хора, непокварени от алчност и омраза. Ето, вижте какво извършихме! — гласът му пресекваше от вълнение.

— Но затова пък те никога повече не ще се опълчат срещу кастилците, екселенц! — обади се един от капитаните.

Аарон, който се бе приближил и застанал зад своя ръководител, усети у него същата безнадеждност, каквато чувстваше сам.

— Не, ние само потушихме едно организирано въстание на вождовете. Онези, които не убихме на полесражението, ще загинат много по-бавно от глад и от болестите, с които ги дарихме.

— Какво очакваше да сторя, Диего? — Кристобал отново погледна към долината с нещастен вид. — Да оставя Каонабо и другите да завладеят Испаньола? Да събера всичките ни заселници и да отплаваме завинаги?

— Не, Кристобал — въздъхна Аарон. — Аз не обвинявам теб. Ако не бяхме озаптили Каонабо и неговите съюзници, те щяха да нападнат селото на Гуачанагари и да избият до крак тайняните в Мариен, а след това да нападнат и нас.

— Но преди да се заселим тук, бяха великодушни и доверчиви като деца! — тихо каза Кристобал.

— Не можем да възстановим това, което вече го няма, но можем да се опитаме да предотвратим онова, което доведе до загубата на тази невинност! — отговори Аарон. — Трябва съвместно с касиците да поддържаме реда и защитаваме тези хора да не бъдат превръщани в роби от колонистите, за да им търсят злато.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи, Торес! — възкликна Бартоломео, който също бе пристигнал. — Като страничен човек, ти виждаш добре как ние, братя Колон от Генуа, сме принудени да се подчиняваме на кастилците. Вече получихме известие от самия Кралски съвет, че са изготвени нови писма, с които се упълномощават други хора — кастилци — да изследват водите на Индиите. Фернандо си иска данъка. И ако нищо не му изпратим, ще бъдем сменени.

— И какво ще правите? — обърна се Аарон към Кристобал, тъй като добре познаваше интригите на кралския двор.

Изследователят зарея поглед в далечината, сякаш някъде там беше съзрял нови земи. След това, поглеждайки към грозната сцена долу, отвърна с отпаднал глас:

— Първо ще изпратим на краля и кралицата каквото сме успели да съберем: вражеските пленници, които да бъдат продадени като роби в Севиля, колкото злато имаме подръка и други неща — памучни тъкани, билки, подправки... — гласът му секна.

— Трябва да се върнеш и да помолиш краля да ти се предоставят верни войници, които да се подчиняват на заповедите ти! Да пресечеш лъжите на Маргарите и Буил и на другите, които тровят кралските уши! — обади се разпалено Бартоломео.

Аарон го изгледа замислено. Нима някой кастилски или арагонски чиновник би се отнасял по-добре с тайно? Би усмирявал по-успешно враждуващите помежду си колонисти? Той вече искрено не вярваше в това. Все пак Кристобал и Бартоломео бяха хора с име и авторитет. Някой безличен благородник щеше да бъде безкрайно лош.

— Може би ти ще успееш да убедиш краля и кралицата да изпратят нови, честни заселници и да отзоват всички безполезни и алчни за злато благородници, които не желаят да действат с мирни средства?!

По-старият брат напрегнато се взираше в лицето на Аарон, сякаш разбрал съмненията и страховете на своя приятел. И когато най-

сетне отговори, в гласа му се долавяха нотки от предишната му решителност:

— Ще отнеме доста време да подготвим корабите и въведем ред в Исабел, но след това ще отплавам за Кастилия.

— Подготовката ще бъде по-лесна от въвеждането на ред! — отбеляза кисело Бартоломео.

— Вие двамата — Аарон ги погледна — сте хората, на които вярвам повече от всекиго в целите Индии! Вие трябва да бдите зорко и да не допуснете Алонсо Охеда отново да търси злато във вътрешността.

— Или да търси съюз със стария ти приятел Ролдан! — добави Бартоломео, като погледна Аарон многозначително.

— Франсиско — въздъхна Аарон — винаги ми е създавал ядове. Не очаквам да сподели амбициите на Охеда и да тръгне с армия от Ксарагуа срещу Исабел, но знам добре, че докато отрича вашата власт, кралското семейство ще ви гледа с лошо око. Може би ще успее да го убеди да не прави това. След като се върнем в селото, ще му изпратя вест и ще видя накъде духа вятърът в Ксарагуа.

— Имам доверие в твоята дипломация, Аарон — каза Кристобал със спокойна усмивка, а Бартоломео го потупа по рамото.

Верен на думата си, Охеда докара Каонабо, привързан към един кон. Вечерта след битката той развеждаше високомерния стар касик през целия лагер, като разправяше, че сам щял да отплава с робите и лично да поднесе като подарък стария вожд на кралицата. Може би старият ѝ изповедник Торкемада ще успее да спаси душата му.

На другия ден в ранни зори Аарон се сбогува с Кристобал и Бартоломео и им обясни, че ще се върне в Исабел, след като придружи Гуачанагари и бойците му до тяхното селище. Те също бяха взели доста роби от победените индианци. Но в едно тайнянско село дори пленените врагове щяха да живеят по-добре, отколкото при белите. На Аарон му се свиваше сърцето при мисълта, че победените тайно като стадо добитък ще бъдат товарени на люлеещите се палуби на каравелите и изпратени да намерят смъртта си в студения северен климат.

— Твое сърце разтревожено — каза му Гуачанагари, когато двамата вървяха по тясната, стръмна пътека, следвани от индианците,

които се движеха в абсолютна тишина. — Алия заминала омъжи се за Бехечо. Няма бъде в селото.

На Аарон не му се искаше да разговаря за Алия, както и да обсъжда сложния въпрос за робите. И затова сподели друга своя грижа, като каза със съжаление:

— Ще ми липсва Наваро.

— Може би когато започне да носи дете от Бехечо, ще се съгласи да ти даде твоето — много деликатно подхвърли Гуачанагари. — Твоята жена, мисля, ще приеме добре Наваро във вашия дом.

Аарон сурово изглежда приятеля си. Забеляза, че въпреки тъмната кожа лицето му се изчерви.

— Ревността на Магдалена предизвика кавгата и боя, което доведе до това да загубя момчето. И какво знаеш ти за нейните чувства към Наваро?

Гуачанагари не отвърна нищо и продължи да върви, без да поглежда Аарон. Явно обмисляше нещо. След известно време се обади:

— Алия най-жестоко се подиграваше на твоята жена, приятелю мой. Тя също ревнуваше, когато се хвалеше как се е сдобила със син от тебе и разправяше, че Магдалена била бледа и хилава, ялова и за нищо негодна. Аз разбрах това чак когато сестра ми тръгна за Ксарагуа. Дочух как го разправя на една от своите братовчедки — какво каза в онзи ден на вашия език на жена ти. — Той направи пауза, за да асимилира Аарон думите му, след което продължи: — Не си ли се запитвал защо жена ти е ревнива? Може да греша, но ми се струва, че тя по-ревнива и от Алия.

Аарон отново усети познатото чувство за вина. И отново повод за това бе жена му.

— Не мога да го обясня, но тя ме преследва от едно време, още когато бяхме деца там, в далечната ни родина зад океана. Дори е подлъгала баща ми да гарантира, че ще се ожения за нея — той мрачно се усмихна на Гуачанагари. — За първи път сега споделям с някого това. Тя носеше със себе си пръстена на баща ми, но аз отрекох, че това означава нещо определено. Мисля, че даже тогава добре знаех какво е искал той да ми каже, но бях твърде огорчен и горд да го призная, а също така бях изпълнен с омраза към нейния баща. Сега обаче всичко е минало. Бернардо Валдес е мъртъв и родът Торес —

отмъстен. Магдалена е сама, на хиляди мили от дома си, омъжена за човек, който никога не се е отнасял добре с нея.

— Но тя те е преследвала толкова дълго време, дошла е да те търси толкова надалеч. Не значи ли това, че те обича? — подсказва Гуачанагари.

— Предполагам, че — да. Може би нейното семейство, миналото, целият свят там вече нямат никакво значение за нея!

— Ти обичаш ли я?

Въпросът му увисна без отговор в настъпилото мълчание и сякаш шумовете на джунглата изведнъж се усилиха. Пърхаха с крила и крещяха папагали, светкавично се шумугваха натам-насам под гъстия килим от листа разни животни, а тихият ромон на течащия по стръмнината ручей сякаш го питаше: „Ти обичаш ли я?“

— Тя — най-после проговори Аарон — ме омагьосва като някоя от вашите „земи“ богини. Аз я желая и когато съм с нея, разбирам, че живея, независимо дали се любим или се караме... Това любов ли е, Гуачанагари?

— За хората от небето, може би — да! — младият касик сви рамене. — Аз не знам, тъй като вашите пътища не са наши пътища. Кое то за нас е просто, вие го правите сложно. Ние засаждаме толкова, колкото можем да изядем. Вие пазите храната в големи дървени хамбари. Ние си бием само тогава, когато някой засегне честта на семейството ни. Вие се биете за злато и земи. Всеки тайно се моли на своя „земи“ и е щастлив. Никой не го учи как да се моли. Вие имате много богове и, както изглежда, всички се карате помежду си — всеки иска само неговия бог да почитате и не дава другите бели хора да се молят на техния си бог. — Той се спря и даде знак на следващите ги бойци да седнат и отдъхнат. След това тръгна към ручея, който течеше вече съвсем близко до пътеката, и седна на брега.

— Имаш право — Аарон приседна до него. — Понякога ние правим нещата много трудни. И може би затова ми беше толкова приятно да живея при вас и да изучавам бита ви.

— Но си оставаш бял човек. И сърцето ти не е при нас — нежно възрази Гуачанагари.

— Но и не е напълно с белите хора тук — отговори Аарон. — Аз съм чужд навсякъде — и тук, и в Исабел, и със сигурност, в родното

ми място. Моят чичо и останалите живи от рода ми живеят в студена, далечна страна. И във Франция няма да живея.

— А ще живееш ли с жена си? Не е ли Магдалена тази, която ще ти създаде дом?

Аарон си спомни какви чувства изпитваше, когато влизаше в семплото им жилище в селото на Гуачанагари или в Исабел и виждаше червенокосата глава, сведена над проста домашна работа, разтворените ѝ ръце, когато искаше да я обладае в леглото през нощта... или нощите, изпълнени със страст... и обич. Изведнъж безумно му се прииска да види лицето на Магдалена. Обичаше ли я наистина?

Известно време Гуачанагари го наблюдаваше, след което каза:

— Обещах ѝ да не ти казвам едно нещо... но сега ще използвам кралското си право да променя решението си, защото вие двамата сте като деца, които се препъват в тъмнината. Може би разполагам с един малък факел, който да освети пътя ви един към друг. Преди Магдалена да напусне с теб селото ни, тя дойде рано сутринта при мен и ме извика...

Когато Гуачанагари привърши разказа си за кафявата кадифена дреха и отчаяните опити на Магдалена да върне Наваро на баща му, Аарон вдигна очи към приятеля си.

— Значи ето какво всъщност е станало с най-хубавата ѝ придворна рокля! — по устните му играеше лека тъжна усмивка. — Тя ще може да обича Наваро като собствено дете, сега съм убеден в това. Както аз, така и жена ми е научила много неща от народа на тайно. И затова и двамата сме ви благодарни!

— Отлично! — Гуачанагари се надигна, като се усмихваше широко, и даде знак на хората си да тръгват. — А сега да побързаме, за да можеш по-скоро да видиш жена си и да ѝ кажеш, че си бил един много голям глупак.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

По дългия път за Исабел Аарон имаше достатъчно време да обмисли какво да каже на Магдалена. Заради тайнните бе оставил коня си при Колон, та войниците да го върнат в селището. Той вървеше с бърза крачка по стръмните и криволичещи пътеки, познати му вече до болка. Пешком виждаше по-отблизо чудесата на този рай, на които човек често пъти не обръщаше внимание от седлото. Топлата наситена миризма на измитата от дъжда земя, разкошната изумрудена растителност, великолепните багри на птиците, цъфтящите дървета и храсти — всичко това сякаш пречистваше душата.

Магдалена бе оценила красотата на Еспаньола, без да се оплаква от горещината, насекомите или да се плаши от начина на живот на острова.

Докато крачеше уверено и бързо, с неотслабващо темпо, също като тайннически вестносец, той не спираше да мисли за Магдалена, която не по-зле от него се бе приспособила към условията на острова. Представяше си я как, коленичила в безмълвно възхищение сред пурпурните цветя, вдъхва техния аромат и гали с детска радост нежните им цветове. След това си спомни с какво безстрашие поглъщаше, без да ѝ мигне окото, големия деликатес — рибешките очи, и широко се усмихна. Магдалена се отнасяше с разбиране даже към религиозните вярвания на тайно.

„Винаги съм я осъждал за греховете на нейните родители — дори тогава, когато бе само едно невинно дете сред блатата на Андалусия, а аз бях повече от сигурен, че никой мъж не я е докосвал!“ — горчиво си мислеше той. В Магдалена има някаква вродена доброта, взела връх над леконравието на Естрея и алчността на Бернардо Валдес, независимо от покварата, сред която е израснала в своя дом, а по-късно — и в кралския двор. Бенхамин веднага я е усетил, а баща му бе изключително прецизен съдник, що се касаеше до характера на някой човек.

„Да, какъв глупак все пак съм бил!“ Колко мъже могат да се похвалят с жена, която ги е последвала през целия океан, водена само от любовта, пламнала в детските ѝ години? А това е любов, защото Магдалена знае, че след като цялото богатство на семейството му е отнето, той не притежава нищо друго, освен един меч и кон. Та тя би могла да се омъжи за херцог или граф — или да приеме щедрата благосклонност на онова копеле Трастамара така, както майка ѝ навремето!

Спомни си как му разказваше, че кралицата я е обрекла на изгнание в манастир, и реши, че е била съвсем искрена, както не се съмняваше и в това, че е отблъснала стария развратник Фернандо. А кралят гони до дупка, докато не получи онова, което му се отказва. И злюбната кралица трябва да е била сляпа, щом като не е разбрала колко уязвима е Магдалена и какво впечатление прави на похотливия крал!

Само при мисълта за това, как ѝ се бе подигравал, че е метреса на Фернандо, той стенеше заради своята жестока несправедливост. Дори наистина да е имала любовник или любовници, преди да я прелъсти в Севиля, сигурно това не е било по нейна воля, а поради някакви сметки на Естрея. Сега обаче всичко е минало и вече няма значение.

Аарон се спря в края на селището, давайки си твърда дума да започне нов живот с жена си. Огледа картината на пълна запустялост. Бартоломео се бе опитал да убеди брат си да премести колонията на по-подходящо място и Кристобал се бе съгласил, че по южния бряг на Еспаньола наистина е открил по-благоприятни заливи, където биха могли да се преместят. Тук мястото беше просто една дупка, реката беше далече, почвата — камениста, а заливът — твърде открит към морето, за да може да се превърне в удобно пристанище на голям град. Разбира се, всичко това можеше да стане при условие, че получат нова кралска помощ и дойдат свестни преселници, готови да спазват законите и да работят за благото на цялата колония. И никакво ново място не би помогнало на братя Колон без тези предпоставки!

„Трябва да отведе оттук Магдалена, преди да е станала жертва на някоя треска или друга гибелна болест, както се грижи за тези вечно недоволни болни хора! И да изградим собствения си живот!“ — той се усмихна при спомена за онова червенокосо момиче, което препуска с кобилата си през мочурливите ливади край Севиля, а дебелата плитка

отзад се развява като конска опашка. В гърдите му се надигна нежност, когато си представи как една нова, мъничка Магдалена препуска по Еспаньола с подареното от баща ѝ пони.

Когато наближи към къщи, изненада го царящата тишина. Неочаквано отвътре тичешком изскочи Аналу с изплашено лице. Падна в краката на белия си господар и Аарон усети как сърцето му се свива от ужас.

— Къде е жена ми?

— Изчезна! Не зная къде. На втората нощ, след като вие с губернатора заминахте, тя не се завърна от болницата. Отидох да я търся там, но ми казаха, че си е тръгнала както обикновено.

— Но това е станало преди една седмица! — лицето на Аарон бе бяло като тебешир. Той вдигна Аналу от земята.

— А каза ли за това на дон Диего, брата на губернатора?

— Да, но чак след три дни — все отказваше да ме приеме. Едва когато го срещнах на улицата върху неговия голям звяр, му съобщих за това, но той отговори само, че нищо не знаел. — За миг слугата се поколеба, но усети как железните пръсти на Аарон се впиха в ръката му. Индианецът знаеше, че господарката му бе много тъжна, когато се разделяше с мъжа си. И той продължи: — Няколко кораба отплаваха, докато вас ви нямаше, един от тях — още на другия ден... Аз я търсих навсякъде, даже изпратих бегач при Гуачанагари. Но тя беше изчезнала!

„Един кораб отплава на другия ден!“ Не, не може да е решила да го напусне. И в същия миг с вледеняваща яснота в главата му отново нахлуха всичките му обидни думи, с които я бе отблъсквал, и оскърбленията, че е отишла в кралския двор... Направил бе така, че тя да се почувства виновна за злостното решение на Алия да задържи Наваро. „Но защо не ми каза, че е правила опит да върне сина ми?“ — с болка си каза Аарон. И се втурна покрай изплашения слуга, усещайки, че му се гади от безпокойство.

Очите му бързо огледаха подредената стая. Дали му е оставила бележка? Сигурно си е взела малкото вещи, с които пристигна — особено така ценните за нея книги от баща му. Но не видя да липсва нищо. Като обезумял започна да вади от шкафовете и да хвърля на пода дрехите и вещите ѝ. Рокли, наметки, даже книгите, кутията ѝ с

бижута — нищо не липсваше! Но как е платила за пътуването? Какво е облякла?

И тогава пръстите му напипаха някакъв навит на руло пергамент, който лежеше на дъното на големия ѝ сандък. В по-малкия тя пазеше книгите си, които се покриваха с плесен от влажния морски въздух.

Извадил пергамента, той усети как го завладява някакво лошо предчувствие, защото разпозна печата — онзи, който баща му използваше за медицинските си документи. С треперещи пръсти разгърна свитъка и веднага позна уверения, енергичен почерк. Очите му бързо поглъщаха написаното медицинско заключение, което подробно разкриваше как е изгубила девствеността си Магдалена. Датата на документа се запечата в съзнанието му с особено болезнена яснота — само няколко месеца, преди той да прелъсти тази необикновено уязвима и странно и страстно стремяща се към него невинна девойка, която избяга от стаята му обляна в сълзи, след като я бе направил жена. Той, бездушният глупак, е бил първият, докоснал се до нея! А сега тя бе изчезнала.

„Магдалена, Магдалена, скъпа моя, какво сторих с теб! Заради мен ли избяга?“ — той седна на пода и обхвана с две ръце главата си. До него лежеше пергаментът, с вече пожълтели от влагата краища.

— Какво ще правите сега? Може би, след като адмиралът се е върнал, ще поговори с по-младия си брат... — гласът на Аналу го извади от вцепенението.

Аарон бързо скочи на крака, внимателно нави пергамента и го прибра на мястото му.

— Оправи къщата! Аз отивам при адмирала да видя дали мога да узная нещо — заповяда на слугата и грабна панталоните, ботушите за езда и широката си риза. Махна препаската, която носеше на връщане с индианците, и бързо се облече. От резиденцията щеше да вземе снаряжение, а коня си от яхъра, където бе оставен с конете на Колон.

— Кога се завърнаха войниците? — запита той Аналу.

— Късно снощи. Докараха много пленници, които ще пращат през Голямата вода да бъдат продадени като роби... или да умрат — в гласа на слугата звучеше примирение с неизбежното.

Аарон поклати глава и тръгна да се срещне с Кристобал. По-добре за Диего Колон ще бъде, ако все пак знае нещо!

Когато стигна двореца и си взе сабята, научи, че всички са отишли на пристанището да проконтролират товаренето с роби и друга плячка на каравелите, готвещи се да отплават. Аарон с отвращение си помисли за гледката, която щеше да види, но трябваше да узнае нещо за Магдалена. И като прекоси малкото разстояние, скоро видя събралата се тълпа.

На пристанището цареше хаос — кавалеристи размахваха саби над главите на окованите с вериги индианци, много от които бяха ранени и се спираха, уплашени от конете. Те бързо влизаха в лодките, само и само да се отърват от ругаещите, ръкомахачи кавалеристи. Охеда се суетеше насам-натам, изпълнявайки някакви заповеди.

Аарон огледа множеството, търсейки с поглед високата фигура на Кристобал. Забеляза, че стои на една височинка, заедно с Бартоломео и Диего Колон. Имаше изтощен вид, целият се беше прегърбил. Когато Аарон се запъти натам Охеда обърна коня си и размахвайки сабя, си проби път през тълпата и отиде при тях. Скочи на земята и с важен вид поздрави Аарон, а на лицето му се изписа злорада усмивка.

— Видя ли в лодката великия Каонабо? Не ти ли разправях, че ще го пленя, ще го окова с вериги и ще отплавам, за да го предам лично на техни величества!

— Отплавай на майната си, ако щеш и в ада, Алонсо! — отвърна му Аарон и се обърна към Кристобал. — Магдалена е изчезнала! Слугата ми каза, че не се е прибрала от болницата същата вечер, когато заминахме за Вега — погледна Диего Колон и видя как той пребледня и отстъпи малко назад. — А ти случайно да знаеш какво е станало с нея, Диего? — Аарон тръгна заплашително към него.

Кристобал го спря решително, като сложи ръка върху гърдите му, а Бартоломео запита брат си с присвити очи:

— Диего, ти не си ли виждал жена му? Отговаряй, човече! Да не ти е казвала нещо Магдалена?

— Същия ден, когато заминахте, аз дадох вечеря — Диего поклащаше глава, сякаш не вярваше, че е възможно така да се държат с него. — Присъстваха дон Лоренсо, няколко съветника и дона Магдалена. На другата сутрин тя дойде при мен с някаква безумна история — обвиняваше Лоренсо Гусман, племенника на херцог Медина-Сидония, че бил предател! — той пристъпи по-близо до

братята си, като поглеждаше към Аарон. — Ами естествено, че не й повярвах.

— А къде е сега този велик племенник? — пръстите на Аарон хванаха дръжката на сабята.

— Аз... аз не знам. Той е със спътника си Гуера и предполагам, че са тръгнали да търсят злато — завърши Диего смутено.

— А какво всъщност ти каза Магдалена за предателството? Обясни по-подробно. Повтори точно всяка нейна дума! Това е жена, живяла в кралския двор, и много добре знае какво представляват политическите интриги — настоя Бартоломео. Сега видът му бе не по-малко заплашителен от вида на Аарон.

Диего преглътна и предаде историята, разказана му от Магдалена. Когато свърши, потънал в пот и доста изплашен, добави:

— Не вярвам да мислите, че...

— ... че Лоренсо Гусман я е отвлякъл? — прекъсна го Алонсо Охеда. — Но е станало точно това. Лоренсо е бил прогонен от чичо си заради някои машинации, продиктувани от неговата алчност и алчността на Светата канцелария. Ако Магдалена го е разкрила, то се знае, че я е накарал да млъкне, преди да се завърнат нейните приятели.

— А откъде ти лично си научил за деянията на моя бивш зет? — попита със затаен дъх Аарон и застана между кастилеца и неговия кон.

— С Гусман се познаваме бегло от кралския двор — започна с равен глас Алонсо. — Той е изпаднал в отчаяние. Една нощ — току-що беше пристигнал — изпи достатъчно вино да удави всички глисти в скапания си мозък. И тогава този гаден и надменен дворцов подмазвач ми разправи всичко.

— Имаш ли някаква представа къде би могъл да избяга, ако се е изплашил? — запита с нисък, страшен глас Аарон. Как само го сърбеше ръката да стисне това жилесто вратле!

— Бях му споменал за един твой приятел — насмешливо отвърна Охеда, — за Ролдан. Даже му разказах как този нехранимайко е завзел властта над част от Ксарагуа. Така че не изключвам вероятността да е отишъл при Ролдан и да е взел със себе си твоята дама.

— Но това е на другия край на Испаньола! Няколко дни усилена езда. Защо да предприема такова дълго и опасно пътуване, вместо... но да — корабите! — Бартоломео сам даде отговор на въпроса си.

— Две каравели са във водите покрай владението на Ролдан — потвърди Аарон. — Само на тях може да разчита, ако няма друг начин да се завърне у дома — той изгледа смутеното побеляло лице на Диего Колон и тихо каза: — Аз дължа живота си на Кристобал, Магдалена — на Бартоломео. Ето защо няма да те убия! Но моли се, дон Диего, моли се на Бога, и то много горещо, да заваря жива и здрава жена си, когато отида при Ролдан!

Заплахата сякаш увисна във влажния, с дъх на солена вода въздух, когато Аарон се обърна и внезапно сграбчи слисания Алонсо Охеда за кожената броня на гърдите му и го вдигна във въздуха.

— Ти също си замесен в тази история. Лоренсо Гусман не може сам да я планира. Без водач и препоръки той не смее да отиде при Франсиско. Ти не си по-малък предател от него! — и го запрати към Бартоломео, който спокойно го прихвана с яките си, мускулести ръце.

— Аз лично ще се погрижа дон Алонсо да не отплава с тази флотилия — или с друга, докато ти не се върнеш заедно с Магдалена! — със суров глас заяви той.

— Аарон, сигурен ли си, че старият ти другар Ролдан няма да те убие, щом се появиш в Ксарагуа? — намеси се Кристобал. — По-добре да вземеш със себе си отряда, който командваше по време на сражението.

— Не. Ще намеря пътя към касикаго, крепостта на Ролдан, по-бързо, ако взема някой тайно, който лично го знае — Аарон виждаше мъката и безпомощността, изписани върху лицето на Кристобал. — Ние всички, драги ми приятелю, правим грешки. Аз се отнасях зле с жена си и трябва да изкупя вината си — или да загина. А ти трябва да въведеш ред и да дариш справедливост на народа на тайно.

Алия гледеше съперницата си с искрена омраза. Дори не се опитваше да я прикрие. Изправи се с гъвкаво и съблазнително движение и каза с презрение:

— Все още ти се налага да покриваш хилавото си тяло, за да не се вижда колко е грозно — След това погали едрите си гърди с дръзка и чувствена наглост, като гледеше към Ролдан, който с явно удоволствие наблюдаваше разправията.

Сладострастната голота на тайнянката го накара да се разсмее. Тя, в нарушение на обичая за омъжените индианки, не носеше пола.

— Може би, Алия, мъжете предпочитат жените да са облечени, за да им работи въображението, когато ги видят — обади се той, но очите му шареха по нежните форми на Магдалена. — Въпреки че това, което показваш, е доста впечатляващо — добави белият касик, като обгърна с бегъл поглед златистото голо тяло на стоящата пред него жена. — Но за мен е доста интригуващо да се върна към старите игрички на ухажването, прилагани в кралския двор.

С тези думи той отиде при Магдалена и вдигна ръката ѝ за галантна целувка.

— Постъпвате, сякаш все още сте в Кастилия — отбеляза тя, като се направи, че не обръща внимание на кипящата от гняв Алия и огледа обширното, разкошно обзаведено бохио. По стените висяха гоблени, по-красиви от всичко, с което бе обзаведен губернаторският дворец в Исабел. Но с изключение на тях, в стаята имаше само няколко ниски стола и кресла със същата странна форма, каквито бе видяла в селото на Гуачанагари — издялани от цели дънери и покрити с красива резба. До традиционните копия на тайно по стените бяха окачени и модерни оръжия.

С любезна усмивка Ролдан я заведе до дългата ниска маса, отрупана с печени меса, хляб от тапиока, едри пъпеши и други плодове. Големи чаши с червено вино допълваха траpezата, наред с кастилски супници и красиви тайнянски глинени съдове.

— Както можете да се убедите, аз съм заел най-доброто от двата различни свята. Това, дона Магдалена, е моят собствен кралски двор.

— Но килимите и супниците...

— О — той гръмогласно се разсмя, — аз неправилно се изразих — „заел“! Може би трябваше да употребя друга дума. Искях да кажа, че съм откраднал най-доброто от двата свята: крепостта — от Бехечио, заедно с красивата му невеста — той махна с ръка към нацупената Алия — и европейски предмети и червено вино — от няколко каравели, чиито екипажи убедих да се подчиняват на мен тук, вместо на братя Колон в Исабел.

— Но това е пиратство, господине! — в мига, когато думите изскочиха от устата ѝ, Магдалена изпита желание да си прехапе езика.

Нали трябваше да превърне този необуздан човек в свой съюзник, а не във враг!

Ролдан обаче съвсем не се засегна, напротив: както изглежда, къдрокосият гигант с бандитска усмивка остана доволен от нейния характер.

— Хм, пиратство! — той се почеса по главата, като обмисляше думите ѝ. — Да, мисля, че адмиралът би погледнал на нещата по този начин — после пак се ухили. — Това продоволствие и стоки бяха много нужни на Колон, но, в края на краищата, може ли един генуезец да се сравнява с един истински испанец, ако говорим за пиратство — и на суша, и на вода!

Магдалена придърпваше късата „рокля“, за да прикрие поне по-голяма част от бедрата си, като продължаваше да се преструва, че не забелязва злобните погледи, които ѝ хвърляше през масата седналата срещу нея Алия.

Ролдан, заел председателското място, беше небрежно облечен с широка бяла риза и тесни панталони, с плитки обувки от меко шевро и накичен с красиви туземски висулки по врата и ръцете. Най-внушителен бе тежкия му златен медальон, символ на кралско положение. „Дали е убил Бехечио?“ Тя изтръпна от тази мисъл и реши, че е по-добре да не знае.

— Бях чувал, че старият ми другар Торес се бил оженил за много красива благородна дама — започна той, като вдигна чашата за наздравица. — И разказите за вас не са били преувеличени, драга ми госпожо.

— Вие със съпруга ми сте били приятели? — тя усети някакъв лъч надежда. Досега Лоренсо и неговият помощник Гуера не се бяха появили. Само ако можеше да убеди Ролдан да я защити...

— За Диего Торес ли питате? Но почакайте, доколкото си спомням, той предпочиташе да го наричат Аарон?

— Когато е по-далеч от ушите на Инквизицията, наистина предпочита името, дадено му от рождение — отговори Магдалена.

— Я виж ти — красота и ум! Толкова рядко срещано съчетание у една жена, толкова рядко! Както сигурно вече сте забелязали, дона Магдалена, в Ксарагуа няма Света канцелария, и едва ли някога ще има. С вашия съпруг за последен път прекосихме океана на борда на

„Мария Галанте“ и служихме през един престой в Исабел. Той ми харесваше, въпреки че бе човек на адмирала.

— А сега смятате ли го още за приятел? — тя бавно отпи глътка вино и го погледна през ръба на чашата.

— Двамата бяхме единоподушни в това, че Колон не го бива за губернатор. Но не се разбрахме какво трябва да се прави в такъв случай. Той му е прекалено верен — Франсиско изпитателно я погледна — и се боя, уви, че и вие сте такава.

— А на кого имате предвид, че съм вярна — на губернатора или на моя съпруг? — запита тя лукаво и отново бе възнаградена от гръмкия му смях.

— Кълна се в топките на бога! Вие все повече ми харесвате!

Последните думи чу и Лоренсо Гусман, който се бе появил на вратата. Бледото му лице се покри с петна, но никой не ги забеляза под мигащата светлина на факлата. Той се изкашля и пристъпи навътре.

— Моля да не забравяш, дон Франсиско, че тази жена е моя пленница. Ще се опита и теб да омае с чара си, както вече стори с мен, но тя е в съюз с губернатора.

Ролдан помахаше с кокала от хутия на Лоренсо и Пералонсо да седнат при тях; след това доогриза своя „колега“ гризач, сдъвка месото и шумно преглътна. Като избърса устните си с опакото на ръкава, той се усмихна подигравателно на двамата елегантни царедворци. — Аз съм груб и необразован човек, воювал срещу маврите, дон Лоренсо. Но съм се понавъртал и в кралския двор и съм понаучил нещичко. Никой не може да ме измами, а освен това съм касикът тук. И правя онова, което си искам! — кафявите му очи светнаха с тъмен блясък, когато хвърли кокала на едно от дребните, не лаещи кучета, които вечно се мотаеха в краката на хората във всяко село на тайно.

— С предупреждението си относно красивата Магдалена не исках да те обидя, дон Франсиско — обади се с мек глас Гусман, усетил как го обхваща страх, и започна да ругае наум злата съдба, която го бе довела в тази джунгла, управлявана от един луд човек.

— Алонсо Охеда те препоръчва с думите, че ние с теб храним обща обида срещу братя Колон. Но на мен, дон Лоренсо, са ми нужни хора, готови да се бият — продължи Ролдан, като гледаше със съмнение контешки облечения царедворец.

Сивите очи на Лоренсо потъмняха като оловната чиния, от която внимателно бодна с кинжала си парче месо. Дългото му костеливо лице не бе красиво, но под мигащата светлина изглеждаше представително и сдържано.

— Аз не съм имал възможност да кръстосам меч с маврите, но в Севиля ме смятаха за майстор на сабления бой. Разбрах, че разполагате с кораби и хора, които са в състояние да ги закарат до Кадис.

— Да, това е така — сви рамене Ролдан, — но какъв интерес имам да ги отпращам? Във всяко пристанище на Кастилия кралските митничари ще конфискуват стоката ми. Само корабите, изпратени от Колон, се ползват с кралско разрешение.

— Аз съм племенник на херцог Медина-Сидония — този път Лоренсо се усмихна с лукаво задоволство — и мисля, че мога да повлияя на митническите чиновници.

Думите му не направиха особено впечатление на Ролдан.

— Значи желаете да се завърнете вкъщи и ви трябва кораб? Може да се разберем, може и да не се разберем. А тази жена? Да отвлечете съпругата на Торес е просто безумие.

— Но той нито знае, че съм я взел, нито — къде се намирам — отвърна пренебрежително Лоренсо.

— Ти си един глупак! Всеки касик на Еспаньола поддържа връзка с другите вождове на острова. Много скоро някой от тях ще чуе за червенокосата красавица и ще съобщи на приятеля на Гуачанагари.

— Тогава я убий! — изкрещя Алия. — Тя ще донесе на всички ни смърт и нещастия. Убий я и хвърли тялото ѝ в морето!

Магдалена пребледня, но преди да е отворила уста да каже нещо, Ролдан отново заговори:

— И от това нямам интерес. Нито пък ще търпя истериите на една ревнивка. Дона Магдалена е съпруга на Торес. Ще я задържа, докато сам не дойде за нея — направи пауза и погледна нещастното лице на Магдалена. — Ако въобще дойде. И какво само изпитание за мъжество ще бъде, а? Вие — срещу Торес! — обърна се той към Гусман с усмивка на акула.

Лоренсо се покри с пот, но се сдържа и каза:

— Човекът бе заставен насила да се ожени за тази магьосница. Той не е искал тя да идва в Исабел. И затова няма да предприеме

заради нея такова рисковано пътешествие дотук. Така че тя е моя и не виждам никаква причина да...

— Точно така, Гусман! — прекъсна го Франсиско. — Ти не виждаш никакви причини, седнал на моята маса, в моята крепост, под охраната на моите воини! Ти си избягал от отчаяние, защото си нямал изход. И сега ще ми предоставиш голямото удоволствие да проверя дали Торес ще дойде да си поиска жената!

— Няма да дойде! — прозвуча гласът на Алия. — Синът ми е тежко болен, защото белите хора ни донесоха много болести. Аарон вече намрази тая жена, която стана причина да загуби Наваро. Ако момчето умре, той никога няма да пожелае да я види.

— Нима Наваро е болен? — Магдалена забрави за Ролдан и се обърна към Алия. — Аз помогнах на толкова болни от треска — и на тайно, и на бели. Бих могла да помогна, моля те...

— Не! — Алия скочи. — Няма да позволя тази да убие сина ми заради своята ревност. Не я допускате дори на крачка от него!

— Но бебето ти тази сутрин нямаше вид на болно! И защо не си при него, след като смяташ, че е в опасност? — запита Ролдан със заплашителен глас, като ѝ посочи с ръка веднага да се махне. След това се обърна към Магдалена: — А ти не ни внушавай, че има едра шарка! Не виждаш ли, че и Алия не вярва на думите си? Просто се разкъсва от омраза към тебе и твоя съпруг.

— Както и присъстващият тук дон Лоренсо. Защото не друг, а именно той е планирал убийството на собствената си жена и на цялото ѝ семейство, за да заграби богатствата им! — извика Магдалена и хвърли изпълнен с презрение поглед към Гусман. — Моля ви, не позволявайте на този човек да ме докосне! — очите ѝ се опитваха да проникнат под безизразното лице на Ролдан, но не успяха да прочетат нищо.

— Ще постъпя така, както вече казах! А вас никой няма да ви докосне, докато Торес не разреши най-после старата си вражда. Мисля, че вашият съпруг, драга госпожо, все пак ще се появи тук. Ако бях на негово място и вие ми бяхте жена, аз щях да дойда! — той забеляза как тя се изчерви и спокойно продължи да яде, като прикани и останалите да го последват.

— Но наистина ли има много болни тук? — повтори въпроса си Магдалена и ухапа една вкисната папая.

— Намират се, но повече сред индианците. Ама не толкова, колкото в Исабел, за където разправят страхотии.

— Аз работех при доктор Чанса в Исабел. С удоволствие бих предложила услугите си и тук, ако ми разрешите — дъхът ѝ замря. Това би означавало свободно да се запознае със селището, да намери приятели, да избяга!

— Не искам тя да се подлага на такава опасност. Това не е работа за една дама — възрази Лоренсо.

— Отново се опитваш да командваш — насмешливо поклати глава Ролдан. — Старите навици трудно отмират, Гусман. Не бе и твоя работа да отвличаш една дама и да я мъкнеш тук, но след като тя вече е тук, и ако желае да помогне на моите хора, които са болни, аз ще разреша.

Алия равнодушно гледа как детето умря. Бе момиченце, горедолу на възрастта на Наваро, хванало странната треска, която предизвикваше висока температура и грозен червен обрив и която бе убила толкова от нейните сънародници. Изчака ридаещата майка да увие бебето в червено памучно платно, както бе обичаят. След това постави с лицемерно съчувствие ръка на рамото ѝ и каза:

— Аз ще го предам на огъня! Ти си почини. И ти не си добре.

Болната и отчаяна жена изгледа с подозрение жената на вожда. Касикът Бехечио бе изхвърлен от селото от един бял на име Ролдан, който преди повече от година бе живял в планините край морето. С малка група сподвижници — и тайно, и брадати бели — Ролдан се бе появил на следващия ден след сватбата на Бехечио и Алия. След неговата победа принцесата бе отишла да живее с него и даже му подари медальона на Бехечио.

— А защо искаш дъщеря ми да бъде изгорена?

— Не желае ли твоят „земи“ нейния прах? — отвърна ѝ с въпрос Алия, която вече бе узнала, че всички урни в дома на жената бяха пълни с пепелта на другите ѝ три деца. Бе ги загубила, както и мъжа си. А сега треската довършваше и нея. Така че — какво значение имаше всичко това?

— Добре, вземи я — каза жената, като подаде на тайнствената принцеса от Мариен малкото, плътно обвито вързопче.

Привечер Алия за последен път накърми Наваро. Страхуваше се той да не огладнее и да се разплаче през нощта. Необикновените му сини очи, очите на Аарон, я гледаха. Тя го зави в одеяло, направи вързоп, взе го под мишница и скришом излезе извън селото. В нощния въздух се носеха тежки миризми от погребалните кладии. Много деца бяха умрели през този ден. „Утре ще има още едно мъртво дете“ — помисли Алия, гледайки последните оранжеви отблясъци в небето; устните ѝ леко се изкривиха в жестока усмивка. Навлезе в джунглата. Мракът я обгърна от всички страни. Зад гърба си чуваше воплите и плачовете на злочестите индианци.

— Ванара, тук ли си? — изсъска тя, като се взираше в тъмнината. Пълна възрастна жена надникна иззад една палма.

— Да, принцесо, аз съм готова — отвърна тя и се показа цялата. Държеше в ръце тежък вързоп с всичко необходимо за пътуването ѝ. Тя се страхуваше да тръгне на път, но още повече се страхуваше да остане и да прояви неподчинение към сестрата на своя касик — братовчедка си Алия.

Двете дълго вървяха през гората. Луната изгря. Наваро се размърда, но след това пак заспа.

— Това, което искате да направите, е много тежко и трудно! — каза по едно време Ванара. В ярката лунна светлина лицето на Алия бе мрачно и сурово.

— Това е мой дълг! Наваро ще живее добре. Така ми обеща човекът от големите лодки на Ролдан, когато се уговоряхме.

Този човек нервно крачеше по пясъка. Беше го страх да чака на брега, където върлуваха бунтовници. Неговият кораб беше влязъл в залива да потърси убежище от силна буря. Ролдан ги обложи с данък, като им взе половината от ценната дървесина, която бяха изкарали от вътрешността, и им разреши да си вървят. На срещата с белия вожд той бе видял и загадъчната Алия със синеокото ѝ бебе. Жената говореше кастилски и му разказа невероятна история.

Изведнъж в храстите нещо изпращя. Кръвта му се смрази от страх. Той още веднъж погледна към корабната лодка, изкарана на белия пясък, около която леко се плискаха вълни. Да бяга ли? От гората

излязоха две туземки и прекосиха пясъчната ивица. Като видя детето, той пое дъх от облекчение. Жените бяха сами.

— Аз го донесох — каза красивата туземка. — Ти сам каза, че той е много хубав! — добави тя и му поднесе спящото дете.

Педро де лас Касас се вгледа в лицето му. Дори при тази светлина се виждаше, че детето е от бял баща.

— Сигурна ли си, че баща му не го иска? Момчето е много хубаво! — тихо попита той и разроши гъстата черна косица.

— Не, баща му не иска да го вземе. Принудена съм да живея с един жесток мъж, който ще убие бебето ми. Ти обеща да го закараш оттатък Голямата вода, където ще го научат да живее живота на белите хора. Когато порасне, кажи му, че баща му не го искаше. Майка му го обича, но не може да го остави при себе си! — Алия погали сина си по гръбчето, притисна го за секунда до гърдите си и с дълбока въздишка го подаде на Варана. — Тя ще дойде с него. Ще го храни и ще се грижи за него.

Лас Касас нерешително погледна бавачката и след моментно колебание с въздишка каза:

— Добре. Ще закарам момчето в Кастилия.

Алия остана на брега. Обърнатата към морето женска фигура сред пясъка бързо се смаляваше. Матросите енергично гребяха и лодката с Варана и Наваро бързо се отдалечаваше към чакация кораб. Алия видя как жената с детето в ръце се покатери на борда на каравелата, която леко се поклащаше на сребристия хоризонт. Тънък протестиращ детски писък се понесе над водата и стигна брега. Алия се обърна и тръгна към джунглата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

— Изпратих Лоренсо и Пералонсо с няколко от моите хора да проверят каравелите в залива — каза Ролдан и по устните му пробяга едва забележима усмивка. Погледна Магдалена, за да прецени как ще реагира.

— Безкрайно съм ви благодарна, дон Франсиско, че ме спасихте от заплахите на Гусман! — отговори тя и седна да си поеме дъх.

— А вие не допускате ли — ухили се той и зъбите му се оголиха, — че може да имам и лични мотиви да отстраня конкурентите за вашата благосклонност?

— Моята благосклонност, както се изразявате — погледна го тя с ясните си зелени очи, — принадлежи само на моя съпруг, но тук аз съм във ваша власт и много добре зная, че можете да ме предадете, на когото пожелаете. — Тя беше разбрала, че както обича да си играе на котка и мишка с коварния Гусман и подобните нему, Ролдан не помалко цени откровеността.

— На никой друг, освен на вашия съпруг, няма да ви предам, драга госпожо! Но защо се страхувате, че той може да не ви потърси? Не го отричайте! Чувствам го.

— Вие сте много проникателен!

Лицето ѝ пламна, когато реши да му разкаже за причините и обстоятелствата, при които се омъжи за този свой труден съпруг.

— Позволете да ви кажа само едно: Аарон по принуда се ожени за мен, застави го адмиралът. И той на драго сърце би се освободил от жената, която не е негова избраница, но може би ще дойде тук, за да отмъсти на Лоренсо и да го убие.

— Запознат съм със съдбата на неговото семейство — спокойно каза Франсиско. Той се отпусна на ниската кушетка до камината и се загледа през вратата на хижата в блесналото в злато лазурно утринно небе.

— Бяхме за кратко заедно, по време на обсадата на Гранада, но станяхме по-близки при пътуването през Атлантика. За мен то беше

първото, а за него — второто.

Настроението му се подобри и той весело се засмя:

— Нямахме много време за разговори, разбира се. Маршалът на нашата флотилия беше твърде зает да се освобождава през перилата на кораба от поетата храна, когато времето беше бурно, и да страда от главоболие дори тогава, когато морето беше гладко като стъкло.

— Аарон е страдал от морска болест? — недоверчиво възкликна Магдалена, с разширени от изненада очи.

— Точно така. С мълчаливото съучастие на адмирала доста сполучливо успяваше да скрие това от мъжете, или поне от тези, които го познаваха от времето на войните. Те бяха забелязали, че той сериозно се грижи за болната си глава. Същото правехме и ние, след като изпиехме вечер по една голяма кана с вино. Увериха ме, че симптомите на двете болести са съвсем същите — добави с невинен вид Ролдан.

Магдалена избухна в смях. Света Богородице! Сама в тази ужасна пустош, където животът и честта ѝ висят на косъм, а тя вижда нещо комично в страданията на мъжа, който я докара до това жалко състояние! Дали не се е побъркала? Видя, че Ролдан учудено я гледа, но после и той се разсмя и гръмогласният му смях се присъедини към нейния.

— Ужасно трудно ми е — Магдалена изтри сълзите, бликнали от смях, и с усилие продължи — да си представя моя храбър господар, този всяващ ужас белокож тайнянски воин, да повръща с провиснала през парапета на палубата с пулсираща от болки глава! Лично на мен пътуването ми се стори скучно, но обичах редките случаи, когато имах възможност да изляза на разходка по палубата и да усещам полъха на соления вятър.

Смехът отново я напуши.

— И няма какво да се чудим, че е толкова предан на дон Кристобал, щом е запазил тайната му — плесна се по коляното Ролдан и двамата отново се разсмяха.

Така ги завари Аарон, внезапно изникнал на вратата на къщата на касика.

— Каква приятна семейна идилия! Едва не строших краката на коня да препускам през джунгли и планини, за да спася моята съпруга,

а я намирам тук в такова чудесно настроение! Може ли, ако обичате, да споделите шегата си с мен?

Когато чу гласа на мъжа си, Магдалена рязко скочи, но преди да успее да пророни и дума, Ролдан каза:

— Ти, драги ми Диего, взе, че пристигна по-рано, отколкото си мислех, че е възможно. Тоя кон трябва да е бил с крила като гръцки пегас, щом те докара толкова бързо в Ксарагуа!

— Изглеждаш ми съвсем здрава и читава, Магдалена! — обърна поглед към нея Аарон. Както обикновено, той бе препасан с това ужасно, макар и възбуждащо парче плат от тънка памучна тъкан. — Бях решил вече, че са те отвлекли и си се изплашила до смърт.

Неволно, при вида на меките къдрици и блестящия облак от разпуснати махагонови коси, кръвта му закипя.

Магдалена се изправи. Потискаше порива си да изтича и да се хвърли в прегръдките му. Отново го бе ядосала!

— След всичко, което изживях, за да съм до теб, съпруге и господарю мой, няколко дни уморителна езда би трябвало да са нищо. Твоят стар приятел тук ме спаси от Лоренсо Гусман. Дължиш на дон Франсиско благодарности, ако въобще те интересува дали са ми причинили страдания или не — повярвай ми, ако искаш!

Аарон, вече достатъчно разгорещен, пристъпи към нея с пламнало лице и като протегна ръка, нежно подпря с пръсти гордо вдигнатата ѝ брадичка. Усети как пулсът ѝ бие на шията.

— Да, наистина ме интересува, зеленоока чаровнице, при това много! — тихо каза той и сякаш се потопи в безкрайните дълбини на тези очи.

— Ако ме питаш за какво се смеехме оде — започна Ролдан, без да обръща внимание как мъжът и жената пред него нежно се поглъщат с очи — твоята госпожа, изглежда, е по-добър моряк от тебе в много отношения!

— Ти си ѝ разказал? — трепна Аарон, присви очи и се обърна към Ролдан.

— Естествено, че ѝ разказах това, което адмиралът толкова тактично скриваше от нея! — весело отговори Ролдан. — Правехме предположения дали това не би могло да е причината за твоята така непоколебима вяроност към генуезеца — добави той и гъстите му вежди се повдигнаха.

— Сега съм дошъл да взема съпругата си! — каза Аарон, усетил, че и Магдалена едвам се сдържа да не се разсмее. — И затова, Франсиско, нямам намерение да обсъждам глупавата ти вражда със семейство Колон. Я ме остави, ако обичаш!

— Ха-ха! Виждаш ли как се измъква от въпроса! — извика Ролдан на Магдалена. Но на нея вече не ѝ беше до смях.

— Значи наистина си дошъл да ме спасиш, а не само да излееш омразата си към Гусман. Иначе не би се дразнил от такива дреболии — каза тя.

Станала бе сериозна и оглеждаше плувналото му в пот, изкаляно тяло. Ризата му бе раздрана и цялата в кръв, косата му се бе сплъстила на главата, а ръката още стискаше дръжката на сабята. Никога, дяволите да го вземат, не бе изглеждал толкова красив!

— Но Гусман не ти е сторил нищо лошо, нали? — тихо попита той. Пръстите му погалиха дългите кичури лъскава като коприна коса и ги отметнаха от бузата ѝ. Никой друг не я бе докосвал, освен него! „Слава богу, че все още е така!“ — мина през ума му.

— Не можа, макар че веднъж се опита, но дон Франсиско му попречи — отговори тя. Гледаше право в пронизващите му сини очи. Искаше поне веднъж през цялото време на техните отношения на недоверие той да ѝ повярва.

Думите ѝ, изглежда, поотслабиха вътрешното напрежение, което свиваше стомаха му като топка и подпираше диафрагмата. Той пое дълбоко въздух и се обърна към Ролдан:

— Голям длъжник съм ти, Франсиско! — на устните му се появи вяла усмивка. — Може би ще трябва да помисля как да ти се отплатя някой ден, и то скоро.

— Парламентър между човека извън закона и адмирала? — също с усмивка му отговори Ролдан. — Ще помисля по този въпрос.

— Бих искал да поговоря насаме със съпругата си — каза Аарон, като пропусна покрай ушите си намека за човека извън закона.

— Дадох ми стаи наблизко. Можем да отидем там — каза Магдалена. Като излизаха навън, тя сбърчи нос и добави: — Имаш нужда да се изкъпеш.

Той я последва по препълнената с хора улица, водеща към малкото бохио, което се охраняваше от двама тайнянски воини. Озърташе се, стиснал здраво сабята.

— Да не се навърта Гусман или някой от неговите хора наоколо? Няма да се оставя да ме хванат гол в банята и да ми прережат гърлото!

— Ролдан го изпрати да провери каравелите в залива. Няма да се върне преди мръкнало — отговори тя. Напрежението в нея нарастваше, след като останаха сами в бамбуковата колиба. — Когато разпознах гласа на Лоренсо онази нощ в градината, разбрах, че е бил свързан с баща ми, но...

— Диего Колон не ти е повярвал! — намръщено допълни той.

— Ти вярваш ли ми, Аарон? Когато по-рано се опитвах да ти разкажа, ти мислеше, че си измислям, за да прикрия чудовищните дела на баща си.

Аарон задиша учестено и като протегна ръце, взе нейните и ги поднесе към устните си.

— Бях глупак, Магдалена! Ти винаги си казвала истината, но аз бях заслепен от стари предразсъдъци и нова омраза. Не виждах що за човек си, какво представляваш!

Пусна я и закрачи по твърдата отъпкана пръст на пода.

— Винаги съм те желал и съм се борил срещу това чувство, но напразно.

— Аз бях доста упорита — прошепна тя.

Изпитваше боязън, но и силно желание той да продължи.

— Ти си се опитала да ми върнеш Наваро! Когато разбрах това на връщане към Исабел, премислих много неща. Ти бе решила да ме имаш на всяка цена, дори след като загубих всичко. Животът с мен е опасно изгнание за една придворна дама!

— Тук е рай — тъжно се усмихна тя — в сравнение с опасностите, на които е подложена една дама в кралския двор. Не искам да повтора грешките на майка ми, Аарон!

— Сега вече зная това. Както и много други неща — той я погледна, наслаждавайки се на невинната ѝ красота, на силата и хармонията между всяка фибра на това същество. — Баща ми беше много по-добър познавач на женската душа от мен, но може би е надценил достойнствата на сина си. Намерих сред книгата ти документа с неговия подпис. Дори като ти отнемах девствеността, аз те обвинявах в прегрешения, за които си нямала никаква вина!

— Гордостта ми — срещна тя погледа му с пламнало лице — не позволи да ти разкрия това в брачната ни нощ... имам предвид това, за

което намекваш.

— Бях жестоко несправедлив и коравосърдечен, Магдалена — покрусено произнесе той.

— Имах друга причина да не ти покажа документа. Инцидентът, на който Бенхамин стана свидетел, не беше случайност и за него аз сама си бях виновна. Предварително бях устроила така, че да се срещнем с Бенхамин и бях наказана за това...

Думите ѝ стремително се изливаха като струя от разкъсан бент и цялата история — как тя е крояла интригите, за да влезе в семейството на Аарон — изплува пред него. Когато завърши разказа, тя вдигна обляното си в сълзи лице и го погледна.

— Обикнах майка ти и баща ти и започнах да си представям, че те са моето семейство, а не Бернардо и Естрея Валдес. Но щом се сприятелих с тях, аз станах съучастник в тяхната гибел.

— Не! Ти си се опитала да ги спасиш! — извика той. Протегна ръце и я прегърна. Тя не издържа и избухна в ридания. Той нежно я залюля в прегръдките си, пръстите му утешително я галеха по копнинената коса. — Цял живот си копняла за обич и си търсила в мен, а после — в моето семейство, това, което не ти бяха дали онези, които са били длъжни да те обичат — дрезгаво каза той. Започнал бе да разбира самотата и болката в душата на тази горда и смела жена. Сигурно баща му е разбрал това още първия път, когато я е срещнал.

— Бернардо Валдес може дори да не ми е баща. Не зная кой е мой баща, нито пък майка ми по всяка вероятност знае!

Тя ридаше, сгушена в прегръдките на Аарон, завряла лице в ризата му. Той нежно я притискаше.

— Няма значение, Магдалена, защото вече сме заедно — ти си моя жена, и аз те обичам с цялото си сърце! Прекалено късно ли е да те помоля за прошка? Искане ми се да започна нов живот с тебе тук, да си имаме деца и да забравя старата омраза... ако ти си съгласна.

Развълнувана, тя повдигна блесналите си от сълзите очи и го погледна. Усети го как потръпва от неувереност и страх, че тя ще откаже.

— Цял живот чаках да чуя тези думи! Обичам те повече от живота, Аарон Торес, и никога няма да се разделя с теб! — отговори тя и притегли главата му, за да скрепи с целувка тържественото си обещание. Обви ръце около врата му, повдигна се на пръсти и устните

й преминаха от устата към очите му, после се насочиха надолу — лекичко докоснаха небръснатата буза и се впиха в солената кожа на врата му.

— Целият съм в кръв и мръсен като пор — дрезгаво прошепна той в косите й. Вдъхна силния цитрусов аромат на гладкото като коприна тяло.

— Не ме интересува — каза тя и свали скъсаната туника от раменете му. После, като видя следите от ухапванията на насекомите и ожулените места по гърдите и раменете му, изохка. — Ще те хване треска, ако не се погрижа за това! — бе разбрала колко дълго и мъчително е яздил, за да я търси навсякъде, и по цялото й тяло се разля вълна от обич към него. О, колко сладостно бе това ново чувство, което се раждаше между тях!

Аарон погледна към вратата на малката къща, пред която стоеше охраната.

— Няма ли някое място близо до селото, където можем да сме сами и да се изкъпем на спокойствие? — попита той с горещ глас, спомняйки се как я бе любил край водопада.

Магдалена кимна. Разхлаби прегръдката си, колкото да грабне няколко покривки от леглото и да свали от закачалката на стената малката торбичка с лековитите си билки.

— Имаш ли други дрехи? Тези, изглежда, няма да могат да се закърпят — той я погледна така дяволито и хлапашки, че сърцето й спря да бие. — Можех да взема на заем от Франсиско, но той е малко по-обемист от мене.

— Панталоните му — разсмя се Магдалена — ще се свлекат от задника ти и пред целия свят ще изскочи това, което само аз трябва да гледам! От него ще заемем една туника, а панталони — от помощника му, който изглежда носи същия размер като тебе.

— Разбира се, ти имаш такова набито око! — каза той с мека и закачлива усмивка.

— Всички тези месеци живях сред голи тайняни, които ходят както майка им ги е родила. Така че една жена бързо научава размерите на всички неща — отговори му със същия тон.

— Безсрамно момиче! — той отново я привлече към себе си и бързо и пламенно я целуна. — Хайде да съберем тези покривки и да отиваме да се къпем, докато не са ме хванали дяволите.

Не след дълго бяха вече извън селището. Магдалена заведе Аарон до едно усамотено място нагоре по рекичката, където жените от селото къпеха децата и миеха съдовете за храна и гърнетата за готвене.

Рекичката беше плитка и бързотечна. Нямаше толкова вода като във вировете край селото на Гуачанагари, но щеше да свърши добра работа.

Магдалена гледаше неподвижна как Аарон сваля туниката, панталоните и ботушите. Преди това внимателно бе поставил на брега, съвсем близо до водата, сабята и кинжала си. Даже изподраскан и мръсен, изглеждаше прекрасно!

Нагазил с единия крак във водата, без да се срамува — като тайнянски воин — от голотата си, той се спря и протегна ръка.

— Умирисах те с пот, любов моя. Ела!

Трансът я напусна. Магдалена бързо свали пристегнатата на гърдите ѝ кърпа и я остави леко да се свлече на обраслия с мъх бряг. Отдолу тя също беше гола. Кожата на тялото ѝ бе още светла и недокосната от слънцето. Само цветът на лицето и ръцете ѝ беше златист, докато цялото тяло на Аарон беше бронзово, с изключение на члена му, гордо щръкнал към небето.

Тя смело тръгна към него; поспря само за миг, за да откъсне от сапуненото растение. Разтърка го, докато се получи гъста пяна, и сложи едната от малките си ръце в неговата, а с другата обхвана твърдия му член. Малките ѝ хлъзгави пръсти го обвиха и започнаха да се плъзгат нагоре и надолу. Награда за усилията ѝ беше учестеното му дишане.

— Малка чаровнице! Ти винаги изпълваш мислите ми. Не мога да живея без теб! — прошепна той. Тя се разтапяше пред него, а заетите ѝ с работа ръце сапунисваха и галеха цялото му тяло.

— Клекни! Така ще те измия по-бързо — каза тя и го натисна надолу, към бързата вода.

Той усети хладките ѝ струи като някакъв балсам върху чувствителната си кожа. Двамата се обръщаха в плиткия поток ту на едната, ту на другата страна, после той легна на мекото дъно и тя се качи върху него. Свободно пуснатата ѝ коса се къпеше във водата.

— Ще се удавиш, преди да съм те изкъпала! — тихо каза тя, когато главата му почти изчезна от повърхността.

— Поемам риска за такава сладка смърт — отговори той и я увлече след себе си, за да я целуне под водата. Трескавите им устни се отваряха, плъзгаха се една в друга, а езиците им се кръстосаха в страстен дуел. Бързата вода придаваше чувствена настойчивост на натиска на целуващите се устни и целувката продължи така, докато той не изскочи от водата, останал без дъх. Магдалена също се закашля, поемайки жадно въздух в дробовете си.

Аарон я държеше с ръце, а тя, седнала върху чатала му, бе кръстосала крака зад гърба му.

— Това бе най-необикновения начин за целувка, но мисля, че тя ще бъде по-продължителна, ако останем над водата — каза той и отново я взе в обятията си.

— И ще бъде по-сладка, тъй като водата няма да ми пречи да усещам вкуса ти — прошепна тя и отвори устни, за да приеме целувката му. Той ги пое и след това езикът му се хвърли в устата ѝ и я обходи цялата. Тя отговори на ласката му, като заби пръсти в гъстата му мокра коса и притисна главата му до своята. Аарон я сграби с двете ръце за гърдите.

Във водата допирът на пръстите му по-лек и по-нежен, докато възбуждаше грапавите им зърна. Тя се изви като обръч от влудяващото я мъчение и стиснала бедра, започна да се върти и да се търка в члена му, напрацял от възбуда, докато накрая Аарон я хвана за кръста, вдигна я нагоре и след това я спусна, за да проникне в нея.

Дъхът ѝ секна, когато безумното чувство на наслада премина през цялото ѝ тяло. Тя отметна глава назад и започна да се движи, като следваше бавния, опияняващ ритъм на ръцете му, които, обхванали бедрата ѝ, я вдигаха и спускаха.

— Водата, о-о... тя е... о! — стенеше тя.

Мекият му тих смях я погали като струйка вода.

— О, да! Водата е много... много... много... хубава! Всяка дума бе придружена от бавен, дълбок тласък. Аарон усещаше как ноктите ѝ се забиват в раменете му. Беше се притиснала към него и движенията им се сливаха с ритъма на игривия поток. Когато стигнаха върха на най-сладостното съединение, тя отвори очи и срещна погледа му. Той ускори тласъците и пронизващото синьо и сияйното зелено отразиха като в огледало любовта им. Колкото студена бе водата, толкова горещ беше той, пламнал от огъня на любовта си към тази крехка

червенокоса жена, която държеше в ръцете си. Магдалена също чувстваше изгарящата красота на този миг. Жадуваща това да продължи вечно, здраво прилепнала към него, тя го пое още по-дълбоко. Все пак това върховно напрежение не можеше да продължи безкрайно — щеше да ги погуби. Двамата заедно изпаднаха в екстаз и потънаха във водовъртежа на изгарящата страст. Той изливаше в тялото ѝ семето на живота, а водата на потока клокочеше около тях, като ги къпеше и охлаждаше конвулсивните тръпки на тяхното освобождаване.

Магдалена отпусна глава на рамото му и рухна на гърдите му, като се притисна. Ръцете му галеха гърба и мократа ѝ буйна коса. Аарон ѝ шепнеше любовни думи. Колко дълго ги беше чакала!

— През целия си живот — тихо говореше той на сгушилата се като дете млада жена, — през целия си живот съм те обичал!

— И аз ще те обичам, мой страстни съблазнителю, до края на живота си. Ще те обичам с цялата си душа!

— Не е възможно! Ами то вчера беше съвсем здраво! — каза Франсиско, като гледаше обилно стичащите се по бузите на Алия сълзи.

Тя бе застанала пред него, като стискаше в ръце малка глинена урна.

— Когато умря, наредих да го изгорят. Това е урната с неговата душа. Ще я запазя за баща му. И кажи на неговата съпруга — тя едва изговори думата, — че сега Наваро не принадлежи на никой друг, а само на земи.

— Можеш сама да дадеш на Аарон урната — каза с въздишка Ролдан. — Тази сутрин той пристигна. Дойде да търси Магдалена. Ще бъде потресен. Не позволявай омразата ти към нея да те накара да забравиш онова, какво ви свързваше преди — тебе и бащата на Наваро! — добави той с учудваща нежност.

Алия остана неподвижна, със сведени очи, но мисълта ѝ усилено работеше.

— Аарон е тук? Ще изпратиш ли някой да му каже да дойде в моето жилище? Искам да му кажа, без онази да присъствува.

— Ще направя, както искаш — просто каза Ролдан. Когато тя се обърна да си тръгне, прегърнала малкия си тъжен трофей, той неловко добави. — Съжалявам, Алия!

Аарон вървеше към къщата на Алия и изпитваше странно предчувствие за беда. Войникът, изпратен да го придружи, можа само да му каже, че любовницата на касика искала да говори с него и Ролдан му е наредил да съобщи това на Аарон. Докато стигнат до другия край на селището, видя и две малки момченца да си играят на калната улица с няколко скимтящи кучета. Наваро! Преди да тръгне, Магдалена му каза, че вероятно го викат, защото бебето е болно. Или по-скоро така й се струва на Алия, понеже Ролдан е останал с впечатление, че детето е добре. Сигурно не би могло да е нещо сериозно... Но в селото върлуваше треска, както в Исабел. Навсякъде, където бяха отишли бели хора, техните болести покосяваха тайнияните. Но Наваро е наполовина бял! Болестите не би трябвало да го хващат така лесно!

Аарон приближи бохиото и предпазливо извика. Чу се тихият мек глас на Алия, която го покани да влезе. Беше седнала на едно просто ниско столче и гледаше към ъгъла на стаята. Облечена в обикновена зелена риза, тя бе склонила глава пред домашната статуйка на земи. Със страшна болка в сърцето Аарон разбра какво ще му каже Алия.

— Наваро е мъртъв — започна тя със задавен глас. — Болестта на твоите бели хора го уби! — Алия се изправи и го погледна, стиснала малката урна с праха. Бутна я в ръцете му и каза: — Тук е синът ти — единственият, който ти някога ще имаш, ако останеш при онази хилава мърша, за която се ожени. Пази душата на Наваро, за да стопля старините ти!

Черните й очи бълваха ревност и омраза. Някога толкова топли и блестящи, сега те бяха студени като ледник.

С треперещи ръце Аарон пое урната и дрезгаво произнесе:

— Ще занеса урната с душата на нашия син в селото на брат ти — там, където той се роди. Добре ще бъде Наваро да почива при „земи“ на Гуачанагари.

За момент се поколеба. Искаше да я утеши, взаимно да споделят скръбта си, но тялото й излъчваше такава дива ярост, че го отблъсна като стена. За двамата вече не съществуваше възможност за взаимно утешение.

— Довиждане, Алия!

Той се обърна и тръгна, притиснал до сърцето си останките на своя син.

Алия видя сълзите в тези прекрасни очи — неговите омагьосващи очи, както тя си мислеше преди, същите като очите на Наваро. Гледаше го как си отива, а на лицето ѝ бе замръзнала хладна, горчива усмивка. Скоро всички омразни бели мъже с техните мършави жени ще умрат, на първо място тази свиня Ролдан, който изпрати на заточение нейния съпруг — вожда Бехечо!

Аарон бавно се връщаше към къщата, където го чакаше Магдалена. Чувстваше нужда някой да сподели мъката му и разбираше, че сега само тя може да го стори. Щом го видя да влиза, притиснал до гърдите се малката урна, тя разбра какво се е случило. Очите му бяха пълни със сълзи. Той безмълвно коленичи в ъгъла до прозореца и почтително положи урната на пода.

— Тук първите лъчи на изгрева ще я докосват — нежно каза той.

Магдалена го прегърна и остана така — притисната до него в мълчаливо съчувствие.

Да можеше да му роди дете, син! Не за да замести Наваро, а да запълни празнотата в живота им след неговата загуба. През последния месец бе изпитвала особено чувство, но не можеше да бъде сигурна, че най-после носи дете от мъжа си. Ще бъде жестоко след тази болезнена загуба да подхранва надежди у него и после те да рухнат. През последните три години, откакто стана жена, всеки път, когато се бяха любили, не бе имала щастието да забременее. Може би Алия е права! Вероятно е неплодна. Магдалена пропъди тази мисъл и отново се върна към мечтите си. Аарон ѝ заговори:

— Нямах представа, че е толкова непримирима. Любовта ѝ се превърна в ненавист. Може би това никога не е било любов. Тя не е като брат си Гуачанагари. Той е благороден, толерантен към чувствата на другите, а Алия ще си остане една зловна хлапачка. Не исках да се оженя за нея, макар да знаех, че Наваро е мое дете. Някакъв инстинкт ме караше да искам само сина си, а не майка му. Изглежда, тя много добре е чувствала това. Дори не съм съвсем сигурен, че сега оплаква неговата смърт.

— Мисля, че твоята скръб сега стига за двама родители! — задавена от сълзи, каза Магдалена. Тя нежно галеше ръцете му, сякаш се опитваше да поеме в себе си част от страданието му.

— Въпреки всичко, и ти го обичаше.

Той каза това не като въпрос, а като факт, за който сега открито говореше.

— Наваро бе твой син. Как можех да не го обичам! — протичко отговори тя.

— Трябва да върна праха му на „земи“ на Гуачанагари. Такъв е обичаят на тайняните — след кратко мълчание каза той.

— Ще дойда с теб... ако ти искаш.

Той се обърна и обхвана с ръце лицето ѝ. Погали я нежно.

— Искам, Магдалена, моя другарко в живота. Много искам!

Магдалена настоя Аарон да си почине и той поспа няколко часа този следобед, но не можа да хапне нищо. Три дни бе яздил през Испаньола почти без сън, а предната нощ изобщо не бе мигнал. Тя знаеше, че когато се върнат Лоренсо и Пералонсо, той ще се бие с тях. Ролдан ще подтикне двамата да се бият на живот и смърт. Дори ако касикът не се намеси, Аарон ще настоява да отмъсти на човека, който бе погубил семейството му и похитил жена му. След като Аарон най-после потъна в неспокоен сън, тя мислено се помоли дано той излезе победител в този двубой.

Макар да спеше вече, около очите и устата му все още личаха сините кръгове от преумората. Може би, ако го помоли, Ролдан ще се съгласи да затвори Лоренсо за няколко дни, за да има възможност Аарон да възстанови силите си преди дуела. С надеждата, че би могла да окаже такова влияние, Магдалена реши да се обърне към този загадъчен касик на Ксарагуа — Франсиско Ролдан.

Гъстите вежди на Ролдан надвиснаха над пронизателните му кафяви очи.

— Разбираш, че това няма да промени нищо. Аарон няма да се откаже от отмъщението си, нито пък аз бих му попречил.

— За какво отмъщение става дума, ако Лоренсо го убие? Толкова е съсипан от умора и от мъка по сина си, че сигурно той ще загине, а

не Гусман — изражението на лицето ѝ бе умоляващо. Тя се наведе през масата и опря ръце върху грапавата повърхност.

Ролдан се поколеба за миг, после каза:

— Както искаш. Ще наредя да поставят Гусман и Гуера под стража за няколко дни. Но тъй като касикът тук съм аз... — за миг замълча, а после ѝ се усмихна — Мога да правя всичко каквото пожелаеш и той трябва да се подчини на решението ми! — после шеговитото му настроение бързо се промени и Ролдан тъжно добави: — Просто е обезумял от смъртта на момчето.

— Много повече от Алия, както изглежда. Видях я да напуска селището, когато идвах насам. Нямахме вид да е оплаквала загубата на единствения си син — странно, не изпитваше старата ревност, а само съжаление към жената, която беше толкова лоша майка.

Франсиско се почеса, заравяйки пръсти в гъстата си коса, и озадачено поклати глава:

— Още не мога да проумея. Когато за последен път видях момчето, то беше съвсем добре! — при тези думи лицето му пламна и той стеснително допълни: — Алия го донасяше тук всеки ден, когато идваше време да го кърми. Вчера сутринта челото му не беше горещо.

Сърцето на Магдалена трепна. С хладен и неестествен глас, запъвайки се, тя попита:

— Мислиш ли... мислиш ли, че тя е убила собствения си син, за да си отмъсти... заради мен?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

— Какво целиш с това? Ще го пипна този главорез! Защо го защитаваш? — крещеше Аарон на Ролдан.

Предната нощ Аарон бе заспал изтощен. Когато се събуди, Магдалена и Франсиско го увериха, че Гусман ще се върне в селището към пладне на другия ден. Но Лоренсо не се появи. Аарон започна да разпитва и узна, че касикът го е затворил под строга охрана в една канея, туземския затвор.

— Ще го задържа, докато станеш способен да се биеш — обясни му Ролдан.

— Зад тази работа стои Магдалена — Аарон присви очи и лицето му се вкамени. — Страхува се за живота ми и те е помолила да ме държиш далеч от тази измет.

Ролдан сви рамене, без да отрече или потвърди обвиненията.

— Когато на мен ми стане удобно, тогава можете да си одерете кожата взаимно.

— А кога ще ти стане удобно? — подразни го Аарон.

— Може би утре при изгрев-слънце. Това задоволява ли те? — безразлично попита касикът.

— Не! Всеки час, през който той продължава да диша, е оскърбление за рода Торес!

Ролдан почувства как буквално всяка фибра от напрегнатото тяло на Аарон излъчваше ярост.

— Най-добре е да запазиш гнева си за утрешния ден и да го насочиш към Лоренсо Гусман! — той изчака Аарон да кимне утвърдително и да си тръгне, но после добави: — Не бери грижа! Контето скоро ще умре.

— Изглеждаш доста уверен в изхода на битката — забеляза Аарон, взирайки се в злите кафяви очи на белия касик.

Ролдан се ухили.

— Виждал съм го да се дуелира в кралския двор. Видях и теб как посече наведнъж половин дузина маври, всеки от които бе равностоен

на Гусман. И все пак не бъди прекалено самонадеян! Той има опит в саблениа бой и е коварен.

Аарон се подпря с ръка на вратата на бохиото на белия вожд и замислено отговори:

— Не само той е коварен, Франсиско. И ти играеш опасна игра, като се противопоставяш на Короната. Може да не харесваш братя Колон, но те упражняват властта над Еспаньола.

— Може би трябва да ти дам възможност и да ме върнеш на нашите височества? — предложи Ролдан, който се досещаше за намеренията на Аарон.

— Заради това, че спаси Магдалена, бих се застъпил за теб пред Кристобал — може и да ти прости — отговори Аарон. — Но в замяна трябва да си поправиш поведението — погледна преценяващо едриа кастилец.

— Напоследък ми е минавала мисълта да тръгна по правия път — подметна Франсиско. Той седна на специално издялания стол на касика, прокара огромната си ръка по гладкото дърво, след което я отпусна върху инкрустираната със злато облегалка. И вдигна очи към Аарон: — Да видим какво ще ни донесе утрешният ден. А след това ще говорим повече. Не се отнасяй грубо с Магдалена, Торес! Тя много те обича.

— Вече се отнесох прекалено грубо с нея! — Аарон въздъхна. — А нейното единствено желание е да съм жив и здрав. Няма да ѝ се сърдя, че те е молила да направиш този благороден жест за мен.

Алия погледна към пламтящите зад нея огньове в селището. Оранжевите пламъци танцуваха между прорезите на бамбуковите къщи и приличаха на тънки лентички, отрязани от слънцето. Стелещата се над джунглата тъмнина бързо я погълна. Дългата ѝ смолисточерна коса и мургавата кожа се сливаха в мрака с ниско провисналите лиани и шумолящите палми. Добре! Никой не я видя, че напуска селището и никой не я следи. Тя си проправяше път през храсталаците, за да стигне до мястото на срещата, а очите ѝ като на котка проблясваха в нощта.

Когато стигна до поляната, луната изгряваше. Тихо подсвирна и зачака. Освен жуженето на насекомите, нищо друго не смущаваше

тишината. Изведнъж нечии загрубели пръсти неочаквано се впиха в рамото ѝ я накараха да се обърне.

— Закъсня! — изсъска Бехечио.

Алия сведе гъстите си мигли, за да прикрие блясъка в очите си.

— Трябваше да изтърпя една вечеря с това прасе Ролдан, преди да ми се удаде възможност да се измъкна незабелязано.

— Вечеря и какво още? — попита тъмнокожият мускулест мъж.

— Тази вечер нищо, но ти знаеш, че той ме мушка — показва с неприличен жест и после дръзко го погледна: — Мразя го!

Въпреки че не беше много по-висок от нея, Бехечио имаше гръден кош като бъчва и в сравнение със закръглените очертания на жената мощните му размери го правеха да изглежда застрашителен.

— Казваш, че мразиш белите мъже, а пък имаш бяло дете — укори я той. — Сега си моя жена. Никой, освен мен не трябва да те докосва!

Тя сложи ръка върху твърдите му гладки гърди и успокоително прошепна:

— Никой, освен теб няма да го прави, господарю мой, след като веднъж приключим с това!

— А какво ще кажеш за Златния и жена му? Моите хора ми донесоха, че са тук. Преди ти с желание ходеше при него.

Алия вдигна глава и праметна назад дългата си буйна коса. Красивото ѝ гладко лице се бе изкривило от омраза.

— Преди имах право на това. Сега искам да те видя как го убиваш и да ми дадеш мършавата му червенокоса жена за робиня. Ще направиш ли това за мен, съпруже Бехечио? — нежно попита тя.

— Да. Ще го убия, но жената мисля да задържа за своя робиня.

— Не! — тропна тя и босият ѝ крак потъна в килима от мъх, покрил плодородната земя.

— Не ти харесва значи да имам бяла жена — лицето му се разтегна в хитра усмивка, — а ти самата легна с двама бели мъже. Сега даже е възможно да расте в тебе дете от този узурпатор. — Усмивката изчезна от лицето му.

— Знаеш, че това беше част от нашия план. Налагаше се да остана при Ролдан, ако искахме да успеем. Мога да се отърва от семето му така лесно, както направих с другия... ако е необходимо! — безгрижно добави тя — после впери очи в неговите и попита: — Как

мина битката на север? Ще се присъедини ли към нас Каонабо, за да изтласкаме белите в морето?

Ревността, изписана върху лицето на Бехечо, бързо премина в ярост.

— Това продажно куче Гуачанагари, което ти наричаш брат, се е присъединило към врага! Той властва над повече тайняни, отколкото другите вождове, даже се би заедно с белите. Каонабо и нашият приятел са пленени. Няма да получим помощ от север.

— Тогава не трябва повече да чакаме! Подслушвах, когато Аарон разказваше за сражението, но не можах да науча много. След като убием Ролдан и всички бели тук, ще тръгнем на север. Ще убедя брат си, вожда на Мариен, да разбере, че нашето дело е справедливо! — тържествено и страстно заяви тя.

— Белите хора никога вече няма да ни убиват с техните болести и да ни карат да копаем проклетия жълт метал! — съгласи се Бехечо и повиши глас: — Сигурна ли си, че Гуачанагари ще те послуша и ще се присъедини към нас?

— Да, но аз ще бъда на твоя страна само ако не докосваш бялата жена. Дай ми я, след като превземем селището!

— Ще помисля върху това — отговори той. Мъжката му суетност бе поласкана от ревността ѝ. Никога досега не си бе поставял въпроса дали тя ревнува него или Аарон.

— Кога ще нападнем? След като вече знаем, че от север няма да дойде помощ, трябва да действваме бързо!

— Воините ми са готови. Точно преди разсъмване трима от най-опитните безшумно ще се промъкнат в селището и с въженцата ще удушат постовете. Върни се и там ни изчакай! Трябва да продължиш наблюдението, за да сме сигурни, че никой няма да вдигне тревога, преди да сме влезли в селището.

— Ще направя нещо по-добро — самонадеяно заяви тя. — Отряд без водач воюва като болен човек. Ще убия Ролдан, докато спи!

Той се засмя и кимна.

— Тъй да бъде. Ще дойда при теб на разсъмване.

Лоренсо Гусман крачеше из килията в задушаващия го влажен въздух на настъпващия ден.

— Кълна се в топките на бога и костите на всички мъченици, но не мога да разбера какво правя тук, в този дяволски кошмар? — той изръмжа и като дишаше тежко, едно размаза един комар, кацнал на потната му кожа да смуче кръв. Само да срещне Алонсо Охеда, би го убил — този префърцунен малък пикалник! Взе, че го изпрати при този варварин — бойния другар на Торес! Потрепери при мисълта за предстоящия двубой. Ще бъде на живот и смърт. Защото не друг, а той самият отвлече жената на тази покръстена еврейска свиня и бе станал причина за смъртта на всички други от семейство Торес.

— И ето какво ми донесоха моите старания! — горчиво процеди през зъби. — Да съм затворник, очакващ първобитен бой като някакъв гладиатор, за да задоволя жаждата за кръв на стадо ревящи варвари! Да се развличат с мен в тази забравена от бога дупка!

Пералонсо наблюдаваше другаря си как крачи, мърмори, псува и се поти. Излегнал се на грубия сламеник в ъгъла на мрачния затвор, той реши да се обади:

— Само си пилееш силата в безсмислен страх. Насочи целия си гняв към него! Считат те за майстор на сабята. И Торес е такъв, но той ще се бие заслепен от ярост, защото иска да си отмъсти. Използвай като оръжие против него хладнокръвието си и можеш да го победиш!

— Лесно ти е на теб да говориш — Гусман се спря. — Нали ти няма да се сблъскаш с неговата сабя!

— Да, ама нали ме пъкнаха заедно с теб в този отвратителен затвор? Що за лудост беше да отвлечеш оная жена и да избягаш тук! Искам само да...

Речта на Гуера бе прекъсната от глухо изтопуркване отвън, пред вратата. Някой бе паднал на земята.

— Какво става тук? — нервно прошепна той и се изправи на крака.

Лоренсо застана встрани от единствения изход на килията.

Вратата се отвори и тайнянският слуга на Охеда се вмъкна вътре с широка усмивка на лицето.

— Хайде! — просто каза той. — Ще помага вас избягате. Скоро всички бели бъдат... — показа с въжетото, за да обясни мисълта си.

Като минаха покрай удушения пред килията им пазач, те го последваха навън.

Битките през войните срещу маврите и сбиванията със сънародниците му по улиците бяха изострили до съвършенство инстинктите на Ролдан. Той отвори очи, но не помръдна и продължи да лежи в хамака и да диша равномерно. Някой беше влязъл в стаята. Изруга наум необикновено задушната нощ, заради което бе легнал да спи в по-прохладната, но затрудняваща движенията на тялото конопена люлка. Сабята и кинжала бе оставил в другия край на стаята, върху проснатия в ъгъла дебел матрак.

В стаята цареше непрогледен мрак. Луната се бе скрила. Скоро щеше да съмне. Наостри уши да долови някакъв нов звук, но не чуваше нищо. И в този момент усети миризмата на сапуненото растение и уханието на ванилия от леопардова орхидея. Алия!

Тя се приближи до хамака, високо вдигнала ножа. Очите ѝ хладно проблясваха в тъмнината.

— За всеки път, когато лягаше отгоре ми, ти, бяло прасе, дебело и мръсно като гадните квичащи животни, които докарахте, за да мърсят нашата земя! — тихо прошепна тя. Застана до хамака и се приготви да забие ножа в гърлото му. Тогава видя блясъка в очите му — широко отворени, те я гледаха втренчено, с явна изненада. Бълвайки проклетия, Алия рязко и уверено замахна с ножа.

Рефлексите на Ролдан бяха удивително бързи за човек с неговите размери. Мургавата му ръка изхвъркна да парира острието и я удари по китката. Ножът излетя от ръката ѝ. Алия се хвърли да го вземе, но през това време Ролдан вече бе успял да се освободи от обгръщащата го мрежа. Едва измъкнал се от нея, той видя индианката, грабнала оръжието, да се засилва отново, крещейки като побъркана. Опита се да я хване за китката, но сляпата ненавист удвояваше силите ѝ. Борбата продължи, докато тялото ѝ се изви наляво и той успя да сграбчи ръката ѝ и да я насочи към земята. Тя държеше ножа под такъв ъгъл, че когато Ролдан го бутна надолу, той раздра едната ѝ гърда и хлътна в стомаха.

Аарон беше неспокоен. Почти се беше събудил. В мига, когато чу пронизителния вик, той скочи от матрака. Магдалена също се събуди. Тя седна в леглото и затърка очи, а той нахлузи панталоните и взе колана със сабята.

— Какво става? — тревожно попита тя. — Още не е съмнало. Не можеш да се видиш с Лоренсо сега!

— Не съм се загрижил за тоя развратник! Чух някой да крещи — писъци на жена. Като че ли идваха от жилището на Ролдан.

— Тук, в селището, сме в безопасност — безгрижно каза тя, макар че не се чувстваше така.

— Навярно е спречкване между любовници — каза той. Зъбите му се бялнаха в тъмнината и той нежно я погледна. — Няма да излизаш, докато не се върна! — и бързо изскочи навън.

Магдалена почувства как стаята се изпълни със зловещо, тревожно напрежение. Стана, омота около тялото си парче памучен плат и го стегна здраво върху гърдите. Това ще свърши работа, докато се върнат в Исабел.

— Нервите ми са опънати заради дуела — промърмори си тя и опита да се отърси от обхваналото я безпокойство.

Аарон тичешком стигна до къщата на касика. Няколко от нощните пазачи, хора на Ролдан, все още замаяни от снощното пиянство, се блъскаха пред вратата, водеща към голямата стая. Той ги разблъска с рамене, бързо мина между тях и изведнъж се закова на място от изумление. На пода лежеше Алия, а до нея седеше Ролдан и държеше главата ѝ в скута си. И двамата бяха оплискани с кръв, която бликаше като червен ручей от раната в стомаха ѝ.

— Не мога да спра кръвоизлива — тихо произнесе Франсиско.

— Как се случи? — попита Аарон и се приближи до касика.

— Опита се да ме убие и докато се боричкахме, ножът се извъртя и я промуши! — объркано и с нотки на съжаление отговори Ролдан.

Дочула гласа на Аарон, Алия изплува от мъглата на болката и очите ѝ се спряха върху лицето му. Ръката ѝ се повдигна и го сграбчи с неподозирана сила, оставяйки кървави следи върху рамото му.

— Аз те дарих с прекрасен син, а ти се ожени за една ялова мърша само заради нежната ѝ бяла кожа!

— Алия, моля те, недей!

— Не! Аз тръгвам към земите на моите прадеди. Но и от там — света на душите ще се върна да прокълна тази червенокоса кучка. И знай сега, бели човеко! — тихо процеди тя, с кървава пяна на устата и с клокочещ глас. — С тези думи те проклинам... мислиш, че синът ти е

мъртъв... но Наваро е жив! — тя свирепо го изгледа и в полумрака на стаята със задоволство забеляза как проблесна мъка в очите му.

— Но аз видях пепелта му... — гласът на Аарон секна. — Къде е той?

— Изпратих го надалеч, за да не го откриеш никога — онова малко бебе със смесената кръв. Такива като него ги има много сега — като мидени черупки по морския бряг. Направи едно и на твоята студена жена, Аарон... ако изобщо може да ти го донесе... — Алия се закашля, очите ѝ помътняха и погледът ѝ угасна. Тя бе издъхнала.

С трепереща ръка Аарон я погали по лицето и нежно ѝ затвори очите.

— Не можех да си представя как... силата на омразата... да даде собствения си син на непознати!

— Това е страшна и необикновена жена. Как е възможно една майка да постъпи така? — съгласи се Ролдан, като положи внимателно главата на Алия на пода.

Аарон отиде до другия край на стаята и взе парче плат да я покрие. Втренчил унесено очи в неподвижното тяло, той тихо продума:

— Аз ще те намеря, Наваро — сине мой! Ще претърся всяко село, всяка група тайняни на Еспаньола, но ще те намеря!

Ролдан сложи ръка на рамото му.

Но в същия миг утринната тишина бе разтърсена от дивашки крясъци. Един кастилски войник нахълта в къщата и извика:

— Тайняните на Бехечо ни нападат! Те са стотици!

— Магдалена! — промълви Аарон, като бързо се завъртя на пети. — Поне ти трябва да бъдеш в безопасност!

— Бягай! — извика му Ролдан и Аарон изхвъркна през вратата. Когато той излезе, белият касик премести поглед към скупчилите се пред него мъже. — Моята бивша любовница май наистина стана предвестник на нови беди. Мъжът ѝ, Бехечо, изглежда не е такъв малодушен страхливец, за какъвто го мислех, когато избяга от Ксарагуа.

С тези думи той излезе пред бохиото, стиснал сабята здраво. Даде кратки напътствия на събралите се мъже и тръгна покрай защитната ограда на селището, където орда индианци нахлуваше през

една голяма дупка. Бяха я изрязали в здраво преплетените тръстики със саби, откраднати от белите.

— Какви хитреци са тия диваци, щом са се научили да боравят с толедската стомана! — изскърца със зъби Ролдан и съсече почти на две един нападател.

Магдалена чу тревожните викове и шума на битката откъм западната страна на селището. Грабна камата си и тичешком напусна къщата. Бързо и с тихи стъпки тръгна надолу по улицата, към голямото бохио на Ролдан, да намери мъжа си. Неочаквано двама мъже изникнаха от полумрака. Тя инстинктивно разбра, че са неприятели, и като видя единия да приближава, извади камата и замахна.

— Я виж кого срещаме тук! Опърничавата жена на евреина! — пред нея, озъбен, стоеше Лоренсо. Ножът ѝ го бе одраскал по ръката. Той бързо мина от лявата ѝ страна да отвлече вниманието ѝ и в същия миг Пералонсо вече бе зад нея. Но този път Магдалена вече знаеше техните номера. И когато той замахна, тя се отмести и дръжката на тежката му сабя я удари по рамото. Ударът бе нанесен бързо и силно, но не улучи главата ѝ. Без да губи време и да вика за помощ, тя се шмугна между двамата притиснали я нападатели и хукна през тясното пространство между потопените в утринния полумрак къщи.

— След нея! Ще я използваме като заложник да избягаме!

В лабиринта между колибите Магдалена бягаше на зигзаг, рязко свиваше зад къщите, правеше завои и сменяше посоката, докато съвсем загуби ориентация. Блъскаше се в припряно въоръжаващи се мъже и скупчили се жени и деца, изплашени до смърт.

— Накъде е бохиото на касика? — задъхано се обърна тя със своя завален тайнянски към една жена, която се бе свила във входа на някаква колиба, прикривайки с тялото си хленчещото си малко момиченце.

Жената посочи назад — натам, откъдето бе дошла, но като видя безумния и изцъклен поглед в очите ѝ, Магдалена не бе сигурна, че това е вярната посока. Тъй като нямаше друг ориентир, който да ѝ покаже накъде да бяга, тя тръгна назад по един страничен път, като се молеше дано само не срещне Гусман и Гуера. Един тайнянски воин, в пълно бойно снаряжение — копие, нож, късо копие и стрели, внезапно изникна пред нея и препречи пътя ѝ с дългото си копие. Тя бързо се обърна, но налетя право на Лоренсо и неговия спътник. Тайнянинът

избяга. Двамата кастилци я заобиколиха, а тя остана на място, като размахваше камата, за да ги държи на разстояние.

„Моля те, Аарон, моля те! Къде си?“ — повтаряше си Магдалена.

Навсякъде около селището воините на Бехечио разсичаха външната ограда, за да влязат, и се нахвърляха върху хората на Ролдан и неговите тайнянски съюзници. Съскането на стрелите се сливаше със свистенето на разсичащите въздуха саби. Кастилците вече си служеха със своите арбалети, изпразвайки колчан след колчан със стрели, които достигаха целта със смъртоносна скорост и точност. Туземките пицяха и стиснали децата си, бягаха да търсят убежище, а мъжете надаваха ужасяващи викове и се хвърляха в хаоса на битката, обхванала цялото многолюдно село.

Скоро от сухите сламени покриви на къщите започна да излиза дим. Оградата на селището, въпреки че предварително бе намокрена, тлееше на няколко места. Сиянието на оранжево златистия изгрев на хоризонта избледня пред огненочервения ад в селото. Оранжевите пламъци се смесваха с алената кръв, пълзяха и поглъщаха този свят в кафяво и зелено, който досега представляваше главната крепост на Ролдан.

Аарон си пробиваше път по една от улиците, изпълнена с вражески воини, бягащи жители на селото и местни тайняни, научили се да боравят със сабя. Когато зави между две къщи, една стрела профуча покрай главата му. Някакъв тайнянин се втурна с копие срещу него. Аарон парира удара и му отсече ръката. Отдръпна се бързо и без да поглежда към касапницата отзад, се втурна към къщата, където бе оставил жена си.

Стигна вратата и нахълта вътре, като високо викаше Магдалена. Но сред хаоса от крещящи мъже, жени и деца, врявата на сражението и пращенето на огъня, къщата изглеждаше съвсем тиха. Бързо огледа стаята и не откри никакви следи от насилие. А жена му нямаше да се остави току-така. Никой не би могъл да я изведе оттук, без тя да окаже ожесточена съпротива. Това обаче не го успокои, защото означаваше, че тя е някъде навън, по улиците, и се опитва да го намери в бушуващата битка.

Той изруга, обърна се и тръгна обратно към бохиото на Ролдан, но се придвижваше много по-бавно, отколкото призори, когато улиците бяха пусти. По целия път блъскаше хората пред себе си, съсичаше

нападателите и викаше името на Магдалена. Накрая срещна един от тайнянските телохранители на Ролдан, който бе ранен и от дълбоката рана на главата му обилно течеше кръв. Той протегна ръка към Аарон и извика:

— Търсиш своя жена?

— Знаеш ли къде е? — попита Аарон и усети как сърцето му замря от ужас.

— Двама мъже, кои мой касик затворил, избягали. Аз ги подгони и вижда, че те я заловили. Тръгна към стая, къде мой господар държи големи животни.

— Конете! — извика Аарон и най-после си отдъхна. Ония копелдаци са хванали Магдалена и ще избягат с нея, ако той не успее да ги спре! Мълчаливо се обърна, като се молеше Гусман е бил достатъчно глупав, че да не прогони всички изплашени животни, за да не се налага да ги преследва пеша. Конят му е твърде издържлив, стига да е още там.

Тайняните на Бехечо не биха се приближили до оградената поляна, където кастилците държаха конете си. От всички приятелски настроени тайно, които живееха тук, само двама-трима не изпитваха смъртен страх от тези животни.

Той тръгна през площада към ограденото място, като продължаваше да си пробива пътя с бой. Когато стигна там, сподавено изстена. Вратите бяха отворени и пламъците вече лижеше оградата. Дворът бе празен! Хвана за яката един стоящ наблизо войник, който тъкмо бе съсякъл някакъв индианец.

— Виждал ли си двама бели мъже, влачещи една червенокоса жена — моята съпруга?

— А?

Обърканият мъж поклати глава и Аарон го пусна. Продължи да търси по-нататък, сграбчваше всеки, когото срещнеше, разпитваше на кастилски и тайно. Единствената бяла жена в Ксарагуа и никой да не я е виждал!

Вече се бе отчаял, когато един от помощниците на Ролдан дотича при него. Беше силно запъхтян и целият в кръв от многобройните, макар и не опасни рани.

— Госпожата ви... с двама бели мъже — онези, които дон Франсиско държеше като затворници! Видях ги да яздят на юг, по пътя

към малкото заливче, където са каравелите.

Аарон кимна нетърпеливо и попита:

— Знаеш ли дали е останал някакъв кон в селото?

Като чу отрицателния отговор, изруга и неизвестно защо си спомни за Андалус, който бе загубил в Севиля преди толкова време. Неговият жребец не би допуснал никого до себе си, ако той не му заповяда! Дали Рубио е запомнил поне малко от това, на което го е учил?

Проправи си път до едно все още необхванато от огъня място в оградата, изсече проход да мине и се измъкна от сражаващото се село. Хората на Ролдан побеждаваха в битката с воините на Бехечио. Отправи се към брега на рекичката и тръгна по пътеката, по която никога по-рано не бе минавал.

Колко ли далече е морето? Дали корабите ще приемат Лоренсо и неговата пленница? Как ще успее Гусман да убеди капитана да отплава? Докато в главата му се въртяха тези плашещи го въпроси, той свиреше сигнала и викаше по име Рубио с надеждата конят да го чуе. И точно когато, съвсем отчаян от напразните усилия, се намери да хукне пеша да преследва похитителите, чу от началото пръхтене, а после и тих тропот на копита. На една тревиста поляна зад завоя на реката съзря половин дузина от конете на Ролдан, които безгрижно пасяха в кръг. Далеч от ужасяващата миризма на кръв и дим, те най-после бяха спрели паническият си бяг. Аарон изсвири още веднъж и видя как един кон спря да пасе, отдели се от другите и обърна глава към него. Дрехите на Аарон бяха опръскани с кръв, а той самият имаше немалко драскотини и леки рани. Разбра, че конят се плаши, и тихо му заговори с ласкав глас, докато накрая Рубио се приближи и нерешително го подуши. Аарон го хвана здраво за гривата и като мина от лявата му страна, плавно и леко се метна на гърба му. Какво щастие, че заради горещината в джунглата бе свикнал да язди без седло! Но ездата без юзда бе съвсем друга работа. Конят стреснато отстъпи назад, подскочи встрани и упорито се възпротиви на това ново упражнение. Решителността на Аарон накрая надделя. Наложил си да запази самообладание, като се стараеше да държи под контрол хода и посоката на движението на едрия кон. Вкопчил ръце в гривата му, той го подканваше с пети, забити в хълбоците. Накрая успя и накара коня да препусне в галоп през джунглата по пътя към брега.

Магдалена седеше в студената лепкава кал с изтръпнали ръце и крака. Тялото ѝ бе натъртено и издрано след бясната ужасяваща езда по обраслата с храсти криволичеща пътека, довела ги до малкото скрито заливче, където каравелите на Ролдан се поклащаха при утринния прилив. На два пъти почти ѝ се удаде да избяга. И така, разбира се, бе забавила придвижването им. Първият път се устреми в гъстите шубраци и те трябваше да я гонят, но накрая все пак успяха да я настигнат. После още веднъж се измъкна, като препусна назад, но трябваше да се блъсне в Гуера и да го събори от коня, което тя и направи. Но за малко не се преби, когато кобилата ѝ се хлъзна в калта и я хвърли надалеч. За щастие, покритата с мъх и листа земя в джунглата бе мека като възглавница и тя падна, без да се нарани. Кобилата имаше по-лош късмет и си счупи крака.

Гусман я принуди да завърши пътуването със завързани ръце и крака, просната напреко върху седлото на коня му. Въпреки че се чувстваше отворително неудобно, тя знаеше, че ездата с двама на кон доста намалява скоростта на движението. Бе използвала всяка възможност, за да ги забави. Лоренсо я хвърли като торба с батати на земята при носа, стърчащ самотно над морето, където бяха наредени дърва за огън, който да даде сигнал на каравелите в морето. Тайнянинът на Охеда бе минал пешком напреко през джунглата по пътека, по която те не можеха да минат с конете. Пристигнал преди тях, той бе събрал дърва за огъня. Сега кротко ги чакаше до малката купчина сухи клони. Близо до съчките, на края на една дълбока опушена дупка, бе сложена кофа с катран. Това бе мястото, от което димът трябваше да послужи за сигнал и да привлече вниманието на отдалечените каравели. След това от кораба щеше да бъде спусната лодка към тясната ивица влажен песъчлив бряг.

Гуера разряза въжетата, за да се възстанови кръвообращението на ръцете и краката ѝ, но остана надвесен над нея, заплашително насочил цял арсенал оръжия, снети от телата на убитите в селото войници.

Гусман заповяда на слугата на Охеда да излее черния лепкав катран върху малката купчина дърва. После извади кремък, драсна го и запали дървата, а индианецът отскочи назад, все още изпитващ страхопочитание от магическия начин, по който белите хора добиваха огъня. Лумналите пламъци бързо изпълниха мъгливото утринно небе с

талази черен дим — сигнал за сутрешната смяна вахтени на каравелите, че Ролдан изпраща срочно съобщение.

— Мислиш ли, че ще ни повярват, че диваците на Бехечио са превзели селото? — попита Пералонсо, без да изпуска от очи Магдалена.

— Ами да! Само виж какви сме — обгорени и изподрани от бягството. Каква, за бога, друга причина ще имаме да се върнем отново, само два дни, след като бяхме тук, в залива, освен да ги предупредим! — подчерта с мрачно задоволство Лоренсо, като наблюдаваше как една лодка се отдели от каравелите.

— А какво ще правим с нея? Ако я оставим така, тя ще издаде, че сме избягали от касика — запита Гуера.

Лоренсо погледна полуголата жена, свита върху пясъка: разпуснатата ѝ коса му заприлича на тъмен огън. Той сви рамене и отговори:

— Предполагам, че ще се наложи да я убием. Жалко, че не ни се удаде възможност да я употребим.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Разбира се, можем да ти подарим живота... ако си траеш! — с кадифен глас добави Лоренсо, като се наведе над Магдалена и втренчено я изгледа.

Очите ѝ светнаха от възмущение и тя ядно се изплю върху ботушите му.

— Знаех си, че няма да ме разбереш! Но помисли още веднъж — ако предложим на капитана версията, че тайнниците са те измъчвали, а ние сме те спасили и докарали тук в безсъзнание, може и да повярва — той махна с ръка на Гуера да се отдръпне, коленичи до нея и вдигна юмрук.

Магдалена предусети какво се кани да направи и бързо отреагира. Бръкна с все още вкочанените си ръце в лепкавата кал, загреба колкото може и я запрати право в лицето му.

Лоренсо изрева и бълвайки проклетия, се нахвърли върху нея въпреки парещата болка в очите, но тя успя да се отдръпне. Без да го чака да се опомни и отново да се опита да я удари, тя скочи на крака и побягна, възмогвайки болката в схванатите си крака.

Гуера хукна след нея и сигурно щеше да я хване, когато изведнъж чу зад храсталака тропот на копита. След миг на поляната изникна едрият дорест жребец на Аарон. Младият мъж се наведе, вдигна Магдалена и я сложи пред себе си, а тя, успокоена, се сгуши в обятията му.

— Краката не ме държат, Аарон. Внимавай!

Пералонсо ги нападна и сабята му застрашително проблесна на слънцето.

Аарон избягна атаката на противника и светкавично извади сабята си от ножницата. И когато със силен удар посрещна втория яростен опит на Пералонсо, звукът от закалена стомана наруши тишината на пробуждащата се джунгла. Тайнникът, наблюдаващ сражението, бе отстъпил на безопасно разстояние, готов да изчезне в храсталака, ако усети, че господарите му ще загубят битката. Беше

застанал до конете да ги пази — подвиг, който недвусмислено показваше, че той дълго време е живял близо до безмилостния Охеда. Въпреки това не смееше да се включи в битката.

Като видя, че помощникът му се справя добре в двубоя и бе притиснал Аарон, Гусман извади сабята си с ледена усмивка.

— В тази битка ти, маррано, няма да излезеш победител! — зловещо каза той. Замахна към Аарон, но срещна такъв мощен ответен удар от широката му остра сабя, че и двамата с Пералонсо трябваше да спазват дистанцията.

Магдалена трескаво се оглеждаше да докопа и тя някакво оръжие. Лоренсо беше взел камата ѝ. Видя, че страхливият индианец има нож, но глупаво бе да се надява, че ще може да му го отнеме.

Аарон се сражаваше отчаяно и с невероятна ловкост и бързина парираше ударите на двамата си безмилостни противници, готови да се бият докрай. Но всичко, което можеше да направи срещу тях обаче, бе да отбива техните атаки с хитри ходове и да не ги допуска наблизко, докато накрая не направи грешка и те го притиснаха.

Вятърът смени посоката си и димът ослепи Магдалена. Тя се закашля, но внезапно я осени една идея. Изтича до огнището и грабна един дълъг кол, хвърлен наблизко. Пъхна единия му край в огъня и като не изпускаше от очи участниците в битката, се опита да вдигне тежката кофа с катран. Знаеше, че поема голям риск — в случай, че пламъците я обхванат, можеше да изгори като Бенхамин и неговото семейство. Но точно тази мисъл удвои силите ѝ. Тя изкрещя някакво проклетие към Гусман.

Инстинктивно той се обърна — точно навреме, за да види как гъстата смолиста течност се изля върху гърдите му. Аарон и Гуера продължаваха свирепо да се бият. Без да губи нито миг, Магдалена пусна кофата и грабна подпаления кол. Като внимаваше да не пламнат опръсканите ѝ с катран ръце, Магдалена насочи горящото дърво към Лоренсо. Разбрал намеренията ѝ, той пребледня, заряза битката и отстъпи назад.

— Как ти харесва това, любимце на Инквизитора? Ти, който изпрати свети люде на смърт в пламъците! — процеди тя с отвращение.

По кожата на Лоренсо изби студена пот и очите му потъмняха от ярост. Усети отвратителен метален вкус в устата си. Беше се изплашил.

Замахна със сабята, като се опитваше да се предпази от горящото дърво. Въздухът не му достигаше. Още веднъж успя да избегне смъртоносното ѝ оръжие. Спомнил си съвета на Гуера, че в двубоя с Аарон хладнокръвието трябва да е най-силното оръжие, Гусман изкриви подигравателно устни и извика:

— Сама ще се запалиш, глупава еврейска мръснице! Я погледни! Пламъците са тръгнали нагоре по копието ти и ще се докопат до изцапаните ти с катран ръце!

След тези думи тя присви зелените си очи. Бързо прецени идеята, която ѝ подсказваха.

— Копие ли го нарече? Нека да бъде такова! — отговори тя и тутакси с всичка сила метна главнята.

Лоренсо направи отчаян опит да избегне този пламтящ инструмент на смъртта, но горящият кол закачи широкия ръкав на ризата му. Чу се само свистенето на пламъците, които обхванаха горната част на тялото му и за миг превърнаха Лоренсо в жива факла, а воплите му раздраха въздуха. Изпусна сабята и започна трескаво да удря с ръце по пламналите дрехи. Магдалена разбра, че както е изцапана с катран, самата тя е в опасна близост до Гусман. Бързо отскочи настрани, но той дори не се опита да я хване.

— Морето, морето! — неистово крещеше той и хукна надолу по неравната камениста пътека към заливчето. Виковете му отекваха на възвишението, където Гуера и Торес продължаваха да се бият.

Аарон бе получил няколко рани още преди Гусман да напусне битката. Един удар в ръката, с която държеше сабята, особено затрудни движенията му. Далеч по-опитен от него, старият воин Гуера сега го бе притиснал и се готвеше да го довърши. Облян в кръв, Аарон отчаяно се биеше, използвайки цялото умение, получено във войната с маврите.

— Силите май те напускат, приятелю, а? Загубил си много кръв! — подигравателно се изсмя Гуера.

— А ти загуби помощника си! Когато се бием един на един, аз ще те победя, Пералонсо!

— Не! Аз ще съм този, който първо ще убие теб, а след това и кръвожадната ти жена. Онази опасна хубавица! — каза той и отривисто нападна, но срещна ответния удар на Аарон. Макар и

потъмнели от ярост, очите на Гуера не изплашиха Аарон. С отмерен удар той прободе рамото му, преди Гуера да успее да се защити.

— Сега сме квит! — мрачно отбеляза Аарон.

Докато те продължаваха да си разменят удари, Магдалена взе падналата на земята сабя на Гусман и така въоръжена, държеше под око застаналия в края на поляната тайнянин. Той изчака писъците на Гусман да заглъхнат в ниското, заряза изплашените коне и без да пророни дума, изчезна в джунглата. Магдалена помисли отначало да опита да хване конете, но после реши, че ще е по добре да остави това за по-късно — когато свърши битката и Аарон победи. Не умееше да борава с тежката сабя и се боеше, че ако се опита да се намеси, вместо да помогне на съпруга си, без да иска, ще го нарани. Приблужи до двамата биещи се мъже и внимателно изчака сгоден момент да удари със сабята Гуера, ако Аарон се нуждае от помощ.

Потънали в пот и кръв, те продължаваха двубоя, движейки се назад-напред и в кръг около димящия огън. За миг Аарон се препъна в неравната земя. Гуера светкавично се приближи до него и вдигна сабята, за да довърши падналия на едно коляно противник.

Магдалена изпищя и вдигна тежкото си оръжие, но преди да успее да направи нещо друго, освен само да пристъпи напред всичко бе свършило. Аарон блокира със сабята си удара и ножът, който извади от пояса си, се заби в мекия корем на Пералонсо.

В очите на царедвореца се изписа истинско изумление. Той изгърва сабята, свлече се на колене и ножът го разпори още по-нагоре. Аарон завъртя кинжала и най-накрая го освободи от тялото.

— Един стар воин излезе от играта, но и другият очевидно никога няма да участва в дуелите в кралския двор — каза Аарон и тежко дишайки, се изправи.

Гуера лежеше мъртъв на покритата с пепел земя.

Магдалена пусна меча и се затича към съпруга си. Падна в прегръдките му и двамата се притиснаха един към друг, без да поглеждат към мъртвото тяло. Прекъснаха ги крясъци, идващи отдолу, от песъчливия бряг на залива. Аарон пусна Магдалена и внимателно я отведе далеч от опасния за нея огън.

— Внимавай, докато не измием от теб това смъртоносно нещо! — предупреди я той. С широки крачки прекоси полянката и събра оседланите коне. Свирна и скоро се появи Рубио.

— Как си го яздил, като е нямал дори юзда? — учудено попита Магдалена.

— Не беше лесно — мрачно отговори Аарон и ѝ помогна да се качи на по-дребния кон на Гуера. После свали юздата от своенравния жребец на Гусман и я сложи на Рубио.

И трите коня бяха неспокойни от миризмата на кръв и смъртта, витаеща във въздуха, но когато Аарон се метна на гърба на дорестия си кон, той се подчини.

— Остави сивия тук, докато не се срещнем долу с хората на Ролдан и не разберем какво е станало с Лоренсо!

Погледна преbledнялото лице на Магдалена, която си бе спомнила бягащия по склона към водата Гусман, обхванат от пламъците.

— Чудя се дали е успял да стигне водата — тихо произнесе тя.

— Би било по-добре за него да не е. Виждам съм при обсадата на градовете в Андалусия обгорени с катран хора, които страдаха с дни, преди да умрат. Такава смърт никак не е лека.

— Би ли му пожелал такова нещо? — попита тя.

Те се спускаха внимателно надолу по пътеката.

Аарон вяло сви рамене. Ръката го болеше и беше твърде уморен, за да може да се съсредоточи след всичко, което им се случи последните няколко часа.

— Някога исках да умре по най-мъчителния начин, който можех да измисля... а след всичко, видяно през войната, можех да измисля много начини. Но сега... дойде ми до гуша да гледам смърт, Магдалена! Предпочитам живота.

— И аз. Това би предпочел и баща ти за нас двамата! — простишко отговори тя.

Стигнаха заливчето и слязоха от конете. Около тялото на Гусман стояха грометите и един офицер от каравелите. Гусман беше издъхнал само на няколко ярда от водата. Когато приближиха до овъгления труп с прострени към плискащите се вълни ръце, Магдалена усети, че ѝ се повдига. Бързо извърна глава и се сгуши в прегръдката на мъжа си. Аарон я прикри от ужасната гледка и успокоително я погали по разпилените коси. Капитанът дойде при тях и попита:

— Кой беше той? Господи! Да умреш така! — и също извърна глава от отвратителната гледка.

— Лоренсо Гусман, последният от рода Медина-Сидония. Мисля, че сте се запознали с него само преди ден или два — отговори Аарон.

— Как се случи така, че този мъж бе застигнат от такава смърт? — попита капитанът и погледна към окървавения мъж и изцапаната с катран жена, застанали пред него.

— Това е дълга и заплетена история. Дон Лоренсо и помощникът му, който лежи мъртъв горе, до сигналния огън, бяха затворени от Ролдан. Избягаха, когато Бехечо и привържениците му нападнаха селището. Битката все още продължаваше, когато аз тръгнах да ги преследвам, тъй като те бяха отвлекли жена ми.

Аарон притисна Магдалена до себе си.

— Аз го убих! — с ясен и удивително силен глас каза тя, сочейки останките на Гусман. — Излях върху него катран и го подпалих с факлата. Пак бих го направила, щом иска да убие съпруга ми!

Капитанът — едър и червендалест мъж — бе впечатлен от желязната решителност в очите на крехката кастилианка. Отмести поглед от нея и попита съпруга ѝ:

— Казвате, че тайняните на Бехечо са нападнали укреплението на Ролдан?

— Да, но когато тръгнах от там, войниците на Ролдан отново контролираха положението, въпреки че хората на Бехечо бяха подпалили селото. А този мръсник и помощникът му искаха да избягат от Еспаньола с вашите кораби. Без съмнение, те са се надявали да ви убедят, че диваците са по петите им и вие незабавно трябва да вдигнете котва и да отплавате за Кадис.

— Може би трябва да се върнем на кораба? — Хуан де Лопа изглеждаше разтревожен. — Въпреки че няколко други каравели са се промъквали дотук, за да товарят махагоново дърво, след което са се върнали вкъщи, аз не съм събрал достатъчно материал.

— Най-напред обаче ще трябва да се доберете до Исабел, за да осигурите гаранция за каравелите си, а като врагове не можете да го направите — каза Аарон, като мрачно се усмихваше. Видя, че капитанът, ругаейки, целият се изчерви, явно от притеснение, и после добави: — С дон Франсиско неотдавна обсъждахме неговото ъ-ъ... връщане към благоразположението на губернатора. Ще говоря с него за това, но преди да се върна в крепостта, моята госпожа и аз бихме

могли да се възползваме от вашата помощ — лекарства и храна, може би някаква превръзка за тази проклета рана. — Той посочи тъмночервеното петно съсирена кръв върху ръката си.

По това, как се облегна върху нея, Магдалена внезапно разбра, че той е много по-сериозно ранен, отколкото тя в началото си мислеше. Веднага пое нещата в свои ръце и изкомандва:

— Трябва да се донесе чиста вода! Само на двеста-триста метра по-нататък има поток — посочи тя към склона на хълма, по който те току-що се бяха спуснали, и изпрати един млад громет да вземе кофа от лодката и да изпълни нареждането. После се обърна към капитана: — Има ли превръзки и лекарства на кораба?

— Мога да извикам веднага нашия лекар, но не е ли безопасно да ви закараме на кораба?

— Тук за нас е достатъчно безопасно. Не съм в толкова тежко състояние, че да не мога да се върна в селището. Никой и никаква причина не може да ме застави да се кача отново на кораб — мрачно добави Аарон, с усилие се добра до една голяма скала, приседна и със зъл пламък в очите погледна Магдалена и капитана.

— Както виждате, той е много упорит. Моля да доведете бързо лекаря, който да донесе превръзки и лекарства! — каза Магдалена и на лицето ѝ се изписа подобие на усмивка. Обърна се и отиде при Аарон. Коленичи, огледа раната на ръката му и прошепна: — „Никога вече отново на кораб“? Значи ти е било наистина толкова зле, както разправяше Ролдан.

Той се сепна и после ѝ отговори:

— Може би някой ден ще отплаваме за Франция да видим моите роднини, но сега не е необходимо да се качваме на кораба. Трябва да се върна в крепостта!

— Сигурен ли си, че Франсиско ще победи? — нервно попита тя. Лодката се бе смалила на хоризонта. Грометът дотърча с пълна кофа вода.

— Да. Ще победи. Този човек е по-издържлив и по-хитър от двайсет черни котки — Аарон млъкна за момент. — Алия се опита да го убие малко преди селището да бъде нападнато. Той бил заспал в хамака, когато тя влязла в тъмното. Завързала се борба и нейният собствен нож я е пробол.

Сръчните ръце на Магдалена спряха да почистват раната. Тя го погледна в очите.

— Значи Алия е мъртва?

Аарон кимна. На лицето му бе изписана дълбока тъга.

— Да, но преди да умре... — гласът му заглъхна. Той я хвана за ръката с две ръце. — Преди да умре, тя ми каза, че Наваро не е умрял.

Магдалена се вцепени.

— Но как е възможно? А прахът? А погребалната урна?

Той пусна ръката ѝ, която стискаше здраво, и безпомощно повдигна рамене:

— Не знам. Тя каза, че го е дала на някакви тайнници, за да го отведа в далечно място на Еспаньола, където никога да не мога да го намеря.

— Но ние можем да го открием! Убедена съм, че по външност ще се отличава. Той прилича на тебе Аарон, има твоите очи — печата на Торес! Колкото и бебета да има със смесена кръв, той ще изпъква.

— Ти би ми помогнала при търсенето на Наваро? — той погали разпилените ѝ коси. Очите му се изпълниха с любов. — Колко необикновена си ти, жено моя, любов моя, живот мой! — прошепна той. — Дано омразата на Алия не я е подтикнала да излъже, преди да умре! Може да го търсим напразно...

Тя преглътна, после с треперещ глас каза:

— Когато Ролдан спомена, че същата сутрин Наваро се е чувствал добре, аз се уплаших, че Алия е убила собственото си дете. Може и така да е, но мисля, че е казала истината. Колко по-сладко отмъщение за нея е да го остави жив, но далеч от нас — протегна ръка и го погали по бузата. — Ще го намерим, любов моя! Ние двамата ще го намерим!

Гуачанагари седеше неподвижно на трона си от махагон, с тъжно лице, излъчващо, въпреки възрастта му, благородство и достойнство. Когато Аарон завърши разказа си за смъртта на Алия и поражението на воините на Бехечо от привържениците на Ролдан, той кимна:

— Омразата я погуби. Даже преди да отпътува за сватбата си, аз се страхувах, че краят ѝ ще бъде такъв. Безкрайно съм натъжен, че е използвала собственото си дете като оръдие за отмъщението си. Незабавно ще започнем да го търсим. Ще изпратя вестоносци до всяко

село на този остров... и ако е необходимо — и на всеки друг остров, където някога са се заселвали тайняни!

— Ти си ми добър, истински приятел и ми правиш голяма чест, Гуачанагари! — каза Аарон, като седна до касика.

В стаята за почивка на Гуачанагари те бяха сами. Магдалена отиде при жените от селото — къпеше се, за да се освежи след дългото и тежко пътуване от Ксарагуа. Въпреки че раната му добре заздравяваше, от продължителната езда от крепостта на Ролдан дотук ръката на Аарон все още го болеше.

— Алия бе погребана по вашия обичай, с всички почести на принцеса. Следях старейшините в Ксарагуа да вършат всичко както трябва.

— Ти също ми оказваш голяма чест, приятелю — каза Гуачанагари. — Достатъчно си говорихме за тъжни работи. Дай да помислим сега как да намерим Наваро!

Той плесна с ръце и нареди да извикат няколко благородника.

Да намериш едно красиво бебе се оказа нелека задача. Никой, дори и в най-отдалечените села, не бе чувал или виждал тайнянско бебе със сини очи. Аарон и тайнянският му приятел прекосиха надлъж и нашир цялата Еспаньола — от село в село. След великата битка при Вега в по-голямата част от вътрешността мирът бе възстановен. Търсеците Наваро бяха свободно приемани навсякъде, където отиваха като пратеници на великия касик на Мариен, но никой не можа да им помогне да открият детето.

„Вероятно Алия ме излъга? Може би Магдалена е права, като изказваше опасенията си, че Алия е убила собственото си дете? С този разказ преди смъртта си тя е целяла да ме остави да вярвам в невъзможното през целия ми оставащ живот“ — мислеше си Аарон, докато влизаше в селото на Гуачанагари — отчаян и съсипан повече, отколкото когато научи за съдбата на семейството си.

Магдалена го видя да слиза от коня в оградената поляна, където държаха конете. Той започна да разседлава Рубио и да го избърсва. Разбра, че търсенето му е било напразно. Въздъхна и извади съобщението, което държеше в пазвата си. Може би това и другите новини ще го ободрят. Точно когато той нежно потупа Рубио и пусна едрия кон зад оградата, тя го повика.

Той рязко се обърна и разтвори ръце, за да я прегърне. Притисна я до гърдите си и зарови лице в ухаещите ѝ коси.

— Магдалена! Толкова ми липсваше, сърце мое! — тихо каза той. После, усетил допира на хартията, която тя държеше помежду им, поразхлаби прегръдката си и попита: — Какво е това?

— Нещо, което се надявам да те зарадва — тя се усмихна, — защото разбрах, че търсенето досега не е успешно. Това е писмо от чичо ти Исаак, дошло чак от Франция.

— Чете ли го? — с любопитство попита той и го взе от ръцете ѝ.

— Не съм, разбира се. Адресирано е за теб! — обидено отговори тя.

Той я погледна нежно и усмивката ѝ се върна на лицето. Разчупи печата на свитъка и го разгърна. Очите му бързо пробягаха по съдържанието, после широка усмивка се появи на лицето му.

— При него е синът на Матео — Алехандро. Успели са да го приберат от Барселона, за да е в безопасност. Исаак и Руф ще отгледат момчето заедно с дъщерята на Ана, малката Оливия. Ще им отдадат цялата си любов и ще се грижат за тях, както за собствените си внуци.

— Така се радвам! Тези деца носят частица от Бенхамин и Серафина — каза Магдалена, събирайки кураж да му съобщи другата новина.

Той отново я прегърна и двамата бавно тръгнаха към селото.

— И още — чичо Исаак пише, че иска ние двамата да се върнем и да живеем при тях. Живеят богато, а аз мога много да му помогна във важната работа, която е започнал.

— Ние двамата? Знам, че му писа за нашата женитба, но той едва ли досега е получил писмото. Впрочем... — добави тя колебливо — аз не съм от тяхната религия. Имам чувството, че Исаак не притежава такава търпимост като брат си.

— Исаак и Руф ще те обичат, обещавам ти! Животът там ще бъде много по-лек от тук, Магдалена. Ти и аз не можем да се върнем в Кастилия, а във Франция ще сме в безопасност, ще можем да живеем с всички удоволствия, от които ти се отказа, за да дойдеш при мен.

Те спряха в средата на широката поляна, изправени един до друг — Аарон, облечен като тайниански воин, с тяло, което слънцето бе превърнало сякаш в бронзова статуя, и Магдалена — с разпуснатата

коса, падаща на вълни върху раменете, облечена в ефирна роба с цвета на злато.

— Израснах сред малко удоволствия — имах само упоритата кастилска гордост и нищо не ми струва да си остана с нея! Когато живях в двора сред парцалите, които бяха купени с крадените от баща ми пари, аз бях ужасно нещастна, Аарон, аз...

Думите ѝ бяха прекъснати от гръмките викове за поздрав и тропота на копита. Франсиско Ролдан приближи в галоп до прегръщащата се двойка и скочи от запъхтия си кон. Направи жест, който според него трябваше да представлява дворцов поклон, предназначен за Магдалена, после сърдечно потупа Аарон по гърба.

— По дяволите! Ужасно съм уморен. Радвам се да ви видя отново цели и невредими. Моите тайнянски приятели на север казаха, че сте тръгнали към селото на Гуачанагари.

— Да, и отново без никаква вест за Наваро! — мрачно отговори Аарон.

Ролдан тъжно поклати огромната си рунтава глава.

— И аз трябва да ви кажа, че обиколих надлъж и нашир полуостров Ксарагуа, но търсенето не донесе нищо. Убеден съм, че момчето не е тук. Ако Алия го е изпратила някъде, то значи е при някое племе много надалеч.

Магдалена гледаше как Аарон с огромно усилие сдържа чувствата си. Той също беше забелязал, че Ролдан употреби думата „ако“.

— Благодарни сме за твоята помощ при търсенето! — каза тя, а после добави: — Отивам да приготвя вечерята. Моля те да се присъединиш към нас. Ще наредя на слугите на Гуачанагари да ти приготвят бохио, където да отседнеш.

— И всякакви други неща, които може да ти потрябват, ще ти бъдат с готовност дадени, стига само да ги поискаш от жените в селото — добави Аарон.

Двамата мъже поведоха коня да го почистят, след което да го пуснат да пасе.

Магдалена тръгна към селото. Двамата се загледаха след нея.

— Завиждам ти за тази жена, приятелю.

— Не е ли по-добре да зарежеш гуляите, да се ожениш и да се върнеш към честния живот? — колебливо попита Аарон.

— Да, иска ми се да си отдъхна. Кръвопролитие то започва да ме уморява. Някога мислех, че ще мога да осигуря защита за индианците, които станаха мои съюзници, защото като бял касик правителството ще уважава исканията ми. Но дори ако бях успял да държа на разстояние братя Колон, нямаше да мога да запазя мира. Всеки месец все повече кораби пристигат, пълни със златотърсачи — той тежко въздъхна.

Аарон наблюдаваше как Ролдан с грубо парче зебло енергично разтрива едрия дорест кон.

— Означава ли това, че си съгласен да приемеш услугите ми като посредник с братя Колон?

Франсиско спря да трие коня и се обърна. Проницателните му кафяви очи блеснаха и срещнаха честните сини очи на Аарон.

— Последния път в Ксарагуа ти ми предложи същото и аз отговорих, че ще си помисля... И си помислих. Да, ще склуча мир с Адмирала на всички морета и неговия аделантадо, ако са готови да изслушат едни справедливи условия.

— Какви са те?

Ролдан избърса потта от врата си.

— Първо, бих оценил високо, ако сложат край на това, което се върши — чух, че напоследък бесилките в Исабел били доста натоварени. И... — той се поколеба. Беше свършил с избърсването на коня. — Имам две каравели, натоварени с първокачествен махагон, който, както знаеш, не мога да продам където и да било в Кастилия, докато не дам част от него на губернатора, за да разреши на корабите да отплават.

— Трябва да се плати и кралският данък — една пета — напомни му Аарон.

— Дадено. Искам да ми се разреши да запазя корабите, за да търгувам и в бъдеще. Екипажите са ми верни.

— Те се разбунтуваха, когато бяха пратени от Кадис да снабдяват колонистите на Исабел — каза Аарон.

— Знаеш колко непопулярни бяха генуезците и какъв хаос цареше в Исабел, когато те за пръв път дойдоха. Аз обаче запазих корабите невредими и междувременно събрах високодоходен товар. Без съмнение това трябва да ми осигури дял в собствеността на корабите.

Той замълча, като проникателно се взираше в лицето на събеседника си.

— Замислил си трудна сделка — неохотно отговори Аарон.

— Това би трябвало да накара генуезеца още повече да цени качествата ми — разсмя се Ролдан.

Двамата мъже се върнаха в селото да хапнат и да си починат, но не можаха да го направят, тъй като от Исабел току-що бе дошъл вестоносец и Гуачанагари извика Аарон да отиде в приемната му.

След като приключиха взаимните приветствия, Аарон прочете посланието от Кристобал. Челото му се намръщи и той каза:

— Охеда е избягал във вътрешността, където без съмнение ще причини още страдания.

— Тази вест те натъжи, приятелю. Сигурен съм, че един човек, даже и като този, не би могъл да причини много злини, защото скоро ще падне в ръцете на дон Кристобал — каза Гуачанагари.

— Да се надяваме, че ще е така, но трябва да действаме бързо, преди той да наруши постигнатия с толкова усилия мир във вътрешността.

Аарон отмести погледа си от Гуачанагари към Ролдан. После в ъгълчетата на устните му се появи усмивка.

— Може би с това ще си изкупиш греха? Познаваш добре Алонсо.

— Той е едно пикливо копеле, но е като дявол в битките и не е зле да е на наша страна — отговори Франсиско.

— Никога не бих обърнал гръб на сабята му, когато се сбогувам с него, но щом ти му вярваш... — Аарон красноречиво остави думите му да заглъхнат.

— Схващам накъде биеш. Да. Предполагам, че може би ще убедя Алонсо, че е по-добре да служи на Колон, отколкото да увисне на бесилото. Щом като аз мога да бъда помилван, значи има възможност и за него.

— Само ако спре да унищожават тайняните. Мисля, че е най-добре да отплава за Кадис веднага след като си възвърне благоразположението на губернатора. Ще изпратя преди това Магдалена да поговори с Кристобал и Бартоломео. Тя има по-голямо влияние над тях, отколкото всеки друг. Ако накараме Алонсо да се подчини, мисля, че нещата ще тръгнат добре и за двама ви.

— Аз мисля, че на Алонсо ще му хареса перспективата да се върне вкъщи. Той не може да изстиска много злато от тайняните, а след като Каонабо, Бехечо и даже внушителният Ролдан бяха принудени да признаят властта на Короната и нейните представители тук, Еспаньола ще му се стори наистина скучно и безполезно място! — отговори Ролдан на езика на тайняните.

Даже Гуачанагари се присъедини към техния весел смях.

Ако мъжете бяха доволни от плана си, Магдалена хич не беше възхитена от него. Когато се върнаха в своето бохио, Аарон седна и извади от пътната си чанта приборите за писане. Преди още да е започнал писмото до Кристобал, Магдалена се нахвърли срещу него:

— И това ми било мъже! Ти и Франсиско ще преследвате това малко злобно псе, а аз ще трябва да ходатайствам за него пред губернатора. Нека Франсиско рискува живота си с Охеда! Защо трябва да го правиш ти?

Той вдигна глава и я погледна изненадан.

— Ти имаше щастието Ролдан да те защити от Гусман и Гуера. Не искаш ли той да бъде помилван?

Магдалена коленичи до него и го погледна сериозно, с настойчива молба в очите.

— Разбира се, че искам. Безкрайно съм му благодарна за помощта, но не виждам защо трябва да включваме Алонсо Охеда в сметката и защо ти трябва да тръгнеш да го преследваш. Той е опасен, Аарон. — „Имам още толкова неща, които копнея да споделя с теб, ако моментът бе подходящ!“ — добави си тя наум.

— Аз съм комендант на вътрешните райони, поне засега! Мое задължение е да арестувам затворник, който е избягал.

— Предполагам — Магдалена въздъхна, — че трябва да го направиш, но за какво? Бих искала да се откажеш от поста на комендант — тя затаи дъх.

— Дължа много на Кристобал. Нека да помисля за това. Ще отидеш ли в Исабел да защитиш каузата на Ролдан?

Отговорът беше нейната мека усмивка. Обхвана с ръце лицето му и го целуна.

— Утре ще яздиш след Охеда, но тази вечер първо аз ще те поюздя!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Кристовал Колон бе уморен. Седнал пред тежката дървена маса в личния си кабинет, той гледаше с невиждащ поглед картите и навигационните прибори. Разкривените му пръсти галеха гладките страници на корабния дневник на първото му пътешествие. „Какви красоти, какви невиждани земи сме нанесли на карта, но все пак къде лежи Китай? Къде е далечната Чипангу? Къде е Великият азиатски континент?“

Той жадуваше да усети под краката си равномерно поклащане на корабна палуба. От сърце бе намразил скучната стабилност на студения каменни плочи, върху които сега прекарваше дните си. От техни величества редовно пристигаха писма и инструкции, изразяващи тяхното крайно неудовлетворение във връзка с доходите, получавани от неговите открития, и най-вече неудоволствието им от политиката му при колонизирането и управлението на Испаньола.

Повечето от поробените, но непокорени тайно, които той изпращаше като подарък на монарсите, измираха по пътя, пък те и не ставаха за слуги, понеже организмът им не издържаше на студения европейски климат. В Кастилия, както и на Испаньола, те умираха от най-безобидни европейски болести. Кралицата бе съумяла да прати нищожно малко свещеници за приобщаването им към правата вяра. Адмиралът въздъхна при спомена за масовото клане, когато войниците стреляха с оръдия и арбалети по живата стена от тайно, въоръжени само с малки стрели и дървени копия. „Донесохме им само смърт, без да им дадем шанс да спасят душите си!“

Ако можеше само да намери континента с неговите неизмерими богатства, големи градове и процъфтяваща култура! Тогава всички несполуки тук, на Испаньола, ще бъдат забравени. Но докато орди от свадливи кастилски благородници сноват между Исабел и испанските земи, карат се помежду си и тъпчат индианците, той ще бъде като роб, прикован към своята длъжност тук.

Очите му, още зачервени след наскоро прекараната болест, пак прегледаха поредното кралско послание. Неговите врагове скоро щяха да тържествуват, защото дон Хуан Агуадо, кралски ковчезник, бил вече на път за Исабел с поръчението да разследва всички оплаквания за злоупотреба с властта, подадени от Буил, Маргарите и много други кастилци срещу братя Колон, и най-вече срещу самия Кристобал като губернатор на острова. Бе изпратил най-малкия си брат да брани тяхната кауза при кралския двор, но сега стана ясно, че Диего не е повлиял върху отношението на монарсите.

Леко почукване на вратата прекъсна тъжните му мисли.

— Влез! — каза той, очаквайки да види слуга или молител, дошъл да се оправдава след някое нарушение на закона. Когато видя Магдалена, той леко се усмихна и лицето му се отпусна.

— Да не съм ви попречила, Кристобал? — каза тя и огледа купчините от дневници, карти, писма и други официални документи, с които бе отрупан кабинетът му.

— Разбира се, че не. От сърце се радвам да видя, че благополучно сте се завърнали в Исабел. Какво става с момчето? — поинтересува се той, защото знаеше колко дълго и упорито Аарон бе търсил Наваро.

— Страхувам се, че Алия е излъгала и Наваро не е между живите. Или пък тя изпълнява своята закана и след смъртта си. Бе казала на съпруга ми, че никога няма да намери детето си, дори и да го търси цял живот.

— И доколкото познавам Аарон, той, разбира се, никога няма да се примири — кротко каза Колон. — Още ли обикаля селата във вътрешността?

— Не. Получи известие, че Охеда се е изплъзнал на Бартоломео, и тръгна да го гони — отговори Магдалена и за миг млъкна, като се чудеше как да му каже за Франсиско и желанието му да получи помилване. — Докато той търсеше във вътрешността, Ролдан обиколи всички села на Ксарагуа. Но и там момчето не се намери.

Като придружи гостенката до масата, сложи я да седне и наля две кани вино, Кристобал внимателно огледа съсредоточеното ѝ лице.

— Вие харесвате този бунтовен негодник! — забеляза той, за да я принуди да говори. Магдалена отпи от виното и по устните ѝ се плъзна лека усмивка.

— Аарон ми казваше, че гениално умеете да четете мислите на хората. Да, на този човек дължа живота си. Ако не беше дон Франсиско, страх ме е да си представя какво щеше да стане с мен, когато Гусман и Гуера ме отведоха в Ксарагуа. Сега отиде с Аарон да преследва Охеда. Щом са заедно, ще го хванат — готова съм да се обзаложа!

— Да можеше това да сложи край на безредиците! — въздъхна Колон.

— Разбрах от Бартоломео, че след като възстановите гражданския мир и усмирите недоволниците от Кастилия, ще заминете, с цел да помолите техни величества за нови средства, които ще ви позволят да търсите континента.

— Откровено казано, ще ида да браня себе си. Буил, Маргарите, а и много други добри кастилци, арагонци, пък и каталонци, са ме изпреварили пред техни величества със злостни клюки, какъв лош губернатор съм бил. Страхувам се, че съм компетентен само когато съм на борда на някой кораб. Животът на суша не е за мен.

— За разлика от моя съпруг — усмихна се Магдалена.

— Не вярвам да ви е признал за това. Винаги е полагал големи усилия да скрие от всички, че страда от морска болест — с учудване отбеляза Колон.

— Но не е скрил от Франсиско, който всичко ми каза — засмя се Магдалена. — Моят съпруг и повелител много се разсърди, когато се пошегувахме за този му недостатък.

— Мога да си представя! — възкликна адмиралът и лицето му за миг се проясни при спомена за младия маршал на флота. — Аарон би предпочел по-скоро да обиколи всички острови на Индиите с каноа, отколкото да прекара няколко седмици на борда на истински кораб. Кое то не му попречи да прекоси Атлантика в страшни бури и пак да се върне с мен на Испаньола.

— А на вас нищо няма да ви попречи да се върнете в кралския двор! Зная, че сте храбър, Кристобал. Вие ще изложите случая на техни величества и ще спечелите още веднъж тяхната поддръжка! — каза Магдалена, като от сърце желаше това да е истина, докато гледаше уморения, преждевременно състарен мъж, в чийто очи още припламваше огънят на голямата мечта.

— Със сигурност ще отида в Кастилия. Там са моите синове и майката на Фернандо, към която съм дълбоко привързан. Да, ще опитам отново. Има още толкова да се върши, да се изследва; има такива простори, каквито нито един европеец никога не е виждал, земи, където не е стъпвал кракът на християнин. Не друг, а аз ще видя Великия хан! — Колон докосна компаса, затрупан с книжа, и се прегърби. — Но докато на Еспаньола има граждански бунт, аз съм пленник на тази земя.

— Но ако Аарон и Франсиско ви доведат Охеда и ако двамата бунтовници ви дадат клетва за вяност, тогава на острова ще се възцари спокойствие, толкова необходимо, за да вдигнете платната. Не е ли така? — запита Магдалена.

— Много сте красноречива, госпожо. Да, това може би ще ми даде възможност да се върна, но преди това...

Силен оръдеен залп, последван от тръбен глас на фанфари, прекъсна думите му. Колон и Магдалена скочиха на крака и отидоха при вратата. По дългия коридор тичаше вестносец от пристанището, ботушите му тропаха по каменния под.

— Дон Хуан Агуадо ви очаква на пристанището! Той е личен пратеник на краля и кралицата и пристигна с цяла флотилия кораби, натоварени с вино и храни! Спасени сме! — извика нисичкият каталонец, чиято закръглена фигура ясно показваше, че макар и да живееше на Еспаньола, не бе гладувал нито ден.

— Е, да, личен пратеник на самите величества, и то какъв! — мърмореше си под носа Колон, докато, придружен от Магдалена, излизаше от кабинета си. — Един придворен ковчежник без особен ранг, който дойде тук през второто пътешествие и миналата есен побърза да се върне в родината си. Бях помолил да ми пратят на Еспаньола човек, заслужаващ доверие, който да разследва положението тук, да го оцени по справедливост и да докладва за мързела и безобразията на благородническото съсловие тук — Колон се обърна към вестносеца и нареди: — Помолете дон Хуан да се яви в губернаторския дворец. Тук е прохладно и не бих искал да го карам дълго да чака на брега в тази жега.

След това Кристобал се обърна към Магдалена и любезно ѝ се поклони:

— За съжаление, трябва да се подготвя да приема още един от пауните на кралицата. Няма да се огорча, ако вашият съпруг и неговият приятел Ролдан се завърнат в Исабел и ми доведат послушен Алонсо Охеда. Това ще подслади горчивия хап.

— От сърце вярвам, че те скоро ще се върнат, ваше превъзходителство! — бързо отговори Магдалена, като се молеше в душата си това наистина да стане. Губернаторът имаше нужда от чудо, и то в най-скоро време.

Срещата му с Агуадо протече наистина лошо. Ковчезникът побърза да впрегне на работа своите секретари, като им нареди да записват показанията на всеки недоволен в града. Всички до един обвиняваха братя Колон за какво ли не — от лошата реколта до бунтовете на туземците, че и за намаляването на златото в реките на Еспаньола!

Чудото стана в началото на следващата седмица и не беше закъсняло. Две каравели затанцуваха върху прозрачните води на залива и дадоха сигнал с по един оръдеен залп. Преди те да спуснат лодки, по площада пред губернаторския дворец прочаткаха конски копита и брадясал и прашен конник спря пред вратата. Аарон хвърли на изплашения тайнянин поводите на коня и тичешком изкачи широките ниски стъпала на стълбището. На площадката го чакаше Бартоломео, който го грабна в мечешка прегръдка.

— Като ви гледам лицето, подозирам, че ви е известно чии могат да бъдат корабите, които тъй тържествено влизат в залива.

— Но моля ви, дон Бартоломео — Аарон го погледна с детска невинност, — кълна се в душата си! Нима не знаете, че това са кораби на губернатора? Е, позабавили са се край Ксарагуа, но затова пък носят ценен товар от махагоново дърво. А така също двама верни поданици на испанската корона, които жадуват да се върнат в бащинските прегръдки на техния губернатор!

— Значи вие с Ролдан сте хванали Охеда и сте придумали този арогантен фукльо да даде клетва за вярност на Кристобал? — очите на Бартоломео светнаха от възхищение. — Кълна се в божиите мощи; крайно време беше нещо добро да се случи и на брат ми!

— Слуховете за кралски пълномощник стигнаха чак до селото на Гуачанагари. Да се надяваме, че тази демонстрация на вяроност от страна на Ролдан ще ни спечели кралското благоволение! — мрачно отговори Аарон и като огледа прашните си дрехи, добави: — Ако този придворен господин си пада по церемонии, може би трябва първо да отида да се изкъпя и да се преоблека за случая.

— Магдалена си е у дома, отиде да си почине. Предполагам, че ще я зарадвате със завръщането си — каза Бартоломео и му намигна.

— Как? Тя не е в болницата при доктор Чанса? — на лицето на Аарон се изписа учудване, а след това и тревога. — Да не се е разболяла?

— Госпожата цъфти от здраве. Идете къщи и ще се убедите в това. Ще се погрижа за посрещането на гостите и ще ги придружа до губернаторския дворец. Вие отново спечелихте нашата благодарност, приятелю! — каза Бартоломео. След това не можа да се сдържи и запита: — Донякъде съм учуден, че сте прекосили целия остров на кон, след като бихте могли да придружите Ролдан и Охеда при тържественото им влизане в пристанището.

Аарон се обърна и го погледна в очите.

— Кълна се с дваисет и четирите топки на дванайсетте апостола, нима е разтръбила на всички? — възкликна той и като отметна глава назад, от сърце се разсмя. — Майната му! Не вярвам някога да изляза в морето, тъй че все ми е едно.

Аарон тръгна през площада към къщи. Малката спретната колиба не приличаше на дома на мечтите му, особено след като се намираще сред мръсотията и теснотията на Исабел, но той изведнъж осъзна, че за него у дома е там, където е Магдалена. Когато са заедно, всяко място е поносимо, дори тази колония.

Пред вратата той я извика по име, прекрачи прага и спря да се огледа, докато очите му свикнат с полумрака; навън беше горещ ден и слънцето светеше ослепително. Къщата бе празна! Като изруга под нос, той тръгна към вратата и се сблъска с Аналу. Сякаш прочел мислите му, тайно се усмихна и каза:

— Госпожа тръгна към река с други жени да пере.

— Тя си има две прислужници, които получават добро заплащане за това, че вършат черната работа — измърмори той и погледна огнището пред къщата. Над купчина дърва висеше празно

гърне. „Добре дошъл у дома!“ — кисело си помисли Аарон, потърка брадясалата си брадичка и в очите му се появи лукаво пламъче.

— Аналу — извика той, — изпрати някого в двореца да доведат коня ми!

Над реката се носеха смях и говор на кастилски и тайнянски. Изведнъж по водата заплискаха копита на червеникав кон, който вървеше покрай брега. И туземките, и белите жени — някои от тях съпруги на търговци, но повечето дами, упражнявали по-рано занаята си на някое севилско пристанище — спряха своите занимания, за да се полюбуват на високия златокос конник.

— Ама че красавец, нали? — прошепна една млада проститутка на приятелката си. В унеса си тя не забеляза, че изпусна от ръцете си ленената риза, която с плисък падна във водата.

— Той е комендант и приятел на губернатора, не е от нашата черга! — горчиво ѝ отговори възрастната жена, като пресмяташе наум колко мараведи може би е загубило нейното заведение, след като при Аарон бе дошла червенокосата дама от Кастилия.

Всички очи, тайнянски и кастилски, се преместиха от Аарон към Магдалена, която бе нагазила до кръста в речния бързей и се бореше с дълго парче плат; до нея, върху изяден от водата камък, имаше купчина чисто пране. Конят в галоп се отправи към нея.

— Предупреждавал съм те да не правиш компания на тези жени! За черната работа си имаш достатъчно слугини. От теб се иска само да се погрижиш да има топло ядене за съпруга ти. Толкова ли е трудно! — извика той и се наведе да я вземе на седлото.

Магдалена вдигна мокрия, натезжал от водата плат и звучно шляпна с него Аарон през гърдите.

— Но първо имаш нужда и да се измиеш! Трябва ти и урок по добри обноски! — викна тя. Аарон бързо се наведе и конят му се отдръпна, като я заля с потоци вода. Тя измърмори яростна ругатня; Аарон обърна дорестия жребец и пак тръгна към нея. Този път тя не можа да избяга от протегнатата му ръка, защото загуби равновесие в бързото течение на реката и за малко не падна в прегръдките на мъжа си. Той я хвана, хвърли я направо на седлото и замина, сподирен от весели викове и крясъци на кастилски. Тайнянките гледаха след него с кръгли от изумление очи и се кискаха, покрили уста с дланите си. Магдалена отчаяно се извиваше и Аарон я нашляпа по задника, за

което тя го наруга. Вече бяха свърнали от реката към джунглата, която тук се спускаше близо до брега. Аарон забави галоп на коня си и помогна на мократа си жена да седне върху седлото.

— Направи ни вир-вода и мен, и коня ми!

— Много добре. И двамата трябва да се изкъпете — каза тя, като си пое дъх, освободи се от прегръдката му и с неудоволствие огледа златистата четина по лицето му. — Цяла седмица те нямаше. Сигурно Охеда те е накарал да потичаш!

На лицето му заигра подигравателна усмивка:

— Това папагалче наистина ми създаде доста работа, но пък затова Ролдан ще го докара на буксир при губернатора.

— Те пристигнаха свежи, изкъпани и готови за аудиенция, докато ти, разбира се, не си намерил за нужно да дойдеш заедно с тях! — отвърна Магдалена, която не се стърпя да го подкачи, като знаеше колко болезнено реагира той при всяко споменаване на неговата слабост. Странно нещо е мъжката суета!

— Може и да не се справям добре в морето, но пък затова мога да се погрижа за себе си и за теб на сушата — отвърна Аарон и спря коня под високо клонесто дърво. Прохладна сянка и лек ветрец от далечния океан мамеха пътниците да отидат под него като под навес. Аарон слезе и издърпа Магдалена долу. След това силно я обгърна с ръце. — Не обичам да се връщам в празна къща!

— Не обичам да седя до огнището и да вардя огъня, докато чакам дали ще се появиш от джунглата! — сърдито отговори тя, като същевременно изгаряше от желание да го прегърне.

— Казах ти да не общуваш с тези долни жени. Само низши слоеве от обществото вършат тежка работа. Вече не съм богат, но ти си благородна дама и моя съпруга. Наел съм ти слуги...

— Днес беше ужасна жега и исках да се разхладя. Наому се разболя от треска и не може да пере. Освен това беше ми е скучно. След като съм дама от благородно семейство, както отбеляза, и единствена с този ранг на цяла Еспаньола, с кого да говоря? Всички мъже са заети, играят си на война или на политика — докато говореше, пръстите ѝ се прокрадваха нагоре, докато се заровиха в златистата му грива. Неговите ръце също се плъзнаха нагоре по мократа блуза и се спряха върху гърдите ѝ.

— Кълна се в жезъла на свети Петър, че в тези мокри дрехи си като гола! — прошепна той. Пръстите му минаха към гърба ѝ, спуснаха се надолу. Той силно я притисна към себе и наведе глава. Ръцете ѝ обхванаха главата му и тя отвори уста за целувка.

— Мириша на пот, на кон и на джунгла — прошепна той до устните ѝ.

— Знаеш, че това не ме плаши — прошепна тя в отговор. Те се отпуснаха върху килима от мека трева. Ръцете ѝ нетърпеливо откопчаха колана му и го захвърлиха настрана заедно с оръжията: те със звън се удариха в дървото и паднаха на земята. След това тя издърпа нагоре ризата му и почна да гали с езика изпотените му гърди, като закачливо описваше кръгове около зърната му и те се втвърдиха. Той измърмори ласкава ругатня и почна да отлепва мократа риза от тялото ѝ. Тя му помагаше да разголи тънките изящни глезени и гладките ѝ като коприна бедра. Ръцете и устата му галеха всеки сантиметър от тялото ѝ, който се появяваше изпод ризата. Магдалена се наслаждаваше на жадните му ласки, а още повече — на начина, по който ѝ показваше с всяка дума и жест, че тя е негова, че му принадлежи, че е единствената, която той обича и желае. Пръстите ѝ почнаха да разхлабват връзките на панталона му и пуснаха неговия жезъл от заточение на свобода. Тя неуморно и любовно го галеше — ту по-нежно, ту по-силно — докато Аарон почна да се задъхва от болка и наслада.

— Да го вземат мътните, почакай! Ботушите! — възкликна той и се отстригна, за да смъкне с бързи движения меките ботуши за езда и панталона. Магдалена през това време свали мократа си риза. Потъмнялата ѝ от водата коса падна върху раменете. От нея по ръцете, гърдите и бедрата ѝ потекоха малки ручейчета.

— Имам страшна жажда и трябва да я утоля! — прошепна Аарон и започна да ги събира с езика си. Коприненонежните магически докосвания разгаряха в нея неудържим огън. Устата му се спусна по ръката ѝ, мина към гърдите и спря върху всяка от тях, като я галеше и дразнеше. Когато той продължи надолу и започна да събира капките, стекли се в хлътнатинката на пъпа ѝ, тя се изви към него и рязко притегли главата му за жадна гореща целувка.

Езиците им се срещаха и опитваха вкуса си, наслаждаваха се и се галеха, докато те двамата, с преплетени ръце и крака, се търкаляха в

тревата и накрая се спряха. Магдалена протегна ръка, хвана члена му и започна да го глади, след това спря и леко го стисна.

— Каза, че си жаден. Сега пък аз съм гладна! — прошепна тя. Аарон с леко движение я накара да легне и след това се остави в ръцете ѝ. Когато усети влажната ѝ горещина, за миг се напрегна и затаи дъх от страх да не изгуби контрол върху себе си. След това с дрезгав шепот ѝ каза:

— Аз също изпитвам този глад. Внимавай да не го задоволиш твърде бързо и да развалиш кулминацията на апетита ми.

С тези думи той започна да се движи бавно и надълбоко, като я придържаше за бедрата. Магдалена подхвана ритъма и отговаряше на всеки негов тласък. Ръцете ѝ блуждаеха по гърба му нагоре и надолу — ту го придърпваха за косите за целувка, ту се впиваха с нокти в бедрата му, като го караха да се движи по-бързо, по-рязко, по-силно, а езикът ѝ обираше солената пот от гърдите му. Тя вдигна лице и потърка нежната си кожа в четината му, наслаждавайки се на всичко мъжко у него. Шепотът на джунглата, ревът на далечния океан — всичко потъна някъде далеч, когато тя започна да приближава главоломния връх. Несвързано извика името му и усети как той замря и почна да изхвърля семето си в дълбочините на тялото ѝ. Това още повече засили насладата на момента, по-златен и от метала, който се добиваше от земите на Еспаньола.

— Това е златото, това е съкровището, това е нашият свят! — поривисто прошепна тя до гърдите му, когато той се отпусна върху нея, стихнал и умиротворен.

Аарон обхвана с ръка главата ѝ и я целуна по клепките, след това по бузите, по носа и устните с леки докосвания. Двамата останаха така, един върху друг, докато отново се върнат към действителността. След това той се претърколи настрани, притегли я към себе си и погледна в ясните зелени очи.

— Каза, че това е нашият свят. Готова ли си да прекараш на Еспаньола остатъка от живота си?

Магдалена се усмихна, когато видя как съсредоточено я гледа. В очите ѝ припламваха весели искри.

— Тук е много по-добре, отколкото в студена Франция.

— Доколкото си спомням, неотдавна някой се оплакваше от горещините — напомни ѝ с ленива усмивка.

Магдалена кокетно сви рамене:

— А след това стана още по-горещо. Но сега се охладих... поне за момента — лицето ѝ стана сериозно. — Аарон, готова съм живея там, където ще живееш ти. Само кажи какво искаш да правиш и къде да отидеш — и ще те последвам.

Той я погали по бузата с един пръст.

— Аз те обичам, Магдалена. Бих искал да започнем всичко отначало тук, в тази страна, далеч от Исабел, от дребните боричкания и свадни. Когато заедно с Ролдан преследвахме Охеда по целия остров, видях приказно чудни места, не можеш да си представиш. Истински рай върху просторно и плодородно поле, с разкошни треви и богата почва! Ще отглеждаме добитък и коне и ще ги продаваме на колонистите. Може да садим и жито. Споделих мечтата си с Гуачанагари. Много от неговите хора са готови да тръгнат с нас. Те знаят, че ще се отнасяме към тях справедливо и ще ги пазим от мародери, подобни на Охеда.

— Какво ще стане с тайно, Аарон? Колко време още ще можем да ги пазим? — тъжно попита Магдалена, като предварително знаеше отговора.

— Не мога да кажа. Те измират от болестите, донесени тук от нашите колонисти. Всяка нова вълна от пришълци ги покосява сигурно от мечове и дори от робството. Ще предложим защита на тези, които тръгнат с нас. Струва ми се, че Луис Торес и още неколцина жители на Исабел, които имат жени туземки, ще се присъединят към нас.

Аарон млъкна и я погледна. Магдалена му се усмихна.

— Това е много хубав план. Не можем да спасим целия народ тайно, но ще запазим рода и кръвта им, традициите и обичаите за техните деца и внуци — очите ѝ се навлажниха. — Толкова приличаш на баща си, Аарон!

Той я погледна с недоумение, а лицето му стана тъжно и замислено.

— Никога не съм смятал, че съм достоен син на баща си. Той лекуваше, пък аз знаех само да убивам.

— Кой сега иска да закриля безпомощни индианци и да ги пази от жестокостите на цивилизацията? Аз виждам в теб много неща, с които Бенхамин може много да се гордее.

— Винаги говориш за него в сегашно време, сякаш той знае какво е станало след смъртта му — меко каза Аарон.

— А ти още пишеш дневника си за него, нали? Хайде да се връщаме в Исабел. Време е да набираме фермери и скотовъди за бъдещия ни имот — каза тя, изправи се на крака и накара и него да стане от тревистото им легло. Като се облякоха, яхнаха коня и се отправиха към града — да планират изпълнението на мечтите си.

По-късно вечерта Аарон седеше върху украсеното с резба кресло и пишеше на мъждукащата светлина на свещта. Навън се здрачаваше. Перото му скърцаше по гладката и плътна хартия.

„Скъпи ми татко,

Сърцето ми е препълнено с радост и скръб — една напитка, горчива и сладка едновременно, но не бих искал тази чаша да ме отmine. Добрият ми приятел Гуачанагари иска да премести обширното си селище по-дълбоко във вътрешността и по-далеч от болестите на белите хора. Ще го пазим с помощта на шепи верни и предани мои войници.

Само да беше видял мястото, което ще ни стане дом — обширно и плодородно, истински рай от ароматни цветя и чисти води.

Ужасно ми липсва първородният ми син и макар да се страхувам, че предсмъртните думи на майка му са лъжливи, никога не ще престана да го търся, въпреки че зная колко малка е вероятността Наваро да е оцелял. Съжалявам за Алия и за унищожаването на нейния народ и на неговия начин на живот, което стана причина за гибелта ѝ. Обаче не мога да върна назад историята на тази страна, както не можем да спра войната между християните и маврите в Андалусия.

Може би след време ще се примиря със загубата на Наваро... или, ако Господ ме ощастливи с най-великата си благословия, ще намеря моя син...“

Аарон спря да пише, чул, че в стаята влиза Магдалена.

— Хлябът е горещ и чака в пещта, а на шиша се пече парче прясно убита игуана. Ще ядеш ли, съпруже мой?

Аарон остави настрана перото и Магдалена го хвана за ръце, за да го вдигна от креслото, след което се потърка с буза в гладко избръснатата му брадичка и каза:

— Струва ми се, че с брада те харесвах повече.

— Ти си една лакома жена, която лесно се заслепява от страстта. Целият бях мръсен. Нито една прилична придворна дама за нищо на света не би приела такъв мъж в прегръдките си.

— Искаш да чуеш комплименти? Много добре. Всяка една придворна дама би те приела — мръсен или чист, брадясал или бръснат — и това ви е прекрасно известно, Аарон Торес!

След като разделиха скромната вечеря, двамата обсъдиха какво да правят по-нататък и какво ще донесат променливите политически ветрове за братя Колон. А след като Магдалена нареди на слугините да разтребят масата, излязоха на разходка и като минаха през градчето, седнаха върху ниския хълм, с изглед към океана. По черните му води започваха да играят сребърни отблясъци на луната, която се изкачваше нагоре в небето.

— Може би трябва да питаме сестрата на Танеи дали не иска да се пресели заедно с нас — каза Магдалена.

Двамата обсъждаха кой от белите колонисти и тайно би могъл да дойде с тях.

— Тя има репутация на добра акушерка — кимна Аарон. — След време това ще ни дойде добре. Луис и жена му пак очакват дете след няколко месеца.

Магдалена затаи дъх, след това тихо каза:

— Зная, ти винаги ще тъгуваш за Наваро и никой не ще го измести от сърцето ти... но не само жената на Луис ще има нужда от акушерка на пролет.

От изумление Аарон се вцепени, след това се обърна към нея. На лицето му се бореха радост и гняв.

— Знаеш, че си бременна, а отиваш на реката да вършиш тежка работа като слугиня? А аз те метнах на коня си като вързоп и после...

— И после яростно ме люби и това беше възхитително! И детето, и аз сме добре, Аарон. Баща ти, учен лекар, смяташе, че когато жената е бременна, тя има нужда от физическа работа — отвърна

Магдалена и замълча, като сведе поглед надолу. След това го погледна в очите под ярката лунна светлина. — Наистина ли си щастлив, че ще си имаме рожба?

Красивото му лице, рязко очертано от лунните лъчи, бе непроницаемо. След кратко мълчание той ѝ каза:

— Магдалена, обожавана съпруго, още ли ти давам поводи да се съмняваш колко много те обичам! — той я хвана за брадичката и вдигна лицето ѝ, след това обсипа с целувки очите, носа, бузите, устните ѝ. — Обзалагам се, че отдавна си разбрала какво ти е. Страх те беше да ми кажеш, така ли?

— Беше ме страх да ти причиня нова болка. След като не открихме Наваро, жестоко би било да ти давам лъжливи надежди. Нали можеха да се окажат погрешни! Изчаках да съм съвсем сигурна. А след това заминахте с Франсиско за вътрешните провинции.

— Затова ли беше така сърдита, когато дойдох да те прибера от реката!

— Да ме прибере от реката! Чуй се само! Ти дойде да ме мъмриш, сякаш съм някаква лоша съпруга или разглезено момиче, а не благородна дама!

— А спомняш ли си едно глезено момиче от блатата на Гуадалкивир, което ми обеща — поне то така твърдеше, — че ще стане хубава за мен и ще ме накара да я обикна?

Гласът на Магдалена бе тих и кадифено мек в ароматния нощен въздух:

— Изпълни ли тя обещанието си, повелителю мой?

— Повече, отколкото можеше да си представи, прекрасна ми съпруго, любима моя! — тихо отговори той.

Двамата влюбени се прегърнаха. Над тях луната изливаше благословията си от небето върху райската земя и върху сърцата им.

ЕПИЛОГ

Година 1496, март

Двете малки каравели бяха хлътнали дълбоко във водата, тежко натоварени с хора и припаси. Множество авантюристи желяеха да се върнат обратно в Кастилия и бяха готови да спят на смени по палубите на „Индия“ и „Ниня“. Кристобал Колон погледна как последните пътници се качват на борда, след това хвърли прощален поглед към Исабел. Когато той отново се завърнесе на острова, този град вече нямаше да съществува. Брат му Бартоломео вече планираше преместването му на южния бряг, където земята бе по-богата, а заливът — по-защитен от бури.

От съзнанието, че отново ще командва кораб, Кристобал Колон си бе възвърнал предишната строга самоувереност. Крачката му бе твърда, а целта — ясна. Двете каравели бяха стари и поизносени, но щяха да издържат пътуването през Атлантическия океан. Адмиралът огледа своите роднини и приятели, събрали се на брега да го изпратят.

Аарон и Магдалена Торес бяха дошли далеч от вътрешността на острова, където живееха сега, както и старият му приятел Гуачанагари с цялата си свита.

— За пристанището се разбрахме — каза му Бартоломео с карта в ръцете.

Братята бяха застанали до корабната лодка, която очакваше адмирала.

— Да. Познавам мястото добре — бях го кръстил по името на деня, в който го открих. Нека да бъде Санто Доминго. Щом като оправя нещата пред техни величества, ще се върна при вас с нови хора и припаси.

— Вие само се оправяте с враговете си в двореца — каза Аарон и потупа Кристобал по гърба, — а ние ще пазим мира на Еспаньола!

— И се погрижете населението й да нарасне — добави Кристобал и като премести погледа си от Аарон към Магдалена, която

държеше в ръцете си пеленаче, в бледосините му очи се появи лека усмивка.

— Нека малкият Бенхамин порасне толкова, че да може да издържи тежкото презокеанско пътуване — отговори му Магдалена. — Тогава ще отидем на гости при дядо му във Франция, но ще се върнем на Испаньола. Може би корабите ни ще се разминат, но някой ден пак ще се съберем тук.

— И дотогава не се знае колко ще увеличим двамата с жена ми населението на острова — добави Аарон и се разсмя, видял руменината на бузите ѝ.

Кристобал също си отбеляза, че майчинството и новият живот в долината бяха разхубавили Магдалена. Да можеше само да се намерят и докарат от Кастилия повече такива заселници!

— Желая на вас двамата и на малкия Бенхамин да ви закриля Бог при пътуването ви до Франция и обратно! — каза адмиралът и се обърна към брат си. — Като мой заместник, ще трябва да поемеш тежкото бреме по преместването на цялата колония на юг. Поверявам ти тази задача, защото познавам добре твоите сили и вярвам в теб.

Бартоломео горещо прегърна брат си и каза:

— Гуачанагари, Аарон и техните хора ще ни помогнат. Като се върнеш, ще завариш на острова нова колония, с която ще можеш да се гордееш. Поздрави Беатрис и децата от мен!

— Аз също ви пожелавам леко и безопасно пътуване през големите води към семейството ви, което ви очаква — старателно каза Гуачанагари на кастилски.

Колон прегърна младия си приятел.

— Предайте на малкия разбойник Диего, че искам отново да го видя. Когато придворният живот му омръзне, нека дойде тук да види чудесните земи, открити от баща му — добави Аарон.

— Всички ние ще ви чакаме, Кристобал — каза Магдалена, връчи малкия Бенхамин на баща му и прегърна стария моряк.

Зорките му очи се напълниха със сълзи. Като прегърна още веднъж старите си приятели, Адмиралът на всички морета се качи в лодката, готова да тръгне към „Ниня“. С първия прилив той трябваше да вдигне платна и да започне пътуването към Севиля — и към нова глава в историята на човечеството.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.